

The Sunlit Path

The Mother

Saulėtas Kelias

“Do not take my words for a teaching. Always they are a force in action, uttered with a definite purpose, and they lose their true power when separated from that purpose.”

Mother

„Nelaikykite mano žodžių pamokymu. Jie visada yra jėga veikiant, kai išstarti su apibrėžtu tikslu, ir jie praranda savo tikrąją galią, kai yra atskirti nuo šio tikslo.“

Motina

CONTENTS

<https://motherandsriaurobindo.in/The-Mother/books/compilations/the-sunlit-path/>

1. [The Call](#)
2. [The Value of Education](#)
3. [Morality, Religion, Yoga](#)
4. [Surrender, Self-offering, Humility](#)
5. [Sincerity, Vigilance, Will-power](#)
6. [Other Persons and Forces](#)
7. [Courage, Endurance, Effort](#)
8. [Receptivity and Aspiration](#)
9. [Concentration, Meditation, Work](#)
10. [The Divine Work](#)
11. [Peace and Quiet](#)
12. [The Spirit and the Psychic Being](#)
13. [The Ego and Self-giving](#)
14. [Faith and the Grace](#)
15. [Controlling One's Thoughts](#)
16. [Developing the Mind and Senses](#)
17. [Mundane Affairs](#)
18. [Words, Opinions, Judgments](#)
19. [Virtue, Purity, Freedom](#)
20. [Effort, Patience, Progress](#)
21. [The Divine, the World and Man](#)

TURINYS:

1. Kvietimas
2. Išsilavinimo svarba
3. Dorovė, religija, joga
4. Pasidavimas, atsidavimas, nuolankumas
5. Nuoširdumas, budrumas, valios stiprumas
6. Kitos asmenybės ir jėgos
7. Narsa, ištvermė, pastanga
8. Imlumas ir veržimasis (aspiracija)
9. Koncentracija, meditacija, darbas
10. Dieviškasis darbas
11. Taika ir ramybė
12. Dvasia ir psichinė esybė
13. Ego ir atsidavimas
14. Tikėjimas ir malonė
15. Savo minčių valdymas
16. Proto ir jausmų lavinimas
17. Žemiški reikalai
18. Žodžiai, nuomonės, sprendimai
19. Dorovė, tyrumas, laisvė
20. Pastangos, kantrybė, pažanga
21. Dieviškasis, pasaulis ir žmogus

PUBLISHER'S NOTE

The passages of this compilation have been selected from the Collected Works of the Mother. Almost all the passages have been taken from her conversations, a few from her writings. The frontispiece is a photograph of the Mother on 5 July 1969, at the age of ninety-one.

1. The Call

The Great Adventure

... we are in a very special situation, extremely special, without precedent. We are now witnessing the birth of a new world; it is very young, very weak—not in its essence but in its outer manifestation—not yet recognised, not even felt, denied by the majority. But it is here. It is here, making an effort to grow, absolutely *sure* of the result. But the road to it is a completely new road which has never before been traced out—nobody has gone there, nobody has done that! It is a beginning, a *universal beginning*. So, it is an absolutely unexpected and unpredictable adventure.

These are people who have adventure. It is these I call, and I tell them this: "I invite you to the great adventure."

It is not a question of repeating spiritually what others have done before us, for our adventure begins beyond that. It is a question of a new creation, entirely new, with all the unforeseen events, the risks, the hazards it entails—a *real adventure*, whose goal is certain victory, but the road to which is unknown and must be traced out step by step in the unexplored. Something that has never been in this present universe and that will *never* be again in the same way. If that interests you... well, let us embark. What will happen to you tomorrow—I have no idea.

One must put aside all that has been foreseen, all that has been devised, all that has been constructed, and then... set off walking into the unknown. And—come what may! There.

The Sublimest of Adventures

... there is a moment when life such as it is, the human consciousness such as it is, seems something absolutely impossible to bear, it creates a kind of disgust, repugnance; one says, "No, it is not that, it is not that; it can't be that, it can't continue." Well, when one comes to this, there is only to throw in one's all—all one's effort, all one's strength, all one's life, all one's being—into this chance, if you like, or this exceptional opportunity that is given to cross over to the other side. What a relief to set foot on the new path, that which will lead you elsewhere! This is worth the trouble of casting behind much luggage, of getting rid of many things in order to be able to take that leap. That's how I see the problem.

In fact it is the sublimest of adventures, and if one has in him in the slightest the true spirit of adventure, it is worth risking all for all.

A Decisive Turning-Point

At the moment we are at a decisive turning-point in the history of the earth, once again. From

LEIDĖJO PASTABA

Šio rinkinio ištraukos atrinktos iš Motinos raštų rinkinio. Beveik visos ištraukos paimtos iš jos pokalbių, kelios iš jos raštų. Motinos nuotrauka padaryta 1969 m. liepos 5 d., kai ji buvo devyniasdešimt vienerių metų amžiaus.

1. Kvietimas

Didi kelionė

Mes gyvename ypatingu, unikaliu laiku, kokio ankščiau nebuvo. Mes esame naujo pasaulio gimimo liudininkai. Šis pasaulis yra dar visai jaunutis ir labai silpnas (ne pagal savo esmę, o pagal išorinę išraišką), dar niekas jo nėra pažinęs, niekas nėra jo pajutęs, dauguma žmonių jo tiesiog nepripažįsta. Bet jis yra čia. Jis čia, jis stengiasi augti, jis visiškai *įsitikinęs* dėl rezultato. Bet link jo veda kelias, kuris yra visapusiškai naujas, kuris niekada nebuvo ištirtas, niekas ten nėra, niekas to nedarė. Tai yra pradžia, *visapusė pradžia*. Taigi, tai yra visiškai nenumanoma ir kupina netikėtumų kelionė.

Yra nuotykius mėgstantys žmonės. Kreipiuosi būtent į juos, būtent jiems sakau: „Aš kviečiu Jus į didingą kelionę“.

Tai nėra iki mūsų nueito dvasinio kelio kartojimas, nes mūsų kelionė prasideda už jo ribų. Tai naujas dalykas, visiškai naujas, gręšiantis nenumanomais įvykiais, rizikingas, pavojingas, – *realus nuotykis*, kurio tikslas yra besąlyginė pergalė, tik kelias į ją niekam nėra žinomas ir todėl turi būti atsektas žingsnis po žingsnio per neištirtąjį. Tai yra tai, ko niekada nebuvo šioje dabartinėje visatoje, ir tai *niekada* nebespasikartos. Jeigu jums tai įdomu..., ką gi, leiskimės į kelionę. Kas jums nutiks rytoj aš nežinau.

Reikia palikti visas mintis apie numanomą ateitį, visus sprendimus bei planus ir po to ... drąsiai žengti į nežinomybę. Ir tebūnie taip, kaip bus! Pirmyn!

Reikšmingiausia iš kelionių

Būna akimirka, kai toks gyvenimas, koks jis yra, žmogaus sąmonė tokia, kokia yra, atrodo, kaip kažkas visiškai nepakeliamo, sukelia savotišką pasibjaurėjimą, pasišlykštėjimą. Žmogus sako: „Ne, tai ne tai, ne tai! Tai negali būti tai, tai negali tęstis!“ Ir štai tuomet belieka visą save – visas savo pastangas, jėgas, visą savo gyvenimą ir savo esybę nukreipti į šį, pavadinkim, šansą arba šią išskirtinę galimybę, kuri yra suteikta, kad galėtume pereiti į kitą pusę. Koks palengvėjimas įžengus į naują kelią, kuris nuves jus kitur! Dėl to verta numesti daug bagažo, atsikratyti daugybės daiktų, kad galėtume padaryti šį šuolį. Toks mano požiūris į šią problemą.

Tai iš tiesų yra pati reikšmingiausia kelionė, ir, jeigu žmogus nors kiek turi nuotykių ieškotojo dvasios, dėl šios kelionės verta surizikuoti viskuo.

Lemiamas posūkis

Dabar mes dar kartą esame prie lemiamo posūkio žemės

every side I am asked, "What is going to happen?" Everywhere there is anguish, expectation, fear. "What is going to happen?..." There is only one reply: "If only man could consent to be spiritualised."

And perhaps it would be enough if some individuals became pure gold, for this would be enough to change the course of events.... We are faced with this necessity in a very urgent way.

This courage, this heroism which the Divine wants of us, why not use it to fight against one's own difficulties, one's own imperfections, one's own obscurities? Why not heroically face the furnace of inner purification so that it does not become necessary to pass once more through one of those terrible, gigantic destructions which plunge an entire civilisation into darkness?

This is the problem before us. It is for each one to solve it in his own way.

2. The Value of Education One Dreams of Miracles

One dreams of miracles when one is young, one wants all wickedness to disappear, everything to be always luminous, beautiful, happy, one likes stories which end happily. This is what one should rely on. When the body feels its miseries, its limitations, one must establish this dream in it—of a strength which would have no limit, a beauty which would have no ugliness, and of marvellous capacities: one dreams of being able to rise into the air, of being wherever it is necessary to be, of setting things right when they go wrong, of healing the sick; indeed, one has all sorts of dreams when one is very young.... Usually parents or teachers pass their time throwing cold water on it, telling you, "Oh! it's a dream, it is not a reality." They should do the very opposite! Children should be taught, "Yes, this is what you must try to realise and not only is it possible but it is *certain* if you come in contact with the part in you which is capable of doing this thing. This is what should guide your life, organise it, make you develop in the direction of the *true reality* which the ordinary world calls illusion."

This is what it should be, instead of making children ordinary, with that dull, vulgar common sense which becomes an inveterate habit and, when something is going well, immediately brings up in the being the idea: "Oh, that won't last!", when somebody is kind, the impression, "Oh, he will change!", when one is capable of doing something, "Oh, tomorrow I won't be able to do it so well." This is like an acid, a destructive acid in the being, which takes away hope, certitude, confidence in future possibilities.

When a child is full of enthusiasm, never throw cold water on it, never tell him, "You know, life is not like that!" You should always encourage him, tell him, "Yes, at present things are not always like that, they *seem* ugly, but behind this there is a beauty that is trying to realise itself. This is what you should love and draw towards you, this is what you should make the object of your dreams, of your

istorijoje. Iš visų pusių manęs klausia: „Kas bus toliau?“ Visur skausmas, laukimas, baimė. „Kas bus toliau?“ ... yra tik vienas atsakymas: „Jeigu tik žmogus leistų sudvasinti save...“. Ir, ko gero, pakaktų, jeigu kai kurie asmenys pavirstų grynu auksu, nes to pakaktų įvykių eigai pakeisti... Šiuo metu mes ypač stokojam to.

Kodėl gi šios drąsos ir didvyriškumo, kurių Dieviškasis nori iš mūsų, nepanaudoti kovai su mūsų pačių sunkumais, netobulumais, su mūsų pačių tamsumu? Kodėl gi nesusitikus didvyriškai, akis į akį su vidinio apsilvalymo liepsna, kad nereikėtų dar kartą pereiti per vieną iš tų siaubingų ir katastrofiškų sunaikinimų, kurie paskandina visą mūsų civilizaciją tamsoje?

Šią problemą turime spręsti mes. Kiekvienam ją teks spręsti savaip.

2. Išsilavinimo svarba

Žmogus svajoja apie stebuklus

Jaunystėje mes svajojame apie stebuklus, apie tai, kad išnyktų blogis, kad viskas aplinkui prisipildytų šviesa, grožiu, laime, mums patinka istorijos su laiminga pabaiga. Tuo reiktų vadovautis. Kai kūnas jaučia savo skurdumą ir ribotumą, jame reikia įtvirtinti šią svajonę: apie jėgą, kuri neturi ribų, apie grožį, kuris nepažįsta bjaurumo, apie stebuklingas galimybes – pakilti į orą, turėti galimybę per akimirką atsidurti reikiamoje vietoje, taisyti pašlijusius dalykus, gydyti ligonius. Išties, būna visokių svajonių, kai esi labai jaunas... Paprastai tėvai ir mokytojai atšaldo mus, sakydami: „O! Visa tai yra svajonės, jos nerealios“. Jie turėtų elgtis visiškai atvirkščiai! Vaikai turėtų būti mokomi: „Taip, jūs turite bandyti tai įgyvendinti ir tai ne tik įmanoma, tai yra *tikrovė*, jeigu jūs užmezgate ryšį su ta savo dalimi, kuri gali tai padaryti. Ji turėtų vadovauti jūsų gyvenimui, organizuoti jį, nukreipti jūsų vystymąsi į *tikrą realybę*, kurią įprastas pasaulis vadina iliuzija“.

Būtent taip turėtų būti, užuot pavertus vaikus vidutinybėmis su buka, vulgaria sveika nuovoka, kuri tampa įkyriu įpročiu ir, kai kas nors klostosi gerai, iš karto atsiranda mintis: „O, visa tai trumpam!“; kai sutinkamas geras žmogus – „Jis greitai pasikeis!“; jeigu žmogus sugeba kažką padaryti – „O, rytoj aš nebesugebėsiu padaryti taip gerai!“ Tai tarsi rūgštis, naikinanti rūgštys esybėje, kuri atima viltį, tikrumą, pasitikėjimą ateities galimybėmis.

Jeigu vaikas kupinas entuziazmo, niekada nebandykite jo atvėsinti, niekuomet nesakykite jam: „Žinai, gyvenimas visai ne toks!“ Jūs visada turėtumėte įkvėpti jį ir sakyti: „Taip, šiais laikais dalykai ne visada yra tokie kaip turėtų, jie atrodo bjauriai, bet už viso to slypi grožis, kuris stengiasi išreikšti save. Būtent šį grožį jūs turite mylėti ir jo siekti, būtent jį turite paversti savo svajone ir troškimu“.

ambitions."

The Art of Living

..usually you are taught very few things—you are not taught even to sleep. People think that they have only to lie down in their bed and then they sleep. But this is not true! One must learn how to sleep as one must learn to eat, learn to do anything at all. And if one does not learn, well, one does it badly! Or one takes years and years to learn how to do it, and during all those years when it is badly done, all sorts of unpleasant things occur. And it is only after suffering much, making many mistakes, committing many stupidities, that, gradually, when one is old and has white hair, one begins to know how to do something. But if, when you were quite small, your parents or those who look after you, took the trouble to teach you how to do what you do, do it properly as it should be done, in the right way, then that would help you to avoid all—all these mistakes you make through the years. And not only do you make mistakes, but nobody tells you they are mistakes! And so you are surprised that you fall ill, are tired, don't know how to do what you want to, and that you have never been taught. Some children are not taught anything, and so they need years and years and years to learn the simplest things, even the most elementary thing: to be clean...

To live in the right way is a very difficult art, and unless one begins to learn it when quite young and to make an effort, one never knows it very well. Simply the art of keeping one's body in good health, one's mind quiet and goodwill in one's heart—things which are indispensable in order to live decently—I don't say in comfort, I don't say remarkably, I only say decently. Well, I don't think there are many who take care to teach this to their children.

One Needs Education

You think that you are sent to school, that you are made to do exercises, all this just for the pleasure of vexing you? Oh, no! It is because it's indispensable for you to have a frame in which you can learn how to form yourself. If you did your work of individualisation, of total formations, by yourself, all alone in a corner, nothing at all would be asked of you. But you don't do it, you wouldn't do it, there's not a single child who would do it, he wouldn't even know how to do it, where to begin. If a child were not taught how to live, he could not live, he wouldn't know how to do anything, anything. I don't want to speak about disgusting details, but even the most elementary things he would not do properly if he were not taught how to do them. Therefore, one must, step by step... That is to say, if everyone had to go through the whole experience needed for the formations of an individuality, he would be long dead before having begun to live! This is the contribution—accumulated through centuries—of those who have had the experience and tell you, "Well, if you want to go quickly, to know in a few years what has been learnt through centuries, do this!" Read, learn, study

Gyvenimo menas

Paprastai jus ne daug ko moko, net nemoko kaip miegoti.

Žmonės mano, kad pakanka atsigulti į lovą ir jie jau miega. Bet tai netiesa! Jūs turite išmokti miegoti taip pat, kaip jūs išmokote valgyti arba ką nors daryti. Ir jeigu jūs neišmokote, jūs tai darote blogai! Jums prirėiks metų metus, kad sužinoti kaip tai daryti, o iki tol, kol tai daroma blogai, gali įvykti daug nemalonumų. Ir tik po daug kančių, pridarius daug klaidų ir kvailysčių, pasenus ir pražilus, pamažu jūs pradėdate suprasti kaip tai turi būti daroma. Bet, jeigu vaikystėje jūsų tėvai ar auklėtojai pasirūpintų tuo, kad jus išmokyti daryti tinkamai tai ką darote, tai padėtų jums išvengti visų klaidų, kurias darote metų metus. Bet jūs ne tik darote klaidas, jums net niekas nesako, kad tai yra klaidos! Ir jūs labai nustembate, kad susergate, jaučiate nuovargį, kad nežinote kaip daryti tai, ką norėtumėte daryti, ir kad jus to niekada nemokė. Kai kuriuos vaikus nieko nemoko, ir jiems reikia metų, metų ir metų, kad išmokyti paprasčiausių dalykų, net tokio paprasto įpročio – būti švairiems...

Teisingai gyventi yra labai sudėtinga, ir jeigu jūs nepradėdate to mokytis jaunystėje, dedami pastangas, jūs to niekada nemokėsite gerai. Paprastas menas – išlaikyti sveiką kūną, ramų protą ir geranoriškumą širdyje – dalykai, kurie yra būtini, kad gyventi padoriai, aš nesakau – gyventi patogiai ar gyventi labai gerai, – aš tik sakau – gyventi padoriai. Na, aš nemanau, kad yra daug tokių, kurie stengiasi to išmokyti savo vaikus.

Išsilavinimas būtinas

Jūs manote, kad jus išleido į mokyklą ir privertė daryti pratimus tik tam, kad paerzinti jus? Tikrai ne! Jums būtini pagrindai, kurių pagalba jūs išmoksitė dirbti su savimi. Jeigu jūs atlikote individualizacijos, pilno suformavimo darbą savarankiškai, būdami visiškai vieni, tuomet klausimų nėra. Bet jūs nepadarote šito, jūs ir negalėtumėte to padaryti, nėra nei vieno vaiko, kuris sugebėtų padaryti tai ar žinotų kaip tai daryti ir nuo ko pradėti. Jeigu vaikas nebūtų mokomas gyventi, jis negalėtų gyventi, nemokėtų nieko daryti, nieko, nieko. Nenoriu kalbėti apie bjaurias smulkmenas, bet net elementariausių dalykų jis nepadarėtų tinkamai, jei nebūtų išmokytas to daryti. Todėl jūs turite žingsnis po žingsnio... Taip sakant, jeigu kiekvienam tektų pačiam sukaupti visą individualybei suformuoti reikiamą patirtį, jis numirtų daug anksčiau nei pradėtų gyventi! Pranašumą turi tas, kuris turi šimtmečiais sukauptą patirtį ir sako jums: „Jeigu jūs norite eiti greitai ir per kelis metus sužinoti tai ko žmonės išmoko per šimtmečius, darykite taip!“ Skaitykite, mokykitės, nagrinėkite ir tuomet materialioje srityje jūs išmoksitė vieną dalyką daryti vienaip, kitą – anaip, šitą dar kartą šitaip (*gestai*). Mažai žinant galima surasti nuosavą būdą, jei turite tam

and then, in the material field, you will be taught to do this in this way, that in that way, this again in this way (*gestures*). Once you know a little, you can find your own method, if you have the genius for it! But first one must stand on one's own feet and know how to walk. It is very difficult to learn it all alone. It's like that for everyone. One must form oneself. Therefore, one needs education.

Control Your Impulses

...From the time you are quite young, the work of your educators is to teach you to control your impulses and obey only those which are in conformity with the laws under which you live or with the ideal you wish to follow or the customs of the environment in which you are. The value of this mental construction which will govern your impulses depends a great deal on the surroundings in which you live and the character of the parents or people who educate you. But whether it be good or bad, mediocre or excellent, it is always the result of a mental control over the impulses. When your parents tell you, "You should not do this", or when they say, "You have to do that", this is a beginning of education for the mind's control over the impulses.

Reason Must Be the Master

It is a good thing to begin to learn at an early age that to lead an efficient life and obtain from one's body the maximum it is able to give, reason must be the master of the house. And it is not a question of yoga or higher realisation, it is something which should be taught everywhere, in every school, every family, every home: man was made to be a mental being, and merely to be a man—we are not speaking of anything else, we are speaking only of being a man—life must be dominated by reason and not by vital impulses. This should be taught to all children from their infancy. If one is not dominated by reason, one is a brute lower than the animal; for animals don't have a mind or a reason to dominate them, but they obey the instinct of the species. There is an instinct of the species which is an extremely reasonable instinct that regulates all their activities for their own good, and automatically, without knowing it, they are subject to this instinct of the species which is altogether reasonable from the point of view of that species, of each species. And those animals which for some reason or other become free of it—as I was saying just a while ago, those which live near man and begin to obey man instead of obeying the instinct of the species—are perverted and lose the qualities of their species. But an animal left to its natural life and free from human influence is an extremely reasonable being from its own point of view, for it only does things which are in conformity with its nature and its own good. Naturally, it meets with disasters, for it is constantly at war with all the other species, but it does not itself act foolishly. Stupidities and perversion begin with conscious mind and the human species. It is the wrong use man makes of his mental capacity. Perversion begins with humanity. It is a distortion

ypatingų gabumų! Bet pirmiausia reikia atsistoti ant kojų ir išmokti vaikščioti. Patikėkite, labai sunku visko išmokti vienam. Tai sunku bet kuriam. Žmogus turi suformuoti save. Todėl žmogui reikia išsilavinimo.

Valdykite savo impulsus

Kol jūs pakankamai jauni, jūsų auklėtojų darbas yra išmokyti jus valdyti savo impulsus, paklūstant tik tiems, kurie atitinka priimtus įstatymus ar siekiamus idealus, ar tos aplinkos, kurioje gyvenate, papročius. Šios mentalinės (proto) konstrukcijos, kuri valdys jūsų impulsus, vertė labai priklauso nuo jus supančios aplinkos bei tėvų arba tų žmonių, kurie jus moko, charakterio. Bet nepriklausomai nuo to ar ji bloga, ar gera, vidutiniška ar nuostabi, tai visada yra mentalinės impulsų kontrolės rezultatas. Kai jūsų tėvai jums sako: „Tu neturėtum to daryti“, arba: „Tu turi tai padaryti“ – tai jau yra mokymosi pradžia, kaip valdyti impulsus proto pagalba.

Šeimininkauti turi protas

Gerai, kai pradedama mokytis ankstyvame amžiuje, tai padeda gyventi produktyviau, realizuoti visas fizinio kūno galimybes, protas turi būti namų šeimininkas. Ir tai nėra Jogos ar aukštesnio suvokimo klausimas, tai yra tai, ko reikia mokytis visur: kiekvienoj mokykloj, kiekvienoje šeimoje, kiekvienuose namuose. Žmogus sukurtas būti mentaline būtybe ir tam, kad būti žmogumi (mes nekalbame apie kažką dar, o tik apie buvimą žmogumi), gyvenimą turi valdyti protas, o ne vitalo impulsai. Ir to reikia mokytis visus vaikus nuo pat kūdikystės. Jei žmoguje nedominuoja protas, jis yra gyvulys, žemesnis už gyvūną, juk gyvūnui nereikalingas proto dominavimas, nes jis paklūsta rūšies instinktui. Egzistuoja rūšies instinktas, kuris yra nepaprastai racionalus ir protingas, reguliuojantis visą jų veiklą jų pačių labai ir jie automatiškai, to nežinodami, yra pavaldūs šiam rūšies instinktui, kuris yra visiškai racionalus tos rūšies, kiekvienos rūšies požiūriu. Ir tie gyvūnai, kurie dėl vienokių ar kitokių priežasčių nuo to išsivaduoja, kaip jau sakiau, tie, kurie gyvena šalia žmogaus ir pradeda paklusti jam, užuot paklūsę rūšies instinktui, jie iškrypsta ir praranda savo rūšies savybes. Tačiau gyvūnas, paliktas natūralioje aplinkoje ir būdamas laisvas nuo žmogaus įtakos, yra nepaprastai protinga būtybė savo paties požiūriu, nes daro tik tai, kas atitinka jo prigimtį ir jo paties gerį. Natūralu, kad jis patiria nelaimių, nes nuolat kariauja su visomis kitomis rūšimis, tačiau pats nesielgia kvailai. Kvailybės ir iškrypimai prasideda nuo sąmoningo proto ir žmonių rūšies. Žmogus netinkamai naudoja savo protinius gebėjimus. Iškrypimai prasideda kartu su žmonija. Tai yra Gamtos progreso iškraipymas, kurį reprezentuoja mentalinė sąmonė. Ir todėl, pirmas dalykas, kurio reikia išmokyti kiekvieną žmogų, kai tik jis jau sugeba mąstyti, yra tai, kad jis turi klausytis proto, kuris yra

of the progress of Nature which mental consciousness represents. And, therefore, the first thing which should be taught to every human being as soon as he is able to think, is that he should obey reason which is a super-instinct of the species. Reason is the master of the nature of mankind. One must obey reason and absolutely refuse to be the slave of instincts. And here I am not talking to you about yoga, I am not talking about spiritual life, not at all; it has nothing to do with that. It is the basic wisdom of human life, purely human life: every human being who obeys anything other than reason is a kind of brute lower than the animal. That's all. And this should be taught everywhere; it is the basic education which should be given to children.

The reign of reason must come to an end only with the advent of the psychic law which manifests the divine Will.

Reason Is Developed by Using It

How can the reason be developed?

Oh! By using it. Reason is developed like the muscles, like the will. All these things are developed by a rational use. Reason! Everyone possesses reason, only he doesn't make use of it. Some people are very much afraid of reason because it contradicts their impulses. So they prefer not to listen to it. Then, naturally, if one makes it a habit not to listen to reason, instead of developing, it loses its light more and more.

To develop reason you must want to do it sincerely; if on one side you tell yourself, "I want to develop my reason", and on the other you don't listen to what the reason tells you to do, then you never come to anything, because naturally, if each time it tells you, "Don't do this" or "Do this", you do the opposite, it will lose the habit of saying anything at all.

Education: Preparing the Consciousness

Usually all education, all culture, all refinement of the senses and the being is one of the best ways of curing instincts, desires, passions. To eliminate these things does not cure them; to cultivate, intellectualise, refine them, this is the surest means of curing. To give the greatest possible development for progress and growth, to acquire a certain sense of harmony and exactness of perception, this is a part of the culture of the being, of the education of the being...

Education is certainly one of the best means of preparing the consciousness for a higher development. There are people with very crude and very simple natures, who can have great aspiration and attain a certain spiritual development, but the base will always be of an inferior quality, and as soon as they return to their ordinary consciousness they will find obstacles in it, because the stuff is too thin, there are not enough elements in their vital and material consciousness to enable them to bear the descent of a higher force.

A Child's Desires

Sweet Mother, how can we help a child to come out of this habit of always asking?

There are many ways. But first of all you must

rūšies superinstinktas. Protas yra žmonijos prigimties šeimininkas. Jūs turite paklusti protui ir visiškai atsisakyti būti instinktų vergu. Ir čia kalbama ne apie Jogą ar dvasinį gyvenimą, visai ne, tai neturi nieko bendro su tuo. Tai yra pagrindinė žmogaus gyvenimo išmintis, grynai žmogaus, nes kiekviena žmogiškoji būtybė, paklūstanti kažkam kitam, o ne protui, yra savotiškai žemesnė už gyvūną. Štai taip. To reikia mokytis visur, tai yra vaikų švietimo pagrindas.

Proto viršenybė turi pasibaigti tik atsiradus dvasiniam įstatymui, kuris išreiškia Dieviškąją Valią.

Protas lavinamas jį naudojant

Kaip galima lavinti protą?

O! Naudojant jį. Protas lavinasi kaip raumenys, kaip valia. Visi šie dalykai yra išlavinti juos racionaliai naudojant. Protas! Visi turi protą, bet ne visada jį naudoja. Kai kas labai bijo proto, nes jis prieštarauja jų impulsams. Taigi, jie pasirenka neklausyti jo balso. Tuomet, aišku, jeigu žmogus pripranta nekreipti dėmesio į proto balsą, užuot tobulėjęs, jis vis labiau netenka šviesos.

Tam, kad lavinti protą, jūs turite to norėti nuoširdžiai. Jeigu iš vienos pusės jūs sakote: „Aš noriu lavinti savo protą“, o iš kitos pusės, neklausote jo, jūs niekada nieko nepasieksite, nes, jeigu kiekvieną kartą, kai protas jums sako: „Padarykite tai“ arba „Nedarykite to“, jūs elgiatės priešingai, labai greitai jis apskritai atpras ką nors sakyti.

Mokymas: sąmonės parengimas

Paprastai visas švietimas, visa kultūra, mūsų jausmų ir būties tobulinimas yra geriausias būdas koreguoti instinktus, troškimus, aistras. Šių dalykų atmetimas jų nesutvarko ir nepagydo. Jų auginimas, intelektualizavimas, tobulinimas – tai patikimiausios korekcijos priemonės. Suteikti kaip įmanomą geriausią lavinimą, skirtą pažangai ir augimui, siekiant įgyti tam tikrą harmonijos jausmą ir suvokimo subtilumą, tai yra žmogaus kultūros ir jo išsilavinimo dalis...

Mokymas – viena geriausių priemonių, parengiančių sąmonę aukštesniam vystymuisi. Yra labai grubios ir primityvios prigimties žmonės, kurie gali aistringai siekti ir pasiekti tam tikro dvasinio išsivystymo, tačiau jų pagrindas taip ir liks nekokybiškas ir, kai tik jie grįš į savo įprastą sąmonę, iš karto atsiras kliūtys, nes substancija pernelyg plona, jų vitalas ir materialus sąmonė neturi pakankamai elementų, kad pajėgtų išlaikyti aukštesnės jėgos nužengimą.

Vaikiški norai

Brangioji Motina, kaip padėti vaikui atsikratyti įpročio nuolat ko nors prašyti?

Yra daug būdų. Tačiau pirmiausia turite žinoti, ar tik

know whether you will not just stop him from freely expressing what he thinks and feels. Because this is what people usually do. They scold, even sometimes punish him; and so the child forms the habit of concealing his desires. But he is not cured of them. And you see, if he is always told, "No, you won't have that", then, simply, this state of mind gets settled in him: "Ah, when you are small, people don't give you anything! You must wait till you are big. When I am big I shall have all that I want." That's how it is. But this does not cure them. It is very difficult to bring up a child. There is a way which consists in giving him all he wants; and naturally, the next minute he will want something else, because that's the law, the law of desire: never to be satisfied. And so, if he is intelligent, one can tell him, "But you see, you insisted so much on having this and now you no longer care for it. You want something else." Yet if he was very clever he would answer, "Well, the best way of curing me is to give me what I ask for."

Some people cherish this idea all their life. When they are told that they should overcome their desires, they say, "The easiest way is to satisfy them." This kind of logic seems impeccable. But the fact is that it is not the object desired that has to be changed, it is the impulse of desire, the movement of desire. And for this a great deal of knowledge is needed, and this is difficult for a very young child...

In fact, perhaps one should begin by shifting the movement to things which it is better to have from the true point of view, and which it is more difficult to obtain. If one could turn this impulsion of desire towards a... For example, when a child is full of desires, if one could give him a desire of a higher kind—instead of its being a desire for purely material objects, you understand, an altogether transitory satisfaction—if one could awaken in him the desire to know, the desire to learn, the desire to become a remarkable person... in this way, begin with that. As these things are difficult to do, so, gradually, he will develop his will for these things. Or even, from the material point of view, the desire to do something difficult, as for example, construct a toy which is difficult to make—or give him a game of patience which requires a great deal of perseverance.

If one can orient them—it requires much discernment, much patience, but it can be done—and if one can orient them towards something like this, to succeed in very difficult games or to work out something which requires much care and attention, and can push them in some line like this so that it exercises a persevering will in them, then this can have results: turn their attention away from certain things and towards others. This needs constant care and it seems to be a way that's most—I can't say the easiest, for it is certainly not easy—but the most effective way...

True Need and Desire

It is very difficult to find the borderland between a true need and a desire (the yogic ideal, of

nesutrukdysite jam laisvai reikšti savo mintis ir jausmus. Nes paprastai žmonės daro būtent tai. Jie bara, kartais net baudžia vaiką, ir jis įpranta slėpti savo norus. Bet taip nieko neištaisoma. Ir matote, jeigu vaikui visada sakoma: „Ne, tu šito negausi“, jis tai įsisąmonina taip: „Reiškia, kai esi mažas, tau nieko neduoda! Reikia palaukti, kol užaugsi. Kai aš užaugsiu, aš turėsiu viską, ką panorėsiu.“ Štai kaip tai vyksta. Bet tai nepagydo jų. Išauklėti vaiką labai sunku. Yra būdas, kai jam duodama viskas ko jis nori. Natūralu, kad kitą minutę jis norės kažko dar, nes tai yra dėsnis, troškimo dėsnis – niekada nepasitenkinti. Ir tuomet, jeigu jis protingas, galima jam pasakyti: „Na štai, tu taip norėjai šito, o dabar tai tave visai nedomina. Tu nori kažko kito“. Tačiau, jeigu jis būtų labai gudrus, jis galėtų atsakyti: „Ką gi, geriausias būdas numalšinti mano norą – duoti man tai ko prašau“.

Kai kas puoselėja šią idėją visą gyvenimą. Kai jiems sakoma, kad reikia įveikti savo norus, jie atsako: „Lengviausias būdas – juos patenkinti“. Tokia logika atrodo nepriekaištinga. Bet reikalas tas, kad turi būti pakeistas ne noro objektas, o noro impulsas, jo judesys. Tam reikia labai daug žinių, o tai sunku mažam vaikui ...

Iš tiesų, gal būtų geriau pradėti nuo vaiko dėmesio nukreipimo į dalykus, kurie iš tikrųjų yra vertingesni ir kurių pasiekti kur kas sunkiau. Jūs galėtumėte nukreipti jo troškimo impulsą į ... Pvz., kai vaikas yra kupinas norų, vietoj tik trumpalaikį pasitenkinimą suteikiančių grynai materialių objektų norėjimo, galima būtų pasistengti sužadinti jame norą žinoti, mokytis, norą tapti nepaprasta asmenybe ... pradėkite nuo šito! Kadangi šiuos dalykus padaryti sunku, vaikas to siekdamas palaiapsniui lavins savo valią. Arba net materialioje srityje: žadinkite norą padaryti kažką nelengvo, pvz., pasigaminti žaislą, kurį padaryti yra sunku, arba duoti didelės kantrybės ir atkaklumo reikalaujantį žaidimą.

Jeigu jūs galite juos nukreipti (tai pareikalaus daug išvalgumo, didelės kantrybės, bet tai įmanoma), nukreipkite į kažką panašaus į tai: susidomėjimas sudėtingu žaidimu arba veikla, kuri pareikalaus daug kruopštumo, dėmesio ir padeda sukurti aplinką, kurioje lavinama atkakli valia. Tai atneš rezultatų – nutrauks dėmesį nuo vieno dalykų ir nukreips prie kitų. Tuo reikia rūpintis nuolat ir šis metodas yra, nors ir nelengvas, bet efektyviausias.

Tikrasis poreikis ir noras

Labai sunku nustatyti ribą tarp tikrojo poreikio ir noro (žinoma, jogos idealas yra niekada neturėti jokio poreikio, vadinasi, ir nieko nenorėti), tačiau šis rašinys skirtas visiems geros valios žmonėms,

course, is never to have any need, and therefore not to want anything), but this essay is written for all men of goodwill who try to know themselves and control themselves. And there we really face a problem which compels an extraordinary sincerity, for the very first way in which the vital meets life is through desire—and yet, there are necessities. But how to know if things are really necessary, not desired?... For that you must observe yourself very, very attentively, and if there is anything in you which produces something like a small intense vibration, then you may be sure that there lies a desire. For example, you say, "This food is necessary for me"—you believe, you imagine, you think that you need such and such a thing and you find the necessary means to obtain the thing. To know if it is a need or a desire, you must look at yourself very closely and ask yourself, "What will happen if I cannot get the thing?" Then if the immediate answer is, "Oh, it will be very bad", you may be sure that it is a matter of desire. It is the same for everything. For every problem you draw back, look at yourself and ask, "Let us see, am I going to have the thing?" If at that moment something in you jumps up with joy, you may be certain there is a desire. On the other hand, if something tells you, "Oh, I am not going to get it", and you feel very depressed, then again it is a desire.

Give up Desire

The Buddha has said that there is a greater joy in overcoming a desire than in satisfying it. It is an experience everybody can have and one that is truly very interesting, very interesting...

There is a kind of inner communion with the psychic being which takes place when one willingly gives up a desire, and because of this one feels a much greater joy than if he had satisfied his desire. Besides, most usually, almost without exception, when one satisfies a desire it always leaves a kind of bitter taste somewhere.

There is not one satisfied desire which does not give a kind of bitterness; as when one has eaten too sugary a sweet it fills your mouth with bitterness. It is like that. You must try sincerely. Naturally you must not pretend to give up desire and keep it in a corner, because then one becomes very unhappy. You must do it sincerely.

Win Your Little Victories

If through an effort of inner consciousness and knowledge, you can truly overcome in yourself a desire, that is to say, dissolve and abolish it, and if through inner goodwill, through consciousness, light, knowledge, you are able to dissolve the desire, you will be, first of all in yourself personally, a hundred times happier than if you had satisfied this desire, and then it will have a marvellous effect. It will have a repercussion in the world of which you have no idea. It will spread forth. For the vibrations you have created will continue to spread. These things grow larger like the snowball. The victory you win in your character, however small it be, is one which can be

kurie stengiasi pažinti save ir valdyti save. Ir čia mes susiduriame su problema, kuri reikalauja didelio nuoširdumo, nes vitalas susitinka su gyvenimu visų pirma per norą, be to, yra dar ir poreikiai. Bet kaip sužinoti, kas iš tikro reikalinga, o ko tik norima?... Tam mes turime labai labai atidžiai save stebėti, ir jeigu jūs pajusite savyje vos pastebimą vibraciją, neabejokite, ten slypi noras. Pvz., jūs sakote: „Man reikalingas šis maistas“, jūs tikite, įsivaizduojate ir manote, kad jums reikia tokio ir tokio dalyko ir surandate reikalingus išteklius. Tam, kad suprasti, ar tai noras ar poreikis, reikia labai įdėmiai patyrinėti save ir paklausti: „O kas atsitiks, jei aš negalėsiu gauti šio dalyko?“ Ir jeigu iš karto atsakysite: „O, bus labai blogai“, būkite tikri, tai – noras. Ir taip su viskuo. Kokią problemą betektų jums spręsti, ženkite atgal, įsižiūrėkite į save ir paklauskite: „Na, pažiūrėkime, ar aš tai turėsiu?“ Jeigu tuo metu kažkas jumyse pašoks iš džiaugsmo, neabejokite, tai – noras. Kita vertus, jei kažkas jumyse sako: „O, aš to negausiu“, ir jūs nusivilsite ir pasijusite prislėgtas, tai taip pat yra noras.

Atsisakykite noro

Buda sakė, kad didesnis džiaugsmas patiriamas įveikus norą, nei jį patenkinus. Tai gali išbandyti kiekvienas, ir tai yra labai įdomu, labai įdomu...

Egzistuoja tam tikras vidinis ryšys su psichine esybe, kuris pasireiškia, kai jūs noriai atsisakote savo troškimo, ir dėl to patiriate daug didesnę džiaugsmą, nei tuo atveju, jei būtumėte patenkinę troškimą. Be to, beveik be išimties, patenkintas noras kažkur palieka savotiško kartumo prieskonį.

Neegzistuoja nei vieno patenkinto noro, kuris nesuteiktų šio savotiško kartelio, kaip suvalgius per daug saldumynų, burna prisipildo kartumo. Štai taip. Jūsų pastangos turi būti nuoširdžios. Suprantama, jūs neturite tik apsimesti, kad atsisakote noro, bet iš tikrųjų laikydami jį savyje, nes tada žmogus tampa labai nelaimingas. Turite tai daryti nuoširdžiai.

Laimėkite savo mažas pergales

Jeigu vidinės sąmonės ir žinių dėka, jūs iš tikrųjų galite savyje įveikti norą, tai yra ištirpdyti ir sunaikinti jį, ir, jeigu per vidinį geranoriškumą, sąmonę, šviesą, žinias, padarote tai, jūs būsite, visų pirma savimi asmeniškai, šimtą kartų labiau patenkinti, nei patenkinę šį troškimą, ir tada tai turės nuostabų poveikį. Tai turės atgarsį pasaulyje, apie kurį jūs neturite jokio supratimo. Tai pasklis tolyn. Nes jūsų sukurtos vibracijos nenustos plėstis. Šie dalykai auga kaip sniego gniūžtė. Pergalė, kurią pasiekėte kovoje su pačiu savimi, kokia maža ji bebūtų, yra pergalė, kurią gali įgyti visas pasaulis...

Jeigu jūs iš tikrųjų norite nuveikti kažką gero pasauliui, geriausias dalykas, kurį galite padaryti, tai su visu nuoširdumu vieną

gained in the whole world...

If you really want to do something good, the best thing you can do is to win your small victories in all sincerity, one after another, and thus you will do for the world the maximum you are able to.

Change Yourself First

..You can do nothing for others unless you are able to do it for yourself. You can never give a good advice to anyone unless you are able to give it to yourself first, and to follow it. And if you see a difficulty somewhere, the best way of changing this difficulty is to change it in yourself first. If you see a defect in anyone, you may be sure it is in you, and you begin to change it in yourself. And when you will have changed it in yourself, you will be strong enough to change it in others. And this is a wonderful thing, people don't realise what an infinite grace it is that this universe is arranged in such a way that there is a collection of substance, from the most material to the highest spiritual, all that gathered together into what is called a small individual, but at the disposal of a central Will. And that is yours, your field of work, nobody can take it away from you, it is your own property. And to the extent you can work upon it, you will be able to have an action upon the world. But only to that extent. One must do more for oneself, besides, than one does for others.

3. Morality, Religion, Yoga Spirituality and Morality

[There is a] great difference between spirituality and morality, two things that are constantly confused with each other. The spiritual life, the life of Yoga, has for its object to grow into the divine consciousness and for its result to purify, intensify, glorify and perfect what is in you. It makes you a power for manifesting of the Divine; it raises the character of each personality to its full value and brings it to its maximum expression; for this is part of the Divine plan. Morality proceeds by a mental construction and, with a few ideas of what is good and what is not, sets up an ideal type into which all must force themselves. This moral ideal differs in its constituents and its ensemble at different times and different places. And yet it proclaims itself as a unique type, a categoric absolute; it admits of none other outside itself; it does not even admit a variation within itself. All are to be moulded according to its single ideal pattern, everybody is to be made uniformly and faultlessly the same. It is because morality is of this rigid unreal nature that it is in its principle and its working the contrary of the spiritual life. The spiritual life reveals the one essence in all, but reveals too its infinite diversity; it works for diversity in oneness and for perfection in that diversity. Morality lifts up one artificial standard contrary to the variety of life and the freedom of the spirit. Creating something mental, fixed and limited, it asks all to conform to it. All must labour to acquire the same qualities and the same ideal nature. Morality is not divine or of the Divine; it is of man and human. Morality takes for

po kitos iškovoti savo mažas pergales. Taip pasaulio labui padarysite viską, ką iš tikrųjų pajėgūs padaryti.

Iš pradžių pakeiskite save

Jūs negalite padaryti su kitais nieko iki tol, kol to nesugebate padaryti su savimi. Jūs niekam negalite duoti gero patarimo, jeigu nesugebate jo duoti pirmiausia sau ir juo vadovautis. Jeigu jūs kažkur susiduriate su keblumu, geriausias būdas problemai išspręsti yra įveikti tai pirmiausia savyje. Jeigu matote kažkieno trūkumus, neabejokite, juos turite ir jūs, todėl pradėkite tai keisti savyje. O kai pašalinsite šį trūkumą savyje, įgausite jėgos, pakankamos pakeisti tai kituose. Ir tai yra nuostabus dalykas. Žmonės nesuvokia begalinės tokio visatos surėdymo būdo malonės, kad substancijų rinkinys, nuo labiausiai materialių iki dvasingiausių, sudėtas į vieną mažą individą, kuris yra centrinės Valios dispozicijoje. Ir tai yra jūsų, jūsų veiklos sritis, niekas negali to atimti iš jūsų, tai yra jūsų nuosavybė. Ir tiek, kiek jūs galėsite susitvarkyti su šia nuosavybe, tokio masto poveikį galėsite daryti pasauliui. Bet tik tokiu mastu. Todėl turite labiau dirbti dėl savęs, nei dėl kitų.

3. Dorovė, religija, joga Dvasingumas ir dorovė

Tarp dvasingumo ir dorovės, dviejų nuolat tarpusavyje painiojamų dalykų, yra didelis skirtumas. Dvasinio gyvenimo, Jogos gyvenimo tikslas – augimas Dieviškosios Sąmonės link, ir jam pasiekti reikalingas visko, kas yra jumoje, apvalymas, stiprinimas, nuskaidrinimas ir tobulinimas. Tai suteikia jums jėgos išreikšti Dieviškąjį, ugdo asmenybę iki jos pilnos vertės atskleidimo ir maksimalios to išraiškos, nes visa tai yra Dieviškojo plano dalys. Dorovė veikia per mentalines konstrukcijas ir tam tikrų idėjų apie tai, kas yra gerai, o kas blogai, pagalba, nustato idealų modelį, kurį visi turi prisiversti atitikti. Šis moralinis idealas skirtingais laikais ir skirtingose vietose skiriasi savo sudedamosiomis dalimis ir visuma. Ir vis dėlto jis pasiskelbia kaip vienintelis modelis, besąlygiškas absoliutas; jis nepripažįsta nieko kito, net vidinių variacijų, išskyrus save. Viskas turi būti suformuotą pagal jo vienintelį idealų pavyzdį, visi turi būti vienodi ir nepriekaištingai panašūs. Būtent todėl, kad dorovė yra nelanksčios nerealios prigimties, ji savo esme ir veikimu yra priešinga dvasiniam gyvenimui. Dvasinis gyvenimas atskleidžia vieningą esmę visame kame, bet tuo pačiu atskleidžia ir viso to begalinę įvairovę, jis veikia dėl įvairovės vienybėje ir tobulumui šioje įvairovėje. Dorovė viskam taiko vieną dirbtinį standartą, prieštaraujantį gyvenimo įvairovei ir dvasios laisvei. Kurdama kažką mentalinio, fiksuoto ir riboto, ji reikalauja, kad viskas būtų su tuo suderinta. Visi turi dirbti, siekdami tų pačių savybių ir tos pačios idealo prigimties. Dorovė nėra Dieviška, ji yra žmogiškasis

its basic element a fixed division into the good and the bad; but this is an arbitrary notion. It takes things that are relative and tries to impose them as absolutes; for this good and this bad differ in differing climates and times, epochs and countries. The moral notion goes so far as to say that there are good desires and bad desires and calls on you to accept the one and reject the other. But the spiritual life demands that you should reject desire altogether. Its law is that you must cast aside all movements that draw you away from the Divine. You must reject them, not because they are bad in themselves,—for they may be good for another man or in another sphere,—but because they belong to the impulses or forces that, being unilluminated and ignorant, stand in the way of your approach to the Divine. All desires, whether good or bad, come within this description; for desire itself arises from an unilluminated vital being and its ignorance. On the other hand you must accept all movements that bring you into contact with the Divine. But you accept them, not because they are good in themselves, but because they bring you to the Divine. Accept then all that takes you to the Divine. Reject all that takes you away from it, but do not say that this is good and that is bad or try to impose your outlook on others; for, what you term bad may be the very thing that is good for your neighbour who is not trying to realise the Divine Life.

Hasn't Morality Helped?

Sweet Mother, hasn't morality helped us to increase our consciousness?

That depends on people. There are people who are helped by it, there are people who are not helped at all.

Morality is something altogether artificial and arbitrary, and in most cases, among the best, it checks the true spiritual effort by a sort of moral satisfaction that one is on the right path and a true gentleman, that one does one's duty, fulfils all the moral requirements of life. Then one is so self-satisfied that one no longer moves or makes any progress.

It is very difficult for a virtuous man to enter the path of God; this has been said very often, but it is altogether true, for he is most self-satisfied, he thinks he has realised what he ought to have realised, he no longer has either the aspiration or even that elementary humility which makes one want to progress. You see, one who is known here as a sattwic man¹ is usually very comfortably settled in his own virtue and never thinks of coming out of it. So, that puts you a million leagues away from the divine realisation.

What really helps, until one has found the inner light, is to make for oneself a certain number of rules which naturally should not be too rigid and fixed, but yet should be precise enough to prevent one from going completely out of the right path or making irreparable mistakes—mistakes the consequences of which one suffers all one's life.

To do that, it is good to set up a certain number

reiškinys. Dorovės pagrindas – nekintamas skirstymas į gėrį ir blogį, bet tai yra savavališkas supratimas. Dorovė operuoja iš prigimties sąlyginiais dalykais, primesdama juos, kaip absoliučius, nors šie gėris ir blogis skirtingose šalyse, skirtingomis epochomis, skirtingomis klimatinėmis sąlygomis yra skirtingi. Moralinė samprata nuėjo taip toli, kad suskirstė norus į gerus bei blogus ir kviečia jus vienokius žmones pasirinkti, o kitus atmesti. Tačiau dvasinis gyvenimas reikalauja, kad jūs atstumtumėte troškimą visiškai. Pagal dvasingumo dėsnį, žmogus turi atmesti bet kokią judėseną, atitraukiančią jį nuo Dieviškumo. Jūs turite jų atsisakyti ne dėl to, kad jos yra savaime blogos (jos gali būti geros esant kitom aplinkybėms ar kitiem žmonėms), o dėl to, kad jos priklauso impulsams ir jėgoms, kurios, būdamos nenušviestos ir neišmanančios, stovi jums skersai kelio link Dievo. Visi norai, nesvarbu, geri ar blogi, šiuo aspektu vienodi, nes pats noras atsiranda iš vitalinės esybės tamsos ir jos neišmanymo. Iš kitos pusės, jūs turite priimti viską, kas padeda suartėti su Dieviškuoju. Bet jūs tai priimate ne todėl, kad tai savaime yra gerai, o todėl, kad tai veda jus prie Dieviškojo. Todėl priimkite viską kas veda link Dieviškojo. Atmeskite viską, kas jus nuo to atitolina, tik nesakykite, kad tai yra gerai, o tai yra blogai, ir nebandykite primesti savo požiūrio kitiems, nes tai, ką jūs vadinate blogu, gali būti būtent tai, kas yra gerai jūsų artimui, kuris dar neketina suvokti Dieviškojo Gyvenimo.

Argi dorovė nepadeda?

Miela Motina, ar dorovė nepadeda augti mūsų sąmonei?

Tai priklauso nuo žmonių. Vieniems tai padeda, kitiem nepadeda visiškai.

Dorovė yra kažkas visiškai dirbtina bei primesta ir daugeliu atvejų, tarp geriausių, ji trukdo tikroms dvasinėms pastangoms, sukeldama tam tikrą moralinį pasitenkinimą, kurį jaučia žmogus, manydamas, kad eina teisingu keliu, yra tikras džentelmenas, vykdo savo pareigas ir visus gyvenimo dorovės reikalavimus. Tuomet jis tiek savimi patenkintas, kad sustoja ir toliau nebesivysto.

Dorybingam žmogui labai sunku pradėti eiti Dievo keliu, tai sakoma labai dažnai, bet tai visiškai tiesa, nes toks žmogus apskritai patenkintas savimi, jis mano, kad suvokė ir padarė viską, ką privalėjo, ir todėl jis nebeturi nei siekių, nei elementaraus nuolankumo, kurie skatina žmogų vystytis. Matote, tas, kuris laikomas sattvišku žmogumi, paprastai yra labai patogiai įsitaisęs savo dorybėje ir neketina išeiti iš jos. Taigi, tai atitolina jus per milijoną mylių nuo Dieviškosios realizacijos.

Kol neatrasta vidinė šviesa, iš tikrųjų padeda tam tikro kiekio taisyklių sau pačiam nustatymas, jos, suprantama, neturi būti pernelyg griežtos ir nepajudinamos, bet vis dėlto pakankamai tikslios, kad neleistų nuklysti nuo teisingo kelio, o taip pat apsaugotų nuo nepataisomų klaidų, kurių pasekmes gali tekti kentėti visą gyvenimą. Tam tikslui gerai nusistatyti sau tam tikrą principų

of principles in oneself, which, however, should be for each one, in conformity with his own nature. If you adopt a social, collective rule, you immediately make yourself a slave to this social rule, and that prevents you almost radically from making any effort for transformation.

Serving Humanity

Why do you want to serve humanity, what is your idea? It is ambition, it is in order to become a great man among men. It is difficult to understand?... I can see that!

The Divine is everywhere. So if one serves humanity, one serves the Divine, isn't that so?

That's marvellous! The clearest thing in this matter is to say: "The Divine is in me. If I serve myself, I am also serving the Divine!" (*Laughter*) In fact, the Divine is everywhere. The Divine will do His own work very well without you.

I see quite well that you do not understand. But truly, if you do understand that the Divine is there, in all things, with what are you meddling in serving humanity? To serve humanity you must know better than the Divine what must be done for it. Do you know better than the Divine how to serve it?

The Divine is everywhere. Yes. Things don't seem to be divine.... As for me, I see only one solution: if you want to help humanity, there is only one thing to do, it is to take yourself as completely as possible and offer yourself to the Divine. That is the solution. Because in this way, at least the material reality which you represent will be able to grow a little more like the Divine.

We are told that the Divine is in all things. Why don't things change? Because the Divine does not get a response, everything does not respond to the Divine. One must search the depths of the consciousness to see this. What do you want to do to serve humanity? Give food to the poor?—You can feed millions of them. That will not be a solution, this problem will remain the same. Give new and better living conditions to men?—The Divine is in them, how is it that things don't change? The Divine must know better than you the condition of humanity. What are you? You represent only a little bit of consciousness and a little bit of matter, it is that you call "myself". If you want to help humanity, the world or the universe, the only thing to do is to give that little bit entirely to the Divine. Why is the world not divine?... It is evident that the world is not in order. So the only solution to the problem is to give what belongs to you. Give it totally, entirely to the Divine; not only for yourself but for humanity, for the universe. There is no better solution. How do you want to help humanity? You don't even know what it needs. Perhaps you know still less what power you are serving. How can you change anything without indeed having changed yourself?

In any case, you are not powerful enough to do it. How do you expect to help another if you do not have a higher consciousness than he? It is such a childish idea! It is children who say: "I am opening a boarding-house, I am going to build a crèche, give

kiekį, kurie vis dėlto turėtų būti kiekvienam individualūs, atitinkantys jo prigimtį. Priimdami socialines ir kolektyvines taisykles, jūs iš karto paverčiate save šios socialinės normos vergu, o tai beveik radikaliai neleidžia jums dėti pastangų siekiant transformacijos.

Tarnystė žmonijai

Kodėl jūs norite tarnauti žmonijai, koks to tikslas? Tai yra puikybė, jūs norite tapti didžiu tarp žmonių. Argi tai sunku suprasti?... Aš tai matau!

Dieviškasis yra visur. Todėl, jeigu žmogus tarnauja žmonijai, jis tarnauja Dieviškajam, argi ne taip?

Nuostabu! Aiškiausiai šią mintį galima išsakyti taip: „Dieviškasis yra manyje. Jeigu aš tarnauju sau, reiškia, aš tarnauju Dieviškajam!“ (*Juokas*) Teisingai, Dieviškasis yra visur. Dieviškasis puikiai susitvarkys su Savo darvais ir be jūsų.

Aš matau, jūs nesuprantate. Bet iš tikrųjų, jei jūs suprantate, kad Dieviškasis yra visame kame, tuomet ką gi jūs galite duoti tarnaudami žmonijai? Kad tarnautumėte žmonijai, jūs turite geriau nei Dieviškasis žinoti, kas turi būti padaryta šiam tikslui. Ar jūs žinote geriau už Dieviškąjį, kaip jai tarnauti?

Dieviškasis yra visur. Taip. Daiktai neatrodo dieviški... Aš matau čia vienintelį sprendimą, jeigu jūs norite padėti žmonijai, jūs galite padaryti tik vieną – visą save atiduoti Dieviškajam. Tai yra sprendimas. Todėl kad būtent taip, bent jau kaip materialiai tikrovė, kokia jūs esate, galėsite augti truputį labiau panašūs į Dieviškąjį.

Mums sakoma, kad Dieviškasis yra visame kame. Kodėl gi niekas nesikeičia? Taigi, todėl, kad Dieviškasis nesulaukia atsako, niekas Jam neatsako. Jums reikia pasiekti sąmonės gelmes, kad tai pamatyti. Ką jūs norite padaryti, tarnaudami žmonijai? Duoti maisto beturčiams? Jūs galite pavalgydinti milijonus. Bet tai nieko neišspręs, ši problema liks nepakitusi. Suteikti naujas ir geresnes gyvenimo sąlygas žmonėms? Bet juk ir šiuose žmonėse yra Dieviškasis, kaip taip yra, kad viskas lieka kaip buvę? Dieviškasis geriau už jus žino kokia žmonijos būklė. Kas jūs esate? Mažytė sąmonės dalelytė ir menkutė materijos dalelytė – tai jūs vadinate „aš“. Jeigu jūs norite padėti žmonijai, pasauliui arba visatai, vienintelis dalykas, kurį galite padaryti – šią mažytę dalelytę visiškai atiduoti Dieviškajam. Kodėl pasaulis nėra dieviškas?... Akivaizdu, kad pasaulyje netvarka. Taigi vienintelis problemos sprendimas – duoti tai, kas priklauso jums. Atiduokit Dieviškajam visiškai viską; ne tik dėl savęs, bet ir dėl žmonijos, ir dėl visatos. Geresnio sprendimo nėra. Kaip jūs norite padėti žmonijai? Jūs net nežinote ko jai reikia. Galbūt jūs net nežinote kokioms jėgoms tarnaujate. Kaip galite ką nors pakeisti, iš tikrųjų nepasikeitę patys?

Bet kokių atveju jūs nesate pakankamai pajėgūs, kad tai padarytumėte. Kaip jūs tikėtės padėti kitam, jei neturite aukštesnės sąmonės nei jis. Tai yra taip vaikiška! Tik vaikai gali pasakyti: „Aš steigsiu pensionus, statysiu vaikų darželius, maitinsiu vargdienius,

soup to the poor, preach this knowledge, spread this religion...." It is only because you consider yourself better than others, think you know better than they what they should be or do. That's what it is, serving humanity. You want to continue all that? It has not changed things much. It is not to help humanity that one opens a hospital or a school....

You may open millions of hospitals, that will not prevent people getting ill. On the contrary, they will have every facility and encouragement to fall ill. We are steeped in ideas of this kind. This puts your conscience at rest: "I have come to the world, I must help others." One tells oneself: "How disinterested I am! I am going to help humanity." All this is nothing but egoism.

In fact, the first human being that concerns you is yourself. You want to diminish suffering, but unless you can change the capacity of suffering into a certitude of being happy, the world will not change. It will always be the same, we turn in a circle—one civilisation follows another, one catastrophe another; but the thing does not change, for there is something missing, something not there, that is the consciousness. That's all.

Religion

Religion belongs to the higher mind of humanity. It is the effort of man's higher mind to approach, as far as lies in its power, something beyond it, something to which humanity gives the name God or Spirit or Truth or Faith or Knowledge or the Infinite, some kind of Absolute, which the human mind cannot reach and yet tries to reach. Religion may be divine in its ultimate origin; in its actual nature it is not divine but human. In truth we should speak rather of religions than of religion; for the religions made by man are many ...

The first and principal article of these established and formal religions runs always, "Mine is the supreme, the only truth, all others are in falsehood or inferior." For without this fundamental dogma, established credal religions could not have existed. If you do not believe and proclaim that you alone possess the one or the highest truth, you will not be able to impress people and make them flock to you.

This attitude is natural to the religious mind; but it is just that which makes religion stand in the way of the spiritual life. The articles and dogmas of a religion are mind-made things and, if you cling to them and shut yourself up in a code of life made out for you, you do not know and cannot know the truth of the Spirit that lies beyond all codes and dogmas, wide and large and free. When you stop at a religious creed and tie yourself in it, taking it for the only truth in the world, you stop the advance and widening of your inner soul. But if you look at religion from another angle, it need not always be an obstacle to all men. If you regard it as one of the higher activities of humanity and if you can see in it the aspirations of man without ignoring the imperfection of all man-made things, it may well be a kind of help for you to approach the spiritual life. Taking it up in a serious and earnest spirit, you can

skelbsiu šią žinią, skleisiu šią religiją...". Taip yra tik todėl, kad laikote save geresniu už kitus, manote, kad žinote geriau už juos, ką jie turi daryti, kuo jie turi būti. Štai kas yra tarnystė žmonijai. Jūs norite visa tai tęsti? Tai nelabai ką pakeitė. Ne tam, kad padėtų žmonijai, žmogus atidaro ligoninę ar mokyklą...

Jūs galite atidaryti milijonus ligoninių, bet tai nepanaikins ligų. Atvirkščiai, žmonės sirgs vis dažniau, nes turės visas sąlygas ir paskatinimus susirgti. Mes skęstame tokio pobūdžio idėjose. Tai nuramina mūsų sąžinę: „Aš atėjau į pasaulį. Aš privalau padėti kitiems.“ Ir jūs sau sakote: „Koks aš nesavanaudiškas! Aš ketinu padėti žmonijai“. Visa tai yra ne kas kita, kaip egoizmas.

Iš tikrųjų, visų pirma jūs rūpinatės savimi. Jūs norite sumažinti kančias, bet kol jūs negalėsite gebėjimo kentėti pakeisti įsitikinimu, kad esate laimingi, pasaulis nepasikeis. Jis visada bus toks pats, mes judame ratu – viena civilizacija keičia kitą, viena katastrofa seka kitą, bet niekas nesikeičia, nes kažko trūksta, kažko nėra, o tai yra sąmonė. Štai ir viskas.

Religija

Religija yra aukštesniojo žmogiškojo proto lygio dalis. Tai yra aukštesniojo žmogaus proto pastangos, kiek leidžia jo jėgos, priartėti prie kažko, kas yra už jo ribų, prie kažko, ką žmonija pavadino Dievu arba Dvasia, Tiesa, Tikėjimu, Žinojimu arba Begalybe, prie kažkokio Absoliuto, kurio žmogaus protas negali pasiekti, bet vis dėlto bando. Religija savo pirminiame šaltinyje gali būti Dieviška, tačiau faktiškai dabar jos prigimtis yra ne Dieviška, o žmogiška. Iš tiesų turėtume labiau kalbėti apie religijas, o ne bendrai apie religiją, nes žmonės sukūrė daug religijų...

Pirmoji ir pagrindinė šių įsteigtų ir oficialių religijų žinia visada skamba taip: „Mano religija – vienintelė aukščiausioji tiesa, visos kitos yra klaidingos arba žemesnės“. Be šios pamatinės dogmos negalėtų egzistuoti nei vena religija. Jeigu jūs tuo netikite, jeigu jūs neskelbiate, kad turite aukščiausiąją tiesą, jūs nesugebėsite padaryti įspūdžio žmonėms ir priversti jų plūsti pas jus.

Religingam protui šis požiūris yra natūralus, bet būtent jis paverčia religiją kliūtimi dvasinio gyvenimo kelyje. Religijos dogmos ir nurodymai yra sukurti proto, ir jeigu jūs įsikibę jų laikotės griežtai apsiriboję jums sukurtų gyvenimo taisyklių rinkiniu, jūs nežinosite ir negalėsite pažinti Dvasios tiesos, plačios, didingos ir laisvos, kuri slypi kitoje visų dogmų ir taisyklių pusėje. Jeigu jūs apsiribojote religiniu tikėjimu, surišote save juo ir priėmėte jį kaip vienintelę tiesą pasaulyje, jūs sustabdote savo pažangą ir neleidžiate augti savo vidinei sielai. Bet jeigu pažiūrėti į religiją kitu kampu, tai pasirodys, kad religija ne visada ir ne visiems yra kliūtis. Jeigu jūs laikote ją viena iš aukštesnių žmonijos veiklų ir jeigu, nepaisydami visų žmogaus sukurtų dalykų netobulumo, matote joje žmogaus siekius [*pirmąpradį žmogaus troškimą atrasti Tiesą*], tai gali padėti jums priartėti prie dvasinio gyvenimo. Priėmus religiją tinkamai, jūs galite pabandyti atrasti joje tiesą, užslėptą veržimąsi, tą

try to find out what truth is there, what aspiration lies hidden in it, what divine inspiration has undergone transformation and deformation here by the human mind and a human organisation, and with an appropriate mental stand you can get religion even as it is to throw some light on your way and to lend some support to your spiritual endeavour.

Yoga and Religion

Sweet Mother, what is the difference between yoga and religion?

Ah! my child... it is as though you were asking me the difference between a dog and a cat!

(Long silence)

Imagine someone who, in some way or other, has heard of something like the Divine or has a personal feeling that something of the kind exists, and begins to make all sorts of efforts: efforts of will, of discipline, efforts of concentration, all sorts of efforts to find this Divine, to discover what He is, to become acquainted with Him and unite with Him. Then this person is doing yoga.

Now, if this person has noted down all the processes he has used and constructs a fixed system, and sets up all that he has discovered as absolute laws—for example, he says: the Divine is like this, to find the Divine you must do this, make this particular gesture, take this attitude, perform this ceremony, and you must admit that *this* is the truth, you must say, "I accept that this is the Truth and I fully adhere to it; and your method is the only right one, the only one which exists"—if all that is written down, organised, arranged into fixed laws and ceremonies, it becomes a religion.

Sri Aurobindo's Teaching and Religion

Many people say that the teaching of Sri Aurobindo is a new religion. Would you say that it is a religion?

People who say that are fools who don't even know what they are talking about. You only have to read all that Sri Aurobindo has written to know that it is impossible to base a religion on his works, because he presents each problem, each question in all its aspects, showing the truth contained in each way of seeing things, and he explains that in order to attain the Truth you must realise a synthesis which goes beyond all mental notions and emerge into a transcendence beyond thought...

I repeat that when we speak of Sri Aurobindo there can be no question of a teaching nor even of a revelation, but of an action from the Supreme; no religion can be founded on that.

But men are so foolish that they can change anything into a religion, so great is their need of a fixed framework for their narrow thought and limited action. They do not feel secure unless they can assert this is true and that is not; but such an assertion becomes impossible for anyone who has read and understood what Sri Aurobindo has written. Religion and Yoga do not belong to the same plane of being and spiritual life can exist in all its purity only when it is free from all mental dogma.

Dieviškąjį Įkvėpimą, kurį vėliau transformavo ir deformavo žmogaus protas ir žmogiškoji organizacija, ir su tinkama mentaline pozicija jūs galite religijoje atrasti tam tikros šviesos savo keliui apšviesti ir paramos savo dvasinėms pastangoms.

Joga ir religija

Miela Motina, koks skirtumas tarp jogos ir religijos?

Ak, mano vaike... tai tarsi manęs paklausti, koks skirtumas tarp šuns ir katės.

(Ilgas tylėjimas)

Įsivaizduokite žmogų, kuris vienaip ar kitaip yra girdėjęs apie ką nors panašaus į dieviškąjį arba asmeniškai jaučia, kad kažkas panašaus egzistuoja, ir šis žmogus pradeda dėti visų rūšių pastangas: taiko valią, susikaupimą, discipliną, kitaip tariant įtempia visas jėgas, kad surastų Dieviškąjį, atrastų, kas Jis yra, pažintų Jį ir susijungtų su Juo. Tai reiškia, kad šis žmogus užsiima joga.

Bet štai, šis žmogus kruopščiai surašo visus procesus, kuriuos jis naudojo, sukonstruoja nekintamą sistemą, ir visa tai, ką atrado, nustato kaip absoliučius dėsnius, pavyzdžiui, jis sako:

„Dieviškasis yra štai toks. Tam, kad Jį rastumėte, jūs privalote daryti štai tai, atlikti šį ypatingą gestą, laikytis tokio požiūrio, atlikti šią ceremoniją ir jūs privalote pripažinti, kad tai yra tiesa, jūs privalote kartoti šiuos žodžius „Aš pripažįstu, kad tai yra Tiesa, ir aš visiškai jos laikausi; o šis metodas yra vienintelis teisingas, nieko kito nėra“. Jei visa tai yra surašyta, organizuota, suskirstyta į fiksuotas taisykles ir ceremonijas, tuomet tai tampa religija.

Šri Aurobindo mokymas ir religija

Daugelis sako, kad Šri Aurobindo mokymas yra naujoji religija. Ar galėtumėte pasakyti, kad tai yra religija?

Panašūs tvirtinimai yra tiesiog kvailystė. Žmonės, kurie tai sako, net nežino apie ką kalba. Jūs tik turite skaityti viską ką yra parašęs Šri Aurobindo, kad žinotumėte, jog neįmanoma grįsti religijos jo veikalais, nes jis išnagrinėja kiekvieną problemą, kiekvieną klausimą visais jų aspektais ir parodo Tiesą, slypinčią skirtinguose požiūriuose, jis paaiškina, kad siekiant Tiesos mes turime atlikti sintezę, kuri peržengia visų mentalinių sąvokų ribas ir išskyla į transcendenciją, nepasiekiamą protui...

Aš pasikartosiu – kai mes kalbame apie Šri Aurobindo, negali būti nė kalbos apie kokį nors mokymą ar net apreiškimą, viskas yra susiję tik su Aukščiausiojo veikimu. Jokia religija negali būti sukurta ant tokio pagrindo.

Bet žmonės tiek neprotingi, kad gali bet ką paversti religija, nes jų mąstymo siaurumas ir veikimo ribotumas nulemia didžiulį poreikį kurti nekintamas sistemas. Jie nesijaučia saugūs, kol negali pareikšti, kad tiesa yra tai, o štai tai – ne. Bet tokie pareiškimai tampa neįmanomi tiems, kurie perskaitė ir suprato tai, ką parašė Šri Aurobindo. Religija ir Joga nepriklauso tam pačiam būties planui, o dvasinis gyvenimas visu savo tyrumu gali egzistuoti tik tuomet, kai

The Resolution to Do Yoga

You see, one may have a very good will, a life oriented towards a divine realisation, in any case, a kind of more or less superficial consecration to a divine work, *and not do yoga*.

To do Sri Aurobindo's yoga is to want to transform oneself integrally, it is to have a single aim in life, such that nothing else exists any longer, that alone exists. And so one feels it clearly in oneself whether one wants it or not; but if one doesn't, one can still have a life of goodwill, a life of service, of understanding; one can labour for the Work to be accomplished more easily—all that—one can do many things. But between this and doing yoga there is a great difference.

And to do yoga you must want it consciously, you must know what it is, to begin with. You must know what it is, you must take a resolution about it; but once you have taken the resolution, you must no longer flinch. That is why you must take it in full knowledge of the thing. You must know what you are deciding upon when you say, "I want to do yoga"; and that is why I don't think that I have ever pressed you from this point of view...

But the day you make a choice—when you have done it in all sincerity and have felt within yourself a radical decision—the thing is different. There is the light and the path to be followed, quite straight, and you must not deviate from it. It fools no one, you know; yoga is not a joke. You must know what you are doing when you choose it. But when you choose it, you must hold on to it. You have no longer the right to vacillate. You must go straight ahead. There!...

To do the yoga, this yoga of transformation which, of all things, is the most arduous—it is only if one feels that one has come here for that (I mean here upon earth) and that one has to do nothing else but that, and that it is the only reason of one's existence—even if one has to toil hard, suffer, struggle, it is of no importance—"This is what I want, and nothing else"—then it is different. Otherwise I shall say, "Be happy and be good, and that's all that is asked of you. Be good, in the sense of being understanding, knowing that the conditions in which you have lived are exceptional, and try to live a higher, more noble, more true life than the ordinary one, so as to allow a little of this consciousness, this light and its goodness to express itself in the world. It would be very good." There we are.

But once you have set foot on the path of yoga, you must have a resolution of steel and walk straight on to the goal, whatever the cost.

A Call for the Path

What do you want the Yoga for? To get power? To attain to peace and calm? To serve humanity?

None of these motives is sufficient to show that you are meant for the Path.

The question you are to answer is this: Do you want the Yoga for the sake of the Divine? Is the Divine the supreme fact of your life, so much so that it is simply impossible for you to do without it?

jis yra laisvas nuo mentalinių dogmų.

Pasiryžimas užsiimti Joga

Matote, jūs galite turėti gerus ketinimus, jūsų gyvenimas gali būti nukreiptas Dieviškajam suvokti ir pasiekti, jūs galite daugiau ar mažiau paviršutiniškai pasišvęsti Dieviškajam Darbui, *bet neužsiimti joga*.

Užsiimti Šri Aurobindo joga reiškia norą visapusiškai transformuotis, tai reiškia turėti vieną tikslą gyvenime, tokį, kai tarsi nieko daugiau nebeegzistuoja, būtų tik tai. Ir žmogus jaučia tai aiškiai, nori jis to ar ne, bet jeigu taip nėra, vis tiek jis gali gyventi dorybingai, tarnystės, atjautos gyvenimą, jis gali stengtis, kad Darbas būtų atliktas daug lengviau, ir t. t., galima daryti daug dalykų. Tačiau tarp tokio gyvenimo ir Jogos yra didelis skirtumas.

Jūsų sprendimas užsiimti joga turi būti sąmoningas, pirmiausia jūs turite suvokti kas tai yra. Bet priėmę sprendimą, nebeturite krūpčioti. Štai kodėl jūs turite išsamiai žinoti apie tai prieš priimdami sprendimą. Jūs turite žinoti kam ryžotės prieš sakydami: „Aš noriu pasišvęsti Jogai“. Ir štai kodėl nemanau, kad kada nors dariau jums spaudimą šiuo požiūriu...

Tačiau tą dieną, kai pasirenkate, jei tai padarėte visiškai nuoširdžiai ir savo vidumi pajutote sprendimo esmingumą ir negrįžtamumą, viskas pasikeičia. Štai čia ir atsiranda Šviesa ir Kelias, kuriuo reikia eiti, Jis gana tiesus ir jūs neturite nukrypti nuo jo. Žinote, Jis nieko nepaklaidina, Joga nėra pokštas. Jūs turite žinoti ką darote, kai pasirenkate tai. Bet pasirinkus Jogos kelią, būtina jo laikytis. Jūs nebeturite teisės svyruoti. Turite eiti tiesiai į priekį. Ten!...

Daryti šią Jogą, šią transformacijos Jogą, kuri iš visų dalykų yra pati sunkiausia, reiktų tik tuomet, jeigu jaučiate, kad atėjote čia dėl jos (aš turiu omenyje į Žemę), ir kad be šito neturite daryti nieko kito, ir kad tai yra vienintelė jūsų egzistavimo priežastis, net jeigu reikia sunkiai dirbti, kentėti, kovoti, bet jums tai neturi jokios reikšmės, nes „Štai ko aš noriu, ir nieko kito“. Tačiau, jeigu yra kitaip, aš jums pasakysiu: „Būkite laimingi, būkite geri ir tai viskas ko iš jūsų prašoma. Būkite geri, suprasdami, žinodami, kad sąlygos, kuriomis gyvenate, yra išskirtinės ir stenkitės gyventi aukštesnį, kilnesnį, tauresnį, tikresnį gyvenimą nei kiti žmonės, kad suteiktumėte galimybę nors mažai daliai šios Sąmonės, šios Šviesos ir jos Gerumo išreikšti save pasaulyje. Tai būtų nuostabu“. Štai taip.

Bet jeigu jūs pradėjote eiti Jogos keliu, privalote turėti plieninį ryžtą ir eiti tiesiai į tikslą, kad ir kokia kaina bebūtų.

Kvietimas į Kelią

Kokiu tikslu jūs norite užsiimti Joga? Siekiant galios? Siekiant taikos ir ramybės? Tarnauti žmonijai?

Nė vieno iš šių motyvų nepakanka paliudyti, kad tai yra jūsų Kelias.

Klausimas, į kurį jums reikia atsakyti, yra toks – ar jūs norite užsiimti Joga dėl Dieviškojo? Ar Dieviškasis yra aukščiausiaji jūsų

Do you feel that your very *raison d'être* is the Divine and without it there is no meaning in your existence? If so, then only can it be said that you have a call for the Path.

This is the first thing necessary—aspiration for the Divine.

The next thing you have to do is to tend it, to keep it always alert and awake and living. And for that what is required is concentration—concentration upon the Divine with a view to an integral and absolute consecration to its Will and Purpose.

Concentrate in the heart. Enter into it; go within and deep and far, as far as you can. Gather all the strings of your consciousness that are spread abroad, roll them up and take a plunge and sink down.

A fire is burning there, in the deep quietude of the heart. It is the divinity in you—your true being. Hear its voice, follow its dictates.

4. Surrender, Self-offering, Humility

Two Paths of Yoga

There are two paths of Yoga, one of *tapasyā* (discipline), and the other of surrender. The path of *tapasyā* is arduous. Here you rely solely upon yourself, you proceed by your own strength. You ascend and achieve according to the measure of your force. There is always the danger of falling down. And once you fall, you lie broken in the abyss and there is hardly a remedy. The other path, the path of surrender, is safe and sure. It is here, however, that the Western people find their difficulty. They have been taught to fear and avoid all that threatens their personal independence. They have imbibed with their mothers' milk the sense of individuality. And surrender means giving up all that. In other words, you may follow, as Ramakrishna says, either the path of the baby monkey or that of the baby cat. The baby monkey holds to its mother in order to be carried about and it must hold firm, otherwise if it loses its grip, it falls. On the other hand, the baby cat does not hold to its mother, but is held by the mother and has no fear nor responsibility; it has nothing to do but to let the mother hold it and cry *ma ma*.

Surrender and the Yoga

Surrender is the decision taken to hand over the responsibility of your life to the Divine. Without this decision nothing is at all possible; if you do not surrender, the Yoga is entirely out of the question. Everything else comes naturally after it, for the whole process starts with surrender. You can surrender either through knowledge or through devotion. You may have a strong intuition that the Divine alone is the truth and a luminous conviction that without the Divine you cannot manage. Or you may have a spontaneous feeling that this line is the only way of being happy, a strong psychic desire to belong exclusively to the Divine: "I do not belong to myself," you say, and give up the responsibility of your being to the Truth. Then comes self-offering: "Here I am, a creature of various qualities,

gyvenimo tikrovė, tokia reikšminga, kad be to tiesiog neįmanoma išsiversti? Ar jūs jaučiate, kad (*raison d'être*) *jūsų egzistavimo tikslas* – tai Dieviškasis, ir be Jo gyvenime niekas neturi reikšmės? Jeigu taip, tuomet galima pasakyti, kad jūs turite kvietimą į Kelią.

Pirmas dalykas, kuris yra būtinas, yra Dieviškojo siekimas.

Kitas dalykas, kurį turite padaryti, yra rūpintis juo, kad jūsų siekimas visada būtų budrus, aktyvus ir gyvybingas. Tam reikalingas susikaupimas – susitelkimas į Dieviškąjį, siekiant visapusio ir absoliutaus pasišventimo Jo Valiai ir Tikslui.

Susikaupkite širdyje. Įeikite į ją, eikite į vidų, giliai ir taip toli, kiek tik galite. Surinkite visas savo sąmonės gijas, nukreiptas į išorę, suvyniokite jas ir pasinerkite, nugrimzkite.

Ten, gilioje širdies tyloje, liepsnoja ugnis. Tai yra jumoje esantis Dieviškumas – jūsų Tikroji esybė. Įsiklausykite į jos balsą. Sekite jos nurodymais.

4. Pasidavimas, atsidavimas, nuolankumas

Du jogos keliai

Yra du Jogos keliai: vienas – *tapasja* (disciplina), kitas – pasidavimas. *Tapasjos* kelias yra sunkus. Šiame kelyje jūs kliaujatės tik savimi, einate savo jėgomis. Jūsų pakylimai ir pasiekimai atitinka jūsų jėgas. Visada yra pavojus nukristi. O kai jūs nukrentat, jūs gulite sudaužytas bedugnėje ir vargu, ar ten atsiras priemonė išsigelbėti. Kitas kelias, pasidavimo kelias, yra saugus ir patikimas. Tačiau vakarų tipo žmonės čia patiria sunkumą. Juos išmokė bijoti ir vengti visko, kas yra susiję su pavojumi prarasti asmeninę nepriklausomybę. Individualumo jausmas į juos įsigėrė su motinos pienu. O pasidavimas reiškia viso to atsisakymą. Kitaip tariant, jūs galite, kaip sakė Ramakrišna, eiti beždžioniuko arba katinėlio keliu. Beždžioniukas laikosi už savo motinos, kad ji visur jį nešiotų, ir jis turi laikytis stipriai, kitaip, jei jis atleis savo gniaužtus, iš karto nukris. O kačiukui nereikia laikytis už motinos, nes ji pati laiko jį ir jis neturi nei baimės, nei atsakomybės, jam nieko nereikia daryti, tik leisti motinai jį nešti, o pačiam šaukti „ma ma“.

Pasidavimas ir joga

Pasidavimas, tai – sprendimas perduoti atsakomybę už savo gyvenimą Dieviškajam. Be šio sprendimo apskritai niekas nėra įmanoma, jeigu jūs nepasidavėte, apie jūsų Jogą negali būti nė kalbos. Visa kita ateina natūraliai tik po jo, nes visas procesas prasideda nuo pasidavimo. Jūs galite pasiduoti arba per žinojimą, arba per atsidavimą, pasišventimą. Jūs taip pat galite turėti ryškia intuivytį išvalgą, kad Dieviškasis yra absoliuti tiesa, ir aiškų įsitikinimą, kad be Dieviškojo jūs negalite išsiversti. Jūs taip pat galite netikėtai pajusti, kad tai vienintelis būdas tapti laimingu, pajusti stiprų psichinį troškimą priklausyti tik Dieviškajam. „Aš nepriklausau sau“, – sakote jūs ir savo esybės atsakomybę visiškai atiduodate Tiesai. Po to ateina atsidavimas: „Štai aš, visokiausių

good and bad, dark and enlightened. I offer myself as I am to you, take me up with all my ups and downs, conflicting impulses and tendencies—do whatever you like with me."

True Surrender Enlarges You

By surrender we mean... a spontaneous self-giving, a giving of all your self to the Divine, to a greater Consciousness of which you are a part. Surrender will not diminish, but increase; it will not lessen or weaken or destroy your personality, it will fortify and aggrandise it. Surrender means a free total giving with all the delight of the giving; there is no sense of sacrifice in it. If you have the slightest feeling that you are making a sacrifice, then it is no longer surrender. For it means that you reserve yourself or that you are trying to give, with grudging or with pain and effort, and have not the joy of the gift, perhaps not even the feeling that you are giving. When you do anything with the sense of a compression of your being, be sure that you are doing it in the wrong way. True surrender enlarges you; it increases your capacity; it gives you a greater measure in quality and in quantity which you could not have had by yourself. This new greater measure of quality and quantity is different from anything you could attain before: you enter into another world, into a wideness which you could not have entered if you did not surrender. It is as when a drop of water falls into the sea; if it still kept there its separate identity, it would remain a little drop of water and nothing more, a little drop crushed by all the immensity around, because it has not surrendered. But, surrendering, it unites with the sea and participates in the nature and power and vastness of the whole sea.

The Most Important Surrender

The most important surrender is the surrender of your character, your way of being, so that it may change. If you do not surrender your very own nature, never will this nature change. It is this that is most important. You have certain ways of understanding, certain ways of reacting, certain ways of feeling, almost certain ways of progressing, and above all, a special way of looking at life and expecting from it certain things—well, it is this you must surrender. That is, if you truly want to receive the divine Light and transform yourself, it is your whole way of being you must offer—offer by opening it, making it as receptive as possible so that the divine Consciousness which sees how you ought to be, may act directly and change all these movements into movements more true, more in keeping with your real truth. This is infinitely more important than surrendering what one does. It is not what one does (what one does is very important, that's evident) that is the most important thing but what one is. Whatever the activity, it is not quite the way of doing it but the state of consciousness in which it is done that is important. You may work, do disinterested work without any idea of personal profit, work for the joy of working, but if you are not at the same time ready to leave this work, to change the work or change the way of working, if

savybių (gerų ir blogų, tamsių ir šviesių) kūrinys. Aš siūlau save tokį, koks esu, priimk mane su visais mano privalumais ir trūkumais, prieštariniais impulsais ir polinkiais – daryk su manimi viską ką tik nori“.

Tikras pasidavimas praplečia jus

Pasidavimą mes suprantame..., kaip savanorišką savęs dovanojimą, viso savęs atnašavimą Dieviškajam – didesnei Sąmonei, kurios dalimi jūs esate. Pasidavimas nesumenkina, o praplečia jus; jis nesusilpnins ir nesugriaus jūsų asmenybės, atvirkščiai, jis sustiprins ir išaukštins ją. Pasidavimas reiškia visiškai džiaugsmingą, laisvą ir totalinį dovanojimą, jame nėra aukojimosi jausmo. Jeigu jūs nors truputį jaučiate, kad aukojatės, tuomet tai nėra pasidavimas. Nes tai reiškia, kad jūs norite išsaugoti save arba bandote atiduoti su tam tikru nenoru ar skausmu ir pastangomis, be dovanojimo džiaugsmo, galbūt net be jausmo, kad dovanojate. Kai ką nors darote jausdami, kad jūsų esybėje kažkas susitraukia, būkite tikri – jūs tai darote netinkamai. Tikras pasidavimas praplečia jus, jis padidina jūsų gebėjimus, jis užtikrina didžiulį kokybinį ir kiekybinį šuolį, kurio nepasiektumėte savo jėgomis. Šis naujas didesnis kokybinių ir kiekybinių dimensių laipsnis skiriasi nuo bet ko, ką galėjote pasiekti anksčiau: jūs įžengėte į kitą pasaulį, platybes, į kurias jūs nepatektumėte, jeigu nepasiduotumėte. Tai panašu į vandens lašą įkrentantį į jūrą. Jeigu jis ir toliau laikysis savo atskiros individualybės, jis liks mažu vandens lašu ir nieko daugiau – mažas vandens lašas, sugniuždytas iš visų pusių jį supančio beribiškumo, nes jis nepasidavė. Bet pasiduodamas, jis susijungia su jūra ir tampa visos jūros prigimtimi, jėga ir platybe.

Svarbiausias pasidavimas

Svarbiausias pasidavimas – savo charakterio atsisakymas, savo gyvenimo būdo atsisakymas, kad jie galėtų keistis. Jei neatsisakysite savo prigimties, ji niekada nepasikeis. Būtent tai yra svarbiausia. Jūs turite savo supratimą, savo reagavimo būdus, savo jausmingumą, savo ypatingą požiūrį į gyvenimą ir atitinkamų lūkesčių iš jo – ką gi, tai irgi reikės atiduoti. Tai yra, jeigu jūs tikrai norite priimti Dieviškąją Šviesą ir transformuoti save, jūs turite pasiūlyti visą savo būtį, jį atvėrus, padarius kuo imlesnį, kad Dieviškoji Sąmonė, kuri mato koks jūs turite būti, galėtų veikti tiesiogiai ir atlikti viso to pakeitimą pagal jūsų tikrąją tiesą. Ir tai yra daug svarbiau nei savo veiklos rezultatų atnašavimas.

Svarbiausias dalykas ne tai, ką jūs veikiate (nors jūsų veikla labai svarbi, tai akivaizdu), bet tai, koks jūs esate. Kokia bebūtų jūsų veikla, svarbus ne tiek jos atlikimo būdas, kiek sąmonės būseną, kuriai esant jūs veikiate. Jūs galite veikti be asmeninio suinteresuotumo, negalvojant apie asmeninę naudą – dirbti dėl paties darbo džiaugsmo, bet jeigu jūs nepasirengęs atsisakyti ar pakeisti pačios veiklos, jos pobūdžio, jeigu kabinatės už savo veikimo būdo, reiškia jūsų pasidavimas dar nėra visiškas. Jūs turite pasiekti būseną, kai viskas padaroma, nes jūs viduje turite labai

you cling to your own way of working, your surrender is not complete. You must come to a point when everything is done because you feel within, very clearly, in a more and more imperious way, that it is this which must be done and in this particular way, and that you do it only because of that. You do not do it because of any habit, attachment or preference, nor even any conception, even a preference for the idea that it is the best thing to do—else your surrender is not total.

Yoga Is Effected through Offering

Yoga means union with the Divine, and the union is effected through offering—it is founded on the offering of yourself to the Divine. In the beginning you start by making this offering in a general way, as though once for all; you say, "I am the servant of the Divine; my life is given absolutely to the Divine; all my efforts are for the realisation of the Divine Life." But that is only the first step; for this is not sufficient. When the resolution has been taken, when you have decided that the whole of your life shall be given to the Divine, you have still at every moment to remember it and carry it out in all the details of your existence. You must feel at every step that you belong to the Divine; you must have the constant experience that, in whatever you think or do, it is always the Divine Consciousness that is acting through you. You have no longer anything that you can call your own; you feel everything as coming from the Divine, and you have to offer it back to its source. When you can realise that, then even the smallest thing to which you do not usually pay much attention or care, ceases to be trivial and insignificant; it becomes full of meaning and it opens up a vast horizon beyond.

This is what you have to do to carry out your general offering in detailed offerings. Live constantly in the presence of the Divine; live in the feeling that it is this presence which moves you and is doing everything you do. Offer all your movements to it, not only every mental action, every thought and feeling but even the most ordinary and external actions such as eating; when you eat, you must feel that it is the Divine who is eating through you. When you can thus gather all your movements into the One Life, then you have in you unity instead of division. No longer is one part of your nature given to the Divine, while the rest remains in its ordinary ways, engrossed in ordinary things; your entire life is taken up, an integral transformation is gradually realised in you.

In the integral Yoga, the integral life down even to the smallest detail has to be transformed, to be divinised. There is nothing here that is insignificant, nothing that is indifferent. You cannot say, "When I am meditating, reading philosophy or listening to these conversations I will be in this condition of an opening towards the Light and call for it, but when I go out to walk or see friends I can allow myself to forget all about it." To persist in this attitude means that you will remain untransformed and never have the true union; always you will be divided; you will have at best only glimpses of this greater life. For

aiškų, vis labiau ir labiau įsąkmų jausmą, kad būtent tai turi būti padaryta ir padaryta šiuo konkrečiu būdu ir būtent dėl to jūs tai darote. Jūs veikiate ne iš įpročio, polinkio ar teikiamos pirmenybės, net ne dėl kokių nors sampratų ar minties, kad tai yra geriausia ką jūs turite padaryti – kitaip jūsų pasidavimas dar nėra visiškas.

Joga vykdoma atnašaujant

Joga reiškia susivienijimą su Dieviškuoju, o šis susivienijimas pasiekiamas per atnašavimą – savęs pasiūlymą Dieviškajam. Iš pradžių jūs teikiate pasiūlymą bendrai, tarsi kartą ir visiems laikams. Jūs sakote: „Aš esu Dieviškojo tarnas, mano gyvenimas visiškai atiduotas Dieviškajam. Visas savo pastangas aš nukreipiu Dieviškojo Gyvenimo realizavimui“. Bet tai tik pirmas žingsnis, nes jo nepakanka. Kai sprendimas priimtas, kai jūs nusprendėte atiduoti visą savo gyvenimą Dieviškajam, reikia atminti tai kiekvieną akimirką ir šį sprendimą įgyvendinti visuose savo gyvenimo smulkmenose. Jus kiekviename žingsnyje turi lydėti jausmas, kad priklausote Dieviškajam, nuolatinis jausmas, kad visame kame ką galvojate ar darote yra pati Dieviškoji Sąmonė, kuri veikia per jus. Jūs nebeturite nieko, ką galėtumėte pavadinti savo. Jūs jaučiate, kad visa ko šaltinis yra Dieviškasis, ir todėl jūs turite pasiūlyti tai atgal jo šaltiniui. Kai jums tai pavyks, netgi nereikšmingiausias dalykas, kuriam paprastai neskiriate dėmesio ar nesirūpinate, nustos būti trivialus ar nereikšmingas – jis taps pilnas prasmės ir už jo atsivers beribiai horizontai.

Štai ką turite daryti, atlikdami savo bendrąjį pasiūlymą per detalius pasiūlymus. Gyvenkite nuolatinėje Dievo akivaizdoje, gyvenkite, jausdami, kad būtent Jo buvimas yra jūsų varomoji jėga ir, kad būtent Jis daro tai, ką jūs darote. Pasiūlykite kiekvieną savo vyksmą Jam, ne tik kiekvieną mentalinį vyksmą, mintį ir jausmą, bet net pačius paprasčiausius, išorinius vyksmus, tokius kaip, pvz., valgymą: valgant jūs turite jausti, kad tai Dieviškasis valgo per jus. Kai jums pavyks visus savo vyksmus sutelkti į Vienio Gyvenimą, tada jūs turėsite vienybę, o ne susiskaldymą, buvęs atskirumas paliks jus. Nebus taip, kad viena prigimties dalis atiduota Dievui, o kita tuo pat metu išlieka savo įprastos būsenos, įnikusi į įprastą gyvenimą. Visas jūsų gyvenimas taps pakylėtas ir tuomet jumyse pamažu vyks visapusiška transformacija.

Integralioje Jogoje visas gyvenimas, net iki jo smulkiausių detalių, turi būti transformuotas ir sudievinas. Čia nėra nieko, kas būtų nereikšminga ar nesvarbu. Negalite pasakyti: „Kai aš medituoju, skaitau filosofijos veikalus ar klausausi šių pokalbių, aš būsiu atsivėręs Šviesai ir šauksiuos Ją, bet, kai aš eisiu pasivaikščioti, susitiksiu su draugais, galiu leisti sau visa tai pamiršti“. Jeigu jūs taip elgsitės, transformacija neįvyks ir nebus tikrojo susivienijimo, visada liksite padalinti, geriausia atveju jūs gausite tik šio didingo gyvenimo blykstelėjimus. Nes, nors tam tikri

although certain experiences and realisations may come to you in meditation or in your inner consciousness, your body and your outer life will remain unchanged. An inner illumination that does not take any note of the body and the outer life, is of no great use, for it leaves the world as it is.

Empty Contemplation

I have never seen people who have left everything in order to go and sit down in a more or less empty contemplation (for it is more or less empty), I have never seen such people making any progress, or in any case their progress is very trifling. I have seen persons who had no pretensions of doing yoga, who were simply filled with enthusiasm by the idea of terrestrial transformation and of the descent of the Divine into the world and who did their little bit of work with that enthusiasm in the heart, giving themselves wholly, without reserve, without any selfish idea of a personal salvation; these I have seen making magnificent progress, truly magnificent. And sometimes they are wonderful. I have seen sannyasis, I have seen people who live in monasteries, I have seen people who professed to be yogis, well, I would not exchange one of the others for a dozen such people... It is not by running away from the world that you will change it. It is by working there, modestly, humbly but with a fire in the heart, something that burns like an offering. *Voilà.*

Ascetic Methods

Mother, for self-mastery are not the ascetic methods useful sometimes?

No! You cure nothing. You only give yourself the illusion that you have progressed, but you cure nothing. The proof is that if you stop your ascetic methods, the thing is even stronger than before; it comes back with a vengeance. It depends upon what you call ascetic methods. If it is not to indulge in satisfying all your desires, this indeed is not asceticism, it is common sense. It is something else. Ascetic methods are things like repeated fasting, compelling yourself to endure the cold... in fact, to torture your body a little. This indeed gives you only a spiritual pride, nothing more. It masters nothing at all. It is infinitely easier. People do it because it is very easy, it is simple. Just because the pride is quite satisfied and the vanity can get puffed up, it becomes very easy. One makes a great demonstration of his ascetic virtues, and so considers himself an extremely important personage, and that helps him to endure many things.

It is much more difficult to master one's impulses quietly, composedly, and to prevent them from showing themselves—much more!—without taking ascetic measures. It is much more difficult not to be attached to the things you possess than to possess nothing. This is something that has been known for centuries. It requires a much greater quality not to be attached to the things one possesses than to be without any possessions or to reduce one's possessions to a strict minimum. It is much more difficult. It is a much higher degree of

patyrimai ir suvokimas gali jus pasiekti medituojant ar per jūsų vidinę sąmonę, jūsų kūnas ir jūsų išorinis gyvenimas išliks nepakitę. Vidinis nušvitimas, kuris neturi ryšio su kūnu ir išoriniu gyvenimu, neatneš jums didelės naudos ir pasaulis liks koks buvęs.

Tuščias stebėjimas

Aš niekada nebuvo sutikusi žmonių, kurie būtų palikę viską tik tam, kad pasinertų į tuščią stebėjimą (juk jis daugiau ar mažiau yra tuščias). Aš niekada nemačiau, kad tokie žmonės padarytų pažangą arba bet kuriuo atveju jų pažanga yra labai menka. Mačiau žmonių, kurie nemanė užsiimantys joga, bet buvo tiesiog kupini entuziazmo, apėmusio juos dėl žemiškosios transformacijos idėjos ir Dieviškojo nužengimo į pasaulį. Jie vykdė savo dalelę darbo su tuo entuziazmu širdyje, atsiduodami šiam darbui visiškai, be atsargų, be jokios savanaudiškos minties apie asmeninį išsigelbėjimą, ir aš mačiau juos darant nuostabią pažangą, tikrai nuostabią. Kartais tai būna nuostabūs žmonės. Taip pat aš mačiau sanjasius, mačiau vienuolynuose gyvenančius žmones, mačiau žmonių, kurie prisistatė jogais, na, aš neiškeisčiau net į tuziną šių atsiskyrėlių bent vieno iš tų, apie kuriuos kalbėjau ankščiau... Bėgdami nuo pasaulio jo nepakeisite. Tai pasiekama kukliu, nuolankiu darbu, bet su ugnimi širdyje, kuri liepsnoja kaip aukuro ugnis. *Voilà* (Štai taip!).

Asketiniai metodai

Motina, ar savęs tobulinimui būna kartais naudingi asketiniai metodai?

Ne! Jūs nieko neatsikratote. Jūs tik susikuriate iliuziją, kad darote pažangą, bet nieko nepasiekiate. Tai įrodo štai kas: kai tik nustosite taikyti savo asketinius metodus, problemos taps dar aštresnės nei buvo iki tol, jos grįš su nauja jėga, kad atkeršyti jums. Tai priklauso nuo to ką jūs vadinate asketiniais metodais. Jeigu jūs atsisakėte pataikauti visiems savo norams, tuomet tai visai ne asketizmas, tai yra sveikas protas. Asketiniai metodai – tai... pavyzdžiui, dažni badavimai arba išbandymai šalčiu... tiesą sakant, tai reiškia šiek tiek kankinti savo kūną. Iš tikrųjų tai sukelia tik jūsų dvasinį didžiavimąsi, nieko daugiau ir todėl su tikru tobulėjimu neturi nieko bendro. Visa tai pernelyg lengva. Žmonės renkasi šį kelią todėl, kad jis labai paprastas ir prieinamas, lengvai patenkina jų savigarbą ir puikybę. Jie demonstruoja savo asketinius pasiekimus, laikydami save nepaprastai svarbiomis asmenybėmis, o tai suteikia jiems jėgų kęsti sunkumus.

Daug sudėtingiau tyliai ir ramiai suvaldyti savo impulsus, neleisti jiems pasireikšti. Tai yra daug sunkiau! Be asketinių priemonių. Neprisirišti prie turimų daiktų yra daug sunkiau, nei nieko neturėti. Tai kažkas, kas žinoma jau šimtmečius. Neprisirišimas prie turimų daiktų reikalauja daug stipresnių savybių, nei būti be jokios nuosavybės arba sumažinti savo turtą iki minimumo. Tai nepalyginamai sunkiau. Tai daug aukštesnis moralinės vertės laipsnis. Tiesiog toks požiūris: kai jūs gaunate daiktą, priimkite jį, naudokite jį, o kai dėl kokių nors priežasčių jo netenkate, leiskite

moral worth. Simply this attitude: when a thing comes to you, to take it, use it; when for one reason or another it goes away, to let it go and not regret it. Not to refuse it when it comes, to know how to adapt yourself and not to regret it when it goes.

Outer Discipline

But doesn't some outer discipline help?

If you impose a discipline upon yourself and if it isn't too stupid, it may help you. A discipline, I tell you—disciplines, tapasyas, all ascetic disciplines are, as ordinarily practised, the best means of making you proud, of building up in you such a terrific pride that never, never will you be converted. It will have to be broken down with hammer-strokes.

The first condition is a healthy humility which makes you realise that unless you are sustained, nourished, helped, enlightened, guided by the Divine, you are nothing at all. There now. When you have felt that, not only understood it with your mind, but felt it down to your very body, then you will begin to be wise, but not before.

True Humility

What is the right and the wrong way of being humble?

It is very simple, when people are told "be humble", they think immediately of "being humble before other men" and that humility is wrong. True humility is humility before the Divine, that is, a precise, exact, *living* sense that one is nothing, one can do nothing, understand nothing without the Divine, that even if one is exceptionally intelligent and capable, this is nothing in comparison with the divine Consciousness, and this sense one must always keep, because then one always has the true attitude of receptivity—a humble receptivity that does not put personal pretensions in opposition to the Divine.

Someone Who Knows Very Little

It is not necessarily someone who has some experience who is most advanced. He lacks an element of simplicity, modesty, and the plasticity that comes from the fact that one is not yet totally developed. As one grows, something crystallises in the head; it gets more and more fixed and unless you try very hard you finish by becoming fossilised. This is what usually happens to people, particularly those who have tried for some realisation and succeeded in it or those who have come to believe they have reached the goal. In any case, it was their personal goal. They have reached it, they have attained. It is done, they remain there; they settle there, they say "that's it." And they do no more any more. So, after that they may live ten years more, or twenty or thirty, they will not budge. They are there, they will stay there. Such people lack all the suppleness of stuff that's necessary for going further and progressing. They are stuck. They are very good objects to be put in a museum, but not for doing work. They are like samples to show what can be done but they are not the stuff to do more. For me personally, I admit I prefer for my work someone who knows very little, has not

jam palikti jus lengvai, nesikrimskite dėl to. Neatsisakyti to, kai tai ateina, mokėti prisitaikyti ir nesigailėti to, kai tai išeina.

Išorinė disciplina

Ar gali padėti tam tikra išorinė disciplina?

Jeigu jūs pasirenkate tam tikrą discipliną ir ji nėra pernelyg kvaila, tai gali jums padėti. Disciplina arba kitaip tariant įvairios disciplinos: tapasja, visi asketiniai metodai, paprastai praktikuojami, – tai geriausia priemonė sukelti pasididžiavimą, tokį siaubingą pasididžiavimą, kad niekada, niekada nepasikeisite. Jį teks laužyti plaktuko smūgiais.

Svarbiausia sąlyga – sveikas nuolankumas, kuris leidžia suvokti, kad jei jūs nesate palaikomas, maitinamas, padedamas, apšviečiamas ir vadovaujamas Dieviškojo, jūs esate niekas. Kai jūs pajusite tai, o ne tik suprasite protu, kai jūs pajusite tai visu kūnu, visa esybe, ateis išmintis, bet ne anksčiau.

Tikrasis nuolankumas

Kas yra tikrasis ir klaidingas nuolankumas?

Tai labai paprasta. Kai žmonėms sakoma „būkite nuolankūs“, jie iš karto galvoja apie nuolankumą prieš kitus žmones, bet tai klaidingas nuolankumas. Tikrasis nuolankumas – tai nuolankumas prieš Dieviškąjį, tai tikslus, *gyvas* jausmas, kad be Dieviškojo jūs esate niekas, nieko nepajėgsite padaryti, suprasti, kad net, jeigu jūs išskirtinai protingi ir gabūs, tai yra niekas palyginus su Dieviškąja Sąmone. Ir jūs turite išlaikyti šį jausmą nuolat, nes šis jausmas visada užtikrina teisingo suvokimo, imlumo gebėjimą – nuolankaus suvokimo, imlumo gebėjimą, nesupriešinančio asmeninius ketinimus su Dieviškaisiais.

Tas, kuris žino labai mažai

Nebūtinai patirties turintis žmogus yra labiausiai pažengęs. Jis gali stokoti paprastumo, kuklumo, plastiškumo, nes dar nėra iki galo išsivystęs. Žmogui augant galvoje kažkas kristalizuojasi, įgaudamas vis labiau nekintamas formas ir laikui bėgant, jeigu jis nedės atkaklių pastangų, jis suakmenės. Būtent tai paprastai įvyksta su žmonėmis, ypač su tais, kurie bandė kažko pasiekti ir jiems tai pavyko, arba su tais, kurie tiki, kad tikslą pasiekė. Bet koku atveju tai buvo jų asmeninis tikslas. Jie siekė šio tikslo ir jie jį įgyvendino. Tai padaryta, jie ten ir lieka, sakydami: „Štai, viskas“. Ir jie daugiau nieko nedaro. Kiek jie po to begyventų, ar dar dešimt, dvidešimt ar trisdešimt metų, daugiau jie nebepajudins nė piršto. Kur jie yra, ten ir liks. Tokie žmonės visai stokoja plastiškumo, reikalingo tam, kad eiti toliau, kad vystytis. Jie įstrigo. Jie labiau tinka būti muziejaus eksponatais, bet ne darbui atlikti. Jie yra tarsi pavyzdžiai, rodantys, kas gali būti padaryta, bet jie nėra tinkami padaryti daugiau. Kas dėl manęs, aš linkusi leisti prie darbo tuos, kurie labai mažai žino, nelabai įgudę, bet turi didžiulį veržlumą, didžiulį geranoriškumą, kuriuose liepsnoja ugnis ir tobulėjimo troškimas. Jis gali labai mažai žinoti, o suprasti dar mažiau, bet jeigu jis turi šias savybes, jis gali

laboured too much, but who has a great aspiration, much goodwill and who feels in himself this flame, this need for progressing. He may know very little, may have realised still less, but if he has that within him, it is good stuff with which one can go very far, much further.

Open Yourself, Be Modest

What you should do is to throw the doors of your being wide open to the Divine. The moment you conceal something, you step straight into Falsehood. The least suppression on your part pulls you immediately down into unconsciousness. If you want to be fully conscious, be always in front of the Truth—completely open yourself and try your utmost to let it see deep inside you, into every corner of your being. That alone will bring into you light and consciousness and all that is most true. Be absolutely modest—that is to say, know the distance between what you are and what is to be, not allowing the crude physical mentality to think that it knows when it does not, that it can judge when it cannot. Modesty implies the giving up of yourself to the Divine whole-heartedly, asking for help and, by submission, winning the freedom and absence of responsibility which imparts to the mind utter quietness. Not otherwise can you hope to attain the union with the Divine Consciousness and the Divine Will.

5. Sincerity, Vigilance, Will-power

Sincerity

What is the fundamental virtue to be cultivated in order to prepare for the spiritual life?

I have said this many times, but this is an opportunity to repeat it: it is *sincerity*.

A sincerity which must become total and absolute, for sincerity *alone* is your protection on the spiritual path. If you are not sincere, at the very next step you are sure to fall and break your head. All kinds of forces, wills, influences, entities are there, on the look-out for the least little rift in this sincerity and they immediately rush in through that rift and begin to throw you into confusion.

Therefore, before doing anything, beginning anything, trying anything, be sure *first of all* that you are not only as sincere as you can be, but have the intention of becoming still more so.

For that is your only protection.

Perfect Sincerity

Fundamentally, whatever be the path one follows—whether the path of surrender, consecration, knowledge—if one wants it to be perfect, it is always equally difficult, and there is but one way, one only, I know of only one: that is perfect sincerity, but perfect sincerity!

Do you know what perfect sincerity is?...

Never to try to deceive oneself, never let any part of the being try to find out a way of convincing the others, never to explain favourably what one does in order to have an excuse for what one wants to do, never to close one's eyes when something is unpleasant, never to let anything pass, telling oneself, "That is not important, next time it will be

nueiti labai toli, daug toliau.

Atsiverkite, būkite kuklūs

Ką turėtumėte padaryti, tai plačiai atverti savo esybės duris Dieviškajam. Ta akimirka, kai jūs kažką nuslepiate, jūs įžengiate tiesiai į Melą. Mažiausias slopinimas iš jūsų pusės tuoj pat nutempia jus žemyn į nesąmoningumą. Jeigu jūs norite būti absoliučiai sąmoningi, būkite visada visiškai atsivėrę Tiesai ir iš visų jėgų padėkite Jai pažvelgti giliai į jūsų vidų, į kiekvieną jūsų esybės kampelį. Būtent tai suteiks jums šviesos, sąmoningumo ir viso to, kas yra tikra. Būkite absoliučiai kuklūs, t. y. turėkite mintyje nuotolį tarp to, *kas esate*, ir to, *kuo* turite būti, neleisdami grubiam fiziniam mentalitetui manyti, kad jis žino, kai jis nežino, kad jis gali įvertinti, kai jis negali. Kuklumas reiškia atsidavimą visa širdimi Dieviškajam, prašant pagalbos ir, nuolankumo dėka, įgyjant laisvę ir atleidimą nuo atsakomybės, kurie protui suteikia visišką ramybę. Kitaip jūs negalite tikėtis susijungti su Dieviškąja Sąmone ir Dieviškąja Valia.

5. Nuoširdumas, budrumas, valios stiprumas

Nuoširdumas

Kokią pagrindinę savybę reikia ugdyti, siekiant pasirengti dvasiniam gyvenimui?

Aš jau daug kartų kalbėjau apie tai, bet tai proga pakartoti – nuoširdumas.

Nuoširdumas, kuris turi tapti visišku ir absoliučiu, nes nuoširdumas – vienintelė jūsų apsauga dvasiniame kelyje. Jeigu jūs nenuoširdūs, jau kitame žingsnyje jūs tikrai nukrisite ir susidaužysite galvą. Visų rūšių jėgos, norai, įtakos, esybės ieško net mažiausio plyšelio jūsų nuoširdume, kad tuoj pat per tą plyšį įsiveržti ir viską sujaukti.

Todėl, prieš ką nors darant ar pradedant, ar bandant, *visų pirma* įsitikinkite, kad jūs esate ne tik toks nuoširdūs koks tik galite, bet ir ketinate tapti dar nuoširdesni.

Nuoširdumas yra vienintelė jūsų apsauga.

Tobulas nuoširdumas

Iš esmės, kad ir koku keliu jūs beiešiotumėte (pasidavimo, pasišventimo, žinojimo keliu), jeigu norite, kad jis būtų tobulas, o tai visada vienodai sunku, yra tik vienas būdas, vienintelis, aš žinau tik vieną: tai yra tobulas nuoširdumas, tiktai *tobulas* nuoširdumas!

Ar jūs žinote kas yra tobulas nuoširdumas?...

Niekada nebandyti klaidinti savęs, niekada neleisti vienai savo esybės daliai bandyti ieškoti būdų įtikinti kitas [*esybės dalis*], niekada palankiai neaiškinti to, ką darote, siekdami pasiteisinti dėl to, ką norite padaryti, niekada neužmerkti akių į nemalonius

better."

Oh! It is very difficult. Just try for one hour and you will see how very difficult it is. Only one hour, to be totally, absolutely sincere. To let nothing pass. That is, all one does, all one feels, all one thinks, all one wants, is it exclusively the Divine.

"I want nothing but the Divine, I think of nothing but the Divine, I do nothing but what will lead me to the Divine, I love nothing but the Divine."

Try—try, just to see, try for half an hour, you will see how difficult it is!

Unhappiness and Insincerity

You feel uneasy, very miserable, dejected, a bit unhappy: "Things are not quite pleasant today. They are the same as they were yesterday; yesterday they were marvellous, today they are not pleasing!"—Why? Because yesterday you were in a perfect state of surrender, more or less perfect—and today you aren't any more. So, what was so beautiful yesterday is no longer beautiful today. That joy you had within you, that confidence, the assurance that all will be well and the great Work will be accomplished, that certitude—all this, you see, has become veiled, has been replaced by a kind of doubt and, yes, by a discontent: "Things are not beautiful, the world is nasty, people are not pleasant." It goes sometimes to this length: "The food is not good, yesterday it was excellent." It is the same but today it is not good! This is the barometer! You may immediately tell yourself that an insincerity has crept in somewhere. It is very easy to know, you don't need to be very learned, for, as Sri Aurobindo has said in Elements of Yoga: One knows whether one is happy or unhappy, one knows whether one is content or discontented, one doesn't need to ask oneself, put complicated questions for this, one knows it!—Well, it is very simple.

The moment you feel unhappy, you may write beneath it: "I am not sincere!" These two sentences go together:

"I FEEL UNHAPPY."

"I AM NOT SINCERE."

Now, what is it that is wrong? Then one begins to take a look, it is easy to find out...

The Psychic Mirror

This is life. One stumbles and falls at the first occasion. One tells oneself: "Oh! One can't always be so serious", and when the other part returns, once again, one repents bitterly: "I was a fool, I have wasted my time, now I must begin again...." At times there is one part that's ill-humoured, in revolt, full of worries, and another which is progressive, full of surrender. All that, one after the other.

There is but one remedy: that signpost must always be there, a mirror well placed in one's feelings, impulses, all one's sensations. One sees them in this mirror. There are some which are not very beautiful or pleasant to look at; there are others which are beautiful, pleasant, and must be kept. This one does a hundred times a day if necessary.

dalykus, niekada nieko nepraleisti pasakant sau: „Tai nesvarbu, kitą kartą bus geriau“.

O! Tai yra labai sunku! Tiesiog pabandykite vieną valandą ir jūs pamatysite kaip tai sunku. Tik viena valanda *visiško, absoliutaus* nuoširdumo. Nepraleiskite nieko. Nes viskas ką darote, jaučiate, galvojate, ko trokštate, yra išskirtinai Dieviška.

„Aš nieko, išskyrus Dieviškojo, nenoriu, aš apie nieką, išskyrus Dieviškąjį, negalvoju, aš nedarau nieko, išskyrus tai, kas mane nuves prie Dieviškojo, aš nieko, išskyrus Dievą, nemyliu“.

Pabandykite, tiesiog tam, kad pamatyti, pabandykite pusvalandį ir jūs pamatysite kaip tai sunku.

Nelaimė ir nenuoširdumas

Jūs jaučiatės nesmagiai, labai apgailėtinais, prislėgtas, šiek tiek nelaimingas: „Šiandien reikalai ne visai malonūs. Jie tokie patys kaip vakar, bet vakar jie buvo nuostabūs, o šiandien nedžiugina!“ – Kodėl? Ogi todėl, kad vakar jūs buvote tobulos pasidavimo būsenos, daugiau ar mažiau tobulos, o šiandien nebe. Taigi tai, kas buvo taip nuostabu vakar, šiandien jau nebe. Jūsų vidinis džiaugsmas, tas įsitikinimas, kad viskas bus gerai ir didysis Darbas bus padarytas, tas tikrumas ir visa kita užsidengė šydu, o vietoj jų iškilio savotiškos abejonės ir, aišku, nepasitenkinimas: „Niekur nėra grožio, pasaulis bjaurus, žmonės nemalonūs“. Kartais tai tęsiasi: „Maistas prastas, o vakar buvo puikus!“ Maistas tas pats, bet šiandien jis prastas. Tai yra barometras. Jūs galite iš karto pasakyti sau, kad kažkur įsivėlė nenuoširdumas. Tuo lengva įsitikinti ir tam nereikia didelių žinių. Šri Aurobindo savo knygoje „Jogos elementai“ rašo: „Jūs žinote, ar jūs laimingas ar ne, patenkintas ar ne, ir todėl visai nereikia kelti sau sudėtingų klausimų, kai atsakymas aiškus! Viskas labai paprasta. Tą akimirką, kai pasijusite nelaimingas, galite parašyti: „Aš nesu nuoširdus!“ Šie du sakiniai eina kartu:

„AŠ JAUČIUOSI NELAIMINGAS“.

„AŠ NENUOŠIRDUS“.

Dabar, kas yra tas negerumas? Tada jūs bandote išsiaiškinti, atsakymas ateina lengvai...

Sielos veidrodis

Tai gyvenimas. Jūs suklumpate ir krentate pirmą kartą. Jūs sau sakote: „O! Negali visą laiką būti toks rimtas!“ o kai grįžta kita dalis, dar kartą karčiai atgailaujate: „Buvau kvailys, iššvaisčiau savo laiką, dabar turiu pradėti iš naujo...“ Kartais būna, kad viena dalis yra blogai nusiteikusi, maištauja, kupina nerimo, tuo tarpu kita dalis, kuri labiau išsivysčiusi, yra kupina pasidavimo. Ir visa tai sukasi ratu.

Yra tik viena priemonė: visada turite turėti kelrodį, veidrodį, patalpintą pačiuose jausmuose, impulsuose, visuose pojūčiuose. Jūs galite matyti juos šiame veidrodyje. Ten yra nepatrauklių ir nemalonių dalykų, bet yra ir nuostabūs, malonūs, kurie turi būti išsaugoti. Jeigu reikia, jūs galite šimtą kartų per dieną žiūrėti į šį veidrodį. Tai labai įdomu. Nubrėžkite tam tikrą apskritimą, kurio

And it is very interesting. One draws a kind of big circle around the psychic mirror and arranges all the elements around it. If there is something that is not all right, it casts a sort of grey shadow upon the mirror: this element must be shifted, organised. It must be spoken to, made to understand, one must come out of that darkness. If you do that, you never get bored.

Bad Impulses and Thoughts

Mother, when we come to you, we try to be at our best possible, that is, to have very good thoughts; but often, on the contrary, all the bad impulses, bad thoughts we had during the day come forward.

That is perhaps so that you can get rid of them.

If they come, one can offer them and ask to be rid of them.

That perhaps is the reason, it is because the Consciousness acts for purification. It is no use at all hiding things and pushing them behind, like this, and imagining they are not there because one has put a veil in front. It is much better to see oneself as one is—provided one is ready to give up this way of being. If you come allowing all the bad movements to rise to the surface, to show themselves; if you offer them, if you say, "Well, this is how I am", and if at the same time you have the aspiration to be different, then this second of presence is extremely useful; you can, yes, in a few seconds receive the help you need to get rid of them; while if you come like a little saint and go away content, without having received anything, it is not very useful.

Automatically the Consciousness acts like that, it is like the ray that brings light where there wasn't any. Only, what is needed is to be in a state where one wants to give up the thing, to get rid of it—not to cling to it and keep it. If one sincerely wants to pull it out of oneself, make it disappear, then it is very useful.

Offer the Wrong Movements

... instead of driving it underground, it is to be offered. It is to place the thing, the movement itself, to *project* it into the light.... Generally it wriggles and refuses! But (*Mother laughs*) that is the only way. That is why this Consciousness is so precious.... Well, what brings about the suppression is the idea of good and bad, a kind of contempt or shame for what is considered bad, and you do like this (*gesture of repulsion*), you do not want to see it, you do not want it to be there. It must... The first thing—the very first thing to realise is that it is the weakness of our consciousness that makes this division and that there is a Consciousness (now I am sure of it) in which that does not exist, in which what we call "evil" is as much necessary as what we call "good", and that if we can project our sensation—or our activity or our perception—into that Light, that will bring the cure.³ Instead of suppressing or rejecting it as something to be destroyed (it cannot be destroyed!), it has to be projected into the Light. And because of this I have had for several days a very interesting experience:

viduje bus veidrodis, o aplinkui išdėstykite visus elementus. Jeigu su kažkokiu elementu netvarka, tai atsispindi veidrodyje kaip tam tikras pilkas šešėlis, tuomet šį elementą reikia tvarkyti. Su juo reikia pakalbėti, pasiekti supratimo, ir turite išeiti iš tamsos. Jeigu tai darysite, jums niekada nebus nuobodu.

Blogi impulsai ir mintys

Motina, kai mes ateiname pas Jus, mes stengiamės būti kuo geriausios būsenos, t. y. turėti geras mintis, bet dažnai viskas įvyksta atvirkščiai: visos blogos mintys ir impulsai, kuriuos turėjome per dieną, iškyla į paviršių.

Galbūt tai yra tam, kad galėtumėte jų atsikratyti.

Kai jos atsiranda, galite jas pasiūlyti ir paprašyti, kad būtumėte išvaduoti nuo jų.

Galbūt tai yra priežastis, nes Sąmonė siekia apvalymo. Nėra jokios naudos slėpti dalykus, užkišant juos kuo toliau ir uždengiant šydu, o po to įsivaizduoti, kad jų nėra. Geriau matyti save tokį, koks esate iš tikrųjų, aišku su sąlyga, kad jūs pasirengę atsisakyti tokio gyvenimo būdo. Jeigu jūs ateinate, leidę visoms savo blogybėms iškilti į paviršių, pasirodyti, jeigu pasiūlyte jas, sakydami: „Na, štai toks jau aš esu“, ir jeigu tuo pačiu metu stengiatės pasikeisti, tai ši akimirka yra nepaprastai naudinga, nes, taip, galite per kelias sekundes sulaukti pagalbos, kurios jums reikia norint tų blogybių atsikratyti. Tačiau, jeigu ateinate kaip mažieji šventieji, ir išeinatė patenkinti, nieko negavę, tai nėra labai naudinga.

Sąmonė automatiškai veikia taip, tarsi spindulys, kuris atneša šviesą ten, kur jos niekad nebuvo. Vienintelis dalykas, kuris jums reikalingas – būti tokios būsenos, kuomet jūs *norite* dalyką atiduoti, atsikratyti juo, o neįsikibtumėte į jį, bandydami išsaugoti. Jei nuoširdžiai norite tai ištraukti iš savęs, priversti jį išnykti, tada tai labai naudinga.

Siūlykite netinkamus vyksmus

...vietoje to, kad netinkamus vyksmus suvartyti į pogrindį, jums reikia juos pasiūlyti. Tai yra, dalyką, patį vyksmą pateikti šviesai... Kaip taisyklė, jie išsisukinėja ir atsisako! Tačiau (*Motina juokiasi*) tai yra vienintelis būdas. Štai kodėl ši Sąmonė yra tokia vertinga.... Samprotavimai apie gėrį ir blogį sukuria prislėgtumo būseną, sukelia savotišką panieką ar gėdą dėl to, kas laikoma blogiu, ir jūs darote taip (*atstūmimo gestas*), jūs nenorite šito matyti, jūs nenorite, kad tai ten būtų. Pirmas dalykas – pats pirmas dalykas, kurį jūs turite suprasti, yra tai, kad skirstymas į gėrį ir blogį yra mūsų sąmonės netobulumo rezultatas ir kad yra Sąmonė (dabar aš dėl to visiškai tikra), kurioje to nėra, kur tai, ką mes vadiname „blogiu“, yra taip pat reikalinga kaip ir tai, ką vadiname „gėriu“, ir, jeigu mes sugebėsime nukreipti mūsų jausmus ar veiksmus, ar suvokimą į tą Šviesą, tai išgydys. Užuoat slopinus ar atmetus, kaip kažką, ką reikia sunaikinti (tai nesunaikinama!), tai turi būti nukreipta į Šviesą. Aš jau keletą dienų vykdaū įdomų eksperimentą – vietoje to, kad atsikratyčiau kokiais nors nepriimtinais ir esybės pusiausvyrą

instead of seeking to throw away far from oneself certain things (which one does not accept, and which produce an imbalance in the being), instead of doing that, to accept them, take them as part of oneself and... (*Mother opens her hands*) offer them up. They do not want to be offered, but there is a way of compelling them: the resistance is diminished in the proportion as we can diminish in us our sense of disapprobation; if we can replace this sense of disapprobation by a higher understanding, then we succeed. It is much more easy.

I believe it is that. All, all the movements that drag you down must be put in contact with the higher understanding.

The Positive and Negative Sides

There is a positive side and a negative side to this work.

The positive side is to increase one's aspiration, develop one's consciousness, unify one's being, to go within in order to enter more and more into contact with one's psychic being; to take up all the parts, all the movements, all the activities of one's being and put them before this psychic consciousness so that they fall into their true place in relation to this centre; finally, to organise all one's aspiration towards the Divine and one's progress towards the Divine. That is the positive side.

At the same time the negative side consists in refusing methodically and with discernment all the influences which come from outside or from the subconscious or inconscient or from the environment, and stand in the way of spiritual progress. One must discern these influences, suggestions, impulses, and systematically refuse them without ever getting discouraged by their persistence and ever yielding to their will. One must, at the same time, observe clearly in one's being all its different elements, obscure, egoistic, unconscious, or even ill-willed, which consciously or otherwise, answer these bad influences, and allow them not only to penetrate into the consciousness, but sometimes to get settled there. That is the negative side.

Both must be practised at the same time.

According to the moment, the occasion, the inner readiness, you must insist now on one, now on the other, but never forget either of them.

Vigilance

Vigilance means to be awake, to be on one's guard, to be sincere—never to be taken by surprise. When you want to do sadhana, at each moment of your life, there is a choice between taking a step that leads to the goal and falling asleep or sometimes even going backwards, telling yourself, "Oh, later on, not immediately"—sitting down on the way.

To be vigilant is not merely to resist what pulls you downward, but above all to be alert in order not to lose any opportunity to progress, any opportunity to overcome a weakness, to resist a temptation, any opportunity to learn something, to correct

trikdančiais dalykais, aš, atvirksčiai, priimu juos kaip savęs dalį ir ... (*Motina išskleidžia rankas*) pasiūlau juos! Jie nenori būti siūlomi, bet yra būdas juos priversti: pasipriešinimas mažėja tiek, kiek mes galime sumažinti savo nepritarimo jausmą. Jei šį nepritarimo jausmą galime pakeisti aukštesniu supratimu, tada mums pasiseks. Ir šis kelias daug lengvesnis.

Aš tikiu tuo. Viskas, visi vyksmai, kurie traukia jus žemyn, turi būti paliesti aukštesniojo supratimo.

Pozityvioji ir negatyvioji pusė

Šiame darbe yra dvi pusės – pozityvioji ir negatyvioji.

Pozityvioji pusė: ugdyti, plėsti savo siekius (aspiraciją), savo sąmonę, savo būtį daryti vientisa, gilintis į save vis labiau ir labiau stiprinant ryšį su psichine esybe; pateikti visas savo esybės dalis, visus vyksmus, visas veiklas psichinei sąmonei, kad jos atsidurtų savo teisingoje vietoje šio centro atžvilgiu; galiausiai, organizuoti, nukreipti visus savo siekius, ketinimus į Dieviškumą, savo pažangą į Dieviškumą. Tai yra pozityvioji pusė.

Tuo tarpu negatyviają pusę sudaro procesai, kuomet metodiškai ir įžvalgiai atmetamas poveikis visų trukdančių dvasiniam progresui veiksmų, kylančių iš išorės arba sąmonės, arba nesąmoningumo, arba iš aplinkos. Žmogus privalo išmokti atpažinti visus šiuos reiškinius, įtakas, viliones, įtaigas, impulsus ir nuolat priešintis jų poveikiui, nenusivildamas dėl jų atkaklumo ir nenusileisdamas jų valiai. Tuo pačiu metu jūs savo esybėje turite aiškiai stebėti visas jos skirtingas dalis – tamsias, egoistines, nesąmoningas, ar net nevalingas, kurios sąmoningai ar ne, atsišaukia į šias blogas įtakas ir leidžia joms ne tik patekti į jūsų sąmonę, bet kartais net apsigyventi ten. Tai yra negatyvioji pusė.

Abi pusės taikomos praktikoje kartu. Atsižvelgdami į situaciją ir vidinį pasirengimą jūs turite nukreipti dėmesį tai į vieną, tai į kitą pusę, jokiais būdais nepamiršdami nei vienos iš jų.

Budrumas

Būti budriam reiškia būti sąmoningam, būti sargyboje, būti nuoširdžiam – niekada nepasimesti. Jeigu jūs priėmėte sadhaną, kiekvienu gyvenimo momentu jums tenka rinktis tarp žingsnio pirmyn link tikslo ir sėdėjimo ant kelio miegant arba net grįžimo atgal, kalbant sau: „O, vėliau, ne dabar“.

Būti budriam reiškia ne tik priešinimąsi viskam, kas traukia jus žemyn, bet visų pirma būti pasirengusiam veikti, kad neprarasti nei vienos galimybės tobulėti, nei vienos progos silpnybėms įveikti, pagundoms atsispirti, nei vienos progos kažko išmokti, kažką ištaisyti ir sukurti. Jeigu jūs budrūs, galite per keletą dienų padaryti tai, kam kitu atveju prireiktų metų. Jeigu jūs budrūs, galėsite

something, to master something. If you are vigilant, you can do in a few days what would otherwise take years. If you are vigilant, you change each circumstance of your life, each action, each movement into an occasion for coming nearer the goal.

Refuse the Lower Movements

Sweet Mother, how can we empty the consciousness of its mixed contents?

By aspiration, the rejection of the lower movements, a call to a higher force. If you do not accept certain movements, then naturally, when they find that they can't manifest, gradually they diminish in force and stop occurring. If you refuse to express everything that is of a lower kind, little by little the very thing disappears, and the consciousness is emptied of lower things. It is by refusing to give expression—I mean not only in action but also in thought, in feeling. When impulses, thoughts, emotion come, if you refuse to express them, if you push them aside and remain in a state of inner aspiration and calm, then gradually they lose their force and stop coming. So the consciousness is emptied of its lower movements.

But for instance, when undesirable thoughts come, if you look at them, observe them, if you take pleasure in following them in their movements, they will never stop coming. It is the same thing when you have undesirable feelings or sensation: if you pay attention to them, concentrate on them or even look at them with a certain indulgence, they will never stop. But if you absolutely refuse to receive and express them, after some time they stop. You must be patient and very persistent.

In a great aspiration, if you can put yourself into contact with something higher, some influence of your psychic being or some light from above, and if you can manage to put this in touch with these lower movements, naturally they stop more quickly. But before even being able to draw these things by aspiration, you can already stop those movements from finding expression in you by a very persistent and patient refusal. When thoughts which you do not like come, if you just brush them away and do not pay them any attention at all, after some time they won't come any longer. But you must do this very persistently and regularly.

Begin from the Outside

All forces upon earth tend towards self-expression. These forces come with the object of manifesting themselves and if you place a barrier and refuse to express them, they may try to beat against the barrier for a time, but in the end, they will tire themselves out and not being manifested, they will withdraw and leave you quiet.

So you must never say: "I shall first purify my thought, purify my body, purify my vital and then later I shall purify my action." That is the normal order, but it never succeeds. The effective order is to begin from the outside: "The very first thing is that I do not do it, and afterwards, I desire it no longer and next I close my doors completely to all impulses: they no longer exist for me, I am now

kiekvieną savo gyvenimo aplinkybę, kiekvieną veiksmą ir vyksmą paversti galimybe priartėti prie tikslo.

Atsisakykite žemųjų potraukių

Mylimoji Motina, kaip mums apvalyti sąmonę nuo painaus turinio?

Reikalingas to siekimas, troškimas, reikalingas žemųjų potraukių ir kitų žemųjų vyksmų atmetimas, reikalingas aukštesnės jėgos kvietimas. Jeigu jūs tam tikrų vyksmų nepriimate, tuomet natūraliai jie, neturėdami galimybės pasireikšti per jus, palaipsniui silpsta ir galiausiai išnyksta. Kai jūs atsisakote išreikšti ką nors žemo, palaipsniui tai dingsta ir sąmonė atsikrato šių žemųjų dalykų. Tai įvyksta, nes jūs neleidžiate jiems reikštis (aš turiu omenyje ne tik veiksmus, bet ir mintis, ir jausmus). Kai impulsai, mintys, emocijos ateina, o jūs neleidžiate jiems reikštis, jei jūs nustumiate juos į šalį ir, be to, išlaikote vidinio veržimosi (aspiracijos) ir ramybės būseną, jie palaipsniui praranda savo jėgą ir nebeateina. Taigi, sąmonė išsivaduoja iš žemųjų potraukių.

Bet, pavyzdžiui, kai ateina nepageidaujamos mintys, o jūs į jas žiūrite, stebite, jaučiate malonumą sekdami paskui jas savo vyksmais, jos niekada nenustos ateidamos. Tas pats bus ir su nepageidajamais jausmais ar pojūčiais, jeigu jūs skiriate jiems dėmesio, koncentruojatės į juos ar net žiūrėsite į juos su tam tikru atlidumu, jie niekada neišeis. Bet, kai jūs tvirtai atsisakote priimti ir išreikšti juos, po kurio laiko jie išnyksta. Turite būti kantrūs ir labai atkaklūs.

Jeigu jūs, būdami astringo siekimo būsenos, užmegsite kontaktą su savo psichinės esybės aukštesne dalimi, ar tam tikra šviesa iš aukštybių, ir nukreipsite šią jėgą į žemuosius potraukius, jie išnyks dar greičiau. Bet net iki tol, kol galėsite pašalinti šiuos dalykus savo aspiracija, jūs jau galite sustabdyti šiuos vyksmus nuo išreiškimo per jus labai atkakliai ir kantriai juos atmesdami. Kai ateina nepatinkančios mintys ir jas tiesiog nubrauki ir visai nekreipi į jas dėmesio, po kurio laiko jos nebeateis. Bet jūs turite tai daryti labai atkakliai ir reguliariai.

Pradėkite nuo išorės

Visos jėgos žemėje stengiasi išreikšti save. Šios jėgos ateina su tikslu pasireikšti ir, jeigu jūs pastatysite prieš jas barjerą ir atsisakysite išreikšti jas, jos kurį laiką gali bandyti daužyti tą barjerą, bet galiausiai pavargs, o nepasireikšdamos pasitrauks ir paliks jus ramybėje.

Todėl niekuomet nesakykite: „Iš pradžių aš turiu išvalyti mintis, po to kūną, vėliau – vitalą, ir tik po to jau pradėsiu valyti savo veiksmus“. Tai įprasta tvarka, bet ji niekada neleidžia pasiekti tikslo.

Geriau pradėti iš išorės: „Pirmas dalykas – aš nedarau to. Po to aš nebetrokštu to. Pagaliau aš visiškai uždarau savo duris visiems impulsams – jie man nebeegzistuoja, aš esu už viso to.“ Tai yra

outside all that." This is the true order, the order that is effective. First, not to do it. And then you will no longer have desire for anything and after that it will go out of your consciousness completely.

Inner Cleanliness

I have known people (many, not only a few, I mean among those who do yoga), I have known many who, every time they had a fine aspiration, and their aspiration was very strong and they received an answer to this aspiration, every time, the very same day or at the latest the next day, they had a complete setback of consciousness and were facing the exact opposite of their aspiration. Such things happen almost constantly. Well, these people have developed only the positive side. They make a kind of discipline of aspiration, they ask for help, they try to come into contact with higher forces, they succeed in this, they have experiences; but they have completely neglected cleaning their room; it has remained as dirty as ever, and so, naturally, when the experience has gone, this dirt becomes still more repulsive than before.

One must never neglect to clean one's room, it is very important; inner cleanliness is at least as important as outer cleanliness.

Vivekananda has written (I don't know the original, I have only read the French translation): "One must every morning clean one's soul and one's body, but if you don't have time for both, it is better to clean the soul than clean the body."

Blaming Oneself

Is blaming oneself a good method of progressing?

Blaming oneself? No, not necessarily. It may be useful, it is indeed useful from time to time in order to get out of the illusion of one's own perfection. But one wastes much energy in self-criticism. It is much better to use this same energy in making progress, a concrete progress, something more useful. For example, if you have thoughts which are unpleasant, ugly, vulgar and disturbing, and you say, "Ah, ah, how intolerable I am, I still have such thoughts, what a nuisance it is!", it would be much better to use this very energy simply to do this (gesture) and drive away the thoughts.

And this is only the first step. The second is to try to have other thoughts, to take interest in something else: either read or reflect, but in any case try to fill your mind with something more interesting, to use your energy in constructing rather than in destroying.

It is of course necessary from time to time to recognise one's faults; it is altogether indispensable. But to dwell too much upon them is not necessary. What is necessary is to use all one's energy in order to build up the qualities one wants to have and do what one wants to do. This is much more important.

Guard against Despair

For some people events are always contrary to what they desire or aspire for or believe to be good for them. They often despair. Is this a necessity for their progress?

Despair is never a necessity for progress, it is

tikroji tvarka, kuri yra veiksminga. Iš pradžių atsisakote veiksmo, po to – noro, o po to tai išeis iš jūsų sąmonės visiškai.

Vidinė švara

Aš pažinojau žmones (daug, ne keletą, aš turiu omenyje tarp praktikuojančiųjų jogą), kurie kiekvieną sykį po išskirtinės veržimosi (aspiracijos) būsenos (o jų veržimasis (aspiracija) būdavo labai stiprus ir jie sulaukdavo atsako į jį), kaskart, kartais tą pačią dieną arba vėliausiai kitą dieną, jie patirdavo visišką sąmonės regresą ir atsidurdavo būsenoje, kuri buvo visiškai priešinga jų veržimuisi (aspiracijai). Ir tai įvyksta beveik nuolat. Na, šie žmonės išlavino tik pozityviąją pusę. Jie praktikuoja savotišką veržimosi (aspiracijos) discipliną, jie prašė pagalbos, jie bandė užmegzti kontaktą su aukštesnėmis jėgomis, jiems tai pavykdavo, jie turėjo potyrių, bet jie visiškai netvarkė savo kambario, jis liko toks pats purvinas kaip visada, ir todėl, kai potyriai išblėso, purvas tapo dar labiau atgrasus nei anksčiau.

Niekada negalima pamiršti savo kambario valymo, tai labai svarbu. Vidinė švara bent jau ne mažiau svarbi kaip išorinė.

Vivekananda yra parašęs (man nežinomas originalas, o tik vertimas į prancūzų kalbą): „Turite kasryt valyti savo sielą ir kūną, bet, jeigu neturite laiko abiem, geriau valyti sielą, nei valyti kūną“.

Savęs peikimas

Ar savęs peikimas yra geras būdas tobulėti?

Peikti save? Ne, nebūtinai. Tai gali būti naudinga, tai iš tiesų naudinga karts nuo karto, kad atsikratyti savo paties tobulumo iliuzijos. Bet žmogus švaisto daug energijos savikritikai. Daug geriau skirti šią energiją pačiam vystymuisi, konkrečiai pažangai, siekiant kažko naudingesnio. Pavyzdžiui, kai jums kyla nemalonių, negražių, vulgarių ir trikdančių minčių, jūs sakote: „Aš tiesiog nepakenčiamas! Aš vis dar kupinas šių siaubingų minčių, kaip graudu!“, būtų daug geriau panaudoti šią energiją tam (*gestas*), kad išmesti šias mintis lauk.

Ir tai tik pirmas žingsnis. Antras – stengtis suformuoti kitas mintis, kitus interesus: skaitymas, mąstymas. Bet kuriuo atveju jums reikia užimti protą įdomesne veikla ir nukreipti energiją kūrybai, o ne griovimui.

Aišku, kartais naudinga pripažinti savo klaidas ir slstelėjimus, tai visiškai būtina. Bet nėra būtina jiems skirti per daug dėmesio. Jūs turite nukreipti energiją reikalingoms savybėms kurti ir norimai veiklai vykdyti. Tai yra daug svarbiau.

Saugokitės nevilties

Kai kuriems žmonėms atsitinka dalykai visiškai priešingi tiems, kurių jie trokšta ar siekia arba tiki, kad jie bus jiems geri. Jie dažnai nusivilia. Ar tai būtina jų pažangai?

Neviltis niekada nėra būtina pažangai, tai visada yra silpnumo ir

always a sign of weakness and tamas; it often indicates the presence of an adverse force, that is to say, a force that is purposely acting against sadhana.¹

So, in all circumstances of life you must always be very careful to guard against despair. Besides, this habit of being sombre, morose, of despairing, does not truly depend on events, but on a lack of faith in the nature. One who has faith, even if only in himself, can face all difficulties, all circumstances, even the most adverse, without discouragement or despair. He fights like a man to the end. Natures that lack faith also lack endurance and courage.

One Chooses to Be Weak

Mother, there are mistakes... one knows they are mistakes, but still it is as though one were pushed into making them. Then?

Pushed by what? Ah, this is exactly what happens! It is the lower nature, the instincts of the subconscious which govern you and make you do things you should not do. And so it is a choice between your will and accepting submission. There is always a moment when one can decide...

And it is a choice between weak submission and a controlling will. And if the will is clear, if it is based on truth, if truly it obeys the truth and is clear, it always has the power to refuse the wrong movement. It is an excuse you give yourself when you say, "I could not." It is not true. It is that truly you have not wanted it in the right way. For there is always the choice between saying "yes" and saying "no". But one chooses to be weak and later gives oneself this excuse, saying, "It is not my fault; it was stronger than I." It is your fault if the thing was stronger than you. Because you are not these impulses, you are a conscious soul and an intelligent will, and your duty is to see that *this* is what governs you and not the impulses from below.

To Fall Back into Error

But to fall back into an error which one *knows* to be an error, to make a mistake once again which one *knows* to be a mistake, this seems to me fantastic! It is a long time—well, at least relatively, by human reckoning—it is a long time I have been on earth, and I have yet not been able to understand that. It seems to me—it seems to me impossible. Wrong thoughts, wrong impulses, inner and outer falsehood, things which are ugly, base, so long as one does them or has them through ignorance—ignorance is there in the world—one understands, one is in the habit of doing them; it is ignorance, one does not know that it ought to be otherwise. But the moment the knowledge is there, the light is there, the moment one has seen the thing as it is, how can one do it again? That I do not understand!

Then what is one made of? One is made of shreds? One is made of goodness knows what, of jelly?... It can't be explained. But is there no incentive, no will, nothing? Is there no inner dynamism?

Strengthen the Will

Mother, how can one strengthen one's will?

tamaso požymis, tai dažnai nurodo, kad yra priešiškos jėgos, t. y. jėgos, kurios tikslingai veikia prieš sadhaną.

Todėl visomis gyvenimo aplinkybėmis būkite išskirtinai dėmesingi, kad apsisaugotumėte nuo nevilties. Be to, šis įprotis būti liūdnam, niūriam, nusivylusiam iš tikrųjų priklauso ne nuo įvykių, bet nuo tikėjimo prigimtyje trūkumo. Tas, kuris turi tikėjimą, tegul tik į save patį, jau gali pasitikti visus sunkumus, visas aplinkybes, net labiausiai priešiškas, be nevilties ir ištižimo. Toks žmogus kovoja iki galo. Tas, kam trūksta tikėjimo, stokoja ir ištvermės, ir drąsos.

Tas, kas pasirenka būti silpnas

Motina, yra klaidų ... žmogus tai žino, bet yra taip, tarsi jį kažkas stumia jas daryti. Kas tokiu atveju?

Kuo stumia? Ak, taip ir vyksta! Tai yra žemoji prigimtis, sąmonės instinktai, tai jie užvaldo jus ir priverčia daryti tai, ko neturėtumėte daryti. Taigi tai yra pasirinkimas tarp jūsų valios ir paklusnumo priėmimo. Visada yra momentas, kai gali apsispręsti....

Tai pasirinkimas tarp silpnavalio paklusnumo ir kontroliuojančios valios. Jeigu jūsų valia švari ir yra grindžiama Tiesa, jeigu ji iš tikro švari ir yra vedama Tiesos, jai visada pakaks jėgų atsisakyti netinkamo vyksmo. Tai yra pasiteisinimas, kurį skiriate sau, kai sakote: „Aš negalėjau“. Tai netiesa. Jūs tiesiog nenorėjote to tinkamai. Nes visada yra pasirinkimas, ar pasakyti „taip“, ar – „ne“. Tačiau žmogus pasirenka būti silpnas ir vėliau pasiteisina, sakydamas: „Tai ne mano kaltė, tai, kas įvyko, buvo stipriau už mane“. Bet iš tikrųjų, tai yra jūsų kaltė, jeigu aplinkybės buvo stipresnės už jus, nes jūs nesate šie impulsai, jie nesudaro jūsų esmės. Jūs esate sąmoninga siela bei protinga valia ir jūsų pareiga – matyti, kad jie valdo jus, o ne impulsai iš apačios.

Klaidų kartojimas

Grįžimas prie klaidų, kai jau *žinote*, kad tai klaidos, dar kartą klysti, kai jau *žinote*, kad taip buvote suklydę, man atrodo fantastiška! Jau labai ilgai, žmogiškuoju matu, aš esu Žemėje, bet iki šiol nesugebu suprasti šito. Tai man atrodo neįmanoma! Nuolat ateina netinkamos mintys, impulsai, šlykštybės, niekšybės. Tai tęsiasi, kol jūs tai darote dėl neišmanymo, nes neišmanymas yra šiame pasaulyje ir jūs įpratote tai daryti nežinodami, kad turi būti kitaip. Bet štai ateina žinojimo, šviesos akimirka ir jūs matote dalykus tokius, kokie jie yra iš tikrųjų. Kaip gi po šito galima grįžti prie seno? Aš šito nesuprantu!

Iš ko toks žmogus padarytas? Ar jis padarytas iš skiaučių? Ar iš kažin kokios želės?... Tam nėra paaiškinimo. Argi nėra paskatų, valios, nieko? Ar nėra vidinio dinamiškumo?

Valios stiprinimas

Motina, kaip žmogus gali sustiprinti savo valią?

Taip, kaip metodiškais pratimais stiprinte raumenis. Imate koki

Oh, as one strengthen muscles, by a methodical exercise. You take one little thing, something you want to do or don't want to do. Begin with a small thing, not something very essential to the being, but a small detail. And then, if, for instance, it is something you are in the habit of doing, you insist on it with the same regularity, you see, either not to do it or to do it—you insist on it and compel yourself to do it as you compel yourself to lift a weight—it's the same thing. You make the same kind of effort, but it is more of an inner effort. And after having taken little things like this—things relatively easy, you know—after taking these and succeeding with them, you can unite with a greater force and try a more complicated experiment. And gradually, if you do this regularly, you will end up by acquiring an independent and very strong will.

How to Will Truly

To learn how to will is a very important thing. And to will truly, you must unify your being. In fact, to be a being, one must first unify oneself. If one is pulled by absolutely opposite tendencies, if one spends three-fourths of his life without being conscious of himself and the reasons why he does things, is one a real being? One does not exist. One is a mass of influences, movements, forces, actions, reactions, but one is not a being. One begins to become a being when he begins to have a will. And one can't have a will unless he is unified.

And when you have a will, you will be able to say, say to the Divine: "I want what You want." But not before that. Because in order to want what the Divine wants, you must have a will, otherwise you can will nothing at all. You would like to. You would like it very much. You would very much like to want what the Divine wants to do. You don't possess a will to give to Him and to put at His service.

6. Other Persons and Forces

Others Are a Mirror

There is a lesson to be drawn from this. When something in a person seems to you completely unacceptable or ridiculous—"What! He is like that, he behaves like that, he says things like that, he does things like that"—you should say to yourself, "Well, well, but perhaps I do the same thing without being aware of it. I would do better to look into myself first before criticising him, so as to make sure that I am not doing the very same thing in a slightly different way." If you have the good sense and intelligence to do this each time you are shocked by another person's behaviour, you will realise that in life your relations with others are like a mirror which is presented to you so that you can see more easily and clearly the weaknesses you carry within you.

In a general and almost absolute way anything that shocks you in other people is the very thing you carry in yourself in a more or less veiled, more or less hidden form, though perhaps in a slightly different guise which allows you to delude yourself. And what in yourself seems inoffensive enough,

smulkų dalyką, ką norite daryti arba nenorite daryti. Pradėkite nuo smulkmenų, kurios nėra jums labai reikšmingos. Pvz., jei esate įpratę kažką daryti ar nedaryti, tuomet nustatote reguliarumą ir atkakliai jo laikotės, primygtinai verčiate save, kaip verčiate save kelti svorį – tai tas pats. Jūs darote to paties pobūdžio pastangą tik ji yra daugiau vidinė. Po to, kai pasieksite sėkmės mažose, lengvuose pratimuose, jūs susitelksite su didesne jėga ir bus galima išbandyti sudėtingesnę eksperimentą. Ir palaiapsniui, jei tai darysite reguliariai, galiausiai įgysite nepriklausomą ir labai stiprią valią.

Kaip teisingai taikyti valią

Išmokti taikyti valią yra labai svarbu. Bet tam, kad ją taikyti teisingai, reikia suvienyti savo esybę, padaryti ją vientisa. Tam, kad būti esybe, pirmiausia reikia suvienyti save. Jeigu žmogų drasko prieštaringi polinkiai ir trys ketvirtadalius gyvenimo jis nugyvena nesuvokdamas nei savęs, nei savo veiklos prasmės, ar jis yra tikra esybė? Jos nėra. Jis yra įtakų, vyksmų, veiklų, jėgų, reakcijų suma, bet ne esybė. Jis pradeda tapti esybe, kai įgauna valios. Bet jeigu jis nėra vientisas, jis negali turėti valios.

O kai turi valią, galėsi pasakyti Dieviškajam: „Aš noriu to, ko Tu nori“. Bet ne prieš tai. Nes tam, kad norėti to, ko nori Dieviškasis, turite turėti valią, kitaip jūs apskritai net norėti nieko negalėsite. Jums labai patiktų, jūs labai norėtumėte norėti to, ką nori daryti Dieviškasis. Bet jūs neturite valios, kad Jam duoti ir Jam tarnauti.

6. Kitos asmenybės ir jėgos

Kiti yra veidrodis

Kai žmogui kažkas mums atrodo visiškai nepriimtina ar juokinga – „Ką! Kaip jis atrodo, kaip jis elgiasi, ką jis kalba, ką jis daro“, jūs turėtumėte pasakyti sau: „Nagi, nagi, bet galbūt aš darau tą patį to nežinodamas. Prieš kritikuodamas jį, geriau iš pradžių pažvelgsiu į save, kad įsitikinčiau, jog nedarau to paties dalyko tik truputį kitokiu būdu.“ Jeigu jūs esate pakankamai nuovokūs ir protingi, kad elgtumėtės taip kiekvieną kartą, kai jus šokiruoja kito žmogaus elgesys, jūs suprasite, kad gyvenime jūsų santykiai su kitais yra tarsi veidrodis, kuris jums pateikiamas tam, kad galėtumėte lengviau ir aiškiau pamatyti silpnynes, kurias turite savyje.

Apskritai beveik viskas, kas jus šokiruoja kituose žmonėse, yra ir jumyse daugiau ar mažiau užslėptoje formoje, nors galbūt šiek tiek kitokiu pavidalu, leidžiančiu apgauti save. Ir tai, kas jums jumyse atrodo pakankamai nekaltai, įgauna siaubingą dydį, kai jūs tai pamatote kituose.

becomes monstrous as soon as you see it in others.

Try to experience this; it will greatly help you to change yourselves. At the same time it will bring a sunny tolerance to your relationships with others, the goodwill which comes from understanding, and it will very often put an end to these completely useless quarrels...

Look upon everything with a benevolent smile. Take all the things which irritate you as a lesson for yourself and your life will be more peaceful and more effective as well, for a great percentage of your energy certainly goes to waste in the irritation you feel when you do not find in others the perfection that you would like to realise in yourself.

You stop short at the perfection that others should realise and you are seldom conscious of the goal you should be pursuing yourself. If you are conscious of it, well then, begin with the work which is given to you, that is to say, realise what you have to do and do not concern yourself with what others do, because, after all, it is not your business. And the best way to the true attitude is simply to say, "All those around me, all the circumstances of my life, all the people near me, are a mirror held up to me by the Divine Consciousness to show me the progress I must make. Everything that shocks me in others means a work I have to do in myself."

And perhaps if one carried true perfection in oneself, one would discover it more often in others.

Insults: Remain Immobile

...it is much more difficult to remain calm, immobile, unshakable before something very unpleasant—whether it be words or acts levelled against you—ininitely more difficult than to answer with the same violence. Suppose someone insults you; if in the face of these insults, you can remain immobile (not only outwardly, I mean integrally), without being shaken or touched in any way: you are there like a force against which one can do nothing and you do not reply, you do not make a gesture, you do not say a word, all the insults thrown at you leave you absolutely untouched, within and without; you can keep your heart-beats absolutely quiet, you can keep the thoughts in your head quite immobile and calm without their being in the least disturbed, that is, your head does not answer immediately by similar vibrations and your nerves don't feel clenched with the need to return a few blows to relieve themselves; if you can be like that, you have a static power, and it is infinitely more powerful than if you had that kind of force which makes you answer insult by insult, blow by blow and agitation by agitation.

Be Good for the Sake of Being Good

...you must not cherish the illusion that if you want to follow the straight path, if you are modest, if you seek purity, if you are disinterested, if you want to lead a solitary existence and have a clear judgment, things will become easy.... It is quite the contrary! When you begin to advance towards inner and outer perfection, the difficulties start at the

Pabandykite tai patirti, tai labai padės jums pasikeisti. Tuo pačiu tai suteiks džiaugsmingo pakantumo santykiuose su kitais, geranoriškumo, kylančio iš suvokimo, ir dažniausiai tai padaro galą visiškai beprasmiams kivirčams.

Žiūrėkite į viską su geranoriška šypsena. Priimkite viską, kas jus erzina, kaip pamoką, kuri paruošta būtent jums, tuomet gyvenimas taps ramesnis ir efektyvesnis, nes reikšminga energijos dalis eikvojama veltui – ji sunaudojama susierzinimui, kuri jūs jaučiate, kai nerandate kituose tobulumo, kuri norėtumėte realizuoti savyje.

Jūs turite liautis domėtis tobulumu, kuri turi pasiekti kiti, jūs retai suvokiate savo asmeninį tikslą. Bet jeigu jūs jau suvokėte jį, pradėkite nuo darbo, kuris skirtas *būtent jums*, darykite tai, ką turite padaryti jūs, ir nesirūpinkite tuo, ką daro kiti, nes, galų gale, tai ne jūsų reikalas. Geriausias būdas suformuoti teisingą požiūrį – pasakyti sau: „Visa tai, kas yra aplink mane, visos mano gyvenimo aplinkybės, visi šalia manęs esantys žmonės yra mano veidrodis, kuri Dieviškoji Sąmonė laiko prieš mano akis, kad pamatyčiau pažangą, kurią turiu padaryti. Viskas, kas mane šokiruoja kituose, reiškia darbą, kuri turiu nudirbti savyje“.

Ir gali būti, kad, jei turėtumėte tikrąjį tobulumą, jūs dažniau atrastumėte jį kituose.

Ižeidinėjimai: išlaikykite pusiausvyrą

Sunku likti ramiam, nesutrikdytam, nepajudinamam, susidūrus su kuo nors nemaloniu, ar tai būtų prieš jus nukreipti žodžiai, ar veiksmai, tai yra nepalyginamai sunkiau, nei atsakyti tuo pačiu smurtu.

Įsivaizduokime, kad kažkas jus ižeidžia. Jeigu jūs tuo metu galite likti nesutrikdytas (ne tik išoriškai, turiu omenyje vientisai), jokiais būdais nesupurtytas ir nepaliestas, tuomet jūs esate tokia jėga, prieš kurią niekas nieko negali padaryti, nes jūs nedarote jokių gestų, neištariate nė žodžio, visi ižeidinėjimai, adresuoti jums, nepaliečia nei jūsų vidaus, nei išorės, jūsų širdis plaka ramiai, jūs išliekate tylūs, jūsų mintys ramios, nesujaudintos, nė kiek nesutrikdytos, t. y. jūsų galva neatsako ūmai panašiais virpesiais, jūsų nervai nesuirzta ir nejaučia poreikio atsakyti keliais smūgiais, kad „nuleisti garą“. Jeigu jūs galite taip elgtis, reiškia jūs turite ramybės jėgą, ir ji yra be galo didesnė už tą, kuri verstų jus atsakyti ižeidimu į ižeidimą, smūgiu į smūgį, susijaudinimu į susijaudinimą.

Būkite geri dėl paties gerumo

Nepuoselėkite iliuzijų, kad jeigu jūs nusprendėte eiti tiesiu keliu, jeigu jūs esate kuklūs, jeigu siekiate tyrumo, jeigu esate nešališki, jeigu norite gyventi vienumoje ir turėti tyrą mąstyseną – viskas taps lengva ... Kaip tik atvirksčiai! Kai jūs pradėdate kilti link vidinio ir išorinio tobulumo, sunkumai atsiranda tuo pačiu metu.

Aš dažnai girdėjau žmones kalbant: „O! Kai tik aš bandau būti

same time.

I have very often heard people saying, "Oh! now that I am trying to be good, everybody seems to be bad to me!" But this is precisely to teach you that one should not be good with an interested motive, one should not be good so that others will be good to you—one must be good for the sake of being good.

It is always the same lesson: one must do as well as one can, the best one can, but without expecting a result, without doing it with a view to the result. Just this attitude, to expect a reward for a good action—to become good because one thinks that this will make life easier—takes away all value from the good action.

You must be good for the love of goodness, you must be just for the love of justice, you must be pure for the love of purity and you must be disinterested for the love of disinterestedness; then you are sure to advance on the way.

The Only Way Out

You see, in the present condition of the world, circumstances are always difficult. The whole world is in a condition of strife, conflict, between the forces of truth and light wanting to manifest and the opposition of all that does not want to change, which represents in the past what is fixed, hardened and refuses to go. Naturally, each individual feels his own difficulties and is faced by the same obstacles.

There is only one way for you. It is a total, complete and unconditional surrender. What I mean by that is the giving up not only of your actions, work, ambitions, but also of all your feelings, in the sense that all that you do, all that you are, is exclusively for the Divine. So, you feel above the surrounding human reactions—not only above them but protected from them by the wall of the Divine's Grace. Once you have no more desires, no more attachments, once you have given up all necessity of receiving a reward from human beings, whoever they are—knowing that the only reward that is worth getting is the one that comes from the Supreme and that never fails—once you give up the attachment to all exterior beings and things, you at once feel in your heart this Presence, this Force, this Grace that is always with you.

And there is no other remedy. It's the only remedy, for everybody without exception. To all those who suffer, it is the same thing that has to be said: all suffering is the sign that the surrender is not total. Then, when you feel in you a "bang", like that, instead of saying, "Oh, this is bad" or "This circumstance is difficult," you say, "My surrender is not perfect." Then it's all right. And then you feel the Grace that helps you and leads you, and you go on. And one day you emerge into that peace that nothing can trouble. You answer to all the contrary forces, the contrary movements, the attacks, the misunderstandings, the bad wills, with the same smile that comes from full confidence in the Divine Grace. And that is the *only* way out, there is no other.

geras, atrodo, kad visi nori atlyginti man blogiu“. Bet taip yra būtent tam, kad išmokyti jus nebūti geriems dėl savanaudiškų paskatų, kad neturėtumėte būti geri siekdami to, kad kiti būtų geri jums – jūs turite būti geri dėl paties gerumo.

Tai visuomet yra ta pati pamoka: žmogus turi daryti taip gerai, kaip gali, geriausia, ką pajėgia, bet nelaukdamas rezultato, turi daryti tai ne dėl rezultato. Vien toks požiūris – tikėtis atlygio už gerą veiksmą (tapti geru, nes jūs manote, kad tai palengvins gyvenimą), panaikina visą gero veiksmo vertę.

Jūs turite būti geri, dėl meilės pačiam gerumui, jūs turite būti teisingi – dėl paties teisingumo, jūs turite būti tyri – dėl meilės tyrumui, jūs turite būti nešališki, nes norite būti nešališki. Tokiu atveju jūs galite būti tikri, kad žengiate į priekį.

Vienintelė išėitis

Kaip žinote, gyvenimo aplinkybės šiuolaikiniame pasaulyje visada yra sudėtingos. Visas pasaulis yra nesantaikos ir konflikto būsenoje, tarp norinčių apsireikšti tiesos ir šviesos jėgų ir priešinimosi jėgų, kurios nenori pokyčių, kurios atstovauja nekintamai, užkietėjusiai praeičiai, atsisakančiai išėiti. Natūralu, kad kiekvienas individas jaučia savo sunkumus ir susiduria su tomis pačiomis kliūtimis.

Yra tik vienas kelias. Tai absoliučiai visiškas ir besąlyginis pasidavimas. Aš turiu omenyje, kad jūs turite atsisakyti ne tik savo veiksmų, darbų, ambicijų, bet ir visų savo jausmų, t. y. viskas ką darote, viskas kuo jūs esate turi priklausyti išskirtinai Dieviškajam. Tai padės jums pakilti virš aplinkinių žmonių reakcijų – jūs būsite ne tik aukščiau, bet busite apsaugoti nuo jų Dieviškosios Malonės sienos. Kai nebeturėsite norų, prisirišimų, kai atsisakysite būtinybės gauti atlygį iš žmogiškųjų būtybių (kas jie bebūtų), nes jūs jau žinosite, kad vienintelis atlygis, kurį verta gauti, įteikiamas Aukščiausiojo, kuris niekada neapdovanoja per klaidą, iš karto, kai tik atsisakysite bet kokio prieraišumo išorės dalykams ir būtybėms, jūs savo širdyje pajusite Jo buvimą, Jėgą, Malonę, kurie visada bus su jumis.

Ir nėra kitokio vaisto. Tai yra vienintelis vaistas *kiekvienam*, visiems be išimties. Visiems kenčiantiems reikia pasakyti tą patį: visos kančios yra ženklas, kad pasidavimas nėra visiškas. Tuomet, kai jūs pajuntate savyje tokį „smūgį“, vietoj aimanos: „Ai, kaip blogai!“ arba „Man tai per sunku!“ jūs sakote: „Mano pasidavimas nėra tobulas“. Ir tada viskas susitvarko. Paskui jūs pajuntate Malonę, kurį padeda jums, veda jus ir jūs einate toliau. Ir viena diena jus užvaldo toji ramybė, kurios neįmanoma sudrumsti. Visoms priešingoms jėgoms, veiksams, atakoms, bet kokiam nesupratimui, piktai valiai jūs atsakote ta pačia šypsena, kuri kyla iš visiško pasitikėjimo Dieviškąja Malone. Ir tai yra *vienintelė* išėitis, kitos nėra. Šis pasaulis yra konfliktų, kančios, sunkumų ir įtampos pasaulis, jis tiesiog supintas iš viso šito. Jis vis dar nepasikeitė, nes tam dar prirėiks šiek tiek laiko. Bet kiekvienam yra išėities

This world is a world of conflict, suffering, difficulty, strain; it is made of it. It has not yet changed, it will take some time before changing. And for each one there is a possibility of getting out. If you lean back on the presence of the Supreme Grace, that is the *only* way out...

...Don't expect human appreciation—because human beings don't know on what grounds to appreciate something, and, moreover, when there is something that is superior to them, they don't like it.

But where to get such a strength ?

Within you. The Divine Presence is in you. It is in you. You look for it outside; look inside. It is in you. The Presence is there. You want the appreciation of others to get strength—you will never get it. The strength is in you. If you want, you can aspire for what seems to you the supreme goal, supreme light, supreme knowledge, supreme love. But it is in you—otherwise you would never be able to contact it. If you go deep enough inside you, you will find it there, like a flame that is always burning straight up.

And don't believe that it is so difficult to do. It is because the look is always turned outside that you don't feel the Presence. But if, instead of looking outside for support, you concentrate and you pray—inside, to the supreme knowledge—to know at each moment what is to be done, the way to do it, and if you give all you are, all you do in order to acquire perfection, you will feel that the support is there, always guiding, showing the way. And if there is a difficulty, then instead of wanting to fight, you hand it over, hand it over to the supreme wisdom to deal with it—to deal with all the bad wills, all the misunderstandings, all the bad reactions. If you surrender completely, it is no more your concern: it's the concern of the Supreme who takes it up and knows better than anybody else what is to be done. The only way out, only way out. There, my child.

Escape from Other Influences

Sweet Mother, how can we escape from other people's influence?

By concentrating more and more totally and completely on the Divine. If you aspire with all your ardour, if you want to receive only the divine influence, if all the time you pull back towards yourself what is taken, caught by other influences and with your will put it under the divine influence, you succeed in doing it. It's a work that can't be done in a day, in a minute; you must be vigilant for a very long time, for years; but one can succeed.

First of all you must will it.

For all things, first you must understand, will, and then begin to practise—begin by just a very little...

Open Only to the Divine

Sweet Mother, what does "an exclusive self-opening to the divine Power" mean?

Instead of self-opening we could put receptivity, something that opens in order to receive. Now, instead of opening and receiving

galimybė. *Vienintelė* išeitis – pasitikėti Aukščiausiosios Malonės buvimu.

...Nelaukite žmonių įvertinimo, nes žmonės visiškai nežino pagal kokius kriterijus vertinti vienus ar kitus dalykus, be to, kai yra kažkas, kas už juos pranašesnis, jiems tai nepatinka.

Bet kur paimti tokią jėgą?

Savo viduje. Dieviškasis buvimas yra jumoje. Jis jumoje. Jūs jo ieškote išorėje, ieškokite viduje. Jis jumoje. Buvimas yra ten. Jūs norite, kad kitų įvertinimas suteiktų jėgų – to niekada negausite. Jėga yra jumoje. Jeigu norite, galite siekti to, kas jums atrodo kaip Aukščiausiasis tikslas, Aukščiausioji Šviesa, Aukščiausiasis Žinojimas, Aukščiausioji Meilė. Bet visa tai yra jumoje – kitaip jūs niekada negalėtumėte prisiliesti prie to. Jeigu jūs pakankamai giliai eisite į vidų, jūs viską aptiksite ten, nes tai liepsnoja kaip tiesiai į viršų besistiebianči ugnis.

Ir netikėkite, kad tai padaryti taip jau sunku. Taip yra dėl to, kad jūsų žvilgsnis visada nukreiptas į išorę ir jūs nejaučiate Buvimo. Bet, jeigu vietoj išorinės pagalbos ieškojimo jūs susikauptumėte ir melstumėtės, kreiptumėtės į vidų, į Aukščiausiąjį Žinojimą, kad kiekvieną akimirką žinotumėte ką reikia daryti ir kaip tai daryti, jeigu visą save, viską ką darote atiduotumėte tobulumo siekimui, jūs pajustumėte, kad palaikymas yra ten ir jis visada veda ir nurodo kelią. O jeigu išskyla sunkumai, vietoj noro kovoti, jūs atiduodate tai Dieviškajai Išminčiai, kad Ji tvarkytųsi su tuo – su pikta valia, visais nesusipratimais, visomis netikusiomis reakcijomis. Jeigu jūs pasiduodate visiškai, tai jau nebe jūsų rūpestis, visa tai yra Aukščiausiojo rūpestis, kuris jo imasi ir geriau nei bet kas kitas žino, ką reikia padaryti. Tai yra vienintelė išeitis, mano vaike.

Ištrūkti iš kitų įtakos

Brangioji Motina, kaip mes galime atsikratyti kitų žmonių poveikio?

Vis labiau ir labiau sutelkiant dėmesį į Dieviškąjį! Jeigu jūs veržiatės su visa savo aistra, jeigu jūs norite priimti tik Dieviškojo įtaką, jeigu visą laiką viską, ką įtraukėte į save dėl kitų įtakos, savo valios pastangomis pateikiate Dieviškajam poveikiui, jūs pasieksite tikslą. Šis darbas nebus padarytas per vieną dieną ar minutę, jūs turite būti budrūs labai ilgai, metų metus, bet pasieksite tikslą.

Bet, visų pirma, jūs turite šito trokšti!

Iš pradžių jūs turite suprasti, norėti ir po to pradėkite veikti. Pradėti reikia nuo mažiausių dalykų.

Atsiverti tik Dieviškajam

Brangioji Motina, ką reiškia žodžiai: „išskirtinis atsivėrimas Dieviškajai Jėgai“?

Vietoj atsivėrimo galėtume pasakyti imlumą, tai, kas mumyse atsiveria, kad priimtume. Dabar, užuot atsivėręs ir gavęs iš visų pusių ir iš kiekvieno, kaip paprastai daroma, žmogus atsiveria tik

from all sides and from everyone, as is usually done, one opens only to the Divine to receive only the divine force. It is the very opposite of what men usually do. They are always open on the surface, they receive all the influences from all sides. And then this produces inside them what we might call a *pot-pourri* (Mother laughs) of all kinds of contradictory movements which naturally create countless difficulties. So here, you are advised to open only to the Divine and to receive only the divine force to the exclusion of everything else. This diminishes all difficulties almost entirely.

Stepping Back

Most of you live on the surface of your being, exposed to the touch of external influences. You live almost projected, as it were, outside your own body, and when you meet some unpleasant being similarly projected you get upset. The whole trouble arises out of your not being accustomed to stepping back. You must always step back into yourself—learn to go deep within—step back and you will be safe. Do not lend yourself to the superficial forces which move in the outside world. Even if you are in a hurry to do something, step back for a while and you will discover to your surprise how much sooner and with what greater success your work can be done. If someone is angry with you, do not be caught in his vibrations but simply step back and his anger, finding no support or response, will vanish. Always keep your peace, resist all temptation to lose it. Never decide anything without stepping back, never speak a word without stepping back, never throw yourself into action without stepping back. All that belongs to the ordinary world is impermanent and fugitive, so there is nothing in it worth getting upset about. What is lasting, eternal, immortal and infinite—that indeed is worth having, worth conquering, worth possessing. It is Divine Light, Divine Love, Divine Life—it is also Supreme Peace, Perfect Joy and All-Mastery upon earth with the Complete Manifestation as the crowning. When you get the sense of the relativity of things, then whatever happens you can step back and look; you can remain quiet and call on the Divine Force and wait for an answer. Then you will know exactly what to do. Remember, therefore, that you cannot receive the answer before you are very peaceful. Practice that inner peace, make at least a small beginning and go on in your practice until it becomes a habit with you.

Attacks from Adverse Forces

Attacks from adverse forces are inevitable: you have to take them as tests on your way and go courageously through the ordeal. The struggle may be hard, but when you come out of it, you have gained something, you have advanced a step. There is even a necessity for the existence of the hostile forces. They make your determination stronger, your aspiration clearer.

It is true, however, that they exist because you gave them reason to exist. So long as there is something in you which answers to them, their

Dieviškajam, kad priimti tik Dieviškąją Jėgą. Tai visiškai priešinga tam, ką paprastai daro žmonės. Jie visada atviri paviršiuje ir todėl patiria poveikį, sklindantį iš visų pusių. Dėl to jų viduje susidaro, galima sakyti visų prieštaringų vyksmų rūšių *popuri* (*Motina juokiasi*), kurie natūraliai sukelia nesuskaičiuojamus sunkumus. Todėl aš jums patariu atsiverti tik Dieviškajam ir priimti tik Jo jėgą, atmetus visa kita. Tai beveik visiškai pašalins jūsų sunkumus.

Atsitraukti

Dauguma jūsų gyvena esybės paviršiuje, veikiami išorinės įtakos. Jūs gyvenate tarsi beveik išsikišę už savo kūno ribų, o sutikę nemalonią būtybę, panašiai išsikišusią, susinervinate. Visa bėda kyla dėl to, kad nesate įpratę atsitraukti. Jūs turite išmokti pasitraukti giliai į vidų – atsitraukite ir jūs būsite saugūs. Nepasiduokite paviršinėms jėgoms, veikiančioms išoriniame pasaulyje. Net jei ką nors skubate daryti, atsitraukite nors akimirkai, ir jūs savo nuostabai pamatysite, kad to dėka darbas padaromas daug greičiau ir daug geriau. Jeigu kas nors pyksta ant jūsų, neatsakykite į šią vibraciją, o tiesiog pasitraukite – jo pyktis, nerasdamas paramos ir atsako, išnyks. Visada išlaikykite ramybę, atsispirkite visoms pagundoms ją prarasti. Niekada nepriimkite sprendimo, nesakykite nė žodžio, niekada nepradėkite veikti, kol nesate atsitraukę. Viskas, kas priklauso paprastam pasauliui, yra nepastovu ir laikina, todėl žinokite: čia nėra nieko dėl ko būtų verta nusiminti. Tik tai, kas yra nenutrūkstama, amžina, nemirtinga, neturinti ribų – tik tai iš tikrųjų verta dėmesio, tik tai verta užkariauti ir turėti. Tai yra Dieviškoji Šviesa, Dieviškoji Meilė, Dieviškasis Gyvenimas, taip pat tai yra Aukščiausioji Ramybė, Tobulas Džiaugsmas ir Absoliuti Meistrystė žemėje su Galutiniu Apsireiškimu, kaip visa ko viršūne. Kai jūs įgysite dalykų sąlyginumo pojūtį, tuomet esant bet kokioms aplinkybėms ir įvykiams jūs sugebėsite atsitraukti ir pamatyti viską, jūs sugebėsite išlikti ramūs, šauktis Dieviškosios Jėgos ir laukti Jos atsako. Tuomet jūs tiksliai žinosite ką turite daryti. Todėl atminkite, jūs negausite atsako, jeigu nebūsate visiškai ramūs. Lavinkite vidinę ramybę, pradėkite nuo mažiausio ir tęskite tai tol, kol vidinė ramybė netaps jūsų įpročiu.

Priešiškų jėgų atakos

Priešiškų jėgų atakos yra neišvengiamos: jūs turite jas priimti kaip išbandymus jūsų kelyje ir drąsiai šiuos išmėginimus įveikti. Kova gali būti sunki, bet po jos jūs būtinai kažką įgysite, pakilsite į naują laiptelį. Yra netgi būtinybė, kad priešiškos jėgos egzistuotų. Jos sustiprina jūsų ryžtą ir apvalo jūsų veržimąsi (aspiraciją).

Tačiau iš tikrųjų jos egzistuoja tik todėl, kad jūs suteikiate joms pagrindą būti. Iki tol, kol jumyse bus kažkas, kas atsiliepia šioms jėgoms, jų įsiveržimas bus teisėtas. Jeigu jumyse niekas neatsako, jeigu šios jėgos negali užvaldyti kokios nors jūsų prigimties dalies, jos atsitraukia ir palieka jus. Bet kuriuo atveju jos neturi nei

intervention is perfectly legitimate. If nothing in you responded, if they had no hold upon any part of your nature, they would retire and leave you. In any case, they need not stop or hamper your spiritual progress...

In any case, when an attack comes the wisest attitude is to consider that it comes from outside and to say, "This is not myself and I will have nothing to do with it." You have to deal in the same way with all lower impulses and desires and all doubts and questionings in the mind. If you identify yourself with them, the difficulty in fighting them becomes all the greater; for then you have the feeling that you are facing the never easy task of overcoming your own nature. But once you are able to say, "No, this is not myself, I will have nothing to do with it", it becomes much easier to disperse them.

Attack by an Adverse Force

..the most important thing to do when you are attacked by an adverse force, is to say to yourself: "Yes, the force comes from outside and the attack is there, but there must certainly be a correspondence in my nature, otherwise it could not have attacked me. Well, I am going to look and find within me what allows this force to come and I am going to send it back or transform it or put the light of consciousness upon it so that it may be converted, or drive it away so that it remains no longer within me..." There is a way, you see? When the force comes, the adverse force, when it attacks, the part which corresponds rushes out to meet it, it goes forward. A kind of meeting takes place. If at that time, instead of being altogether overwhelmed or taken by surprise and off your guard, you observe very closely what it was within you that vibrated (it makes the sound tat, tat, tat: another thing has entered), then you can catch it. At that moment, you catch it and say to it: "Get out with your friends, I don't want you any longer!" You send away the two together, the part that attracted and the thing it attracted; they are sent away and you are absolutely clear.

The Hole Made by Boasting

in their relation with human beings [the hostile forces] take a very wicked pleasure in testing them. For example, if you are not extremely strong and extremely sincere, and you tell yourself, "Oh, I am sure of my faith"—this for instance among many other things—immediately something happens which is going to try to shake your faith completely. This is one... I suppose that's their diversion, their amusement.

How many times, you know, when someone boasts... it may be very childish... but when someone boasts about something: "Oh, I am sure of that, I shall never make that mistake", immediately I see a hostile formation passing there, like that, and it enters by the little hole made by the boasting. It enters within, like that, and then penetrates, and so prepares everything for you to do exactly what you didn't want to. But this is an amusement, it is certainly not to help you to progress. (*Mother*

stabdyti, nei varžyti jūsų dvasinę pažangą...

Jeigu ataka vis dėlto įvyksta, išmintingiausia turėti omenyje, kad tai ateina iš išorės ir sakyti: „Tai ne aš ir aš neturėsiu su tuo nieko bendro“. Lygiai taip pat jūs turite elgtis ir su visais žemaisiais impulsais ir troškimais, su visomis abejonėmis ir klausimais mintyse. Jeigu jūs susitapatinsite su jomis, kovoti teks daug sunkiau, nes atsiras jausmas, kad jūs susidūrėte su ypač sunkia užduotimi – įveikti savo prigimtį. Bet, kai jūs sugebate pasakyti: „Ne, tai ne aš, aš neturėsiu su tuo nieko bendro“, išsklaidyti šias jėgas yra daug paprasčiau.

Priešiškos jėgos ataka

Svarbiausias dalykas, kai jus atakuoja priešiška jėga, yra pasakyti sau: „Taip, ši jėga ateina iš išorės, štai jos išpuolis, bet mano prigimtyje tikrai kažkas atsiliepia jai, kitaip ji negalėtų manęs užpulti. Na, aš turiu pažiūrėti ir rasti savyje tai, kas leidžia šiai jėgai ateiti, ir išsiųsiu ją atgal arba transformuosiu ją, arba paveiksiu ją sąmonės šviesa, kad ji atsiverstų, arba išvarysiu ją iš savęs...“ Išėitis yra, ar ne taip? Kai priešiška jėga ateina, kai ji atakuoja, o atsiliepianti dalis išskuba ją pasitikti, jėga eina toliau. Įvyksta savotiškas susitikimas. Jeigu jūs tuo metu, užuot visiškai pasimetę, nustebę ir nesisaugoję, labai įdėmiai stebėsite kas jumyse vibruoja (tas kažkas skleidžia garsą – tat, tat, tat: reiškia į jus kažkas įėjo), tuomet galėsite pastverti šią jėgą. O ją pastvėrę, jūs jai sakysite: „Nešdinkis lauk su savo draugais, aš daugiau nenoriu tavęs!“ Taip jūs išvarysite ir jėgą, kuri stengiasi pasiekti jus, ir tą jūsų esybės dalį, kuri pritraukė šią jėgą; jos pasišalina ir jūs esate visiškai švarūs.

Įlauža dėl gyrimosi

[Priešiškos jėgos] patiria didelį piktą malonumą, kai gundo žmogų. Pavyzdžiui, jei jūs nesate labai stiprūs ir nuoširdūs, bet jūs sakote sau: „O, aš visai neabejoju savo tikėjimu!“ (tas pats ir tarp daugelio kitų dalykų), tuoj pat įvyksta tai, kas bandys visiškai supurtyti jūsų tikėjimą. Tai yra ... Aš manau, tai yra jų diversija, jos taip linksminasi.

Kiek kartų žmonės giriasi... Kartais visai vaikiškai... Bet kai kas nors giriasi kažkuo: „Aš visiškai įsitikinęs, kad niekada nepadarysiu tokios klaidos“, iš karto matau ten priešišką darinį, kuris patenka per mažytę įlaužą, padarytą gyrimosi. Ši jėga įeina vidun, tada prasiskverbia ir taip viską suruošia, kad padarytumėte būtent tai, ko daryti nenorėjote. Bet ši pramoga, tikrai ne tam, kad padėtų jums tobulėti. (*Motina juokiasi*) Bet jei žinote, kaip tai priimti, tai padės jums tobulėti. Tuomet pasakote sau: „Gerai, kitą kartą nesigirsiu“.

laughs) But if you know how to take it, it does help you to progress. You say, "Good, another time I won't boast."

7. Courage, Endurance, Effort

Fear Is an Impurity

fear is an impurity, one of the greatest impurities, one of those which come most directly from the anti-divine forces which want to destroy the divine action on earth; and the first duty of those who really want to do yoga is to eliminate from their consciousness, with all the might, all the sincerity, all the endurance of which they are capable, even the shadow of a fear. To walk on the path, one must be dauntless, and never indulge in that petty, small, feeble, nasty shrinking back upon oneself, which is fear.

An indomitable courage, a perfect sincerity and a sincere self-giving, so that one does not calculate or bargain, does not give with the idea of receiving, does not trust with the idea of being protected, does not have a faith which asks for proofs—it is this that is indispensable in order to walk on the path, and it is this alone which can truly shelter you from all danger.

Fear: A Lack of Trust

Why does one feel afraid?

I suppose it is because one is egoistic.

There are three reasons. First, an excessive concern about one's security. Next, what one does not know always gives an uneasy feeling which is translated in the consciousness by fear. And above all, one doesn't have the habit of a spontaneous trust in the Divine. If you look into things sufficiently deeply, this is the true reason. There are people who do not even know that That exists, but one could tell them in other words, "You have no faith in your destiny" or "You know nothing about Grace"—anything whatever, you may put it as you like, but the root of the matter is a lack of trust. If one always had the feeling that it is the best that happens in all circumstances, one would not be afraid.

Conquering Fear

One of the great remedies for conquering fear is to face boldly what one fears. You are put face to face with the danger you fear and you fear it no longer. The fear disappears. From the yogic point of view, the point of view of discipline, this is the cure recommended. In the ancient initiations, especially in Egypt, in order to practise occultism, as I was telling you last time, it was necessary to abolish the fear of death completely. Well, one of the practices of those days was to lay the neophyte in a sarcophagus and leave him in there for a few days, as though he were dead. Naturally, he was not left to die, neither of hunger nor suffocation, but still he remained lying there as though he were dead. It seems that cures you of all fear.

When fear comes, if one succeeds in putting upon it consciousness, knowledge, force, light, one can cure it altogether....

True Courage

7. Narsa, ištvėrmė, pastanga

Baimė – tai nešvara

Baimė – tai nešvara, baimė yra viena iš didžiausių nešvaros rūšių, viena iš tų jos rūšių, kurios betarpiškai priklauso antidieviškoms jėgoms, siekiančioms sutrukdyti Dieviškajam Darbui žemėje. Todėl pirmutinė, tų, kurie pasišventę Jogai, pareiga – pašalinti baimę iš savo sąmonės. Jie turi dėti visas turimas jėgas, visą nuoširdumą, visą kantrybę ir ištvėrmę, kad išplėšti iš savęs net baimės šešėlių. Tam, kad eiti šiuo Keliu, jūs turite būti bebaimiai ir niekada nepataikauti, neteisinti šio niekingo, smulkaus, silpno, bjauraus susigūžimo savyje, kuris yra baimė.

Norint eiti Keliu būtina nepajudinama narsa, visiškas nuoširdumas ir atsidavimas, kuomet neskaičiuojama ir nesiderama, atiduodama, negalvojant apie naudą, pasitikima, nereikalaujant apsaugos, tikima, nereikalaujant įrodymų. Ir tik tai tikrai gali apsaugoti jus nuo pavojų.

Baimė: pasitikėjimo trūkumas

Kodėl žmogus jaučia baimę?

Aš manau, todėl, kad žmogus yra egoistas.

Yra trys priežastys. Pirmą – išskirtinis susirūpinimas savo saugumu. Antra: tai, ko žmogus nežino, visada sukelia nerimastingumą, kuri sąmonė perduoda kaip baimę. Ir svarbiausia – žmogus neturi įpročio nuolat savaimingai pasitikėti Dieviškuoju. Jeigu jūs pažvelgsite į dalykus pakankamai giliai, aptiksite, kad tai yra tikroji priežastis. Yra žmonių, kurie net nežino, kad Tai egzistuoja, bet jūs galite jiems pasakyti kitais žodžiais: „Jūs netikite savo likimu“, arba „Jūs nieko nežinote apie Malonę“, jūs galite pasakyti jiems dar ką nors panašaus, bet reikalo esmė yra pasitikėjimo trūkumas. Jeigu žmogus visada jaustų, kad bet kokiomis aplinkybėmis įvyksta tai, kas yra geriausia, jis nebijotų.

Nugalėti baimę

Viena geriausių priemonių baimėi įveikti – ryžtingai sutikti tai, ko bijote. Jūs akis į akį susiduriate su pavojumi, kuris jus gąsdina, ir štai jūs jau nebebijote, baimė dinga. Iš Jogos požiūrio taško, iš disciplinos požiūrio taško rekomenduojama būtent ši priemonė. Per senovės iniciacijos apeigas, ypač Egipte, tam, kad praktikuoti okultizmą, kaip sakiau jums praeitą kartą, reikėjo visiškai sunaikinti mirties baimę. Vienas iš tų laikų praktinių metodų buvo paguldyti neofitą į sarkofagą ir palikti jame kelioms dienoms, tarsi jis iš tikrųjų būtų miręs. Aišku jam negrėsė numirti badu arba uždusti, bet vis dėlto jam teko tam tikrą laiką gulėti ten, tarsi jis būtų miręs. Atrodo, kad tai išgydydavo nuo visų baimių.

Jeigu jūs sugebėsite į atėjusią baimę nukreipti sąmonę, žinojimą, jėgą, šviesą, jūs galėsite visiškai išsigydyti nuo jos...

True courage, in its deepest sense, is to be able to face everything, everything in life, from the smallest to the greatest things, from material things to those of the spirit, without a shudder, without physically... without the heart beginning to beat faster, without the nerves trembling or the slightest emotion in any part of the being. Face everything with a constant consciousness of the divine Presence, with a total self-giving to the Divine, and the whole being unified in this will; then one can go forward in life, can face anything whatever. I say, without a shudder, without a vibration; this, you know, is the result of a long effort, unless one is born with a special grace, born like that. But this indeed is still more rare.

Pleasure and Pain

...if one can face suffering with courage, endurance, an unshakable faith in the divine Grace, if one can, instead of shunning suffering when it comes, enter into it with this will, this aspiration to go through it and find the luminous truth, the unvarying delight which is at the core of all things, the door of pain is often more direct, more immediate than that of satisfaction or contentment.

I am not speaking of pleasure because pleasure turns its back constantly and almost completely on this profound divine Delight.

Pleasure is a deceptive and perverse disguise which turns us away from our goal and we certainly should not seek it if we are eager to find the truth. Pleasure vaporises us; it deceives us, leads us astray. Pain brings us back to a deeper truth by obliging us to concentrate in order to be able to bear it, be able to face this thing that crushes us. It is in pain that one most easily finds the true strength again, when one is strong. It is in pain that one most easily finds the true faith again, the faith in something which is above and beyond all pain.

The Reason for Blows

O Thou that lovest, strike! If Thou strike me not now, I shall know that Thou lovest me not.

Sri Aurobindo, Thoughts and Aphorisms

All who aspire for the divine perfection know that the blows which the Lord deals us in His infinite love and grace are the surest and quickest way to make us progress. And the harder the blows the more they feel the greatness of the divine Love.

Ordinary men, on the contrary, always ask God to give them an easy, pleasant and successful life. In every personal satisfaction they see a sign of divine mercy; but if on the contrary they meet with unhappiness and misfortune in life, they complain and say to God, "You do not love me."

In opposition to this crude and ignorant attitude, Sri Aurobindo says to the divine Beloved, "Strike, strike hard, let me feel the intensity of Thy love for me."

Many Blows Are Needed

But Mother, even when one tries to think that one is powerless, there is something which believes one is powerful. So?

Ah, yes, ah, yes! Ah, it is very difficult to be

Tikroji narsa

Tikroji narsa, giliausia jos esmė – gebėjimas viską, kas gali įvykti gyvenime, nuo paties mažiausio iki didžiausio, nuo visiškai materialaus iki paties dvasingiausio, priimti be drebulio, be fizinės reakcijos, be padažnėjusio širdies plakimo, be nervinio virpėjimo ar menkiausios emocijos kurioje nors esybės dalyje. Viską sutikite nuolat jausdami, suvokdami Dieviškojo Buvimą, su visišku atsidavimu Dieviškajam, visą esybę suvieniję šia Valia, ir tuomet jūs galėsite eiti pirmyn per gyvenimą ir susidurti su bet kuo be šiurpulio, be vibracijos. Tai, žinoma, yra ilgų pastangų rezultatas, nebent žmogus gimė su tokia ypatinga malone. Bet paskutinis atvejis būna itin retas.

Malonumas ir skausmas

Jeigu jūs galite sutikti kančią su reikiama narsa, išverme ir nepajudinamu tikėjimu Dieviškąja Malone, jeigu jūs galite, užuot vengę kančios, kai ji ateina, įeiti į ją su šia valia, šiuo siekimu ją pereiti ir galite rasti spinduliuojančią Tiesą, nuolatinį džiaugsmą, kuris yra visa ko esmė, šis skausmo kelias yra daug tiesesnis ir daug greitesnis, nei pasitenkinimo kelias.

Aš nekalbu apie malonumą, nes malonumas nuolat ir beveik visiškai nusisuka nuo visaapimančio Dieviškojo Džiaugsmo.

Malonumas yra apgaulinga ir ydinga regimybė, kuri atitraukia mus nuo tikslo, todėl mes tikrai neturėtume jo ieškoti, jeigu trokštame rasti Tiesą. Malonumas nualina mus, suklaidina ir išveda iš kelio. Skausmas sugrąžina mus į gilesnę tiesą, priversdamas susikaupti, kad išvertume jį, kad turėtume jėgų, reikalingų gniuždantiems įvykiams sutikti. Būtent skausmas padeda žmogui lengviausiai vėl atrasti tikrąją jėgą, jeigu žmogus yra stiprus. Būtent skausmas padeda mums lengviausiai vėl atrasti tikrąjį tikėjimą, tikėjimą kažkuo, kas yra virš ir už bet kokio skausmo.

Smūgių prasmė

„O Mylintysis, smok! Jeigu Tu nesmogsi man dabar, aš žinosiu, kad Tu nemyli manęs“. (Šri Aurobindo „Mintys ir Aforizmai“)

Visi, kurie siekia Dieviškojo Tobulumo, žino, kad smūgiai, kuriuos Viešpats mums skiria begalinėje savo Meilėje ir Malonėje, yra patikimiausia ir greičiausia priemonė mums tobulėti. Ir kuo stipresni šie smūgiai, tuo labiau jie jaučia Dieviškosios meilės didybę.

Paprasti žmonės, atvirksčiai, visada prašo Dievo, kad duotų jiems lengvą, malonų ir laimingą gyvenimą. Kiekvieniame asmeniniame pasitenkinime jie mato Dieviškosios Malonės ženklą, bet, jeigu priešingai, jie gyvenime susiduria su nelaime ir bėda, jie skundžiasi ir sako Dievui: „Tu nemyli manęs!“

Paneigdamas šią primityvią ir neišmanėlišką poziciją, Šri Aurobindo sako Dieviškajam Mylimajam: „Mušk, mušk stipriau, leisk man pajusti Tavo meilės man stiprumą!“

Reikia daugybės smūgių

sincere... That is why the blows multiply and sometimes become terrible, because that's the only thing which breaks your stupidity. This is the justification of calamities. Only when you are in an acutely painful situation and indeed before something that affects you deeply, then that makes the stupidity melt away a little. But as you say, even when there is something that melts, there is still a little something which remain inside. And that is why it lasts so long...

How many blows are needed in life for one to know to the very depths that one is nothing, that one can do nothing that one does not exist, that one is nothing, that there is no entity without the divine Consciousness and the Grace. From the moment one knows it, it is over; all the difficulties have gone. When one knows it integrally and there is nothing which resists... but till that moment... And it takes very long.

Never Get Discouraged

You must tell yourself, "With the means of transport at my disposal I have reached a certain point, but these means do not allow me to go further. What should I do?... Sit there and not stir any longer?—not at all. I must find other means of transport." This will happen quite often, but after a while you will get used to it. You must sit down for a moment, meditate, and then find other means. You must increase your concentration, your aspiration and your trust and with the new help which comes to you, make a new programme, work out other means to replace those you have left behind. This is how one progresses stage by stage.

But you must take great care to apply at each stage, as perfectly as possible, what you have gained or learnt. If you remain in an indrawn state of consciousness and do not apply materially the inner progress, a time will certainly come when you will not be able to move at all, for your outer being, unchanged, will be like a fetter pulling you back and hindering you from advancing. So, the most important point (what everybody says but only a few do) is to put into practice what you know. With that you have a good chance of succeeding, and with perseverance you will certainly get there.

You must never get discouraged when you find yourself before a wall, never say, "Oh! What shall I do? It is still there." In this way the difficulty will still be there and still there and still there, till the very end. It is only when you reach the goal that everything will suddenly crumble down.

If One Has Endurance

People have a beautiful experience and say, "Ah, now this is it!..." And then it settles down, diminishes, gets veiled, and suddenly something quite unexpected, absolutely commonplace and apparently completely uninteresting comes before you and blocks your way. And then you say, "Ah! what's the good of having made this progress if it's going to start all over again? Why should I do it? I made an effort, I succeeded, achieved something, and now it's as if I had done nothing! It's indeed hopeless." For you have no endurance.

Motina, netgi kai žmogus stengiasi manyti, kad jis yra bejėgis, yra kažkas, kas tiki, kad jis turi nuosavos galios, ar ne taip?

O, taip, taip! Labai sunku būti nuoširdžiu... Štai kodėl smūgių daugėja ir kartais jie tampa siaubingais, nes tai vienintelis dalykas, kuris gali sunaikinti mūsų kvailumą. Tai yra nelaimių pateisinimas. Tik tada, kai jums susiklosto ypač skausmingos aplinkybės, kai jūs susiduriate su tuo, kas jus tikrai giliai paveikia, tuomet kvailumas šiek tiek ištirpsta. Bet, kaip jūs pastebėjote, netgi kai kažkas ištirpo, viduje vis dėlto kažkas lieka. Štai kodėl tai tęsiasi taip ilgai...

Kiek smūgių reikia gyvenime, kad žmogus iki pat gelmių įsisąmonintų, jog jis yra niekas, kad nieko nepajėgus padaryti, kad jis neegzistuoja, kad nėra būtybės be dieviškosios Sąmonės ir Malonės. Bet nuo to momento, kai žmogus tai sužino, viskas baigta, visi sunkumai jau įveikti. Kai jis visa savo esybe visiškai suvokia tai ir nelieka nieko, kas priešinasi... bet iki to momento... O tai trunka labai ilgai.

Niekada nenusivilkite

Jūs turite sau pasakyti: „Transporto priemonių, kurias turiu, pagalba aš pasiekiau tam tikrą punktą, bet šios priemonės, deja, neleidžia man judėti toliau. Ką aš turėčiau daryti?... Likti čia ir nebekrutėti? Visai ne, aš privalau rasti kitas transporto priemones!“ Taip nutiks gana dažnai, bet po kurio laiko jūs prie to priprasite. Jūs turite trumpam atsisėsti, pamedituoti ir po to surasti kitas priemones. Jūs turite dar labiau susikaupti, sustiprinti ryžtą, pasitikėjimą ir su nauja pagalba, kuri jums ateina, sudaryti naują programą, sugalvoti kitas priemones, vietoj tų, kurias palikote. Štai taip žmogus progresuoja etapas po etapo.

Bet jūs turite ypač pasirūpinti tuo, kaip kiekviename etape kuo tobuliau pritaikyti tai, ką jūs jau įgijote ir ko išmokote. Jeigu jūs liksite užsklęstoje sąmonės būsenoje ir realiai nepritaikysite vidinės pažangos, be abejonės ateis toks laikas, kai jūs visai nebegalėsite judėti, nes jūsų nepakitusi išorinė esybė taps tarsi pančiais, tempiančiais jus atgal, trukdančiais jums judėti į priekį. Todėl svarbiausias dalykas (apie tai kalba visi, bet tik nedaugelis daro) – taikyti tai, ką jūs žinote, praktiškai. Darydami taip, turite daug šansų sulaukti sėkmės, o pridėjus atkaklumą jūs tikrai pasieksite tikslą.

Jūs niekuomet neturite nusivilti, jeigu atsidursite prieš sieną, jūs neturite sakyti: „O, ką man daryti? Ji vis dar čia“. Taigi sunkumai bus dar ten ir dar ten, ir dar štai ten, jie bus iki pat galo. Tik tuomet, kai jūs pasieksite tikslą, viskas akimirksniu sugrius.

Jeigu turite ištvermės

Žmonės turi nuostabius potyrius, ir sako: „O, štai tai!“ Bet vėliau viskas nurimsta, tampa nereikšminga, užsitraukia migla, ir staiga kažkas visiškai nelaukto, absoliučiai įprasto, akivaizdžiai visiškai neįdomaus atsiduria prieš jus ir užtveria jums kelią. Ir tada jūs sakote: „O! Kokia nauda iš tos pasiektos pažangos, jeigu dabar viską reikia pradėti iš naujo? Kam turėčiau tai daryti? Aš įdėjau pastangas, man pavyko, aš kažką pasiekiau, o dabar viskas taip, tarsi nieko

If one has endurance, one says, "It's all right. Good, I shall begin again as often as necessary; a thousand times, ten thousand times, a hundred thousand times if necessary, I shall begin again—but I shall go to the end and nothing will have the power to stop me on the way."

This is most necessary. Most necessary.

Pay the Price

All of you who have come here have been told many things; you have been put into contact with a world of truth, you live within it, the air you breathe is full of it; and yet how few of you know that these truths are valuable only if they are put into practice, and that it is useless to talk of consciousness, knowledge, equality of soul, universality, infinity, eternity, supreme truth, the divine presence and... of all sorts of things like that, if you make no effort yourselves to live these things and feel them concretely within you. And don't tell yourselves, "Oh, I have been here so many years! Oh, I would very much like to have the result of my efforts!" You must know that very persistent efforts, a very steadfast endurance are necessary to master the least weakness, the least pettiness, the least meanness in one's nature. What is the use of talking about divine Love if one can't love without egoism? What is the use of talking about immortality if one is stubbornly attached to the past and the present and if one doesn't want to give anything in order to receive everything?

You are still very young, but you must learn right away that to reach the goal you must know how to pay the price, and that to understand the supreme truths you must put them into practice in your daily life.

Effort Gives Joy

An aim gives a meaning, a purpose to life, and this purpose implies an effort; and it is in effort that one finds joy.

Exactly. It is the effort which gives joy; a human being who does not know how to make an effort will never find joy. Those who are essentially lazy will never find joy—they do not have the strength to be joyful! It is effort which gives joy. Effort makes the being vibrate at a certain degree of tension which makes it possible for you to feel the joy...

It is only effort, in whatever domain it be—material effort, moral effort, intellectual effort—which creates in the being certain vibrations which enable you to get connected with universal vibrations; and it is this which gives joy. It is effort which pulls you out of inertia; it is effort which makes you receptive to the universal forces. And the one thing above all which spontaneously gives joy, even to those who do not practise yoga, who have no spiritual aspiration, who lead quite an ordinary life, is the exchange of forces with universal forces. People do not know this, they would not be able to tell you that it is due to this, but so it is.

nebuvo padaryta! Tai beviltiška“. Taip yra dėl to, kad jūs neturite ištvermės.

Jeigu jūs turite ištvermę, jūs sakote: „Gerai, aš pradėsiu iš naujo tiek kartų, kiek reikės: tūkstantį kartų, dešimt tūkstančių kartų, šimtą tūkstančių kartų, jeigu reikia. Aš pradėsiu vėl ir vėl, ir aš eisiu iki galo, niekas neturės tiek jėgos, kad sustabdytų mane šiame kelyje.“

Tai yra būtinausias, labiausiai reikalingas dalykas.

Turite sumokėti

Visiems jums, atėjusiems čia, papasakojo daug dalykų, jūs prisilietėte prie tiesos pasaulio, jūs jame gyvenate, pats oras, kuriuo jūs kvėpuojate, yra pripildytas šiomis tiesomis; ir vis dėlto mažai kas žino, kad šios tiesos turi vertę tik tada, kai jos yra įgyvendinamos, ir kad beprasmiška kalbėti apie sąmonę, žinias, sielos pusiausvirumą, universalumą, begalybę, amžinybę, aukščiausiąją tiesą, apie Dieviškąjį Buvimą ir... apie visus kitus panašius dalykus, jeigu jūs patys nesistengiate tuo *gyventi ir jausti* šių tiesų betarpiškai savo viduje. Ir nesakykite sau: „O! Aš esu čia jau tiek metų! O, aš labai norėčiau matyti savo pastangų rezultatus!“ Jūs turite žinoti, kad siekiant įveikti žmoguje net mažiausią silpnybę, mažiausią menkumą, mažiausią jo prigimties trūkumą, būtinos labai atkaklios pastangos ir nepalaužiama ištvermė. Kokia nauda iš pasakojimų apie Dieviškąją Meilę, jeigu jūs negalite mylėti be egoizmo? Kokia nauda kalbėti apie nemirtingumą, jei esate atkakliai prisirišę prie praeities ir dabarties ir jeigu jūs nenorite nieko atiduoti, kad gauti viską?

Jūs dar jauni, bet jūs turite įsisąmoninti jau dabar, kad norint pasiekti tikslą, privalote žinoti kaip už tai sumokama, o kad suvoktumėte aukščiausias tiesas, privalote jas pritaikyti kasdieniame gyvenime.

Pastangos suteikia džiaugsmą

Tikslas suteikia gyvenimui prasmę, jo paskirtį, o ši paskirtis numato pastangas, ir tik dėdamas pastangas žmogus atranda džiaugsmą.

Būtent. Tai pastangos suteikia džiaugsmą. Žmogus, kuris nemoka dėti pastangų, niekada neras džiaugsmo. Tie, kurie tingūs iš prigimties, niekada neras džiaugsmo, jie neturi jėgų būti džiaugsmingais. Pastanga priverčia būtybę vibruoti esant tam tikram įtampos laipsniui, o tai leidžia pajusti džiaugsmą...

Pastanga, ne svarbu kurios srities ji būtų, ar materialinė, ar moralinė, ar intelektualinė, ji sukuria tam tikras vibracijas, kurios leidžia susijungti su visuotinėmis vibracijomis, ir tai suteikia džiaugsmą. Būtent pastanga išvaduoja iš inercijos, padaro jus imlius universalioms jėgoms. Ir svarbiausia, kad netgi tiems, kurie nepraktikuoja Jogos, neturi jokių dvasinių siekių ir gyvena gana paprastą gyvenimą, šis jėgų apsikeitimas su universaliomis jėgomis spontaniškai atneša džiaugsmą. Žmonės to nežino, jie negalėtų jums pasakyti, kad taip yra dėl to, bet yra taip.

8. Receptivity and Aspiration The Universal Vital Force

Sweet Mother, how can one draw on "the universal vital Force"?

First of all, you must know that it exists and that one can enter into contact with it. Secondly, you must try to make this contact, to feel it circulating everywhere, through everything, in all persons and all circumstances; to have this experience, for example, when you are in the countryside among trees, to see it circulating in the whole of Nature, in trees and things, and then commune with it, feel yourself close to it, and each time you want to deal with it, recall that impression you had and try to enter into contact.

Some people discover that with certain movements, certain gestures, certain activities, they enter into contact more closely. I knew people who gesticulated while walking... this truly gave them the impression that they were in contact—certain gestures they made while walking... But children do this spontaneously: when they give themselves completely in their games, running, playing, jumping, shouting; when they spend all their energies like that, they give themselves entirely, and in the joy of playing and moving and running they put themselves in contact with this universal vital force; they don't know it, but they spend their vital force in a contact with the universal vital force and that is why they can run without really feeling very tired, except after a very long time...

I knew young people who had always lived in cities—in a city and in those little rooms one has in the big cities in which everyone is huddled. Now, they had come to spend their holidays in the countryside, in the south of France, and there the sun is hot.... when they walked around the countryside the first few days they really began to get a terrible headache and to feel absolutely uneasy because of the sun; but they suddenly thought: "Why, if we make friends with the sun it won't harm us any more!" And they began to make a kind of inner effort of friendship and trust in the sun, and when they were out in the sun, instead of trying to bend double and tell themselves, "Oh! How hot it is, how it burns!", they said, "Oh, how full of force and joy and love the sun is!" etc., they opened themselves like this (gesture), and not only did they not suffer any longer but they felt so strong afterwards that they went round telling everyone who said "It is hot"—telling them "Do as we do, you will see how good it is." And they could remain for hours in the full sun, bare-headed and without feeling any discomfort. It is the same principle.

It is the same principle. They linked themselves to the universal vital force which is in the sun and received this force which took away all that was unpleasant to them.

When one is in the countryside, when one walks under the trees and feels so close to Nature, to the trees, the sky, all the leaves, all the branches, all the herbs, when one feels a great friendship with these things and breathes that air which is so good,

8. Imlumas ir veržimasis (aspiracija)

Visuotinė vitalinė jėga

Brangioji Motina, kaip žmogus gali pritraukti visuotinę vitalinę jėgą?

Žmogus gali tai padaryti įvairiais būdais. Visu pirma jūs turite žinoti, kad tokia jėga egzistuoja ir kad žmogus gali susisiekti su ja. Antra, jūs turite stengtis užmegzti su ja ryšį, pajusti jos cirkuliavimą visur, kiekviename žmoguje, visame kame ir visomis aplinkybėmis, turite stengtis gauti šį patyrimą, pvz., kai esate kaime tarp medžių, pamatyti ją sklindančią visoje Gamtoje, medžiuose, daiktuose, ir po to kalbėtis su ja, pajusti jos artumą ir kiekvieną kartą, kai norite vėl susisiekti su ja, prisiminkite tą įspūdį ir stenkitės užmegzti kontaktą.

Kai kurie žmonės atranda, kad tam tikrų judesių, gestų, veiklų pagalba jie užmezga glaudesnę kontaktą. Aš pažinojau žmonių, kurie eidami gestikuliuodavo... ir tai iš tikrųjų sukeldavo jiems kontakto įspūdį (tam tikrus gestus jie darė eidami). Bet vaikai tai daro nesąmoningai: kuomet jie visiškai pasineria į savo žaidimus, bėgioja, šokinėja, žaidžia, šaukia, kuomet jie atiduoda visą savo energiją, atiduoda save visiškai, tuomet šiame žaidimo, judėjimo, bėgiojimo džiaugsme jie susiliečia su šia visuotine vitaline jėga. Vaikai nežino apie tai, bet eikvodami savo vitalinę jėgą sąlytyje su visuotine vitaline jėga, jie gali bėgioti tikrai nesijausdami labai pavargę, nebent po labai ilgo laiko...

Aš pažinojau jaunus žmones, kurie visą laiką gyveno miestuose, mažose, ankštuose kambarėliuose. Bet štai, jie atvažiavo atostogauti į kaimą, į saulės prikaitintus Prancūzijos pietus... Pirmomis dienomis vaikščiodami po kaimą jie pradėjo kentėti nuo tikrai siaubingų galvos skausmų ir jaustis visiškai nesmagiai dėl saulės, bet staiga jiems nušvito: „Kodėl? Jeigu mes susidraugausime su saule, ji nebekenks mums!“ Ir jie pradėjo dėti tam tikras vidines pastangas, kad pasitikėti saule, susidraugauti su ja. Ir, kai jie buvo saulėje, užuot burnoje, susirietę po svilinančiais spinduliais: „O, kokia kaitra! Koks pragaras!“ ir jie jau sakė: „O, kokia nuostabi saulė, kiek jėgų, džiaugsmo ir meilės ji atneša!“ ir pan. Jie atsivėrė tokiu būdu (*gestas*) ir daugiau ne tik nebekentėjo, bet jautė tokį didžiulį jėgų antplūdį, kad ėjo aplinkui ir visiems, kurie skundėsi saule, sakė: „Darykite taip, kaip mes, ir pamatysite, kaip tai nuostabu“. Ir jie galėjo valandomis plika galva būti po kaitria saule ir nejusti jokio diskomforto. Tai tas pats principas.

Tai tas pats principas. Jie susijungia su visuotine vitaline jėga, kuri yra saulėje, ir ši gauta jėga pašalina viską kas jiems buvo nemalonu.

Kai jūs esate kaime, kai vaikštote po medžiais ir jaučiate artumą su Gamta, su medžiais, dangumi, visais lapais, visomis šakomis, kiekviena žolele, kai jūs jaučiate didžiulį draugiškumą viskam ir kvėpuojate šiuo nuostabiu oru, pripildytu augalų aromatais, tuomet jūs atsiveriate ir atsivėrimo dėka susijungiate su visuotinėmis jėgomis. Šis principas pritaikomas visur.

perfumed with all the plants, then one opens oneself, and by opening oneself communes with the universal forces. And for all things it is like that.

Receptivity to the Universal Vital Forces

Sweet Mother, do the universal vital forces have any limits?

I don't think that forces have a limit, because in comparison with us they are certainly unlimited. But it's our capacity of reception that is limited. We cannot absorb them beyond a certain measure, and then we must keep a balance between the expenditure and the capacity to receive. If one spends suddenly in a kind of impulse—for example, in an impulsive movement—if one spends much more than one has received, one needs a brief moment of concentration, calm, receptivity to absorb universal forces. You must put yourself in a certain condition to receive them; and then, they last for a certain time, and once you have spent them you must begin again to receive them. It is in this sense that there are limits. It isn't the forces that are limited, it is the receptivity.

*

How can we increase the receptivity? By progressing.

One must first know how to open himself and then, in a great quietude know how to assimilate the forces one has received, not to throw them out again. One must know how to assimilate them.

So the progress lies in a normal but progressive equilibrium, periods of assimilation—reception, assimilation—and periods of expenditure, and knowing how to balance the two, and alternate them in a rhythm which is your personal one. You must not go beyond your capacity, you must not remain below it, because the universal vital forces are not something which you could put into a strong box. They must circulate. So you must know how to receive and at the same time to spend, but to increase the capacity of reception so as to have more and more of the things which are to be used up, to be spent.

Three Sources of Vital Force

In the immense majority of people all their vital force comes to them from below, from the earth, from food, from all the sensations. From food... they draw vital energy out of food, and they... it is by seeing, hearing, touching, feeling that they contact the energies contained in matter. They draw them in this way. This is their customary food.

Now, some people have a very developed vital which they have subjected to a discipline—and they have a sense of immensity and are in contact with the world and the movements of world-forces. And so they can receive... if in a movement of calling... they can receive the universal vital forces, which enter them and renew the dose of energy they need.

There are others, very rare ones—or maybe in very rare moments of their individual life—who have an aspiration for the higher consciousness, higher force, higher knowledge, and who, by this call, draw to themselves the forces of higher domains. And so this also renews in them very

Imlumas visuotinėms vitalinėms jėgoms

Brangioji Motina, ar yra ribos visuotinėms vitalinėms jėgoms?

Aš nemanau, kad šios jėgos turi ribas, nes palyginus su mumis jų galia, be abejo, yra beribė. Bet mūsų imlumas yra ribotas. Mes negalime jų priimti daugiau tam tikro kiekio, ir po to dar turime išlaikyti pusiausvyrą tarp eikvojimo ir gebėjimo priimti. Jeigu staiga jūs impulsyviai išekvojote, pvz., apimti entuziazmo, ir praradote daugiau nei gavote, jums reikia trumpam susikoncentruoti, nurimti, pasirošti įsisavinimui, kad priimti visuotines jėgas. Norėdami jas priimti, jūs turite pasiekti tam tikrą būseną, ir po to jos išlieka tam tikrą laiką, o kai jūs kitąkart jas išekvosite, turėsite vėl imtis įsisavinimo. Būtent šia prasme galima sakyti, kad yra apribojimai. Bet šie apribojimai susiję ne su jėgomis, o su jūsų imlumu.

*

Kaip mes galime sustiprinti imlumą? Tobulėdami.

Jūs iš pradžių turite išmokti atverti save, ir tuomet, būdami visiškos ramybės būsenoje, išmokti asimiliuoti, įsisavinti gautas jėgas, o ne vėl jas išmesti. Jūs turite žinoti kaip jas įsisavinti.

Taigi jūsų pažangą sudaro paprasta bet progresuojanti pusiausvyra tarp asimiliacijos (priėmimo ir įsisavinimo) ir eikvojimo laikotarpių, žinojimas kaip juos subalansuoti ir jų kaitaliojimas pagal jūsų asmeninį ritmą. Jūs neturite viršyti savo galimybių ribų, bet ir neturite būti žemiau jų, nes visuotinių vitalinių jėgų neįmanoma kaupti atsargai. Jos turi cirkuliuoti. Todėl jūs tuo pat metu turite žinoti kaip gauti ir kaip panaudoti, išleisti ir taip pat didinti imlumą, kad turėtumėte vis daugiau ir daugiau jėgų, kurios būtų panaudotos, išleistos.

Trys vitalinės jėgos šaltiniai

Pas didžiąją žmonių daugumą vitalinės jėgos ateina iš apačios, iš žemės, iš maisto, iš visų pojūčių. Iš maisto... jie semiasi vitalinės energijos iš maisto taip pat jie... tai daro per regėjimą, girdėjimą, lytėjimą, pojūčius, kurių dėka jie susisiečia su materijoje esančiomis energijomis. Jie traukia jas tokiu būdu. Tai jų įprastas maistas.

Kai kurie žmonės turi labai išvystytą vitališkumą, kuriam jie taikė discipliną, ir jie jaučia neapriėmumą, turi ryšį su pasauliu ir pasaulio jėgų judėjimais. Taigi jie gali gauti... jeigu jie kviečia,... jie gali gauti visuotinių vitalinių jėgų, kurios pripildo juos ir papildo jiems reikiamos energijos atsargas.

Yra kitų, jų yra labai mažai, o gal jie tokiais būna labai retais savo individualaus gyvenimo momentais, kurie siekia aukštesnės sąmonės, aukštesnės jėgos, aukštesnio žinojimo, ir jie šiuo kvietimu traukia į save aukštesnių sričių jėgas. Ir tai taip pat atkuria juose labai ypatingas energijas, turinčias išskirtinę vertę.

Bet iki tol, kol Joga netapo nuolatine praktika, žmogus ne taip jau dažnai turi priėjimą prie šio šaltinio, paprastai jis gauna arba iš to

special energies, of a special value.

But unless one is practising yoga, a regular discipline, usually one does not often contact this source; one draws from the same level or from below.

Activity and Passivity in Sadhana

An active movement is one in which you throw your force out, that is, when something comes out from you—in a movement, a thought, a feeling—something which goes out from you to others or into the world. Passivity is when you remain just yourself like this, open, and receive what comes from outside... "Activity in aspiration", that means that your aspiration goes out from you and rises to the Divine—in the tapasya, the discipline you undertake and when there are forces contrary to your sadhana you reject them. This is a movement of activity.

Now, if you want to get true inspiration, inner guidance, the guide, and if you want to have the force, to receive the force which will guide you and make you act as you should, then you do not move any longer, that is—I don't mean not move physically but nothing must come out from you any more and, on the contrary, you remain as though you were quite still, but open, and wait for the Force to enter, and then open yourself as wide as possible to take in all that comes into you. And it is this movement: instead of out-going vibrations there is a kind of calm quietude, but completely open, as though you were opening all your pores in this way to the force which must descend into you and transform your action and consciousness.

Receptivity is the result of a fine passivity.

The Flame and the Vase

You can be at once in the state of aspiration, of willing, which calls down something—exactly the will to open oneself and receive, and the aspiration which calls down the force you want to receive—and at the same time be in that state of complete inner stillness which allows full penetration, for it is in this immobility that one can be penetrated, that one becomes permeable by the Force. Well, the two can be simultaneous without the one disturbing the other, or can alternate so closely that they can hardly be distinguished. But one can be like that, like a great flame rising in aspiration, and at the same time as though this flame formed a vase, a large vase, opening and receiving all that comes down.

And the two can go together. And when one succeeds in having the two together, one can have them constantly, whatever one may be doing. Only there may be a slight, very slight displacement of consciousness, almost imperceptible, which becomes aware of the flame first and then of the vase of receptivity—of what seeks to be filled and the flame that rises to call down what must fill the vase—a very slight pendular movement and so close that it gives the impression that one has the

paties būties plano, arba iš apačios.

Aktyvumas ir pasyvumas sadhanoje

Aktyvus vyksmas yra toks, kurio metu jūs nukreipiate savo jėgą į išorę, t. y., kai kažkas išeina iš jūsų per vyksmą, mintį, jausmą, kažkas, kas išeina iš jūsų kitiems ar į pasaulį. Pasyvumas – tai būseną, kai jūs liekate tiesiog savimi, atviri ir priimate tai, kas ateina iš išorės. Tai visiškai nepriklauso nuo to, ar jūs judate, ar sėdite vietoje. Tai visai ne tai. Būti aktyviam reiškia iš vidaus į išorę nukreipti sąmonę, jėgą ar vyksmą. Būti pasyvią reiškia išlikti nejudriam ir tik priimti tai, kas ateina iš išorės... „Aktyvumas siekime (aspiracijoje)“ reiškia, kad jūsų veržimasis (aspiracija) išeina iš jūsų ir kyla į Dieviškumą per *tapasją*, discipliną, kurią taikote, ir, jei yra jėgų, prieštaraujančių jūsų sadhanai, jas atmetate. Tai ir yra aktyvumas.

Dabar, jeigu jūs norite tikro įkvėpimo, vidinio vadovavimo, vedimo, krypties nurodymo, ir jeigu jūs norite turėti jėgą, igr̃yti jėgą, kurį ves jus ir privers jus veikti taip, kaip turėtumėte, tada daugiau nejudėkite: aš neturiu omenyje fizinio nejudrumo, bet iš jūsų daugiau nieko neturi išeiti ir, priešingai, jūs liekate taip, tarsi būtumėte visiškai ramūs, bet atviri, ir laukiate Jėgos atėjimo, o po to jūs atsiveriate kaip galima plačiau ir priimate viską, kas įeina į jus. Ir tai yra būtent tas vyksmas: vietoj išeinančių vibracijų įsivyr̃auja tam tikra rami tyła, bet visiškai atvira, tarsi tokiu būdu atvertumėte visas savo poras tai jėgai sutikti, kuri turi nusileisti į jus ir transformuoti jūsų veiksmus ir jūsų sąmonę.

Imlumas yra subtilaus pasyvumo rezultatas.

Liepsna ir taurė

Jūs galite būti veržimosi (aspiracijos), troškimo būsenoje, kviesdami kažką (o būtent valią atsivertimui ir gavimui, bei veržimąsi, kuris kviečia norimą gauti jėgą), *ir tuo pačiu metu* būti visiškos vidinės ramybės būsenoje, kuri sudaro visiško prasiskverbimo sąlygas, nes būtent šiame nejudume žmogus gali būti persmelktas, jis tampa pralaidus Jėgai. Šios dvi būsenos gali būti vienu metu, netrukdydamos viena kitai, arba gali keistis taip glaudžiai, kad jas sunku atskirti. Netgi galite tapti panašūs į didingą iš veržimosi kylančią liepsną, įgavusią tarsi didelės atviros taurės formą, kuri priima viską kas nusileidžia.

Šios dvi būsenos gali būti kartu. Ir kai jums pavyks pasiekti šios sanglaudos, jūs galėsite abejas turėti nuolat, kad ir kuo beužiimtumėte. Tik tuomet gali būti lengvas, labai nedidelis, beveik nepastebimas sąmonės poslinkis: pradžioje bus suvokiama liepsna, o po to imlumo taurė. Taurė, kuri siekia būti pripildyta, ir liepsna, kuri kyla, kad pritrauktų tai, kas turi pripildyti taurę. Tai labai silpni, švytuojantys judesiai, kurie yra taip arti vienas kito, kad atrodo esantys vienu metu.

Veržimasis (aspiracija) ir imlumas

two at the same time.

Aspiration and Receptivity

...aspiration in everyone, no matter who it is, has the same power. But the effect of this aspiration is different. For aspiration is aspiration: if you have aspiration, in itself it has a power. Only, this aspiration calls down an answer, and this answer, the effect, which is the result of the aspiration, depends upon each one, for it depends upon his receptivity. I know many people of this kind: they say, "Oh! But I aspire all the time and still I receive nothing." It is impossible that they should receive nothing, in the sense that the answer is sure to come. But it is they who do not receive. The answer comes but they are not receptive, so they receive nothing...

When you have an aspiration, a very active aspiration, your aspiration is going to do its work. It is going to call down the answer to what you aspire for. But if, later, you begin to think of something else or are not attentive or receptive, you do not even notice that your aspiration has received an answer. This happens very frequently. So people tell you: "I aspire and I don't receive anything, I get no answer!" Yes, you do have an answer but you are not aware of it, because you continue to be active in this way, like a mill turning all the time.

Find that Something

We can, simply by a sincere aspiration, open a sealed door in us and find... that Something which will change the whole significance of life, reply to all our questions, solve all our problems and lead us to the perfection we aspire for without knowing it, to that Reality which alone can satisfy us and give us lasting joy, equilibrium, strength, life.

All this you have heard many a time.

You have heard it—Oh! There are even some here who are so used to it that for them it seems to be the same thing as drinking a glass of water or opening a window to let in the sunlight...

We have tried a little, but now we are going to try seriously!

The starting-point: to want it, truly want it, to need it. The next step: to think, above all, of that. A day comes, very quickly, when one is unable to think of anything else.

That is the one thing which counts. And then...

One formulates one's aspiration, lets the true prayer spring up from one's heart, the prayer which expresses the sincerity of the need. And then... well, one will see what happens.

Something will happen. Surely something will happen. For each one it will take a different form.

Aspiration Is Like an Arrow

Aspiration is like an arrow, like this (gesture). So you aspire, want very earnestly to understand, know, enter into the truth. Yes? And then with that aspiration you do this (gesture). Your aspiration rises, rises, rises, rises straight up, very strong and then it strikes against a kind of... how to put it?... lid which is there, hard like iron and extremely thick, and it does not pass through. And then you say,

Veržimasis (aspiracija) kiekviename, nesvarbu, kas tai bebūtų, turi tą pačią galią. Tačiau šio veržimosi (aspiracijos) rezultatas yra skirtingas. Veržimasis (aspiracija) turi nuosavą galią, tik jis kviečiasi atsako, o šis atsakas, veržimosi rezultatas priklauso nuo kiekvieno konkretaus žmogaus imlumo. Aš pažįstu daug tokių žmonių, kurie sako: „O! Mano siekimas yra nuolatinis, bet aš iki šiol nieko negavau“. Tai neįmanoma, kad jie nieko negautų, t. y. atsakas be jokios abejonės ateina, bet jie jo negali priimti. Atsakas ateina, bet jie neimlūs ir todėl nieko negauna...

Kai jūsų siekimas labai aktyvus, jis atliks savo darbą. Jis iškvies atsaką, kurio jūs siekiate. Bet jeigu jūs pradėsite galvoti apie kažką kitą arba esate išsiblaškę ar neimlūs, tuomet galite tiesiog nepastebėti, kad atsakas į jūsų veržimąsi (aspiraciją) jau atėjo. Tai įvyksta gana dažnai. Ir todėl žmonės skundžiasi: „Aš siekiu, bet negaunu jokio atsako!“ Iš tikrųjų atsakas yra, bet jūs to nežinote, nes ir toliau liekate aktyvūs, panašiai kaip malūnas, kuris dieną naktį suka sparnus.

Suraskite Kažką

Mes galime vien tik nuoširdaus veržimosi (aspiracijos) dėka atverti užantspauduotas duris ir rasti... tą Kažką, kuris pakeis visą mūsų gyvenimo prasmę, atsakys į visus mūsų klausimus, išspręs visas mūsų problemas, nuves mus į tobulumą, kurio mes siekiame, nepažinodami jo, į tą Realybę, kuri vienintelė gali mus patenkinti, duoti mums ilgaamžį džiaugsmą, pusiausvyrą, jėgą, gyvenimą.

Visa tai jūs jau girdėjote daug kartų.

Jūs tai girdėjote - O! Yra net tokių, kurie taip įprato prie to, kad jiems tai atrodo tas pats, kaip išgerti stiklinę vandens ar atsidadyti langą, kad įsileistų saulės šviesą...

Esame šiek tiek pabandę, bet dabar mes prieinam prie rimtų dalykų!

Pradžia tokia: norėti šito, norėti iš tikrųjų, jausti tikrą poreikį. Kitas žingsnis: galvoti apie tai ir tik apie tai. Ir išauš diena, labai greitai išauš, kai jūs nebegalėsite galvoti *apie nieką kitą*.

Pirmiausia yra tai. O po to ...

Po to jūs suformuluojate savo veržimąsi (aspiraciją), leidžiate tikrai maldai kilti iš savo širdies, maldai, kuri išreiškia poreikio nuoširdumą. Ir tuomet... na, jūs patys pamatysite kas įvyks.

Kažkas įvyks. Neišvengiamai įvyks. Bet kiekvienam tai įvyks savaip.

Veržimasis (aspiracija) panašus į strėlę

Veržimasis (aspiracija) panašus į strėlę, štai tokią ...(*gestas*). Taigi, jūs siekiate, labai nuoširdžiai norite suprasti, sužinoti, suvokti tiesą. Taip? Ir tuomet su šiuo veržimusi jūs padarote taip (*gestas*). Jūsų siekimas kyla, kyla, kyla tiesiai į viršų... labai smarkiai ir... po to į kažką atsitrenkia... kaip čia pasakius?... į ten esantį dangtį, į kietą, kaip geležį, ir išskirtinai storą, per kurį neįmanoma prasibrauti. Ir tada jūs sakote: „Na štai, kokia gi nauda iš to siekimo?“

"See, what's the use of aspiring? It brings nothing at all. I meet with something hard and cannot pass!" But you know about the drop of water which falls on the rock, it ends up by making a chasm: it cuts the rock from top to bottom. Your aspiration is a drop of water which, instead of falling, rises. So, by dint of rising, it beats, beats, beats, and one day it makes a hole, by dint of rising; and when it makes the hole suddenly it springs out from this lid and enters an immensity of light, and you say, "Ah, now I understand."

It's like that.

So one must be very persistent, very stubborn and have an aspiration which rises straight upwards, that is, which does not go roaming around here and there, seeking all kinds of things.

Only this: to understand, understand, understand, to learn to know, to be.

When one reaches the very top, there is nothing more to understand, nothing more to learn, one is, and it's when one is that one understands and knows.

9. Concentration, Meditation, Work Concentrating the Attention

Whatever you may want to do in life, one thing is absolutely indispensable and at the basis of *everything*, the capacity of concentrating the attention. If you are able to gather together the rays of attention and consciousness on one point and can maintain this concentration with a persistent will, nothing can resist it—whatever it may be, from the most material physical development to the highest spiritual one. But this discipline must be followed in a constant and, it may be said, imperturbable way; not that you should always be concentrated on the same thing—that's not what I mean, I mean learning to concentrate.

And materially, for studies, sports, all physical or mental development, it is absolutely indispensable. And the value of an individual is proportionate to the value of his attention.

And from the spiritual point of view it is still more important. There is *no* spiritual obstacle which can resist a penetrating power of concentration. For instance, the discovery of the psychic being, union with the inner Divine, opening to the higher spheres, *all* can be obtained by an intense and obstinate power of concentration—but one must learn how to do it.

There is nothing in the human or even in the superhuman field, to which the power of concentration is not the key.

You can be the best athlete, you can be the best student, you can be an artistic, literary or scientific genius, you can be the greatest saint with that faculty. And everyone has in himself a tiny little beginning of it—it is given to everybody, but people do not cultivate it.

Concentration

What is concentration?

It is to bring back all the scattered threads of consciousness to a single point, a single idea. Those who can attain perfect attention succeed in

Tai visiškai nieko neduoda. Aš susidūriau su kažkuo kietu ir neturiu galimybės eiti toliau“. Bet jūs, matyt, žinote apie vandens lašus, kurie nuolat krisdami ant uolos galiausiai pratašo ją nuo viršaus iki apačios. Tai štai, jūsų veržimasis (aspiracija) ir yra tie vandens lašai, tik jie nekrenta, o kyla į viršų. Tokiu būdu, kylančių smūgių dėka, kurie muša, muša, muša, ateina diena, kai pramušama skylė, ir tada pro šią skylę dangtyje jūsų siekimas išsiveržia į beribę šviesą ir jūs sušunkate: „O, dabar aš suprantu!“

Štai taip.

Taigi, jūs turite būti labai atkaklūs, užsispyrę, ir taip siekti, kad jūsų siekimas kiltų tiesiai į viršų, o nesibastytų tai šen, tai ten, ieškodamas tai šio, tai to.

Tik taip: suprasti, suprasti, suprasti, išmokti pažinti, būti.

Kai pasiekiate pačią viršūnę, nebėra ko suprasti, ko išmokti, jūs tiesiog esate, o kai esi, tada suprantai ir žinai.

9. Koncentracija, meditacija, darbas

Dėmesio sutelkimas

Ką benorėtumėte padaryti gyvenime, jums būtina reikalingas dalykas, kuris sudaro *visa ko* pagrindą – gebėjimas sutelkti dėmesį. Jeigu jūs galėsite surinkti visus sąmonės ir dėmesio spindulius į vieną tašką ir galėsite išlaikyti tokį susitelkimą valios pastangomis, tuomet *niekas* negalės jam pasipriešinti, kad ir kas tai bebūtų, pradedant nuo visiškai materialaus, fizinio lavinimosi ir baigiant aukščiausiu, dvasiniu. Tačiau šią discipliną reikia taikyti nuolat ir, reiktų pasakyti, nesudrumsčiamai. Tai nereiškia, kad jūs visada turėtumėte būti susitelkę į vieną dalyką, aš turiu omenyje ne tai, turiu galvoje, kad jūs tiesiog turite mokytis koncentracijos.

Materialiam pasauliui, mokymuisi, sportui, visam fiziniam ir mentaliniam lavinimuisi gebėjimas sutelkti dėmesį yra absoliučiai būtinas. Individo vertė yra proporcinga jo dėmesio vertei.

O dvasiniu požiūriu tai turi dar didesnę reikšmę. Nėra dvasinės kliūtis, kuri galėtų pasipriešinti persmelkiančiai koncentracijos jėgai. Pavyzdžiui, psichinės esybės atskleidimas, susivienijimas su vidiniu Dieviškumu, atsivėrimas aukštesnėms sferoms – *visa tai* gali būti pasiekta intensyvia ir atkaklia koncentracijos jėga. Bet jūs turite išmokti tai daryti.

Nėra nieko nei žmogiškojoje, nei antžmogiškojoje sferose, kam koncentracijos jėga neturi rakto.

Jūs galite būti geriausias atletas, geriausias studentas, jūs galite būti genialus mokslininkas, artistas ar literatas arba didingiausias šventasis vien šio gebėjimo dėka. Kiekvienas turi savyje šio gebėjimo užuomazgą, tai duota kiekvienam, bet žmonės jo nelavina.

Koncentracija

Kas yra koncentracija?

Tai yra visų paskleistų sąmonės gijų surinkimas į vieną tašką, į vieną idėją. Tie, kas sugeba pasiekti tobulo dėmesio, būna sėkmingi

everything they undertake; they will always make a rapid progress. And this kind of concentration can be developed exactly like the muscles; one may follow different systems, different methods of training. Today we know that the most pitiful weakling, for example, can with discipline become as strong as anyone else. One should not have a will which flickers out like a candle.

The will, concentration must be cultivated; it is a question of method, of regular exercise. If you will, you can.

But the thought "What's the use?" must not come in to weaken the will. The idea that one is born with a certain character and can do nothing about it is a stupidity.

Concentrate in the Centre of Aspiration

it is always better to try to concentrate in a centre, the centre of aspiration, one might say, the place where the flame of aspiration burns, to gather in all the energies there, at the solar plexus centre and, if possible, to obtain an attentive silence as though one wanted to listen to something extremely subtle, something that demands a complete attention, a complete concentration and total silence. And then not to move at all. Not to think, not to stir, and make that movement of opening so as to receive all that can be received, but taking good care not to try to know what is happening while it is happening, for if one wants to understand or even to observe actively, it keeps up a sort of cerebral activity which is unfavourable to the fullness of the receptivity—to be silent, as totally silent as possible, in an attentive concentration, and then be still.

If one succeeds in this, then, when everything is over, when one comes out of meditation, some time later—usually not immediately—from within the being something new emerges in the consciousness: a new understanding, a new appreciation of things, a new attitude in life—in short, a new way of being.

Dynamic Meditation

I think the most important thing is to know why one meditates; this is what gives the quality of the meditation and makes it of one order or another.

You may meditate to open yourself to the divine Force, you may meditate to reject the ordinary consciousness, you may meditate to enter the depths of your being, you may meditate to learn how to give yourself integrally; you may meditate for all kinds of things. You may meditate to enter into peace and calm and silence—this is what people generally do, but without much success. But you may also meditate to receive the Force of transformation, to discover the points to be transformed, to trace out the line of progress. And then you may also meditate for very practical reasons: when you have a difficulty to clear up, a solution to find, when you want help in some action or other. You may meditate for that too.

I think everyone has his own mode of meditation. But if one wants the meditation to be dynamic, one must have an aspiration for progress

bet kurioje veikloje; jie visada greitai progresuoja. Ši koncentracijos rūšis gali būti išlavinta taip pat kaip lavinami raumenys, o tai reiškia, kad jūs galite taikyti įvairias treniravimosi sistemas ir metodus. Šiandien mes žinome, kad net labiausiai apgailėtinas silpnuolis, pvz., gali disciplinos dėka tapti toks pat stiprus kaip ir bet kuris kitas. Bet jums nereikėtų turėti tokios valios, kuri mirga kaip žvakė.

Valią ir koncentraciją reikia lavinti; tai yra metodo ir reguliarių pratimų klausimas. Todėl, jeigu jūs turėsite norą, jūs sulauksite sėkmės.

Bet mintis „Kokia to prasmė?“ neturi silpninti jūsų valios. Idėja, kad žmogus gimsta su tam tikru charakteriu ir todėl nieko negali padaryti, yra kvailystė.

Susikoncentruokite veržimosi (aspiracijos) centre

Visada geriausia stengtis koncentruotis veržimosi (aspiracijos) centre, taip sakant, ten, kur liepsnoja siekimo ugnis, surinkti visas energijas saulės rezginio centre ir, jei įmanoma, pasiekti atidžios tylos būsenos, tarsi jūs norėtumėte išgirsti kažką išskirtinai subtilaus, reikalaujančio iš jūsų viso dėmesio, visišką koncentracijos ir absoliučios tylos. Ir tada visai nejudėkite. Negalvokite, nekrutėkite, o tik atverkite save taip, kad priištumėte visa tai, kas gali būti sutalpinta, ir tuo pačiu metu saugokitės, kad nebandytumėte sužinoti, kas su jumis vyksta, nes, jeigu norėsite suprasti arba net aktyviai stebėsite, tai sukels tam tikrą protinę veiklą, kuri nepalanki imlumo pilnatvei, – turite būti tylūs, tokie tylūs kokie tik esate pajėgę būti, bet atidžiai susikaupę, ir tada nurimkite.

Jeigu tai pavyksta, tuomet, kai viskas baigiasi ir jūs išeinatė iš meditacijos, po kurio laiko (paprastai ne iš karto) kažkas naujo iš esybės vidaus atsiranda sąmonėje: naujas supratimas, naujas dalykų įvertinimas, naujas požiūris į gyvenimą, trumpai tariant, naujas gyvenimo būdas.

Dinamiška (nuolat progresuojanti) meditacija

Aš manau, kad svarbiausia yra žinoti kodėl jūs medituojate, nes būtent tai užtikrina jos kokybę ir suteikia jai vienokį ar kitokį pobūdį.

Jūs galite medituoti, kad atsivertumėte Dieviškajai Jėgai, kad atmestumėte įprastą sąmonę, kad patektumėte į savo esybės gelmes, kad išmoktumėte atsiduoti visa savo esybe, galite medituoti visokiausiais tikslais. Galite medituoti, kad įeitumėte į taiką, ramybę ir tylą – šito dažniausiai siekia žmonės, nors ir be ypatingos sėkmės. Bet jūs taip pat galite medituoti, kad priištumėte transformacijos Jėgą, kad aptiktumėte dalykus, kurie turi būti transformuoti, kad nubrėžtumėte progreso liniją. Jūs taip pat galite medituoti iš bet kokių praktinių paskatų: ieškodami keblios situacijos sprendimo arba, kai jums reikalinga pagalba kokioje nors veikloje ar panašiai. Jūs galite medituoti ir dėl šių tikslų.

Aš manau, kiekvienas turi savo asmeninį meditacijos būdą. Bet

and the meditation must be done to help and fulfil this aspiration for progress. Then it becomes dynamic.

Meditation and Progress

The number of hours spent in meditation is no proof of spiritual progress. It is a proof of your progress when you no longer have to make an effort to meditate. Then you have rather to make an effort to stop meditating: it becomes difficult to stop meditation, difficult to stop thinking of the Divine, difficult to come down to the ordinary consciousness. Then you are sure of progress, then you have made real progress when concentration in the Divine is the necessity of your life, when you cannot do without it, when it continues naturally from morning to night whatever you may be engaged in doing. Whether you sit down to meditation or go about and do things and work, what is required of you is consciousness; that is the one need,—to be constantly conscious of the Divine.

But is not sitting down to meditation an indispensable discipline, and does it not give a more intense and concentrated union with the Divine?

That may be. But a discipline in itself is not what we are seeking. What we are seeking is to be concentrated on the Divine in all that we do, at all times, in all our acts and in every movement. There are some here who have been told to meditate; but also there are others who have not been asked to do any meditation at all. But it must not be thought that they are not progressing. They too follow a discipline, but it is of another nature. To work, to act with devotion and an inner consecration is also a spiritual discipline. The final aim is to be in constant union with the Divine, not only in meditation but in all circumstances and in all the active life.

Meditate under All Circumstances

You may be engaged in the most active action, for example, in playing basketball, which needs a great deal of movement, and yet not lose the attitude of inner meditation and concentration upon the Divine. And when you get that, you will see that all you do changes its quality; not only will you do it better, but you will do it with an altogether unexpected strength, and at the same time keep your consciousness so high and so pure that nothing will be able to touch you any longer. And note that this can go so far that even if an accident occurs, it will not hurt you. Naturally, this is a peak, but it is a peak to which one can aspire.

Do not fall into the very common error of believing that you must sit in an absolutely quiet corner where nobody passes by, where you are in a classical position and altogether immobile, in order to be able to meditate—it is not true. What is needed is to succeed in meditating under all circumstances, and I call "meditating" not emptying your head but concentrating yourself in a contemplation of the Divine; and if you keep this

jeigu jūs norite, kad jūsų meditacija būtų dinamiška, jūs privalote siekti pažangos, o meditacija turi padėti ir užtikrinti šio siekimo veiksmingumą. Tuomet meditacija tampa dinamiška.

Meditacija ir pažanga

Valandų, praleistų medituojant, kiekis neįrodo dvasinės pažangos. Progesą įrodo tas faktas, kad jums nebereikia pastangų meditacijai. Tuomet jums labiau reikia pastangų, kad nustoti medituoti, nes tampa sunku sustabdyti meditaciją, nutraukti mintis apie Dieviškąjį, sunku nusileisti į įprastą sąmonę. Tada jūs esate tikri dėl pažangos, tada jūs realiai judate į priekį, kai susitelkimas į Dieviškąjį yra esmingiausias jūsų gyvenimo poreikis, kai jūs nebegalite apsieiti be to, kai tai natūraliai tęsiasi nuo ryto iki vakaro, nepriklausomai nuo užsiėmimo pobūdžio. Nėra svarbu, ar jūs sėdite medituodami, ar kur nors einate, ar esate užimti koku nors darbu, reikalingas jūsų sąmoningumas, tai yra vienintelis poreikis – nuolatinis Dieviškojo suvokimas.

Bet argi pati meditacija nėra būtina disciplina ir argi ji neužtikrina vis labiau intensyvaus ir tampraus susivienijimo su Dieviškuoju?

Visai galimas dalykas. Bet disciplina pati savaime nėra tai, ko mes siekiame. Mes siekiame sutelkti dėmesį į Dieviškąjį visame kame, ką bedarytume, bet kuriuo metu, visuose savo veiksmuose, kiekviename judesyje. Tarp jūsų yra tie, kam meditacija rekomenduojama, bet yra ir tokių, kurie apskritai nebuvo prašomi medituoti. Bet tai nereiškia, kad jie neprogresuoja. Jie taip pat laikosi disciplinos, bet ji yra kitokio pobūdžio. Dirbti, veikti su atsidavimu ir vidiniu pasišventimu – tai irgi yra dvasinė disciplina. Galutinis tikslas yra būti nuolatinėje vienybėje su Dieviškuoju, ne tik meditacijoje, bet visomis aplinkybėmis ir visame aktyviame gyvenime.

Medituokite bet kokiomis aplinkybėmis

Jūs galite užsiiminėti pačia aktyviausia veikla, pvz., žaisti krepšinį, kuris reikalauja intensyvaus judėjimo, tačiau likti vidinės meditacijos ir susitelkimo į Dieviškąjį būsenoje. Kai jums tai pavyks, jūs pamatysite, kad keičiasi visko, ką jūs darote, kokybė (jūs darysite ne tik geriau, bet darysite tai su visiškai netikėta jėga) ir tuo pačiu metu sąmonė išlieka tokia aukšta ir tyra, kad niekas nebegali jūsų išblaškyti. Ir atkreipkite dėmesį, kad tai gali nueiti taip toli, kad net, jei įvyktų nelaimingas atsitikimas, tai jums nepakenktų. Natūralu, kad tai yra viršūnė, tačiau tai yra viršūnė, kurios galima siekti.

Nedarykite paplitusios klaidos manydami, kad jūs turite visiškai ramioje vietoje, kur niekas nevaikšto, sėdėti klasikinėje pozoje, visiškai nejudėti, kad būtų galima medituoti – tai netiesa. Reikia siekti, kad meditacija būtų sėkminga bet kokiomis aplinkybėmis, o „meditavimu“ vadinu ne galvos ištuštinimą, o susitelkimą į Dieviškojo apmąstymą. Ir, jeigu jūs savo viduje išlaikysite šį susitelkimą, tuomet visko, ką darote, kokybė pasikeis, būtent

contemplation within you, all that you do will change its quality—not its appearance, for apparently it will be the same thing, but its quality. And life will change its quality, and you, you will feel a little different from what you were, with a peace, a certitude, an inner calm, an unchanging force, something which never gives way

Control of the Body

Those who despise physical activities are people who won't be able to take a single step on the true path of integral yoga, unless they first get rid of their contempt. Control of the body in all its forms is an indispensable basis. A body which dominates you is an enemy; it is a disorder you cannot accept. It is the enlightened will in the mind which should govern the body, and not the body which should impose its law on the mind. When one knows that a thing is bad, one must be capable of not doing it. When one wants something to be realised, one must be able to do it and not be stopped at every step by the body's inability or ill-will or lack of collaboration; and for that one must follow a physical discipline and become master in one's own home.

It is very fine to escape into meditation and from the height of one's so-called grandeur look down on material things, but one who is not master in his own home is a slave.

The Body Needs Activity

the body needs activity: if you keep it inactive, it will begin to revolt by becoming sick and so on. It needs an activity, it really needs an activity like planting flowers, building a house, something really material. You must feel it. Some people do exercises, some ride bicycles, there are countless activities, but in your little group you must all come to an agreement so that each one can find the activity which suits his temperament, his nature and his need. But not with ideas. Ideas are not much good, ideas give you preconceptions, for example, "That is a good work, that work is not worthy of me," and all that sort of nonsense. There is no bad work—there are only bad workers. All work is good when you know how to do it in the right way. Everything. And it is a kind of communion. If you are fortunate enough to be conscious of an inner light, you will see that in your manual work, it is as if you called the Divine down into things; then the communion becomes very concrete, there is a whole world to be discovered, it is marvellous.

Remember and Offer

When we are concentrated in mental movements or intellectual pursuits, why do we sometimes forget or lose touch with the Divine?

You lose it because your consciousness is still divided. The Divine has not settled into your mind; you are not wholly consecrated to the Divine Life. Otherwise you could concentrate to any extent upon such things and still you would have the sense of being helped and supported by the Divine.

In all pursuits, intellectual or active, your one motto should be, "Remember and Offer." Let whatever you do be done as an offering to the

kokybė, nes iš išorės viskas gali atrodyti nepasikeitę. Ir gyvenimo kokybė pasikeis, ir jūs patys, jūs pasijusite truputį kitokie nei buvote, su taika, tikrumu, vidine ramybe, nekintama jėga, kažkuo, kas niekada nepasiduoda.

Valdyti kūną

Tas kas niekina fizinį aktyvumą, negalės nė žingsnio žengti tikru Integralinės Jogos keliu iki tol, kol neatsikratys šios paniekos. Visų formų kūno valdymas – nepakeičiamas pagrindas. Kūnas, kuris valdo jus, yra priešas, netvarkos kūrėjas, kurio negalite priimti. Nušvitusi proto valia turėtų valdyti kūną, o ne kūnas primesti savo taisyklės protui. Kai žmogus žino, kad kažkas yra blogai, jis turi būti pajėgus to nedaryti. Kai jūs norite kažką įgyvendinti, jūs turite būti pajėgūs tai padaryti, o nebūti kiekviename žingsnyje stabdomi kūno negalėjimu, pasipriešinimu, ar nenoru bendradarbiauti, ir todėl jūs turite laikytis fizinės disciplinos ir tapti savo namų šeimininku.

Labai patogu pabėgti į meditaciją ir iš savo taip vadinamos didybės aukštybių stebėti materialųjį pasaulį, bet tas, kuris nėra savo namų šeimininkas – tiesiog vergas.

Kūnui reikia veiksmo

Kūnui reikia veiksmo, jeigu jūs neaktyvūs, kūnas pradeda maištauti, susirgdamas ir pan. Kūnui reikia tokios veiklos kaip gėlių sodinimas, namo statyba, kažko tikrai materialaus. Jūs turite tai jausti. Kai kurie žmonės daro mankštą, kiti važinėja dviračiais, yra begalė užsiėmimų, bet savo mažoje grupėje jūs turite susitarti, kad kiekvienas surastų sau tokią veiklą, kuri atitiktų jo temperamentą, prigimtį ir poreikius. Bet be idėjų. Idėjos nėra labai geras dalykas, nes jos sukuria išankstines nuostatas, pvz.: „Šis darbas geras, o tas manęs nevertas“, ir t. t. ir pan. Nėra blogo darbo, yra tik blogi darbuotojai. Bet kuris darbas yra geras, jeigu žinote kaip jį tinkamai padaryti. Bet koks. Tai tam tikra bendravimo rūšis. Jeigu jūs turėjote laimės pajusti, suvokti vidinę šviesą, tuomet jūs pamatysite, kad jūsų rankomis atliekamame darbe yra kažkas tokio... tarsi jūs pakvietėte Dieviškąjį nusileisti į daiktus, tuomet jūsų bendravimas tampa labai konkretus, tai visas pasaulis, kuris gali būti atrastas, tai yra nuostabu.

Atmink ir siūlyk

Kodėl besikoncentruojant į mentalinius vyksmus arba intelektualinius uždavinius, mes kartais užsimirštame ir prarandame ryšį su Dieviškuoju?

Jūs prarandate ryšį, nes jūsų sąmonė vis dar yra padalinta. Dieviškasis dar neįsitvirtino jūsų mintyse, jūs nesate visiškai pasišventę Dieviškajam gyvenimui. Kitaip jūs galėtumėte susikaupti į bet kokius dalykus su bet koku intensyvumo laipsniu ir vis tiek justumėte Dieviškojo pagalbą ir paramą.

Visuose užsiėmimuose, tiek intelektualiuose, tiek fizinėje veikloje, jūsų šūkis turėtų būti toks: „Atmink ir siūlyk“. Tegul viskas, ką jūs darote, būtų pasiūlyta Dieviškajam. Be to, tai bus

Divine. And this too will be an excellent discipline for you; it will prevent you from doing many foolish and useless things.

10. The Divine Work The Three Victories

...the first victory is to create an individuality. And then later, the second victory is to give this individuality to the Divine. And the third victory is that the Divine changes your individuality into a divine being.

There are three stages: the first is to become an individual; the second is to consecrate the individual, that he may surrender entirely to the Divine and be identified with Him; and the third is that the Divine takes possession of this individual and changes him into a being in His own image, that is, he too becomes divine.

Generally, all the yogas stopped at the second. When one had succeeded in surrendering the individual and giving him without reserve to the Divine to be identified with Him, one considered that his work was finished, that all was accomplished.

But we begin there, and we say, "No, this is only a beginning. We want this Divine with whom we are identified to enter our individuality and make it into a divine personality acting in a divine world." And this is what we call transformation. But the other precedes it, must precede it. If that is not done, there is no possibility of doing the third. One can't go from the first to the third; one must pass through the second.

Come for the Divine Work

..each time someone comes to tell me, "I come for my yoga", I say, "Oh, no! Then don't come. It is much more difficult here than anywhere else."...

If someone comes to tell me, "I come to work, I come to make myself useful", it is all right. But if someone comes and says, "I have many difficulties outside, I can't manage to overcome these difficulties, I want to come here because it will help me", I say, "No, no, it will be much more difficult here; your difficulties will increase considerably." And that is what it means, because they are no longer isolated difficulties; they are collective difficulties.

So in addition to your own personal difficulty you have all the frictions, all the contacts, all the reactions, all the things which come from outside. As a test. Exactly on the weak point, the thing that's most difficult to solve; it is there that you will hear from someone the phrase which was just the one you did not want to hear; someone will make towards you that gesture which was exactly the one which could shock you; you find yourself facing a circumstance, a movement, a fact, an object, anything at all—just the things which... "Ah, how I should have liked this not to happen!" And it's that which will happen. And more and more. Because you do not do your yoga for yourself alone. You do the yoga for everybody—without wanting to—automatically.

nuostabi disciplina jums, ji neleis jums padaryti daugybės kvailių ir nenaudingų dalykų.

10. Dieviškasis darbas Trys pergalės

Pirmoji pergalė – sukurti individualumą. Po to, antroji pergalė – atiduoti šį individualumą Dieviškajam. Trečioji pergalė ateina, kai Dieviškasis paverčia jūsų individualumą į Dieviškąją būtybę.

Yra trys stadijos: pirmoji – tapti individu; antra – pašvęsti individą, kad jis galėtų visiškai pasiduoti Dieviškajam ir susitapatinti su Juo; trečia stadija, kai Dieviškasis užvaldo šį individą ir paverčia jį būtybe pagal Savo paveikslą, t. y., jis irgi tampa dievišku.

Iš esmės visos jogos rūšys sustoja ties antrąja stadija. Pasiekus visiško savo individualumo pasidavimo ir be išlygų atidavus jį Dieviškajam, žmogus manė, kad jo darbas baigtas, kad viskas atlikta.

Bet mes ten pradėdame ir sakome: „Ne, tai tik pradžia. Mes norime, kad susitapatinus su Dieviškuoju, Dieviškasis įeitų į mūsų individualumą ir paverstų jį Dieviškąja asmenybe, veikiančia Dieviškajame pasaulyje.“ Būtent tai mes vadiname transformacija. Bet tai, kas yra prieš šią stadiją, turi būti įgyvendinta prieš ją. Jeigu dvi pirmosios stadijos nerealizuotos, trečioji dar neįmanoma. Negalime po pirmos eiti prie trečios, būtinai turime pereiti antrą.

Ateiti Dieviškojo darbo

Kiekvieną kartą, kai pas mane kas nors ateina ir sako: „Aš ateinu dėl *mano Jogos*“, aš atsakau: „O, ne! Tuomet neateikite. Čia daug sunkiau, nei bet kur kitur.“...

Jeigu kas nors ateina pasakyti man: „Aš ateinu dirbti; aš ateinu, kad būčiau naudingas“, šiuo atveju viskas gerai. Bet jeigu žmogus ateina ir sako: „Aš turiu daug išorinių sunkumų ir negaliu jų įveikti, aš noriu ateiti čia, nes tai man padės“, aš atsakau: „Ne, ne, čia jums bus daug sunkiau, jūsų sunkumai žymiai padidės“. Ir taip yra dėl to, kad tai jau nebepavieniai sunkumai, o sutelktiniai, kolektyviniai sunkumai.

Taigi, prie jūsų asmeninių sunkumų prisidės dar visos trintys, kontaktai, reakcijos, visos problemos, kurios ateis iš išorės. Sunkumai ateis kaip išbandymai. Bandomi būtent jūsų silpnumai, tai ką įveikti yra sunkiausias dalykas: būtent čia jūs iš ko nors išgirsite frazę, kurios girdėti visai nenorėtumėte, arba kažkas parodys jums gestą, kuriuo būtų siekiama jus šokiruoti; jūs atsidursite akis į akį su aplinkybėmis, judesiais, įvykiais, faktais, objektais, bet kokiais dalykais, apie kuriuos pasakytumėte ... „Ak, kaip norėčiau, kad tai neįvyktų!“; bet būtent tai ir įvyks. Kuo toliau, tuo labiau. Nes jūs užsiimate Joga ne tik dėl savęs vieno. Jūs užsiimate šita Joga dėl visų, netgi nenorėdami to, visiškai automatiškai.

Todėl, kai pas mane ateina kažkas ir sako: „Aš ateinu čia dėl

So when people come and tell me, "I come here for peace, quietness, leisure, to do my yoga", I say, "No, no, no! Go away immediately somewhere else, you will be much more peaceful *anywhere* else than here."

If someone comes and says, "Well, here I am, I feel that I should consecrate myself to the divine Work, I am ready to do any work at all that you give me", then I say, "Good, that's all right. If you have goodwill, endurance, and some capacity, it is all right. But to find the solitude necessary for your inner development it is better to go somewhere else, *anywhere* else, but not here."

Why This Divine Work?

...all this perfection which we are going to acquire is not for a personal and selfish end, it is in order to be able to manifest the Divine, it is put at the service of the Divine. We do not pursue this development with a selfish intention of personal perfection; we pursue it because the divine Work has to be accomplished.

But why do we do this divine Work? It is to make ourselves...

No, not at all! It is because that's the divine Will. It is not at all for a personal reason, it must not be that. It is because it's the divine Will and it's the divine Work.

So long as a personal aspiration or desire, a selfish will, get mingled in it, it always creates a mixture and is not exactly an expression of the divine Will. The only thing which must count is the Divine, His Will, His manifestation, His expression. One is here for that, one is that, and nothing else. And so long as there is a feeling of self, of the ego, the person, which enters, well, this proves that one is not yet what one ought to be, that's all. I don't say that this can be done overnight but still this indeed is the truth.

True Integrity

Mother, why is it that here, in work, some people venture to satisfy their fancies and thus much money is wasted?

It is not money alone that is wasted!

Energy, Consciousness is *infinitely*, a thousand times more wasted than money. Should there be no wastage... my word, I believe the Ashram couldn't be here! There is not a second when there isn't any wastage—sometimes it is worse than that. There is this habit—hardly conscious, I hope—of absorbing as much Energy, as much Consciousness as one can and using it for one's personal satisfactions. That indeed is something which is happening every minute. If all the Energy, all the Consciousness which is constantly poured out upon you all, were used for the true purpose, that is, for the divine work and the preparation for the divine work, we should be already very far on the road, much farther than we are. But everybody, more or less consciously, and in any case instinctively, absorbs as much Consciousness and Energy as he can and as soon as he feels this Energy in himself, he uses it for his personal ends, his own satisfaction.

Who thinks that all this Force that is here, that

taikos, ramybės, laisvalaikio, kad galėčiau užsiimti Joga“, aš atsakau: „Ne, ne, išeikite tuojau pat kur nors kitur, bet kur jums bus daug ramiau nei čia“.

Jei kas nors ateina ir sako: „Na, aš čia, nes jaučiu, kad turėčiau pasišvęsti Dieviškajam Darbui, aš pasirengęs daryti bet kokį darbą, kurį jūs man duosite“, aš atsakau: „Gerai, viskas gerai. Jeigu jūs turite geranoriškumo, ištvermės ir kažkiek gebėjimų, viskas gerai. Bet jeigu jūs norite surasti vienumos, reikalingos jūsų vidiniam vystymuisi, geriau nueiti kur nors kitur, bet kur kitur, tik ne čia“.

Kam reikalingas šis dieviškasis darbas?

Visas tas tobulumas, kurį mes norime pasiekti, reikalingas ne mūsų asmeniniam ar egoistiniam tikslui, o tam, kad galėtume išreikšti Dieviškąjį, kad jam tarnauti. Mes nesiekiamo šio tobulėjimo dėl savanaudiško asmeninio tobulumo; mes to siekiame, nes dieviškasis darbas turi būti atliktas.

Bet kodėl mes darome šį Dieviškąjį Darbą? Juk jis pats vyksta savaime...

Ne, visiškai ne! Taip yra todėl, kad tokia Dieviškoji Valia. Mes vadovaujamės ne asmeniniais samprotavimais – to neturi būti. Taip yra todėl, kad tai yra Dieviškoji Valia ir Dieviškasis Darbas.

Kol šiame darbe yra įmaišyti asmeniniai ketinimai ar norai, egoistinė valia, visada susidaro mišinys, dėl kurio Dieviškoji Valia negali būti išreikšta tiksliai. Vienintelis dalykas, į kurį reikia atsižvelgti, yra Dieviškasis, Jo Valia, Jo apreiškimas, Jo išreiškimas. Jūs čia esate tam, jūs esate tai ir nieko daugiau. Tol, kol jūs jaučiate savąjį „aš“, ego, savo asmenybę, kuri kišasi ir įneša savo, tai įrodo, kad jūs dar ne tas, kuo turite būti, štai ir viskas. Aš nesakau, kad tai gali būti padaryta per naktį, bet vis tiek tai yra tiesa.

Tikras vientisumas

Motina, kodėl čia, mūsų darbe, kai kurie žmonės drįsta tenkinti savo fantazijas ir taip iššvaistoma daug pinigų?

Švaistomi ne tik pinigai!

Energija, Sąmonė iššvaistoma neišmatuojamai, tūkstantį kartų daugiau nei pinigai! Ar mes galime neturėti nuostolių... Aš manau, kad tokiu atveju Ašramo iš viso nebūtų! Kiekvieną sekundę patiriami nuostoliai, kartais būna ir blogiau. Yra toks įprotis (vargu ar sąmoningas, aš tikiuosi), sugerti tiek Energijos ir Sąmonės, kiek tik įmanoma žmogui, ir panaudoti savo asmeniniam pasitenkinimui. Tai iš tikrųjų vyksta kiekvieną minutę. Jeigu visa Energija ir Sąmonė, kuri nuolat išliejama ant jūsų visų, būtų panaudota pagal paskirtį, t. y. Dieviškajam Darbui ir pasiruošimui Jam, tuomet mes jau būtume labai toli kelyje, daug toliau nei esame. Bet kiekvienas, daugiau ar mažiau sąmoningai, ir bet kuriuo atveju instinktyviai sugeria tiek Energijos ir Sąmonės, kiek pajėgia, ir, kai tik pajunta šią Energiją savyje, panaudoja ją savo asmeniniams tikslams, savęs patenkinimui.

Kas galvoja apie tai, kad visa ši čia esanti Jėga yra kur kas vertingesnė nei visų pinigų jėgos, kad ši čia esanti Jėga, kuri

is infinitely greater, infinitely more precious than all money-forces, this Force which is here and is given consciously, constantly, with an endless perseverance and patience, only for *one sole purpose*, that of realising the divine work—who thinks of not wasting it? Who realises that it is a sacred duty to make progress, to prepare oneself to understand better and live better? For people live by the divine Energy, they live by the divine Consciousness, and use them for their personal, selfish ends.

You are shocked when a few thousand rupees are wasted but not shocked when there are... when streams of Consciousness and Energy are diverted from their true purpose!

If one wants to do a divine work upon earth, one must come with to of patience and endurance. One must know how to live in eternity and wait for the consciousness to awaken in everyone—the consciousness of what true integrity is.

Doing the Divine Work

Mother, if for instance in the long jump one makes an effort to jump a greater and greater distance, how does one do the divine work?

Eh? Excuse me, it is not for the pleasure of doing the long jump, it is to make your body more perfect in its functioning, and, therefore, a more suitable instrument for receiving the divine forces and manifesting them.

Why, everything, everything one does in this place must be done in this spirit, otherwise you do not even profit by the opportunity given to you, the circumstances given to you. I explained to you the other day, didn't I, that the Consciousness is here, penetrating all things and trying to manifest in all movements? But if you, on your side, tell yourself that the effort you are making, the progress you are making, you make in order to become more capable of receiving this Consciousness and of manifesting it, the work will naturally be much better and much quicker...

11. Peace and Quiet

The Illusion of Action

Agitation, haste, restlessness lead nowhere. It is foam on the sea; it is a great fuss that stops with itself. Men have a feeling that if they are not all the time running about and bursting into fits of feverish activity, they are doing nothing. It is an illusion to think that all these so-called movements change things. It is merely taking a cup and beating the water in it; the water is moved about, but it is not changed for all your beating. This illusion of action is one of the greatest illusions of human nature. It hurts progress because it brings on you the necessity of rushing always into some excited movement. If you could only perceive the illusion and see how useless it all is, how it changes nothing! Nowhere can you achieve anything by it. Those who are thus rushing about are the tools of forces that make them dance for their own amusement. And they are not forces of the best quality either.

sąmoningai, nuolat, su begaliniu atkaklumu ir kantrybe duodama jums tik dėl vieno vienintelio tikslo – atlikti Dieviškąjį Darbą? Kas galvoja apie tai, kaip nešvaistyti jos? Kas suvokia, kad tai yra šventa pareiga – daryti pažangą, ruošti save, kad geriau suprasti ir geriau gyventi? Žmonės gyvena dėka Dieviškosios Energijos ir Dieviškosios Sąmonės, tačiau naudoja jas asmeniniais, savanaudiškais tikslais.

Jūs esate sukrestė dėl kelių tūkstančių rupijų išleidimo, bet nesijaudinate, kai yra... kai Sąmonės ir Energijos srautai atitraukiami nuo savo tikrojo tikslo!

Jeigu jūs norite vykdyti Dieviškąjį Darbą žemėje, jums prireiks didžiulės kantrybės ir ištvermės. Jūs turite žinoti, kaip gyventi amžinybėje, ir laukti, kol kiekviename atsibus suvokimas – suvokimas, kas yra tikrasis vientisumas.

Dieviškojo Darbo atlikimas

Motina, jeigu, pvz., šuolio į tolį metu žmogus stengiasi nušokti kuo didesnę atstumą, o kaip žmogus atlieka Dieviškąjį Darbą?

Atleiskit man, bet juk tai atliekama ne iš malonumo daryti šuolį į tolį, o tam, kad jūsų kūnas veiktų tobuliau, ir padaryti kūną tinkamesniu instrumentu priimti Dieviškąsias Jėgas ir jas išreikšti.

Viskas, absoliučiai viskas, ką jūs darote čia, šioje vietoje, turi būti daroma su šia dvasia, kitaip jūs net nepasinaudosite jums suteiktomis galimybėmis ir sudarytomis sąlygomis. Aš aiškinau jums neseniai, kad Sąmonė yra čia, Ji persmelkia viską ir stengiasi pasireikšti visuose vyksmuose. Ir jeigu jūs iš savo pusės sakote sau, kad jūsų daromos pastangos ir pažanga reikalingi jums tam, kad gebėtumėte geriau priimti ir išreikšti šią Sąmonę, tuomet jūsų darbas natūraliai bus daug geresnis ir daug greitesnis.

11. Taika ir ramybė

Veikimo iliuzija

Susijaudinimas, skubėjimas, nerimastingumas niekur neveda. Tai yra jūros puta, didysis bruzdesys, kuris baigiasi pats savaime. Žmonėms atrodo, kad jeigu jie nesisuka, kaip voverė rate, karštligiškai nesiblaško, reiškia jie nieko neveikia. Tai klaida manyti, kad tokie taip vadinami veiksmai kažką keičia. Visa tai paprasčiausiai yra vandens plakimas stiklinėje – vanduo juda, bet jis nesikeičia dėl jūsų plakimo. Ši veikimo iliuzija yra viena didžiausių žmogaus prigimties iliuzijų. Tai kenkia progresui, nes visada įteigia šturmo, įaudrinto veiksmo būtinumą. Jeigu jūs tik galėtumėte suvokti šią iliuziją, suprasti koks tai beprasmiškas, nieko nekeičiantis dalykas! Jūs niekada nieko nepasieksite, jeigu veiksite tokiu būdu. Tie, kurie yra įtraukti į tokią veiklą, yra tam tikrų jėgų įrankiai, šokantys šių jėgų pramogai, o šios jėgos yra ne pačios geriausios kokybės.

Whatever has been done in the world has been done by the very few who can stand outside the action in silence; for it is they who are the instruments of the Divine Power. They are dynamic agents, conscious instruments; they bring down the forces that change the world. Things can be done in that way, not by a restless activity. In peace, in silence and in quietness the world was built; and each time that something is to be truly built, it is in peace and silence and quietness that it must be done. It is ignorance to believe that you must run from morning to night and labour at all sorts of futile things in order to do something for the world.

Learn to Be Quiet

The noise made by all the words, all the ideas in your head is so deafening that it prevents you from hearing the truth when it wants to manifest.

To learn to be quiet and silent... When you have a problem to solve, instead of turning over in your head all the possibilities, all the consequences, all the possible things one should or should not do, if you remain quiet with an aspiration for goodwill, if possible a need for goodwill, the solution comes very quickly. And as you are silent you are able to hear it.

When you are caught in a difficulty, try this method: instead of becoming agitated, turning over all the ideas and actively seeking solutions, of worrying, fretting, running here and there inside your head—I don't mean externally, for externally you probably have enough common sense not to do that! but inside, in your head—*remain quiet*. And according to your nature, with ardour or peace, with intensity or widening or with all these together, implore the Light and wait for it to come.

In this way the path would be considerably shortened.

Peace, Peace, Peace

How can we establish a settled peace and silence in the mind?

First of all, you must want it.

And then you must try and must persevere, continue trying... You sit quietly, to begin with; and then, instead of thinking of fifty things, you begin saying to yourself, "Peace, peace, peace, peace, peace, calm, peace!" You imagine peace and calm. You aspire, ask that it may come: "Peace, peace, calm." And then, when something comes and touches you and acts, say quietly, like this, "Peace, peace, peace." Do not look at the thoughts, do not listen to the thoughts, you understand. You must not pay attention to everything that comes. You know, when someone bothers you a great deal and you want to get rid of him, you don't listen to him, do you? Good! You turn your head away (*gesture*) and think of something else. Well, you must do that: when thoughts come, you must not look at them, must not listen to them, must not pay any attention at all, you must behave as though they did not exist, you see! And then, repeat all the time like a kind of—how shall I put it?—as an idiot does, who repeats the same thing always. Well, you must do the same

Viskas kas šiame pasaulyje yra padaryta, padaryta tą, kurių yra nedaug, kurie gali stovėti už veiksmo ribų, tyloje – tai būtent jie yra Dieviškosios Jėgos įrankiai. Tai dinamiški patikėtiniai, sąmoningi instrumentai, jie pritraukia žemyn jėgas, kurios keičia pasaulį. Viską galima padaryti be skubos. Pasaulis buvo sukurtas taikoje, ramybėje ir tyloje. Kaskart, kai turi būti sukurta kažkas tikro, tai turi būti daroma taikoje ir ramybėje. Tai yra neišmanymas – tikėti, kad reikia bėgioti nuo ryto iki vakaro ir daryti visokius bergždžius dalykus tam, kad kažką nuveiktumėte pasaulio labui.

Mokytis būti ramiam

Triukšmas, kurį sukelia visi žodžiai, idėjos jūsų galvoje, yra toks kurtinantis, kad neleidžia jums išgirsti tiesos, kai ji nori pasireikšti.

Mokytis būti ramiems ir tyliems... Kai turite išspręsti problemą, užuot sukdami galvoje visas galimybes, pasekmes, visus įmanomus dalykus, kuriuos reikėtų arba nederėtų daryti, jeigu jūs liekate ramūs, siekdami geranoriškumo, jei yra geranoriškumo poreikis, sprendimas ateis labai greitai. Ir jeigu esate tylūs, jūs galite išgirsti jį.

Kai jūs atsidūrėte keblioje situacijoje, pabandykite tokį metodą: vietoj susijaudinimo, visų idėjų sukiojimo galvoje ir karštiligiškų sprendimo paieškų, vietoj to, kad nerimauti, nervintis, blaškytis galvoje tarp šio ir to (aš neturiu omenyje jūsų išorinio susirūpinimo, nes jūs turbūt pakankamai protingi ir išoriškai jo nedemonstruojate, aš turiu omenyje jūsų vidinę būseną, tai kas vyksta jūsų prote), tiesiog *likite ramūs*. Ir pagal savo prigimtį, aistringai ar ramiai, susitelkę ar atsivėrę, arba viską kartu sudėjus, melskitės Šviesai ir laukite jos atėjimo.

Tokiu būdu kelias būtų gerokai sutrumpintas.

Taika, ramybė, taika

Kaip pasiekti nepajudinamos taikos ir tylos prote?

Visų pirma, jūs turite to norėti.

O paskui, jūs turite bandyti, jūs turite dėti atkaklias ir nesiliaujančias pastangas... Iš pradžių sėskite ir nurimkite, o tada, vietoj to, kad galvoti apie daugybę dalykų, pradėdate sau sakyti: „Taika, ramybė, taika, taika, taika, ramybė...!“ Jūs įsivaizduojate šią taiką ir ramybę. Jūs siekiate, kad jie ateitų: „Taika, taika, ramybė.“ Ir po to, kai kažkas ateina, paliečia jus, pradeda veikti, ramiai kartokite: „Taika, taika, ramybė“. Nebandykite įsižiūrėti į mintis, įsiklausyti į jas, jūs suprasite. Jūs neturite būti dėmesingi tam, kas vyksta. Jūs žinote, kai kas nors jus labai vargina ir jūs norite jo atsikratyti, jūs paprasčiausiai nustojate jo klausyti, ar ne taip? Gerai! Jūs nosisukate į šalį ir galvojate apie kažką kitą. Na, jūs turite elgtis šiuo atveju taip: kai mintys ateina, jūs neturite į jas žiūrėti, jų klausyti, neturite skirti joms jokio dėmesio iš viso, jūs turite elgtis taip, tarsi jų nėra, suprantate! Ir visą laiką turite kartoti... kaip... kaip čia išsireiškus? – Kaip idiotas!... Taip, taip! Idiotas, kuris nuolat kartoja vieną ir tą patį! Jūs turite daryti taip pat, jūs turite kartoti: „Taika, taika, ramybė“. Taigi pabandykite tai

thing; you must repeat, "Peace, peace, peace." So you try this for a few minutes and then do what you have to do; and then, another time, you begin again; sit down again and then try. Do this on getting up in the morning, do this in the evening when going to bed. You can do this... look, if you want to digest your food properly, you can do this for a few minutes before eating. You can't imagine how much this helps your digestion! Before beginning to eat you sit quietly for a while and say, "Peace, peace, peace!" and *everything* becomes calm. It seems as though all the noises were going far, far, far away (*Mother stretches out her arms on both sides*) and then you must continue; and there comes a time when you no longer need to sit down, and no matter what you are doing, no matter what you are saying, it is always "Peace, peace, peace." Everything remain here, like this, it does not enter (*gesture in front of the forehead*), it remain like this. And then one is always in a perfect peace... after some years.

But at the beginning, a very small beginning, two or three minutes, it is very simple. For something complicated you must make an effort, and when one makes an effort, one is not quiet. It is difficult to make an effort while remaining quiet. Very simple, very simple, you must be very simple in these things. It is as though you were learning how to call a friend: by dint of being called he comes. Well, make peace and calm your friends and call them: "Come, peace, peace, peace, peace, come!"

Sit Down Quietly

When you have a little time, whether it is one hour or a few minutes, tell yourself, "At last, I have some time to concentrate, to collect myself, to relive the purpose of my life, to offer myself to the True and the Eternal." If you took care to do this each time you are not harassed by outer circumstances, you would find out that you were advancing very quickly on the path. Instead of wasting your time in chattering, in doing useless things, reading things that lower the consciousness... it is better to be moderate, balanced, patient, quiet, but never to lose an opportunity that is given to you, that is to say, to utilise for the true purpose the unoccupied moment before you.

When you have nothing to do, you become restless, you run about, you meet friends, you take a walk, to speak only of the best; I am not referring to things that are obviously not to be done. Instead of that, sit down quietly before the sky, before the sea or under trees, whatever is possible (here you have all of them) and try to realise one of these things—to understand why you live, to learn how you must live, to ponder over what you want to do and what should be done, what is the best way of escaping from the ignorance and falsehood and pain in which you live.

Make Your Consciousness Vast

Sweet Mother, how can we make our consciousness vast?

Vast? Ah, there are many ways of doing this.

keletą minučių, o po to grįžkite prie nutrauktų užsiėmimų, o po kurio laiko vėl pradėkite iš naujo, atsisėskite dar kartą ir pabandykite. Darykite tai atsikėlus ryte, darykite tai vakare eidami miegoti. Galite padaryti tai... žiūrėkite, jeigu norite sutvarkyti savo virškinimo sistemą, jūs galite tai padaryti likus kelioms minutėms prieš valgį. Jūs net neįsivaizduojate, kokią didžiulę naudą tai atneš jūsų virškinimui! Prieš pradėdami valgyti, kuri laiką pasėdėkite ramiai ir sakykite: „Taika, taika, ramybė“, ir *viskas* nurimsta (*Motina ištiesia rankas į abi puses*) ir tada tu turi tęsti. Vėliau ateis laikas, kai jums nebereikės atsisėsti ir nebebus svarbu kuo jūs užsiimate, ką kalbate – tai bus nuolat: „Taika, taika, ramybė“. *Viskas* lieka čia, štai taip, tai neįeina (*gestas prieš kaktą*), *viskas* lieka čia. Ir tada jūs visada busite visiškai ramybėje... po kelerių metų.

Bet pradžioje tik dvi-trys minutės, tai labai paprasta. Labiau sudėtingiems dalykams reikalingos pastangos, bet kai jūs dedate pastangas, ramybė sutrukdoma. Dėti pastangas ir išlikti ramiais yra sunku. Todėl šiuose dalykuose reikia elgtis labai paprastai, labai paprastai. Tai panašu į tai, tarsi mokytumėtės pakviesti draugą: reikia jam pranešti ir jis ateis. Taigi, paverskite taiką ir ramybę savo draugais ir kvieskite juos: „Ateikite, taika, taika, taika, taika ir ramybė, ateikite!“

Atsisėskite ramiai

Kai jūs turite truputį laiko, sakykime valandą arba keletą minučių, pasakykite sau: „Pagaliau turiu laiko, kai galiu susikaupti, sutelkti save, atgaivinti atmintyje savo gyvenimo paskirtį ir pasiūlyti save Tiesai ir Amžinybei“. Jeigu jūs tuo rūpinatės visada, kai išorinės aplinkybės tai leidžia, jūs pastebėsite, kad labai greitai einate į priekį. Vietoj tuščio laiko švaistymo plepant, beprasmiškai kažką veikiant, skaitant sąmonę žemyn traukiančius dalykus... geriau būti nuosaikiam, subalansuotam, kantriam, ramiam, bet niekada neprarasti duotos jums palankios galimybės, kitais žodžiais, tikram tikslui išnaudoti jums tekusi laiko tarpą, laisvą nuo būtinos veiklos, kad ir koks trumpas jis bebūtų.

Kai neturite reikalų, jūs jaudinatės, tuščiai bėgiojate, susitinkate su draugais, einate pasivaikščioti, kalbate tik apie nuostabius dalykus. Aš nekalbu apie dalykus, kurių akivaizdžiai nereikia daryti. Vietoj viso to tiesiog atsisėskite ir nusiraminkite. Tegul prieš jūsų akis bus jūra ar dangus arba paprasčiausiai įsitaisykite po medžiu ar bet kur kitur, kur turite galimybę (čia jūs turite viską), ir pabandykite realizuoti vieną iš šių dalykų – suprasti kokių tikslu jūs gyvenate, sužinoti, kaip jūs turite gyventi, apmąstyti, ką jūs norėtumėte daryti ir kas turėtų būti padaryta, koks geriausias būdas ištrūkti iš neišmanymo, melo ir skausmo, su kuriais jūs gyvenate?

Praplėskite savo sąmonę

Brangioji Motina, kaip mes galime praplėsti savo sąmonę?

Praplėsti? O, tam yra daug būdų.

The easiest way is to identify yourself with something vast. For instance, when you feel that you are shut up in a completely narrow and limited thought, will, consciousness, when you feel as though you were in a shell, then if you begin thinking about something very vast, as for example, the immensity of the waters of an ocean, and if really you can think of this ocean and how it stretches out far, far, far, far, in all directions, like this (Mother stretches out her arms), how, compared with you, it is so far, so far that you cannot see the other shore, you cannot reach its end anywhere, neither behind nor in front nor to the right or left... it is wide, wide, wide, wide... you think of this and then you feel that you are floating on this sea, like that, and that there are no limits... This is very easy. Then you can widen your consciousness a little.

Other people, for example, begin looking at the sky; and then they imagine all those spaces between all those stars, and all... that kind of infinity of spaces in which the earth is a tiny point, and you too are just a very tiny point, smaller than an ant, on the earth. And so you look at the sky and feel that you are floating in these infinite spaces between the planets, and that you are growing vaster and vaster to go farther and farther. Some people succeed with this.

There is a way also by trying to identify yourself with all things upon earth. For example, when you have a small narrow vision of something and are hurt by others' vision and point of view, you must begin by shifting your consciousness, try to put it in others, and try gradually to identify yourself with all the different ways of thinking of all others. This is a little more... how shall I put it?... dangerous. Because to identify oneself with the thought and will of others means to identify oneself with a heap of stupidities (Mother laughs) and bad wills, and this may bring consequences which are not very good. But still, some people do this more easily. For instance, when they are in disagreement with someone, in order to widen their consciousness they try to put themselves in the place of the other and see the thing not from their own point of view but from the point of view of the other. This wide the consciousness, though not as much as by the first ways I spoke about, which are quite innocent. They don't do you any harm, they do you much good. They make you very peaceful.

Open to the Higher Regions

if you open to the higher region of consciousness and the force descends from above, quite naturally it establishes a silence in the lower region, for they are governed by this higher power which descends. This comes from higher region of the mind or from beyond, even from the supermind. So when this force and consciousness come down and enter into the consciousness of a lower plane, this consciousness becomes naturally quiet, for it is as though invaded, flooded by that higher light which transforms it.

In fact, this is even the only way of establishing a constant silence in one's mind. It is to open

Lengviausias – susitapatinti su kažkuo milžinišku. Pavyzdžiui, jūs jaučiate, kad esate uždaryti siauromis ribotomis mintimis, norais, sąmone, jaučiatės kaip kokiam kiaučiui, tuomet, jei pradėsite galvoti apie kažką plataus, pvz., apie begalybę vandens, apie vandenyną, ir jeigu sugebėsite realiai įsivaizduoti šį vandenyną, koks jis didžiulis, kaip toli, toli, toli visomis kryptimis jis plyti, štai taip (*Motina išskečia rankas*)... jis plyti taip toli, taip toli, kad jūs negalite pamatyti kito kranto, jūs niekur negalite pasiekti jo ribų, nei priekyje, nei gale, nei dešinėje, nei kairėje... jis – tai platuma, platuma, platuma... jūs galvojate apie jį ir po to jaučiate, kad plūduriuojate šiame vandenyne ir kad nėra ribų...

Tai labai paprasta. Tada jūs galėsite truputį praplėsti savo sąmonę.

Kiti žmonės, pvz., pradeda žiūrėti į dangų. Tada jie įsivaizduoja visas šitas milžiniškas erdves tarp žvaigždžių ir... šį erdvių beribiškumą, kuriose Žemė – tik mažutė dulkelė, o jūs taip pat tiesiog nematoma dulkelė, mažesnė nei skruzdėlė ant žemės. Jūs žiūrite į dangų ir jaučiate, kad plaukiate šiose beribėse erdvėse tarp planetų ir patys didėjate ir didėjate, kad eitumėte vis toliau ir toliau. Kai kam pavyksta taip.

Jūs galite pabandyti susitapatinti su bet koku daiktu žemėje. Pvz., kai jūs matote kai kuriuos dalykus per siaurai ir jus skaudina kitų matymas bei požiūris, jūs turite pradėti nuo savo sąmonės perkėlimo, bandykite įdėti ją kitiems ir palaipsniui susitapatinti su skirtingais kitų žmonių mąstymo būdais. Tai šiek tiek labiau... kaip čia pasakius?... pavojinga. Todėl, kad susitapatinti su kitų mintimis ir valia, reiškia susitapatinti su begale kvailysčių (*Motina juokiasi*) ir blogais norais, o tai tikrai gali turėti ne itin gerų pasekmių. Bet vis dėlto kai kas daro tai daug lengviau. Pvz., nesutinkant su kuo nors, tam kad praplėsti savo sąmonę, jie bando atsidurti to kito vietoje ir pamatyti dalykus ne savo, o jo akimis. Tai praplečia sąmonę, nors ir ne tiek, kiek tie pirmieji būdai, apie kuriuos aš kalbėjau ankščiau ir kurie yra visiškai saugūs. Jie nepadarys jokios žalos, bet atneš daug naudos. Jie padarys jus labai ramiais.

Atsiverti aukštesnėms sritims

Jeigu jūs atsiveriate aukštesnėms sąmonės sritims, ir iš viršaus nusileidžia jėga, tuomet tai visiškai natūraliai sukuria tylą žemesnėse srityse, nes jas valdo ši aukštesnė galia, kuri nusileidžia. Tai ateina iš aukštesnių proto sričių arba iš užribinių sričių, net iš Viršpročio. Taigi, kai jėga ir sąmonė nusileidžia ir įeina į žemesnių planų sąmonę, šį sąmonę natūraliai nurimsta, nes ją tarsi užplūsta, užlieja aukštesnė šviesa, kuri ją transformuoja.

Iš tikrųjų tai yra netgi vienintelis kelias siekiant nuolatinės proto tylos. Ir tai yra atsivėrimas aukštesnėms sritims ir leidimas aukštesnei sąmonei, jėgai, šviesai nuolat leisti į žemesnįjį protą ir

oneself to higher region and let this higher consciousness, force, light descend constantly into the lower mind and take possession of it. And here, when this happens, this lower mind can remain constantly quiet and silent, because it is this one which acts and fills the whole being. One can act, write and speak without the mind being active, with this force which comes from above penetrating the mind and using it; and the mind itself becomes just a passive instrument. And in fact, this is the only way of establishing silence; for once this is established, the silence is established, the mind does not stir any longer, it acts only under the impulsion of this force when it manifests in it. It is like a very quiet, very silent field and the force when it comes puts the elements into movement and uses them, and it finds expression through the mind without the mind's being agitated. It remains very quiet.

12. The Spirit and the Psychic Being Spiritual Experience

You speak of spiritual experience. What is an experience and how can one have it?

It is something which puts you in contact with a consciousness higher than the one you usually have. You have a certain feeling about yourself, you are not even aware of it, it is for you your ordinary condition, you understand. Well, if suddenly you become conscious within of something very different and much higher, then, whatever it may be, this will be a spiritual experience. You may formulate it with a mental idea, you may not formulate it; you may explain it to yourself, you may not; it may last, it may not, it may be instantaneous. But when there is this essential difference in the consciousness and when, naturally, the quality that comes is very... much higher, clearer, purer than what one usually has, then one can call this a spiritual experience; this means that there are thousands of different things which can be called spiritual experiences.

Should we aspire to have a spiritual experience?

I think it is wiser to aspire to make progress or to be more conscious or to be better or do better than aspire for a spiritual experience; because that might open the door to more or less imaginary and falsified experiences, to movements of the vital which take on the appearance of higher things. One may deceive oneself by having an aspiration for experiences. In fact, the experience must come spontaneously, as the result of inner progress, but not for itself or in itself.

Come Out of Words

The main trouble is that you think with words, but these words are empty of meaning; most of the time they are mere words—you talk of the Divine, you talk of the Supreme, you talk of Yoga, you say many things, but does all that correspond in your head to something concrete, to a thought, a feeling, a clear idea, an experience? Or are they simply words?

...You must see the thing, the experience behind

perimti jo valdymą. Ir čia, kai tai atsitinka, šis žemesnysis protas gali būti nuolat ramus ir tylus, nes būtent jis veikia ir pripildo visą būtį. Jūs galite kažką daryti, rašyti, kalbėti, o jūsų protas bus visiškai neaktyvus, kai ši jėga, atėjusi iš aukščiau, įsiskverbia į jūsų protą ir jį naudoja, o pats protas tuo metu tampa pasyviu instrumentu. Ir iš tikrųjų tai yra vienintelis būdas pasiekti tylos, nes kai tik ateina jėga, ateina ir tyla, protas daugiau nesimaišo, jis veikia tik valdomas jėgos, veikiančios per jį. Protas tampa panašus į ramų, tylų lauką, o jėga, kai ji ateina, judina ir naudoja elementus, naudoja protą savo išraiškai, visiškai jo nesujaudindama. Protas lieka ramus.

12. Dvasia ir psichinė esybė

Dvasinė patirtis

Jūs kalbate apie dvasinę patirtį. Kas yra patirtis ir kaip žmogus ją įgyja?

Tai kažkas, kas užmezga ryšį su sąmone, kuri yra aukštesnė už paprastai jūsų turimą. Jūs turite tam tikrą savęs suvokimą, jūs to net nežinote, nes šis suvokimas yra jūsų įprasta būseną. Suprantate? Tai štai, jeigu jūs staiga suvoksitate savyje kažką labai skirtingo nuo jūsų įprastos būsenos, kažką daug aukštesnio už viską iki šiol jums žinomo, tai ir bus dvasinė patirtis. Jūs galite suteikti jai mentalinį apibrėžimą arba visai neapibrėžti, galite ją paaiškinti sau, bet galite ir nedaryti to, ji gali tęstis arba ne, ji gali būti momentinė. Bet, kai jūs patiriate reikšmingą sąmonės pokytį ir, kai ši atsiradusi kokybė yra daug... aukštesnė, aiškesnė, tyresnė, nei įprastai jūs turite, tuomet galite tai vadinti dvasine patirtimi. Tai reiškia, kad yra tūkstančiai įvairių dalykų, kurie gali būti įvardinti dvasine patirtimi.

Ar mes turėtume siekti dvasinės patirties?

Aš manau, kad išmintingiau siekti progreso ar didesnio sąmoningumo, tobulėjimo, siekti kažką daryti geriau, nei siekti dvasinės patirties, nes pats šis siekis gali praverti duris tam tikriems įsivaizduojamiems ar klaidinantiems potyriams, tokiems vitalo reiškiniams, kurie sukuria tik aukštesnių dalykų vaizdinį. Potyrių siekimu jūs galite suklaidinti save. Iš tikrųjų, patirtis turi ateiti spontaniškai, kaip vidinio progreso rezultatas, bet ji nėra savitikslis dalykas.

Išeiti iš žodžių

Pagrindinis sunkumas yra tai, kad jūs galvojate žodžiais, o jie neturi prasmės. Dažniausiai tai yra tik žodžiai, jūs kalbate apie Dievą, apie Aukščiausiąjį ar apie Jogą, jūs sakote daug dalykų, bet ar tai jūsų galvoje turi ryšį su kuo nors konkrečiu? Ar šie žodžiai atitinka jūsų mintį, jausmą, aiškią idėją ar patirtį? Ar tai tik žodžiai?

...Jūs turite matyti dalyką, patirtį, sudarančią šių žodžių esmę. Čia mes kalbame apie „Jogą“, bet kažkur kitur kas nors kalbėtų kitaip.

the words. Here we speak of Yoga but elsewhere one would speak differently; some would say, "I am seeking my *raison d'être*", and so on. Those who have a religious bent will say, "I want to find the divine Presence." There are fifty ways of saying the thing but it is the thing which is important; you must feel it in your head, in your heart, everywhere. It must be concrete, living, otherwise you cannot advance. You must come out of words and get into action—get into the experience, get into life.

Contacting "That"

There is "something", there is a reality which is beyond all our expressions, but which we can succeed in contacting by practising a discipline. We can identify ourselves with it. Once one is identified with it one knows what it is, but one cannot express it, for words cannot say it. So, if you use one kind of vocabulary, if you have a particular mental conviction, you will use the vocabulary corresponding to that conviction. If you belong to another group which has another way of speaking, you will call it or even think about it in that way. I am telling you this to give you the true impression, that there is something there which cannot be grasped—grasped by thought—but which exists. But the name you give it matters little, that's of no importance, it *exists*. And so the only thing to do is to enter into contact with it—not to give it a name or describe it. In fact, there is hardly any use giving it a name or describing it. One must try to enter into contact, to concentrate upon it, live it, *live* that reality, and whatever the name you give it is not at all important once you have the experience. The experience alone counts. And when people associate the experience with a particular expression—and in so narrow a way, so closed up in itself that apart from this formula one can find nothing—that is an inferiority. One must be able to live that reality through all possible paths, all occasions, all formations; one must live it, for that indeed is true, for that is supremely good, that is all-powerful, that knows all, that... Yes, one can live that, but one cannot speak about it. And if one does speak, all that one says about it has no great importance. It is only one way of speaking that is all. There is an entire line of philosophers and people who have replaced the notion of God by the notion of an impersonal Absolute or by a notion of Truth or a notion of justice or even by a notion of progress—of something eternally progressive; but for one who has within him the capacity of identifying himself with that, what has been said about it hasn't much importance. Sometimes one may read a whole book of philosophy and not progress a step farther. Sometimes one may be quite a fervent devotee of a religion and not progress. There are people who have spent entire lifetimes seated in contemplation and attained nothing. There are people (we have well-known examples) who used to do the most modest of manual works, like a cobbler mending old shoes, and who had an experience. It is altogether beyond what one thinks and says of it. It is some gift that's there, that is all.

Vienas pasakys taip: „Aš noriu surasti savo tikslą“, ir t. t. O turintis polinkį į religiją, pasakys kitaip: „Aš noriu aptikti Dieviškąjį Buvimą“. Yra daug būdų kalbėti apie tai, bet svarbiausia – jūs turite pajusti tai savo galvoje, pajusti savo širdyje, visur. Tai turi būti konkretu ir gyva, nes kitaip jūs nepažengsite į priekį. Jūs turite išėiti iš žodžių ir pasinerti į veiksmą, į patirtį, turite ištraukti į gyvenimą.

Susisiekti su „Tuo“

Egzistuoja „kažkas“, egzistuoja realybė, esanti už visų mūsų išsireiškimų ribų, bet ją mes galime pasiekti praktikuodami discipliną. Mes galime susitapatinti su šia realybe. Kai tik jūs susitapatinsite su ja, jūs sužinosite kokią ji yra, tačiau išreikšti jos jūs nesugebėsite, nes žodžiais to padaryti neįmanoma. Bet, jeigu jūs naudojate vienos rūšies žodyną, jeigu jūs turite tam tikrą mentalinį įsitikinimą, jūs naudosite šią nuomonę atitinkantį žodyną. Jeigu jūs priklausote kitai žmonių grupei, kuri vartoja kitokią leksiką, tuomet jūs vadinsite jį ir net galvosite apie jį, vartodami šią leksiką. Aš sakau tai, kad jūs sudarytumėte teisingą įspūdį apie „kažko“ buvimą ten, kas negali būti suvoktas (suvoktas mintimis), bet nepaisant to egzistuoja. Pavadinimai, kuriuos jūs jam suteikiate, reiškia nedaug, jie yra nereikšmingi, tiesiog šis „kažkas“ egzistuoja. Todėl vienintelis dalykas, kurį reikia atlikti, yra užmegzti ryšį su Juo, o nebandyti Jį įvardinti ar aprašyti. Jūs turite stengtis užmegzti kontaktą, jūs turite susikoncentruoti į Tai, gyventi Tuo, gyventi ta tikrove, ir kai atsiras patirtis, tuomet, kad ir kokį vardą jai duotumėte, tai jau nebebus svarbu. Svarbi tik patirtis. O, kai žmonės susieja patirtį su tam tikru išsireiškimu ir taip susiaurina ir užsidaro savyje, kad nieko, išskyrus šią formulę, neberanda, tai jau yra nusileidimas ant žemesnio laiptelio. Jūs turite gebėti gyventi šia tikrove visais įmanomais keliais, visomis progomis, visomis formacijomis, jūs turite gyventi ja, nes ji iš tiesų yra tikra, nes ji yra aukščiausias gėris, visagalė, visažinė, nes... Taip, jūs galite ja gyventi, bet nepajėgūs apie ją kalbėti. Ir net, jei kalbate, jūsų žodžiai neturi didelės reikšmės. Nes jie yra tik kalbėjimo būdas ir nieko daugiau. Yra visa eilė filosofų ir žmonių, kurie Dievo sąvoką pakeitė beasmenio Absoliuto sąvoka arba Tiesos ar teisingumo sąvokomis, ar net progreso, t. y. kažko amžinai besivystančio, sąvoka. Bet žmogui, kuris turi vidinį gebėjimą susitapatinti su Tuo, visi To apibrėžimai jau neturės didelės reikšmės. Kartais galite perskaityti visą filosofijos knygą, bet nepasistūmėti į priekį nė per žingsnį. Kartais žmogus gali būti gana karštai atsidavęs religijai, bet ne kiek nesivystyti. Yra žmonių, kurie visą gyvenimą praleido sėdėdami apmąstymuose ir nieko nepasiekė. Bet yra žmonių (mes turime gerai žinomų pavyzdžių), kurie dirba patį paprasčiausią rankų darbą, pvz., taiso seną avalynę, ir vis dėlto turi patyrimų. Tų patyrimų, kurie visiškai peržengia ribas to, ką apie tai galvojama ir sakoma. Tai yra tam tikra dovana, ir viskas. Todėl vienintelis reikalingas dalykas – susitapatinti su Tuo ir Tuo gyventi. Kartais jūs

And all that is needed is to be that—to succeed in identifying oneself with it and live it. At times you read one sentence in a book and that leads you there. Sometimes you read entire books of philosophy or religion and they get you nowhere. There are people, however, whom the reading of philosophy books helps to go ahead. But all these things are secondary. There is only one thing that's important: that is a sincere and persistent will, for these things don't happen in a twinkling. So one must persevere. When someone feels that he is not advancing, he must not get discouraged; he must try to find out what it is in the nature that is opposing, and then make the necessary progress. And suddenly one goes forward. And when you reach the end you have an experience. And what is remarkable is that people who have followed altogether different paths, with altogether different mental constructions, from the greatest believer to the most unbelieving, even materialists, have arrived at that experience, it is the same for everyone. Because it is true—because it is real, because it is the sole reality. And it is quite simply *that*. I do not say anything more. This is of no importance, the way one speaks about it, what is important is to follow the path, *your* path, no matter which—yes, to go there.

Birth into the Spirit

In the individual existence, [the spirit] is what makes all the difference; so long as one just speaks of the spirit and it is something one has read about, whose existence one vaguely knows about, but not a very concrete reality for the consciousness, this means that one is not born into the spirit. And when one is born into the spirit, it becomes something much more concrete, much more living, much more real, much more tangible than the whole material world. And this is what makes the essential difference between beings. When *that* becomes spontaneously real—the true, concrete existence, the atmosphere one can freely breathe—then one knows one has crossed over to the other side. But so long as it is something rather vague and hazy—you have heard about it, you know that it exists, but... it has no concrete reality—well, this means that the new birth has not yet taken place.

A Reversal of Consciousness

There is a moment—because it is a question which becomes more and more intense and more and more acute—when you have even the feeling, precisely, that things are strange, that is, they are not real; a moment comes when this sensation that you have of yourself, of being yourself, becomes strange, a kind of sense of unreality. And the question continues coming up: "But then, what is myself?" Well, there is a moment when it comes up with so much concentration and such intensity that with this intensity of concentration suddenly there occurs a reversal, and then, instead of being on this side you are on that side, and when you are on that side everything is very simple; you understand, you know, you are, you live, and then you see clearly the unreality of the rest, and this is enough.

perskairot knygoje tik vieną sakinį ir jis jau nuveda Ten. O kartais, ištiesos perskaitytos filosofinės ar religinės knygos jūsų niekur nenuveda. Ir nors čia yra žmonių, kuriems filosofinių knygų skaitymas padeda judėti į priekį, vis dėlto visi šie dalykai yra antraeiliai. Vienintelis svarbus dalykas yra – nuoširdi ir atkakli valia, nes Tai neįvyksta akimirksniu. Todėl jums reikalingas atkaklumas. Jeigu žmogus jaučia, kad nežengia į priekį, jis neturi nusiminti, jis turi bandyti išsiaiškinti, kas jo prigimtyje priešinasi, jis turi išsiaiškinti ir tęsti darbą. Ir tuomet jis greitai pajudės į priekį. Ir kai nueisite iki galo, jūs turėsite patirtį. Nuostabu yra tai, kad žmonės, nors jie eina skirtingais keliais, turi skirtingus įsitikinimus, karštai tikintys ir visiškai ateistai, netgi materialistai, visi jie pasiekia tą patirtį, ji yra visiems vienoda. Todėl, kad tai tiesa, nes tai tikra, nes tai vienintelė tikrovė.

Ir tai yra tiesiog Tai. Aš nebeturiu ką pridurti. Nesvarbu ką žmogus kalba apie Tai, svarbu eiti keliu, *savo* keliu, nesvarbu kuriuo ... taip, eiti Ten.

Gimimas dvasioje

Individualiame buvime [dvasia] sukuria visus skirtumus. Kol jūs tik kalbate apie dvasią, kol esate tik apie ją skaitę, kol apie jos buvimą turite tik miglotas žinias, bet ji nėra konkreti tikrovė jūsų sąmonei, tai reiškia, kad jūs nesate gimę dvasioje. O kai žmogus gimsta dvasioje, ji tampa neišmatuojamai konkretesnė, gyvesnė, apčiuopiamesnė už visą materialų pasaulį. Ir tai nulemia esminį skirtumą tarp būtybių. Kai Tai spontaniškai tampa realiu, tikru, konkrečiu buvimu, tiesiog atmosfera, kuria galite kvėpuoti, tuomet jūs suprantate, kad jau esate perėję į kitą pusę. Bet kol visa tai atrodo miglotai, neaiškiai (jūs apie tai girdėjote, žinote, kad tai egzistuoja, bet jums tai nėra konkreti realybė), na, reiškia jūsų naujas gimimas dar neįvyko.

Sąmonės apsvertimas

Yra momentas (ir šis klausimas tampa vis svarbesnis ir aštresnis), kai jūs pradėdate jausti, labai aiškiai jausti, kad viskas aplinkui yra svetima, keista, nerealū. Ateina momentas, kai jūsų savęs paties suvokimas, buvimo savimi jausmas tampa neįprastas ir tam tikra prasme nerealus. Ir vis kyla klausimas: „Bet kas tuomet esu aš?“ Na, yra momentas, kai tai ateina su tokia jėga ir įtampa, kad dėl jos intensyvumo staiga įvyksta apsvertimas, ir tuomet jūs iš karto atsiduriate kitoje pusėje. O kai jūs jau esate kitoje pusėje, viskas tampa be galo paprasta, jūs viską suprantate, žinote, jūs esate, jūs gyvenate, tada aiškiai matote viso kito nerealumą ir jums to pakanka.

Matote, žmogui gali tekti laukti dienas, mėnesius, metus, šimtmečius, jis gali laukti daug gyvenimų, kol šis momentas ateis.

You see, one may have to wait for days, months, years, centuries, lives, before this moment comes. But if one intensifies his aspiration, there is a moment when the pressure is so great and the intensity of the question so strong that something turns over in the consciousness, and then this is absolutely what one feels: instead of being here one is there, instead of seeing from outside and seeking to see within, one is inside; and the minute one is within, absolutely everything changes, completely, and all that seemed to him true, natural, normal, real, tangible, all that, immediately,—yes, it seems to him very grotesque, very queer, very unreal, quite absurd; but one has touched something which is supremely true and eternally beautiful, and this one never loses again.

Once the reversal has taken place, you can glide into an external consciousness, not lose the ordinary contact with the things of life, but that remains and it never moves. You may, in your dealings with others, fall back a little into their ignorance and blindness, but there is always something there, living, standing up within, which does not move any more, until it manages to penetrate everything, to the point where it is over, where the blindness disappears for ever. And this is an absolutely tangible experience, something more concrete than the most concrete object, more concrete than a blow on your head, something more real than anything whatever.

This is why I always say... when people ask me how one may know whether he is in contact with his psychic being or how one may know whether he has found the Divine, well, it makes me laugh; for when it happens to you it is over, you can no longer ask any questions, it is done; you do not ask how it happens, it is done.

Contact with One's Psychic Being

In the ordinary life there's not one person in a million who has a conscious contact with his psychic being, even momentarily. The psychic being may work from within, but so invisibly and unconsciously for the outer being that it is as though it did not exist. And in most cases, the immense majority, almost the totality of cases, it's as though it were asleep, not at all active, in a kind of torpor.

It is only with the sadhana and a very persistent effort that one succeeds in having a conscious contact with his psychic being...

In almost, almost all cases, a very, very sustained effort is needed to become aware of one's psychic being. Usually it is considered that if one can do it in thirty years one is very lucky—thirty years of sustained effort, I say. It may happen that it's quicker. But this is so rare that immediately one says, "This is not an ordinary human being." That's the case of people who have been considered more or less divine beings and who were great yogis, great initiates.

The Psychic Being

[The Psychic being] is a centre of light and truth and knowledge and beauty and harmony

Bet jeigu žmogus sustiprina savo siekimą (veržimąsi), ateina momentas, kai spaudimas tampa toks didelis, o klausimo intensyvumas toks stiprus, kad sąmonėje kažkas apsiverčia ir tuomet žmogus visa savo esybe pajunta, kad užuot būdamas čia, jis yra ten, vietoj stebėjęs iš išorės ir bandęs pamatyti vidų, jis jau yra viduje. Ir tada, kai jis yra viduje, absoliučiai viskas pasikeičia iš esmės. Tuomet viskas, kas jam atrodė tikra, natūralu, normalu, realu, apčiuopiama, visa tai per akimirką – taip, visa tai jam tampa groteskiška, išskirtinai keista, labai netikra, gana absurdiška. Žmogus prisiliečia prie Aukščiausios Tiesos ir Amžinojo Grožio ir To jis jau niekada daugiau nepraras.

Po šio apsisvertimo jūs galite nuslysti į išorinę sąmonę, nepraradami ryšio su gyvenimu, bet Tai išliks ir Tai niekur nedings. Jūs, turėdami reikalų su kitais, galite truputį nusileisti į jų neišmanymą ir aklumą, bet viduje visada gyvens, bus kažkas, kas nebeišeis tol, kol neįsismelks į viską tiek, kad aklumas išnyks visiems laikams. Ir tai absoliučiai apčiuopiama patirtis, kažkas konkretnesnio už patį konkrečiausią daiktą, ji konkretnė nei, pvz., smūgis į galvą, tai kažkas daug realesnio nei bet koks gyvenimo faktas, įvykis ar reiškinys.

Ir todėl, kai žmonės klausia manęs, kaip sužinoti, ar jie jau turi kontaktą su savo psichine esybe arba, kaip jiems suprasti, ar jie surado Dieviškąjį, tai prajuokina mane, nes, kai jums tai atsitinka, jūs nebegalite uždavinėti jokių klausimų, tai padaryta, jūs neklausinėjate, kaip tai įvyko, nes viskas tampa aišku.

Kontaktas su savo psichine esybe

Paprastame gyvenime iš milijono žmonių nerasite nei vieno, kuris nors akimirkai turėjo sąmoningą kontaktą su savo psichine esybe. Psichinė esybė gali veikti iš vidaus, bet taip nematomai ir nesuvokiamai išorinei esybei, kad ji atrodo visai neegzistuojanti. Ir daugeliu atvejų, beveik be išimčių, ji tarsi miega, būdama visai neaktyvi arba savotiškoje sustingimo būsenoje.

Ir tik sadhanos ir atkaklių pastangų dėka žmogus gali pasiekti sąmoningo kontakto su savo psichine esybe...

Beveik visais atvejais reikalingos labai atkaklios pastangos, kad pažinti savo psichinę esybę. Paprastai manoma, kad jeigu kažkam pavyko tai per 30 nuolatinių pastangų metų, reiškia jam labai pasisiekė. Bet tai gali įvykti ir greičiau. Tiesa, tai būna taip retai, kad iškart sakoma: „Tai nepaprastas žmogus.“ Taip nutinka žmonėms, kurie buvo laikomi daugiau ar mažiau dieviškosiomis būtybėmis ir kurie buvo didžiais jogais, didžiais pašvęstaisiais.

Psichinė esybė

[Psichinė esybė] yra šviesos, tiesos, žinojimo, grožio, harmonijos centras, kurį kiekviename iš mūsų po truputį kuria Dieviškasis „Aš“ savo buvimu. Jai daro įtaką, ją formuoja ir suteikia judėjimo

which the Divine Self in each of you creates by his presence, little by little; it is influenced, formed and moved by the Divine Consciousness of which it is a part and parcel. It is in each of you the deep inner being which you have to find in order that you may come in contact with the Divine in you. It is the intermediary between the Divine Consciousness and your external consciousness; it is the builder of the inner life, it is that which manifests in the outer nature the order and rule of the Divine Will. If you become aware in your outer consciousness of the psychic being within you and unite with it, you can find the pure Eternal Consciousness and live in it; instead of being moved by the Ignorance as the human being constantly is, you grow aware of the presence of an eternal light and knowledge within you, and to it you surrender and are integrally consecrated to it and moved by it in all things.

For your psychic being is that part of you which is already given to the Divine. It is its influence gradually spreading from within towards the most outward and material boundaries of your consciousness that will bring about the transformation of your entire nature. There can be no obscurity here; it is the luminous part in you. Most people are unconscious of this psychic part within them; the effort of Yoga is to make you conscious of it, so that the process of your transformation, instead of a slow labour extending through centuries, can be pressed into one life or even a few years.

The psychic being is that which persists after death, because it is your eternal self; it is this that carries the consciousness forward from life to life.

The psychic being is the real individuality of the true and divine individual within you. For your individuality means your special mode of expression and your psychic being is a special aspect of the one Divine Consciousness that has taken shape in you...

The Temple within You

In the depths of your consciousness is the psychic being, the temple of the Divine within you. This is the centre round which should come about the unification of all these divergent parts, all these contradictory movements of your being. Once you have got the consciousness of the psychic being and its aspiration, these doubts and difficulties can be destroyed. It takes more or less time, but you will surely succeed in the end. Once you have turned to the Divine, saying, "I want to be yours", and the Divine has said, "Yes", the whole world cannot keep you from it. When the central being has made its surrender, the chief difficulty has disappeared. The outer being is like a crust. In ordinary people the crust is so hard and thick that they are not conscious of the Divine within them. If once, even for a moment only, the inner being has said, "I am here and I am yours", then it is as though a bridge has been built and little by little the crust becomes thinner and thinner until the two parts are wholly joined and the inner and the outer become one.

The Value of a Physical Body

Dieviškoji Sąmonė, kurios neatskirama dalimi psichinė esybė yra. Kiekviename iš jūsų giliai viduje yra būtybė, kurią jūs turite rasti, kad galėtumėte susisiekti su jumyse esančiu Dieviškumu. Psichinė esybė yra tarpininkas tarp Dieviškosios sąmonės ir jūsų išorinės sąmonės; ji yra vidinio gyvenimo kūrėjas, o išorinėje prigimtyje ji pasireiškia kaip Dieviškosios Valios tvarka ir valdymas. Jeigu jūs savo išorinėje sąmonėje suvoksitė jūsų viduje esančią psichinę esybę ir susijungsite su ja, jūs atrasitė grynąją Amžinąją Sąmonę ir galėsite joje gyventi; užuot būdami valdomi Neišmanymo, kaip nuolat yra valdomos visos žmogiškosios būtybės, jūs vis labiau suvoksitė amžinosios Šviesos ir Žinojimo būvimą jumyse, pasiduositė, tapsitė visapusiškai pasišventę šiai Šviesai bei Žinojimui ir busitė Jų vedami visuose dalykuose.

Nes psichinė esybė yra toji jūsų dalis, kuri jau priklauso Dieviškumui. Būtent jos įtaka palaiapsniui iš vidaus plečiasi link labiausiai išorinių ir materialių jūsų sąmonės ribų, kuri transformuos visą jūsų prigimtį. Joje nėra jokios tamsos, ji yra pati šviesiausia jūsų pačių dalis. Dauguma žmonių nejaučia šios psichinės savo vidinės dalies, bet Jogos dėka jūs pradėdatė suvokti ją ir jūsų transformacijos procesas, vietoj to, kad tęstųsi šimtmečius, gali būti suspaustas į vieną gyvenimą ar net kelerius metus.

Psichinė esybė išlieka po mirties, nes ji yra jūsų amžinasis „Aš“, būtent ji neša sąmonę iš gyvenimo į gyvenimą.

Psichinė esybė – tai tikrojo Dieviškumo, paslėpto jūsų viduje, reali asmenybė. Juk jūsų asmenybė yra jūsų ypatingas, nepakartojamas išraiškos būdas, o jūsų psichinė esybė yra ypatingas Dieviškosios Sąmonės aspektas, įgavęs pavidalą jumyse.

Šventykla jūsų viduje

Jūsų sąmonės gelmėse yra psichinė esybė – Dieviškumo šventykla jūsų viduje. Tai centras, aplink kurį turi susivienyti visos skirtingos dalys ir visi prieštaringi jūsų esybės vyksmai. Kai tik jūs įgyjate psichinės esybės sąmonę ir jos veržimąsi (aspiraciją), išnyksta visos abejonės ir sunkumai. Tai, be abejo, pareikalautė tam tikro laiko, bet galiausiai jums tikrai pasiseks. Kai tik jūs atsigręšitė į Dievą pasakydami: „Aš noriu būti Tavo“, o Dievas atsakys: „Taip“, tuomet visas pasaulis nesugebės jus nuo to sulaukyti. Kai centrinė esybė pasidavė, išnykta pagrindinė kliūtis. Išorinė esybė panaši į plutą. Paprasti žmonės turi tokią kietą ir storą plutą, kad jie nesuvokia (nejaučia) jų viduje glūdinčio Dieviškumo. Jeigu bent kartą, nors akimirksniai, vidinė esybė pasako: „Aš čia, aš tavo“, tuomet atsiranda tarsi tiltas ir pamažu žievė tampa vis plonesnė ir plonesnė, kol galiausiai abi dalys visiškai susijungia ir vidinė bei išorinė tampa vienu.

Fizinio kūno reikšmė

Šis darbas, šis esybės harmonizavimas ir organizavimas aplink Dieviškąjį centrą gali būti atliktas tik fiziniame kūne ir žemėje. Tai

this kind of work, this harmonisation and organisation of the being around the divine Centre can only be done in a physical body and on earth. That is truly the essential and original reason for physical life. For, as soon as you are no longer in a physical body, you can no longer do it *at all*.

And what is still more remarkable is that only human beings can do it, for only human beings have at their centre the divine Presence in the psychic being...

And yet, human beings come into a physical body without knowing why, most of them go through life without knowing why, they leave their body without knowing why, and they have to begin the same thing all over again, indefinitely, until one day, someone comes along and tells them, "Be careful! you know, there is a purpose to this. You are here for this work, don't miss your opportunity!"

And how many years are wasted.

The Work of the Psychic Being

What is the work of the psychic being?

What is the work of the psychic being? You want it to have some work? What do you want to say exactly? What is its function? Ah! very well. One could put it this way, that it is like an electric wire that connects the generator with the lamp. Now, if someone has understood, let him explain what I said!...

The generator is the Divine and the lamp is the body.

It is the body, it is the visible being.

So, that is its function. This means that if there were no psychic in Matter, it would not be able to have any direct contact with the Divine. And it is happily due to this psychic presence in Matter that the contact between Matter and the Divine can be direct and all human beings can be told, "You carry the Divine within you, and you have only to enter within yourself and you will find Him." It is something very particular to the human being or rather to the inhabitants of the earth. In the human being the psychic becomes more conscious,

Difficulties and the Psychic Being

I think the more psychic one is, usually, the more difficulties he has. Only, one is armed to face the difficulties. But the more psychic one is, the more is he in contradiction with the present state of the world. So when one is in opposition with something, the result is difficulties. And I have noticed that most often those who have many difficulties are those who are in a more or less close contact with their psychic being. If you want to speak about outer circumstances—I am not speaking of the character, that's quite different, but of outer circumstances—the people who have to struggle most and would have most reason to suffer are those who have a very developed psychic being.

First, the development of the psychic being has a double result which is concomitant. That is, with the development of the psychic being, the sensitivity of the being grows. And with the growth of sensitivity there is also the growth of the capacity for suffering; but there is the counterpart, that is, to

ir yra esminė ir pirmapradė fizinio gyvenimo priežastis. Nes kai tik jūs nebesate fiziniame kūne, jūs *apskritai* negalite daryti šio darbo.

Ir dar nuostabiau yra tai, kad tik žmogiškosios būtybės geba tai padaryti, nes tik jie savo centre turi Dieviškąjį Buvimą psichinėje esybėje...

Bet žmonės vis dar gimsta fiziniame kūne visiškai nežinodami kodėl. Dauguma jų gyvena nežinodami kodėl, jie palieka savo kūną nežinodami kodėl ir jie visa tai turi pradėti iš naujo vėl ir vėl neribotą laiką tol, kol vieną dieną kažkas ateis ir pasakys: „Būkite atidūs! Žinokite, visa tai turi tikslą. Ir jūs esate čia dėl šio darbo, nepraleiskite savo galimybės!“

Bet, kaip daug metų iššvaistyta.

Psichinės esybės darbas

Ką daro psichinė esybė?

Ką daro psichinė esybė? Jūs norite, kad ji kažką darytų? Ką jūs turite omenyje? Kokios jos funkcijos? Na, puiku. Galima būtų pasakyti taip, kad tai tarsi elektros laidas, jungiantis generatorių su lempa. Dabar, jei kas nors suprato, tegul paaiškina, ką aš pasakiau!...

Generatorius – Dievas, o lempa – kūnas.

Taip, kūnas – tai yra matoma būtybė.

Taigi, tai yra jos funkcija. Tai reiškia, kad jei Materijoje nebūtų psichiškojo, ji negalėtų turėti jokio tiesioginio kontakto su Dieviškumu. Laimei, dėl šio psichiškojo buvimo Materijoje, tas kontaktas tarp Materijos ir Dieviškumo gali būti tiesioginis ir todėl kiekvienai žmogiškai būtybei galima pasakyti: „Tu nešiojiesi Dieviškumą savyje ir tau tereikia įeiti į savo vidų, ir tu Jį surasi“. Tai yra kažkas labai ypatingo žmogaus būtybei arba, tiksliau, žemės gyventojams. Žmogaus būtybėje psichiškasis tampa sąmoningasis,

Sunkumai ir psichinė esybė

Manau, kad kuo jautresnė jūsų psichika, tuo daugiau sunkumų jūs turite. Bet žmogus yra apginkluotas, kad galėtų sutikti šiuos sunkumus. Tačiau, kuo jautresnė psichika, tuo didesnę priešingumą su dabartine pasaulio būkle tai sukelia. Taigi, priešingumas kažkam sukelia sunkumus. Ir aš pastebėjau, kad dažniausiai daug sunkumų turi tas, kas daugiau ar mažiau tampriai yra susijęs su savo psichine esybe. Jei kalbėtume apie išorines aplinkybes (aš nekalbu apie charakterio ypatybes, tai visai kas kita, o tik apie išorines aplinkybes), tie žmonės, kurie turi daugiausiai kovoti ir dėl to turėtų daugiausiai priešasčių kentėti, yra tie, kurių psichinė esybė labai išsivysčiusi.

Visu pirma, psichinės esybės vystymasis turi dvejoją tarpusavyje susijusį rezultatą. Tai yra, psichinei esybei besivystant didėja žmogaus jautrumas. O didėjant jautrumui didėja ir gebėjimas pakelti kančią, be to yra papildantis gebėjimas, t. y., kuo tampresnis ryšys su psichine esybe, tuo labiau keičiasi reakcija į gyvenimo aplinkybes, jos priimamos jau visiškai kitaip, su savotiška vidine

the extent to which one is in relation with the psychic being, one faces the circumstances of life in an altogether different way and with a kind of inner freedom which makes one capable of withdrawing from a circumstance and not feeling the shock in the ordinary way. You can face the difficulty or outer things with calm, peace, and a sufficient inner knowledge not to be troubled. So, on one side you are more sensitive and on the other you have more strength to deal with the sensitivity.

The Psychic and the Truth

Does the psychic being identify itself with the inner Truth?

It organises itself around it and enters into contact with it. The psychic is moved by the Truth. The Truth is something eternally self-existent and dependent on nothing in time or space, whereas the psychic being is a being that grows, takes form, progresses, individualises itself more and more. In this way it becomes more and more capable of manifesting this Truth, the eternal Truth that is one and permanent. The psychic being is a progressive being, which means that the relation between the psychic being and the Truth is a progressive one. It is not possible to become aware of one's psychic being without becoming aware at the same time of the inner Truth. All those who have had this experience—not a mental experience but an integral experience of contact with the psychic being, not a contact with the idea they have constructed of it, but a truly concrete contact—all say the same thing: from the very minute this contact takes place, one is absolutely conscious of the eternal Truth within oneself and one sees that it is the purpose of life and the guide of the world...

The Knowledge of the Psychic

The perception of the exterior consciousness may deny the perception of the psychic. But the psychic has the true knowledge, an intuitive instinctive knowledge. It says, "I know; I cannot give reasons, but I know." For its knowledge is not mental, based on experience or proved true. It does not believe after proofs are given: faith is the movement of the soul whose knowledge is spontaneous and direct. Even if the whole world denies and brings forward a thousand proofs to the contrary, still it knows by an inner knowledge, a direct perception that can stand against everything, a perception by identity. The knowledge of the psychic is something which is concrete and tangible, a solid mass. You can also bring it into your mental, your vital and your physical; and then you have an integral faith—a faith which can really move mountains.

Doing Yoga with the Head

I believe there is a vast difference between an effort for transformation which, precisely, comes from the psychic centre of the being and a kind of mental constructions to obtain something.

I don't know, it is very difficult to make oneself understood, but so long as the thing goes on in the head in this way (*Mother turns a finger near her*

laisve, kuri žmogui suteikia galimybę atsitrauki nuo aplinkybių ir nejausti sukrėtimų įprastu būdu. Jūs galite su sunkumais ar išoriniais dalykais susitikti ramiai, taikiai, turėdami pakankamą vidinį žinojimą, kad nebūtų nerimo. Taigi, iš vienos pusės esate jautresnis, o iš kitos – turite daugiau jėgų susitvarkyti su šiuo jautrumu.

Psichinė esybė ir Tiesa

Ar psichinė esybė susitapatina su vidine Tiesa?

Ji organizuoja save aplink Tiesą ir užmezga kontaktą su Ja.

Psichinė esybė juda Tiesos dėka. Tiesa yra kažkas, kas yra amžinai savaime esantis ir nuo nieko nepriklausantis šiame erdvės ir laiko pasaulyje, tuo tarpu psichinė esybė – tai būtybė, kuri auga, įgauna formą, vystosi, vis labiau individualizuodama save. Taip ji tampa vis labiau ir labiau pajėgi išreikšti šią Tiesą, amžinąją Tiesą, kuri yra viena ir nekintanti. Psichinė esybė yra besivystanti, progresuojanti būtybė, o tai reiškia, kad jos ryšys su Tiesa yra progresuojantys. Neįmanoma suvokti savo psichinės esybės, kartu nesuvokus vidinės Tiesos. Todėl visi, kas turi tokią patirtį – ne mentalinę patirtį, o integralią kontakto su psichinę esybę patirtį, ne kontakto su idėja, kurią jie sukonstravo, o tikrojo konkretaus kontakto patirtį, – jie visi sako vieną ir tą patį: kai įvyksta kontaktas, tuoj pat žmoguje įsiviešpatauja absoliutus savo viduje esančios amžinosios Tiesos suvokimas ir žmogus mato, kad Ji yra gyvenimo tikslas ir pasaulio vadovas.

Psichiškasis žinojimas

Tai ką suvokia išorinė sąmonė gali prieštarauti psichiniam suvokimui. Tačiau psichiškasis turi tikrąjį žinojimą, intuityvų, instinktyvų žinojimą. Jis sako: „Aš žinau. Aš negaliu pagrįsti, bet aš žinau“. Nes jo žinojimas ne mentalinis, jis negrindžiamas patirtimi ar įrodytomis tiesomis. Jo tikėjimas neatsiranda įrodinėjimų pagrindu: šis tikėjimas – tai sielos vyksmas, o sielos žinojimas yra savaiminis ir tiesioginis. Net jeigu visas pasaulis neigs ir teiks tūkstančius priešingų įrodymų, vis tiek ji liks ištikima savo vidiniam žinojimui, savo tiesioginiam suvokimui, suvokimui per susitapatinimą, kuris atsilaukys prieš bet ką. Psichiškasis žinojimas – tai kažkas labai konkretaus ir apčiuopiamo, kaip kietas monolitas. Jūs taip pat galite šį žinojimą priimti į savo mentalą, vitalą ir kūną, tuomet jūs turėsite vientisą tikėjimą, kuris realiai gali išjudinti kalnus.

Jogos praktika per protą

Aš tikra, kad yra didžiulis skirtumas tarp pastangų, ateinančių konkrečiai iš psichinio būtybės centro, siekiant transformacijos, ir mentalinių konstrukcijų rūšies, siekiant ką nors gauti.

Aš nežinau, labai sunku priversti save suprasti, bet kol prote viskas vyksta šitaip (*Motina pasuka pirštą prie kaktos*), jis neturi jėgos. Jis turi labai mažą jėgą, kuri yra labai ribota. Ir visą laiką jis

forehead), it has no power. It has a very little force that is extremely limited. And all the time it belies itself. One thinks that with great difficulty one collects a will, artificial enough, besides, and one tries to catch something, and the very next minute it has all vanished. And one doesn't even realise it; one asks oneself, "How does it happen to turn out like that?"

I don't know, indeed it seems to me very difficult to do yoga with the head—unless one is gripped.

The will is not in the head.

The will—what I call the will—is something that's here (*Mother points to the centre of the chest*), which has a power of action, a power of realisation.

What one does exclusively in the head is subject to countless fluctuations; it is not possible to construct a theory, for instance, without there intervening immediately things, which give all the opposite arguments. And so, there's the great skill of the mind, you know: it can prove no matter what, argue about anything at all. Consequently one does not go a step farther. Even if momentarily one catches an idea that has a certain force, unless one can keep that state of intensity, as soon as there is a relaxation all the contrary things come along, and all, as you know, with the charm of their expression. So it is a ceaseless battle.

The Heart Has Wings

There are people in whom the psychic movement, the emotional impulse is stronger than intellectual understanding. They feel an irresistible attraction for the Divine without knowing, without having the slightest idea of what it is, of what it can be, what it represents—nothing, no intellectual notion—but a kind of impulse, attraction, a need, an inevitable need.

And these people who have that, if, I may say as a result of the Grace, they have a mind which does not trouble them, does not question, does not discuss, go very fast...

There are others who understand first, who are very intellectual, have studied, can play with words and ideas, who will give you brilliant lectures on all the philosophies, all the religions, all human conceptions and who, perhaps, will take years to advance one step. Because all that goes on in the head.

Many things go on in the head. I have told you this already several times, the head is like a public square. Anything at all can enter there, come, cross over, go out, and create a lot of disorder. And people who are in the habit of playing with ideas are the ones most hampered from going farther. It is a game that's pretty, attractive; it gives you the impression that you are not altogether ordinary, at the level of ordinary life, but it cuts the wings.

It's not the head which has wings: it's the heart.

13. The Ego and Self-giving Get Out of the Ego

...the whole universe moves in accordance with [your] ego: you are at the centre, and the universe turns round you. If you look at yourself attentively,

meluoja sau. Žmogus sugalvoja ir su dideliu vargu sukaupia valią, be to, pakankamai dirbtinę, ir bando kažką pagauti, suvokti, bet jau kitą minutę visa tai dingsta. Ir jis net negali to suvokti, tik klausia savęs: „Kaip tai galėjo įvykti?“

Nežinau, man tikrai atrodo, kad praktikuoti Jogą per protą yra labai sunku, bent jau, kai jis suvaržytas.

Valia yra ne prote.

Valia, tai ką aš vadinu valia, gludi čia (*Motina rodo į krūtinės centrą*), ji turi veikimo jėgą, realizacijos jėgą.

Tai, ką jūs darote išskirtinai galva, per protą, įtakojama daugybės svyravimų, dvejonų, pavyzdžiui, neįmanoma sukurti teorijos be tuoj pat įsiterpiančių dalykų, kurie pateikia tik priešingus argumentus. Ir dar, žinote, yra puikus proto įgūdis: protas geba įrodyti bet ką, ginčytis dėl bet ko. Dėl šios priežasties jūs nežengsite nei vieno žingsnio į priekį. Net jeigu akimirksniu jums gimt idėja, turinti tam tikros jėgos, iš karto, kai prasidės atsipalaidavimas (nebent jūs pajėgūs išlaikyti tą intensyvumo būseną), pasirodys dalykai oponuojantys šiai idėjai ir, kaip žinote, su savo išraiškingumo žavesiu. Taigi tai yra nesibaigianti kova.

Širdis turi sparnus

Yra žmonių, kurių psichinis vyksmas, emocinis impulsas yra daug stipresni už intelektualinį supratimą. Jie jaučia nenugalimą trauką Dieviškajam, neturėdami jokių žinių apie tai, net neįsivaizduodami, kas tai yra, kas tai gali būti, kas už to stovi – nieko, jokios racionalios nuomonės, nieko išskyrus impulsą, trauką, nuolatinį poreikį.

Ir šie žmonės, kurie tai turi, jeigu tik jie (aš galiu pasakyti Malonės dėka) turi protus, kurie jiems nekelia rūpesčių, neužduoda klausimų, nediskutuoja, jie eina labai greitai...

Yra kiti, kurie pirmiausia supranta, jie yra labai intelektualūs, išsilavinę, moka žaisti žodžiais, idėjomis, jie perskaitys jums puikią paskaitą apie visas filosofijas, religijas, žmogiškąsias koncepcijas, bet tam, kad pažengti bent vieną žingsnį į priekį jiems, galbūt, prireiks metų. Nes visa tai vyksta jų prote.

Daug dalykų sukasi prote. Aš sakiau jums apie tai jau kelis kartus – protas panašus į miesto aikštę. Bet kas gali patekti ten: ateiti, pereiti, išeiti ir sukurti didelę betvarkę. Ir žmonėms, turintiems įprotį žaisti idėjomis, ypač sunku judėti į priekį. Tai gražus ir patrauklus žaidimas, jis sudaro įspūdį, kad jūs nesate visai paprasti, ne įprasto gyvenimo lygio, bet šis žaidimas apkerpa sparnus.

Protas neturi sparnų, sparnus turi širdis.

13. Ego ir atsidavimas Išeiti iš ego

Visa visata juda pagal [jūsų] ego: jūs esate centre, o visata sukasi aplink jus. Jei įdėmiai išsižiūrėsite į save, pamatysite būtent taip. Jūsų

you will see it is like that. Your vision of the universe—that's you at the centre and the universe all around. So there is no place for anything else. It is not the universe you see: it is yourself you see in the universe.

So, at first, to begin with, one must be able to get out of the ego. Afterwards, it has to be, you understand, in a certain state of inexistence. Then you begin to perceive things as they are, from a little higher up. But if you want to know things as they really are, you must be absolutely like a mirror: silent, peaceful, immobile, impartial, without preferences and in a state of total receptivity. And if you are like that, you will begin to see that there are many things you are not aware of, but which are there, and which will start becoming active in you.

Then you will be able to be *in* these things instead of being exclusively enclosed within the little point you are in the universe.

There are all kinds of ways of getting out of yourself. But it is indispensable if you want to begin to know things as they are and not in terms of yourself.

The Hard Shell of Ego

This sense of one's own person becomes a kind of cage, a prison which shuts you in, prevents you from being true, from knowing truly, acting truly, understanding truly. It is as though someone had put you in a very hard shell and you were compelled to stay there.

This is the first sensation you have. Afterwards you begin to tap against the shell in order to break it. Sometimes it resists very long. But still, when you begin to feel this, that what you believed to be yourself, the person doing things and for whom they are done, the person who exists and makes you what you are, yes, when you pass from this to the consciousness that this is a prison preventing you from being truly yourself, then you have made great progress, and there is hope. You feel yourself stifled, crushed, absolutely shut up in a prison without air, without light, without an opening, and then you begin pushing from inside, pushing, pushing, pushing so that it may break.

And the day it breaks, the day it opens, suddenly, you enter the psychic consciousness. And then you understand. And then, truly, if you have a sense of humour, you laugh; you realise your stupidity.

Cut the Knot of the Ego

Sweet Mother, what does the "knot of the ego" mean?

Knot? Oh! It is an image, you see. But it is something that clings to you and holds you as tightly as a well-made rope knot. And so it is always said that in order to progress truly the first thing to do is to cut the knot of the ego. It is very expressive and makes a good image, doesn't it?—one is tied up, one is shut up in oneself, bound as in a prison by knots which tie up all the parts of the being together; it is this which produces a cohesion. But at the same time it is a limitation, a limiting.

visatos vizija – centre esate jūs, o visata aplink. Taigi niekam daugiau vietos nėra. O tai reiškia, kad jūs matote ne visatą, o save visatoje.

Taigi tam, kad pradėti, jūs visų pirma turite išeiti iš ego. Po to ego turi būti, suprantate, tarsi nebūtis būsenoje. Tuomet pradėsite suvokti dalykus tokius, kokie jie yra, iš truputį aukštesnio taško. Bet, jeigu jūs norite pažinti dalykus tokius, kokie jie yra iš tikrųjų, jūs turite būti visiškai kaip veidrodis: turite pasiekti tylos, taikos, ramybės, nejudumo, prielankumo nebuvimo būseną, o taip pat visiško imlumo būseną. Ir kai jūs pasieksite šią būseną, jūs pradėsite matyti, kad yra daugybė dalykų, kurių jūs nežinote, bet kurie egzistuoja ir tampa jumyse vis aktyvesni.

Ir tada jūs galėsite būti šiuose dalykuose, užuot buvę uždaryti tik tame mažame taške, kuriuo esate visatoje.

Yra daug būdų išsikapstyti iš savęs. Bet tai būtina, jeigu jūs ketinate pažinti dalykus tokius, kokie jie yra, o ne jūsų pačių požiūriu.

Kietas ego apvalkalas

Šis savo paties asmenybės jausmas tampa savotišku narvu, kalėjimu, kuris laiko jus nelaisvėje, neleidžia tikrai būti, žinoti, veikti ir suprasti. Atrodo, kad tarsi kažkas jus patalpino į labai kietą apvalkalą ir jūs priversti ten būti.

Tai pirmas jūsų pojūtis. Po jo jūs pradėdate belsti į apvalkalą, tam, kad jį suardyti. Kartais jis priešinasi gana ilgai. Bet vis dėlto, kai jūs pradėdate jausti, kad tai, ką jūs laikėte savimi, asmeniu, kuris veikia ir kuriam skirti veiklos vaisiai, asmenybe, kuri egzistuoja ir sudaro tai kuo jūs esate,... taip, kai jūs pereinate nuo viso to prie suvokimo, kad tai yra tiesiog kalėjimas, neleidžiantis jums iš tikrųjų būti savimi, tuomet jūs esate padarę didžiulę pažangą ir tai teikia vilties. Jūs jaučiatės užgniaužti, sugniuždyti, visiškai uždaryti kalėjime be oro, be šviesos, be angos, ir tada jūs pradėdate stumti iš vidaus, stumti, stumti, stumti, kad jis sulūžtų.

Ir tą dieną, kai jis sulūžta, dieną, kai jis atsidaro, staiga jūs įeinate į psichinę sąmonę. Ir tada jūs suvokiate. Ir tada iš tikrųjų, jeigu jūs turite humoro jausmą, jūs juokiatės, jūs suprantate savo kvailumą.

Perkirsti ego mazgą

Brangioji Motina, ką reiškia „ego mazgas“?

Mazgas? O, suprantate, tai yra tik įvaizdis. Bet tai yra kažkas tokio, kas prilimpa prie jūsų ir laiko jus taip stipriai, kaip gerai užrištas lyno mazgas. Ir todėl galima pasakyti, kad, norint iš tikrųjų tobulėti, pirmiausia reikia perkirsti ego mazgą. Tai labai ryškus įvaizdis, ar ne? Jūs esate surišti, uždaryti savyje, tarsi kalėjime supančioti mazgais, kurie suriša visas būtybės dalis tarpusavyje, būtent tai sukuria sanglaudą. Bet tuo pačiu tai yra apribojimas, ribotumas. Jūs neturite galimybės priimti visų norimų jėgų, nes esate uždaryti į kriauklę, sudarytą iš daugybės mazgų ant lyno, kuriuo

You cannot receive all the forces you would like to, because you are enclosed in this shell made of a heap of knots in the rope that's tying you.

Sweet Mother, how can we cut the knot of the ego?

How to cut it? Take a sword and strike it (*laughter*), when one becomes conscious of it. For usually one is not; we think it quite normal, what happens to us; and in fact it is very normal but we think it quite good also. So to begin with one must have a great clear-sightedness to become aware that one is enclosed in all these knots which hold one in bondage. And then, when one is aware that there's something altogether tightly closed in there—so tightly that one has tried in vain to move it—then one imagines his will to be a very sharp sword-blade, and with all one's force one strikes a blow on this knot (imaginary, of course, one doesn't take up a sword in fact), and this produces a result. Of course you can do this work from the psychological point of view, discovering all the elements constituting this knot, the whole set of resistances, habits, preferences, of all that holds you narrowly closed in. So when you grow aware of this, you can concentrate and call the divine Force and the Grace and strike a good blow on this formation, these things so closely held, like that, that nothing can separate them. And at that moment you must resolve that you will no longer listen to these things, that you will listen only to the divine Consciousness and will do no other work except the divine work without worrying about personal results, free from all attachment, free from all preference, free from all wish for success, power, satisfaction, vanity, all this... All this must disappear and you must see only the divine Will incarnated in your will and making you act. Then, in this way, you are cured.

The Ego and "Pulling"

What attitude should one take to get out of the ego?

Attitude? It is rather a will, isn't it? You must will it... What should one do, are you asking that?

The surest means is to give oneself to the Divine; not to try to draw the Divine to oneself but try to give oneself to the Divine. Then you are compelled at least to come out a little from yourself to begin with. Usually, you know, when people think of the Divine, the first thing they do is to "pull" as much as they can into themselves. And then, generally, they receive nothing at all. They tell you, "Ah! I called, I prayed and I did not have the answer. I had no answer, nothing came." But then, if you ask, "Did you offer yourself?"—"No, I pulled."—"Ah, yes, that is why it did not come!" It is not that it did not come, it is that when you pull you remain so shut up in your ego,... that it raises a wall between what is to be received and yourself. You put yourself in prison and then you are astonished that in your prison you feel nothing.

Prison, and still more, with no windows on the street.

Throw yourself out (*Mother opens her hands*),

esate surišti.

Brančioji Motina, kaip mes galime perkirsti ego mazgą?

Kaip perkirsti? Išimti kalaviją ir smogti (*juokas*), kai jums ateina to suvokimas. Juk paprastai jūs nesuvokiate to, mes manome, kad tai kas vyksta yra normalu. Iš tikrųjų tai visai normalu, bet mes manome, kad tai netgi gana gerai. Todėl iš pradžių reikia turėti įžvalgų, skvarbų matymą, kad suvoktumėte, kad visi šie mazgai laiko jus vergijoje. Ir kai jūs suvoksate, kad ten yra kažkas visiškai sandariai uždaryta (taip standžiai, kad veltui bandyti tai pajudinti) tuomet įsivaizduokite, kad jūsų valia yra labai aštrus kalavijas, jūs imate jį ir su visa jėga kertate per šį mazgą (aišku tik vaizduotėje, tikro kalavijo nereikia) ir tai duoda rezultatą. Žinoma tokį darbą galima atlikti psichologiškai, nuosekliai atveriant visus elementus, iš kurių sudarytas mazgas, atskleidžiant visą pasipriešinimo, įpročių, prielankumų rinkinį, viso to, kas laiko jus smaugiančio ankštumo būsenoje. Taigi, kai jūs suvoksate tai, jūs galėsite susikoncentruoti ir pakviesti Dieviškąją Jėgą ir Maloneį ir suduoti gerą smūgį šiam dariniui, šiems taip glaudžiai laikomiems dalykams, kad jų neįmanoma atskirti. Ir tą akimirką turite apsispręsti, kad daugiau nebepaisysite šių dalykų, o klausysite tik Dieviškosios Sąmonės ir nedarysite jokio kito darbo, išskyrus Dieviškąjį, nesijaudindami dėl asmeninių rezultatų, būdami laisvi nuo bet kokio prisirišimo, laisvi nuo sėkmės troškimo, tuštybės, nesiekdami galios, pasitenkinimo, viso to... Visa tai turi išnykti, turite matyti tik Dieviškąją Valią, įsikūnijusią jūsų valioje, ir veikiančią per jus. Tik tada jūs būsite išgydyti.

Ego ir „traukimas“

Kokio požiūrio turėtų laikytis tas, kuris nori išeiti iš ego?

Požiūris? Greičiau tai valia, ar ne taip? Jūs turite trokšti to ... Ką jūs turėtumėte daryti, jūs klausiate apie tai?

Patikimiausias būdas – atsiduoti Dievui, o nebandyti pritraukti Dieviškumą prie savęs. Po to jums reikia pradžiai truputį išeiti už savo paties ribų. Paprastai, kaip jūs žinote, kai žmonės galvoja apie Dieviškumą, pirmą ką jie daro, jie bando „traukti“ tiek, kiek gali sutalpinti savyje. Tuomet jie dažniausiai apskritai nieko negauna. Jie sako: „Ak! aš kviečiau, aš maldavau ir negavau atsakymo. Pas mane niekas neatėjo“. Ir jeigu jūs paklausite: „Tu pasisiūlei?“, jūs išgirsite: „Ne, aš traukiau“ - „Ak, taip, štai todėl tai neatėjo!“ Reikalas tas, kad jei jūs traukiate, jūs liekate uždaryti savo ego... ego stato siena tarp jūsų ir to, kas turi ateiti. Jūs užsirakiniate kalėjime, o po to nustembate, kad savo kalėjime jūs nieko nejaučiate.

Kalėjimas, dar maža to, jame nėra nei vieno lango į gatvę.

Išmeskite save (*Motina atveria rankas*), atiduokite save nieko neprisilaikydami sau, tiesiog dėl paties atsidavimo džiaugsmo! Tik tuomet turėsite šansą kažką pajusti.

give yourself without holding back anything, simply for the joy of giving yourself. Then there's a chance that you may feel something.

Never Try to Pull the Force

I would like to recommend something to you. In your desire for progress and your aspiration for realisation, take great care not to attempt to pull the forces towards you. Give yourself, open yourself with as much disinterestedness as you can attain through a constant self-forgetfulness, increase your receptivity to the utmost, but *never* try to *pull* the Force towards you, for wanting to pull is already a dangerous egoism. You may aspire, you may open yourself, you may give yourself, but never seek to take. When things go wrong, people blame the Force, but it is not the Force that is responsible: it is ambition, egoism, ignorance and the weakness of the vessel.

Give yourself generously and with a perfect disinterestedness and from the deeper point of view nothing bad will ever happen to you. Try to take and you will be on the brink of the abyss.

Give Instead of Taking

...if one were spread out in all things, if all the vibrations which come and go expressed the need to merge into everything, to widen oneself, grow, not by remaining within one's limits but coming out of them, and finally to be identified with everything, one would no longer have anything to lose for one would have everything. Only, one doesn't know this. And so, as one doesn't know, one can't do it. One tries to take, accumulate, accumulate, accumulate, but that is impossible, one can't accumulate. One must identify oneself. And then, the little bit one gives, one wants to get back: one has a kind thought, one expects some recognition; one gives a little affection, one expects it from others... for one doesn't have the ability to become the kind thought in everything, one doesn't have the ability to be the affection, the tender love in all things. One feels just like that, all cut up and limited, and fears to lose everything, fears to lose what one has because one would be impoverished. On the other hand, if one were able to identify oneself, one would no longer need to pull. The more one spreads out, the more one has. The more one gets identified, the more one becomes. And then, instead of taking, one gives. And the more one gives, the more one grows.

Give Everything

...the more you give yourself to the Divine the more He is with you, totally, constantly, at every minute, in all your thoughts, all your needs, and that there's no aspiration which does not receive an immediate answer; and you have the sense of a complete, constant intimacy, of a total nearness. It is as though you carried... as though the Divine were all the time with you; you walk and He walks with you, you sleep and He sleeps with you, you eat and He eats with you, you think and He thinks with you, you love and He is the love you have. But for this one must give himself entirely, totally, exclusively, reserve nothing, keep nothing for

Niekada nebandykite traukti jėgos

Norėčiau jums kai ką parekomenduoti. Trokšdami pažangos ir siekdami realizacijos, pasirūpinkite tuo, kad nebandytumėte traukti jėgos link savęs. Atsiduokite, atsiverkite su tokiu nesuinteresuotumu, kokį tik galite pasiekti per nuolatinį savęs užmiršimą, kiek tik įmanoma padidindami savo imlumą, tačiau *niekada* nemėginkite *traukti* Jėgos link savęs, nes noras traukti jau yra pavojingas egoizmas. Jūs galite siekti, galite atsiverti, atsiduoti, bet niekada nesistenkite imti. Kai viskas klostosi blogai, žmonės kaltina Jėgą, bet už tai atsakinga ne Jėga, o jūsų ambicijos, egoizmas, neišmanymas ir silpnumas.

Atiduokite save dosniai, visiškai nesuinteresuotai ir žvelgiant iš gilesnio požiūrio taško, jums niekada nieko blogo nenutiks. Pabandykite imti ir jūs atsidursite ant prarajos krašto.

Duoti vietoj to, kad imti

Jeigu jūs išplisite į visus dalykus, jei visos ateinančios ir išeinančios vibracijos išreikš poreikį pasinerti į viską, plėstis, augti ne išliekant savo ribose, bet išeinant iš jų, kad galiausiai susitapatinti su viskuo, tuomet jums nebebus ko prarasti, nes jūs tapsite viskuo. Tik jūs apie tai nežinote. Todėl, kadangi nežinai, negali to padaryti. Jūs bandote imti, kaupti, kaupti, kaupti, bet tai neįmanoma, jūs negalite kaupti. Jūs turite susitapatinti. Be to, net tuos mažus dalykus, kuriuos jūs duodate, jūs norite atgauti: jūs pasiūlote gerą mintį ir laukiate pripažinimo, jūs pademonstruojate šiek tiek prierašumo ir tikitės to iš kitų..., nes jūs nesugebate patys tapti šia gerąja mintimi visame kame, jūs nesugebate patys tapti šiuo prierašumu, šia švelnia meile visame kame. Žmogus jaučiasi taip, tarsi būtų visas sumažintas ir apribotas, jis bijo visko netekti, bijo prarasti tai ką turi, nes tuomet nuskurstų. Tačiau, jeigu jūs sugebėsite susitapatinti, jūs nebeturėsite poreikio traukti. Juk kuo daugiau jūs plečiatės, išsiskleidžiate, tuo daugiau turite. Kuo labiau jūs susitapatinate, tuo didesniais tampate. Ir tuomet, vietoj to, kad imti, jūs duodate. O kuo daugiau duodate, tuo labiau augate.

Atiduoti viską

Kuo daugiau savęs atiduodate Dieviškajam, tuo daugiau Jis yra su jumis, visiškai, nuolat, kiekvieną minutę, visose jūsų mintyse, visuose poreikiuose, o kiekvienas bandymas pasiekti Jį tuoj pat sulaukia atsakymo ir jūs jaučiate visišką, nuolatinį intymumą, visapusį artumą. Tai atrodo, lyg jūs nešiotumėte... tarsi Dieviškasis visą laiką būtų su jumis, jūs vaikštote ir Jis eina su jumis, jūs miegate ir Jis miega su jumis, jūs valgote ir Jis valgo su jumis, jūs galvojate ir Jis galvoja su jumis, jūs mylite, o Jis yra ši meilė. Bet tam reikia atsiduoti visiškai, su viskuo, ką turite, nepalikdami sau nieko atsargai, ir taip pat nieko neišbarstydami: netgi pati mažiausioji jūsų esybės dalis, neatiduota Dieviškajam, yra švaistymas; tai jūsų džiaugsmo švaistymas, kažkas, kas labai

himself and not keep back anything, not disperse anything also: the least little thing in your being which is not given to the Divine is a waste; it is the wasting of your joy, something that lessens your happiness by that much, and all that you don't give to the Divine is as though you were holding it in the way of the possibility of the Divine's giving Himself to you. You don't feel Him close to yourself, constantly with you, because you don't belong to Him, because you belong to hundreds of other things and people; in your thought, your action, your feelings, impulses... there are millions of things which you do not give Him, and that is why you don't feel Him always with you, because all these things are so many screens and walls between Him and you. But if you give Him everything, if you keep back nothing, He will be constantly and totally with you in all that you do, in all that you think, all that you feel, always, at each moment. But for this you must give yourself absolutely, keep back nothing; each little thing that you hold back is a stone you put down to build up a wall between the Divine and yourself. And then later you complain: "Oh, I don't feel Him!" What would be surprising is that you could feel Him.

Make the Gift of Your Will

You can at every minute make the gift of your will in an aspiration—and an aspiration which formulates itself very simply, not just "Lord, Thy will be done", but "Grant that I may do as well as I can the best thing to do."

You may not know at every moment what is the best thing to do or how to do it, but you can place your will at the disposal of the Divine to do the best possible, the best thing possible. You will see it will have marvellous results. Do this with consciousness, sincerity and perseverance, and you will find yourself getting along with gigantic strides. It is like that, isn't it? One must do things with all the ardour of one's soul, with all the strength of one's will; do at every moment the best possible, the best thing possible. What others do is not your concern—this is something I shall never be able to repeat to you often enough.

Offer Your Will

You have a will and you can offer that will. Take the example of becoming conscious of your nights. If you take the attitude of passive surrender, you would say, "When it is the Divine Will that I should become conscious, then I shall become conscious." On the other hand, if you offer your will to the Divine, you begin to will, you say, "I will become conscious of my nights." You have the will that it should be done; you do not sit down idle and wait. The surrender comes in when you take the attitude that says, "I give my will to the Divine. I intensely want to become conscious of my nights, I have not the knowledge, let the Divine Will work it out for me." Your will must continue to act steadily, not in the way of choosing a particular action or demanding a particular object, but as an ardent aspiration concentrated upon the end to be achieved. This is the first step...

sumažina jūsų laimę, o visa tai, ko jūs neatiduodate Dieviškajam, tampa tarsi kliūtimi Pačiam Dieviškajam atiduoti Save jums. Jūs nejučiate Jo artumo, nuolatinio Jo buvimo šalia jūsų, nes jūs nepriklausote Jam, nes jūs priklausote daugybei kitų dalykų ir žmonių – savo mintyse, veiksmuose, jausmuose ir paskatose... Yra milijonai dalykų, kurių jūs Jam neatidavėte, ir todėl jūs nejučiate Jo visada su savimi, nes visa tai sukuria daugybę sienų ir barjerų tarp Jo ir jūsų. Tačiau, jeigu jūs atiduosite Jam viską, jei nieko nesulaikysite, Jis nuolat ir visiškai bus su jums visose jūsų veiklose, mintyse, jausmuose, visada, kiekvieną akimirką. Tačiau už tai jūs turite atiduoti absoliučiai, nieko neslėpdami; kiekviena smulkmena, kurią prilaikote, yra akmuo, kurį įmūrijate į sieną tarp Dieviškojo ir savęs.

Dovanokite savo valią

Kiekvieną minutę savo veržimosi (aspiracijos) sraute jūs galite dovanoti savo valią ir patį veržimąsi, kuris suformuluojamas labai atviraširdiškai, ne tik „Viešpatie, teišsipildo Tavo valia“, bet „Leisk pagal mano išgales daryti geriausią iš to, kas turi būti padaryta“.

Jūs galite nežinoti kiekvieną akimirką nei kas yra geriausia iš to, kas turi būti padaryta, nei kaip tai padaryti, bet jūs galite atiduoti savo valią Dieviškojo žinion, kad būtų sudarytos geriausios galimybės, geriausiems dalykams iš įmanomų. Jūs pamatysite, kad tai duos nuostabių rezultatų. Darykite tai sąmoningai, nuoširdžiai ir atkakliai ir jūsų pasiekimai bus milžiniški. Štai taip. Visą reikia daryti iš visos širdies, su visa savo valios galia. Visada siekite, kad būtų įgyvendinta tai, kas geriausia. Jums neturi rūpėti tai, ką daro kiti, ir šis mano priminimas niekada nebus per daug dažnas.

Pasiūlykite savo valią

Jūs turite valią ir jūs galite pasiūlyti ją. Pavyzdžiui, tapti sąmoningu naktimis. Jeigu jūs laikotės pasyvaus pasidavimo pozicijos, jūs pasakytumėte: „Kai bus Dieviškoji Valia tam, kad aš tapčiau sąmoningas, tuomet aš tapsiu sąmoningas“. Kita vertus, jeigu jūs siūlote savo valią Dieviškajam, jūs pradedate reikšti valią ir sakote: „Aš tapsiu sąmoningas naktimis“. Jūs turite valios, kad tai būtų įgyvendinta, jūs nesėdite tuščiai ir nelaukiate. Pasidavimas įvyksta, kai jūs laikotės nuostatos, kuri sako: „Aš atiduodu savo valią Dieviškajam. Aš labai noriu tapti sąmoningas naktimis, aš nežinau kaip tai padaryti, tegul Dieviškoji Valia padarys tai už mane“. Jūsų valia turi toliau veikti nenukrypdama, bet ne konkretaus veiksmo pasirinkimo ar konkretaus objekto reikalavimo būdu, o turi tapti aistringumu siekimu, nukreiptu į tikslą, kurį būtina pasiekti. Tai yra pirmas žingsnis...

The Divine Will Is Unmistakable

How are we to know, you will ask, when it is the Divine Will that makes us act? The Divine Will is not difficult to recognise. It is unmistakable. You can know it without being very far on the path. Only you must listen to its voice, the small voice that is here in the heart. Once you are accustomed to listen, if you do anything that is contrary to the Divine Will, you feel an uneasiness. If you persist on the wrong track, you get very much disturbed. If, however, you give some material excuse as the cause of your uneasiness and proceed on your way, you gradually lose the faculty of perception and finally you may go on doing all kinds of wrong and feel no uneasiness. But if, when once you feel the least disturbance, you stop and ask of your inner self, "What is the cause of this?" then you do get the real answer and the whole thing becomes quite clear. Do not try to give a material excuse when you feel a little depression or a slight uneasiness. When you stop and look about for the reason, be absolutely straight and sincere. At first your mind will construct a very plausible and beautiful explanation. Do not accept it, but look beyond and ask, "What is it that is behind this movement? Why am I doing this?" Finally you will discover, hidden in a corner, the little ripple—a slight wrong turn or twist in your attitude that is causing the trouble or disturbance.

Knowing the Divine Will

There are four conditions for knowing the divine Will:

The first essential condition: an absolute sincerity.

Second: to overcome desires and preferences.

Third: to silence the mind and listen.

Fourth: to obey immediately when you receive the order.

If you persist you will perceive the divine Will more and more clearly. But even before you know what it is, you can make an offering of your own will and you will see that all circumstances will be so arranged as to make you do the right thing. But you must not be like that person I knew who used to say, "I always see the divine Will in others." That can land you anywhere, there is nothing more dangerous, for if you think you see the divine Will in others, you are sure to do their will, not the divine Will. There too we can say that not one among many, many human beings acts in accord with the divine Will.

You know the story of the irritable elephant, his mahout, and the man who would not make way for the elephant. Standing in the middle of the road, the man said to the mahout, "The divine Will is in me and the divine Will wants me not to move." The driver, a man of some wit, answered, "But the divine Will in the elephant wants you to move!"

The Right Attitude

There are some scrupulous people who set problems to themselves and find it very difficult to solve them, because they state the problem wrongly.

Dieviškoji Valia yra neklystanti

Jūs paklauskite, kaip mums žinoti, kad tai būtent Dieviškoji Valia verčia mus veikti? Dieviškąją Valią lengva atpažinti. Ji neklystanti. Jūs galite ją atpažinti netgi dar ne labai toli pasistūmėję kelyje. Jums tereikia įsiklausyti į jos balsą, tylų vos girdimą balsą, kuris yra čia, širdyje. Kai jūs įprasite girdėti jį, tuomet, darydami ką nors prieštaraujančio Dieviškajai Valiai, jūs pajusite tam tikrą nepatogumą, nerimą. Jeigu jūs vis dėlto užsispsirsite ir tęssite neteisingus klaidingus veiksmus, jūs patirsite daug trikdžių. Tačiau, jeigu jūs aiškindami šį nerimą kokiomis nors materialiomis priežastimis toliau tesite netinkamą veiklą, jūs palaipsniui prarasite gebėjimą jausti ir galiausiai galėsite daryti bet kokias kvailystes nejausdami nerimo. Bet jeigu, atėjus mažiausiam nerimui, tuo momentu jūs sustosite ir paklauskite vidinio savęs: „Kokia to priežastis?“, jūs gausite tikrą atsakymą ir viskas taps pakankamai aišku. Nebandykite pateikti materialų pasiteisinimą, kai pajusite nedidelę depresiją ar lengvą nerimą. Ir kai jūs sustosite, kad surasti priežastį, būkite visiškai atviri ir nuoširdūs. Iš pradžių jūsų protas sukurs labai įtikinamą ir gražų paaiškinimą. Nepriimkite jo, pažiūrėkite kas yra už jo ir paklauskite: „Kas slypi už šio vyksmo? Kodėl aš tai darau?“ Galų gale jūs aptiksite kamputyje paslėptą mažą vibraciją – lengvą netinkamą posūkį ar nukrypimą nuo jūsų pozicijos, kuris ir yra nerimo ar sutrikimo priežastis.

Dieviškosios Valios pažinimas

Yra keturios sąlygos Dieviškajai Valiai atpažinti:

Pirma esminė sąlyga – absoliutus nuoširdumas;

Antra – norų ir išankstinių nuostatų įveikimas;

Trečia – proto nuraminimas ir gebėjimas įsiklausyti;

Ketvirta – paklusti be delsos, gavus nurodymą.

Jeigu busite atkaklūs, jūs pradėsite pažinti Dieviškąją Valią vis aiškiau ir aiškiau. Bet net prieš tai, kai sužinosite kas tai yra, jūs galite pasiūlyti savo valią ir jūs pamatysite, kad visos aplinkybės susidėlios būtent taip, kad jūs galėtumėte viską padaryti tinkamai. Bet jūs neturite būti tokie, kaip tas žmogus, kurį pažinojau, mėgęs sakyti: „Aš visada matau Dieviškąją Valią kituose“. Tai gali nuvesti jus bet kur, nėra nieko pavojingesnio nei manyti, kad matote Dieviškąją Valią kituose, nes tuomet vykdysite jų valią, o ne Dieviškąją Valią. Čia taip pat galime pasakyti, kad tarp daugybės žmoniškųjų būtybių nėra nei vienos, kuri veikia pagal Dieviškąją valią.

Jūs žinote istoriją apie įsiutusį dramblių, jo vadeliotoją ir žmogų, kuris nesitraukė drambliui iš kelio. Žmogus, stovėdamas kelio vidury, sušuko vadeliotojui: „Manyje yra Dieviškoji Valia ir ji liepė man likti vietoj!“ Vadeliotojas, būdamas sumanus, atsakė: „Bet Dieviškoji Valia, esanti dramblyje, nori, kad tu pasitrauktum!“

Teisingas požiūris

Yra savotiškai pedantiškų žmonių, kurie iškelia sau problemas taip, kad jas išspręsti būna labai sunku, nes problemos apibrėžtos

I knew a young woman who was a theosophist and was trying to practise; she told me, "We are taught that the divine Will must prevail in all that we do, but in the morning when I have my breakfast, how can I know whether God wants me to put two lumps of sugar in my coffee or only one?"... And it was quite touching, you know, and I had some trouble explaining to her that the spirit in which she drank her coffee, the attitude she had towards her food, was much more important than the number of lumps of sugar she put into it.

It is the same with all the little things one does at every moment. The divine Consciousness does not work in the human way. It does not decide how many lumps of sugar you will put in your coffee. It gradually puts you in the right attitude towards actions, things—an attitude of consecration, suppleness, assent, aspiration, goodwill, plasticity, effort for progress—and this is what counts, much more than the small decision you take at every second. One may try to find out what is the truest thing to do, but it is not by a mental discussion or a mental problem that these things can be resolved. It is in fact by an inner attitude which *creates* an atmosphere of harmony—progressive harmony—in which all one does will necessarily be the best thing that could be done in those particular circumstances.

14. Faith and the Grace

Keep Faith

[We must have] faith that always what is for the best happens. We may for the moment not consider it as the best because we are ignorant and also blind, because we do not see the consequences of things and what will happen later. But we must keep the faith that if it is like that, if we rely on the Divine, if we give Him the full charge of ourselves, if we let Him decide everything for us, well, we must know that it is always what is best for us which happens. This is an absolute fact. To the extent to which you surrender, the best happens to you. This may not be in conformity with what you would like, your preference or desire, because these things are blind: it is the best from the spiritual point of view, the best for your progress, your development, your spiritual growth, your *true* life. It is always that. And you must keep this faith, because faith is the expression of a trust in the Divine and the full self-giving you make to the Divine. And when you make it, it is something absolutely marvellous. That's a fact, these are not just words, you understand, it is a fact. When you look back, all kinds of things which you did not understand when they happened to you, you realise as just the thing which was necessary in order to compel you to make the needed progress. *Always*, without exception. It is our blindness which prevents us from seeing it.

Faith through Aspiration

Can one have faith through aspiration?

What? Faith through aspiration? I think so,

netinkamai. Aš pažinojau jauną moterį, kuri buvo teosofė ir bandė tai taikyti praktiškai, ji sakė man: „Mus moko, kad Dieviškoji Valia turi vyrauti visame kame ką bedarytume, bet rytais, kai aš pusryčiauju, kaip aš galiu žinoti kiek cukraus gabaliukų man į kavą nori įdėti Dievas: du ar tik vieną?“... Ir tai skambėjo gana jaudinančiai, žinote aš turėjau tam tikrų rūpesčių kol jai paaiškinau, kad dvasia, su kuria ji geria kavą, jos požiūris į maistą yra daug svarbesnis nei cukraus kiekis, kurį ji dedasi į kavą.

Tas pats yra su visoms smulkmenoms, su kuriomis turite reikalą kiekvieną akimirką. Dieviškoji Sąmonė neveikia žmogiškuoju būdu, ji nesprendžia kiek cukraus gabaliukų jūs padėsite į savo kavą. Ji palaipsniui suformuoja jumyse teisingą požiūrį į veiksmus, dalykus: požiūrį į pasišventimą, lankstumą, santaiką, veržimąsi (aspiraciją), geranoriškumą, plastiškumą, pastangas siekiant pažangos. Būtent tai yra svarbu, tai nepalyginamai svarbiau nei smulkūs sprendimai, kuriuos priimame kiekvieną sekundę. Galima bandyti nustatyti, ką iš tikrųjų būtina padaryti, bet šių dalykų neišspręsite mentalinių diskusijų ar klausimų kėlimo būdu. Iš tikrųjų šiuo atveju veiksmingas tik vidinis požiūris, kuris sukuria harmonijos atmosferą (progresuojančią harmoniją), kurioje viskas, ką jūs darysite, būtinai bus geriausia iš to, ką būtų įmanoma padaryti tomis konkrečiomis aplinkybėmis.

14. Tikėjimas ir malonė

Saugokite tikėjimą

[Turime turėti] tikėjimą, kad visada tai, kas yra – į gerą. Mes galime tuo metu nelaikyti tam tikro dalyko geriausiu dėl savo neišmanymo ir aklumo, nes nematome pasekmių ir viso to, kas nutiks vėliau. Bet mes turime saugoti tikėjimą, kad jeigu yra būtent taip, jeigu mes pasitikime Dieviškuoju, jeigu atiduodame Jam visą savo naštą ir leidžiame Jam viską nuspręsti už mus, tuomet turime žinoti, kad viskas, kas mums nutinka, yra mums geriausia. Tai neginčijamas faktas. Tiek, kiek jūs pasiduodat, jums atsitinka geriausia. Įvykę dalykai gali neatitikti jūsų norų, teiktų pirmenybių ar troškimų, nes šie dalykai yra akli: tai yra geriausia dvasiniu požiūriu, geriausia pažangai, vystymuisi, dvasiniam augimui ir jūsų *tikrajam* gyvenimui. Tai yra visada taip. Todėl jūs turite išlaikyti šį tikėjimą, nes tikėjimas yra jūsų pasitikėjimo Dieviškuoju ir visiško savęs atidavimo Jam išraiška. Kai tai padarote, įvyksta kažkas stebuklingo. Tai yra faktas, ne šiaip žodžiai, suprantate, tai – faktas. Kai, žvelgiate atgal, jūs suvokiate, kad visi tie dalykai, kurių nesupratote jiems nutikus, buvo būtini tam, kad priversti jus daryti reikiamą pažangą. *Visada*, be išimties. Tik dėl mūsų aklumo mes to nematome.

Tikėjimas per veržimąsi (aspiraciją)

Ar galima įtikėti per veržimąsi?

Ką? Tikėjimas per veržimąsi? Manau, kad taip, nes tikėjimas

because it is rare to have it spontaneously, to be born with it. Very few people have this good luck to have a spontaneous faith. But if one is very sincere in one's aspiration, one gets it. Aspiration can bring everything, provided it is sincere and constant. One always has a tiny element of faith within oneself, whether it be faith in what one's parents have said or in the books one has studied. After all, all your education is based upon a faith of this kind. Those who have educated you have told you certain things. You had no means of checking, because you were too young and had no experience. But you have faith in what they told you and you go forward on that faith. So everyone has a tiny bit of faith, and to increase it one can use one's aspiration.

A Childlike Trust

What are the conditions in which there is a descent of faith?

The most important condition is an almost childlike trust, the candid trust of a child who is sure that it will come, who doesn't even ask himself about it; when he needs something he is sure that it is going to come. Well, it is this, this kind of trust—this indeed is the most important condition.

To aspire is indispensable. But some people aspire with such a conflict inside them between faith and absence of faith, trust and distrust, between the optimism which is sure of victory and a pessimism which asks itself when the catastrophe will come. Now if this is in the being, you may aspire but you don't get anything. And you say, "I aspired but didn't get anything." It is because you demolish your aspiration all the time by your lack of confidence...

... "What I need will be given to me; if I pray I shall have an answer; if I am in a difficulty and ask for help, the help will come—and not only will it come but it will manage everything." If the trust is there, spontaneous, candid, unquestioning, it works better than anything else, and the results are marvellous. It is with the contradictions and doubts of the mind that one spoils everything, with this kind of notion which comes when one is in difficulties: "Oh, it is impossible! I shall never manage it. And if it is going to be aggravated, if this condition I am in, which I don't want, is going to grow still worse, if I continue to slide down farther and farther, if, if, if, if..." like that, and one builds a wall between oneself and the force one wants to receive. The psychic being has this trust, has it wonderfully, without a shadow, without an argument, without a contradiction. And when it is like that, there is not a prayer which does not get an answer, no aspiration which is not realised.

Watching Over One's Faith

Certainly a personal effort is needed to preserve one's faith, to let it grow within. Later—much later—one day, looking back, we may see that everything that happened, even what seemed to us the worst, was a Divine Grace to make us advance on the way; and then we become aware that the personal effort too was a grace. But before reaching that point, one has to advance much, to struggle

spontaniškai, nevalingai įgyjamas retai, su juo reikia gimti. Mažai kam pasiseka įtikėti spontaniškai, nevalingai. Bet jeigu žmogaus veržimasis (aspiracija) labai nuoširdus, jis be abejo gali įtikėti. Veržimasis gali duoti viską, jeigu jis nuoširdus ir nuolatinis. Žmogus visada savyje turi mažytį tikėjimo elementą, ar tai tikėjimas tuo, apie ką kalbėjo tėvai, ar tuo, ką jis rado knygoje. Galiausiai visas jūsų auklėjimas rėmėsi panašiu tikėjimu. Tie, kas mokė jus, pasakė tam tikrus dalykus. Jūs negalėjote to patikrinti, nes buvote pernelyg jauni ir neturėjote patirties. Bet jūs tikėjote tuo, ką jie sakė jums, ir jūs ėjote į priekį, vadovaudamiesi šiuo tikėjimu. Taigi, kiekvienas turi šiek tiek tikėjimo ir jam padidinti galima panaudoti savo veržimąsi.

Vaikiškas pasitikėjimas

Kokiomis sąlygomis nužengia tikėjimas?

Svarbiausia sąlyga – tai beveik vaikiškas pasitikėjimas, atviraširdis vaiko, kuris yra tikras, kad tai ateis, kuris savęs apie tai net neklausia, pasitikėjimas, kai jam ko nors reikia, jis yra tikras, kad tai ateis. Taip, būtent taip, toks pasitikėjimas – tai iš tikrųjų yra pati svarbiausia sąlyga.

Siekimas, veržimasis yra būtinas. Bet kai kurių žmonių siekimas turi vidinį konfliktą tarp tikėjimo ir netikėjimo, pasitikėjimo ir jo nebuvimo, optimizmo, kuris yra tikras dėl pergalės, ir pesimizmo, kuris klausia, kada įvyks katastrofa. Ir, jeigu toks konfliktas egzistuoja, siekimas gali būti nesėkmingas. Ir jūs sakote: „Aš siekiu, bet nieko negavau“. Taip yra todėl, kad jūs savo pasitikėjimo stoka visą laiką žlugdote savo veržimąsi (aspiraciją).

...„Viskas, kas man reikalinga, bus man duota. Jeigu aš maldauju, aš gausiu atsakymą. Jeigu aš turiu sunkumų ir prašau pagalbos, pagalba ateis ir ne tik ateis, bet ir sutvarkys viską“. Jeigu yra spontaninis, atviraširdis, neabejojantis pasitikėjimas, tai yra visų geriausia, o rezultatai yra nuostabūs. Viską sugadina proto prieštaravimai ir abejonės, maždaug tokiomis pastabomis, ištikus sunkumams: „O, tai neįmanoma! Aš niekada nesusitvarkysiu su tuo. Ir jei visa tai dar labiau pasunkės, jei tokia nepriimtina būseną dar blogės, jei aš ir toliau slysiu žemyn vis labiau ir labiau, o jeigu, o jei, jei, jei...“ ir panašiai. Taip statoma siena tarp jūsų ir jėgos, kurią norite gauti. Psichinė esybė turi šį pasitikėjimą, turi jį nuostabiai, be šešėlio, be argumentų, be prieštaravimų. Ir kai yra būtent taip, tuomet kiekviena malda sulaukia atsako, kiekvienas veržimasis (aspiracija) pasiekia tikslą.

Saugoti savo tikėjimą

Be abejo, asmeninės pastangos reikalingos tikėjimui išsaugoti ir jo vidiniam augimui. Vėliau, daug vėliau, vieną dieną, žvelgdami atgal, mes galėsime pamatyti, kad viskas, kas mums nutiko, netgi tai, kas mums atrodė blogiausia, buvo Dieviškoji Malonė, pastūmėjusi mus pažangos kelyje. Ir tuomet mes suvokiame, kad netgi mūsų asmeninės pastangos taip pat buvo Malonė. Bet prieš tai jums teks padaryti ženkliai pažangą, turėsite daug kovoti, kartais netgi labai

much, sometimes even to suffer a great deal.

To sit down in inert passivity and say, "If I am to have faith I shall have it, the Divine will give it to me", is an attitude of laziness, of unconsciousness and almost of bad-will.

For the inner flame to burn, one must feed it; one must watch over the fire, throw into it the fuel of all the errors one wants to get rid of, all that delays the progress, all that darkens the path. If one doesn't feed the fire, it smoulders under the ashes of one's unconsciousness and inertia, and then, not years but lives, centuries will pass before one reaches the goal.

One must watch over one's faith as one watches over the birth of something *infinitely* precious, and protect it very carefully from everything that can impair it.

In the ignorance and darkness of the beginning, faith is the most direct expression of the Divine Power which comes to fight and conquer.

The Extent of the Grace

...no matter how great your faith and trust in the divine Grace, no matter how great your capacity to see it at work in all circumstances, at every moment, at every point in life, you will never succeed in understanding the marvellous immensity of Its Action, and the precision, the exactitude with which this Action is accomplished; you will never be able to grasp to what extent the Grace does everything, is behind everything, organises everything, conducts everything, so that the march forward to the divine realisation may be as swift, as complete, as total and harmonious as possible, considering the circumstances of the world.

As soon as you are in contact with It, there is not a second in time, not a point in space, which does not show you *dazzlingly* this perpetual work of the Grace, this constant intervention of the Grace.

And once you have seen this, you feel you are never equal to it, for you should never forget it, never have any fears, any anguish, any regrets, any recoils... or even suffering. If one were in union with this Grace, if one saw It everywhere, one would begin living a life of exultation, of all-power, of infinite happiness.

And that would be the best possible collaboration in the divine Work.

The Need for the Grace

What is the way to accept the Grace with gratitude?

Ah! First of all you must feel the need for it.

This is the most important point. It is to have a certain inner humility which makes you aware of your helplessness without the Grace, that truly, without it you are incomplete and powerless. This, to begin with, is the first thing.

...And then, if you become aware that it is only the Grace which can do [what you cannot do], that the situation in which you find yourself, from there the Grace alone can pull you out, can give you the solution and the strength to come out of it, then, quite naturally an intense aspiration awakes in you, a consciousness which is translated into an opening,

daug kentėti.

Sėdėti apimtiems inertiško pasyvumo ir sakyti: „Jeigu aš turiu turėti tikėjimą, aš jį turėsiu, Dieviškasis man jį duos“, yra tingumo, nesąmoningumo ir beveik piktavališkumo pozicija. Tam, kad vidinė liepsna galėtų degti, jūs turite ją maitinti; jūs turite saugoti ugnį, rūpintis ja, įmesti į ją kurą iš visų jūsų klaidų, kurių norite atsikratyti, iš visko, kas atitolina jūsų progresą, kas temdo kelią. Jeigu nesirūpinti ugnimi, ji tiesiog smilks po jūsų nesąmoningumo ir inercijos pelenais, ir tuomet jau ne metai, o gyvenimai, ištisi šimtmečiai praeis, kol jūs pasieksite tikslą.

Jūs turite saugoti, sergėti savo tikėjimą taip, kaip prižiūrimas kažko *neišmatuojamai* brangaus gimimas, labai rūpestingai sergėti jį nuo visko, kas gali jam pakenkti.

Pradžios neišmanyme ir tamsoje būtent tikėjimas yra betarpiškiausia Dieviškosios Jėgos išraiška, kuri ateina kovoti ir nugalėti.

Malonės mastas

...neturi reikšmės koks didelis jūsų tikėjimas ir pasitikėjimas Dieviškąja Malone, neturi reikšmės koks didelis jūsų gebėjimas matyti jos darbą bet kokiomis aplinkybėmis, kiekvieną akimirką, kiekvienu gyvenimo momentu, jūs niekada nesuvoksite stulbinamos Jos Veikimo užmojo didybės, kruopštumo ir tikslumo, su koku šis Veiksmas atliekamas. Jūs niekada nesuvoksite koku mastu Malonė atlieka viską, stovi už visko, viską organizuoja, viskam vadovauja, kad judėjimas pirmyn link Dieviškosios realizacijos vyktų taip greitai, būtų toks išbaigtas, toks visapusiškas ir harmoningas, koks tik gali būti pagal mūsų pasaulio aplinkybes.

Kai tik jūs užmezgate su Ja kontaktą, laike nelieka nė sekundės, erdvėje nelieka tokio taško, kur jums *akinančiai* nebūtų parodytas šis amžinas nesustojantis Malonės darbas, šis nuolatinis Malonės buvimas ir dalyvavimas visame kame.

Ir kai jūs pamatote tai, jūs pajuntate, kad niekada neprilygsite Jai, ir jums belieka tik niekada to nepamiršti, niekada neturėti jokių baimių, jokio skausmo, jokių apgailestavimų, siaubo ar pasibjaurėjimo... ar net kančios. Jeigu jūs būtumėte vienybėje su šia Malone, jei matytumėte Ją visur, jūs pradėtumėte gyventi džiaugsmo, visagalybės, begalinės laimės gyvenimą.

Ir tai būtų geriausias įmanomas būdas bendradarbiauti Dieviškajame Darbe.

Malonės poreikis

Kaip priimti Malonę su dėkingumu?

Ak! Visų pirma jūs turite jausti jos poreikį. Tai yra svarbiausia. Tai reiškia, kad reikalingas tam tikras vidinis nuolankumas, kuris leidžia suvokti savo bejėgiškumą be Malonės, kad iš tikrųjų be Jos esate nepakankamas ir bejėgis. Nuo šito ir reikia pradėti.

...O vėliau, jeigu jūs suprasite, kad tik Malonė gali padaryti [ko jūs padaryti negalite], kad tik Ji gali padėti jums išsikapanoti iš susidariusių aplinkybių, kad tik Ji viena gali pateikti jums problemų

If you call, aspire, and if you hope to get an answer, you will quite naturally open yourself to the Grace.

And later—you must pay great attention to this (*Mother puts her finger on her lips*)—the Grace will answer you, the Grace will pull you out of the trouble, the Grace will give you the solution to your problem or will help you to get out of your difficulty. But once you are free from trouble and have come out of your difficulty, don't forget that it is the Grace which pulled you out, and don't think it is yourself. For this, indeed, is the important point. Most people, as soon as the difficulty has gone, say, "After all, I pulled myself out of the difficulty quite well."

There you are. And then you lock and bolt the door, you see, and you cannot receive anything any more. You need once again some acute anguish, some terrible difficulty for this kind of inner stupidity to give way, and for you to realise once more that you can do nothing. Because it is only when you grow aware that you are powerless that you begin to be just a little open and plastic. But so long as you think that what you do depends on your own skill and your own capacity, truly, not only do you close one door, but, you know, you close lots of doors one upon another, and bolt them. You shut yourself up in a fortress and nothing can enter there. That is the great drawback: one forgets very quickly. Quite naturally one is satisfied with one's own capacity.

The Grace and the Sinner

How can [the Grace] come to the help of the sinner?

It doesn't help the sinner to be a sinner! It helps the sinner to give up his sin; that is to say, It does not push away the sinner, saying, "I won't do anything for you." It is there, always, even when he is sinning, to help him to come out of it, but not to continue in his sin.

There is a great difference between this and the idea that you are bad and so "I won't look after you, I shall throw you far away from me, and whatever is to happen to you will happen, I am not concerned about it." This is the common idea One says, "God has rejected me", you know. It is not that. You may not be able to feel the Grace, but It will always be there, even with the worst of sinners, even with the worst of criminals, to help him to change, to be cured of his crime and sin if he wants to be. It won't reject him, but It won't help him to do evil. It wouldn't be the Grace any longer.

Identify with the Grace

It is the divine Grace which makes you progress, and with the divine Grace you feel the divine Joy. But instead of identifying yourself with the Grace which makes you progress, you identify yourself with the ugly thing you want to get rid of; and so, naturally, you feel like it and suffer.

That is an experiment you can make if you are just a little conscious. There is something in you which you don't want, something bad—for one

sprendimą ir suteikti jums jėgų šiems sprendimams įgyvendinti, tuomet jumyse visiškai natūraliai pabunda intensyvus veržimasis (aspiracija), sąmonė, kuri pavirsta atsivėrimu. Jeigu jūs kviečiate, siekiate, jeigu jūs kupini vilties gauti atsakymą – jūs visiškai natūraliai atsiversite Malonei.

Ir paskutinis dalykas – jūs turite būti labai atidūs (*Motina prideda pirštą prie lūpų*) – Malonė jums atsakys, Malonė ištrauks iš bėdos, Ji pateiks jums problemų sprendimus arba padės įveikti jūsų sunkumus. Bet, kai jūs išsivaduosite iš bėdų ir įveiksite savo sunkumus, *nepamirškite*, kad būtent Malonė išvadavo jus ir nemanykite, kad tai jūsų pačių nuopelnas. Ir tai iš tiesų yra svarbu. Dauguma žmonių, kai tik sunkumai baigėsi, sako: „Galų gale, aš gana sėkmingai įveikiau savo sunkumus“.

Štai rezultatas. Taip jūs užrakiniate, užsklendžiate duris ir jau nieko daugiau nebegalite priimti. Jums vėl reikalingas koks nors aštrus skausmas, kažkokie siaubingi sunkumai, kad šis vidinis kvailumas paliktų jus ir kad jūs dar kartą sugebėtumėte suvokti, kad jūs patys nieko negalite padaryti. Nes tik tada, kai suvoki, kad esi bejėgis, pradedi būti šiek tiek atviresnis ir plastiškesnis. Tačiau tol, kol manote, jog tai, ką darote, priklauso nuo jūsų pačių įgūdžių ir asmeninių gebėjimų, iš tikrųjų jūs ne tik kad uždarote vienas duris, bet, žinote, jūs uždarote daug durų vienas po kitų ir jas užsklendžiate. Jūs uždarote save į tvirtovę ir jau niekas negali ten patekti. Tai yra didžiulis trūkumas: žmogus labai greitai pamiršta. Pakankamai natūralu, nes žmogus yra patenkintas savo gebėjimais.

Malonė ir nusidėjėlis

Kaip [Malonė] gali ateiti į pagalbą nusidėjėliui?

Ji nepadeda nusidėjėliui būti nusidėjėliu! Ji padeda nusidėjėliui atsisakyti savo nuodėmingumo, t. y., ji neatstumia nusidėjėlio, sakydama: „Aš nieko nedarysiu dėl tavęs“. Ji visada šalia, netgi jei žmogus daro nuodėmes, padeda jam išeiti iš to, bet ne tam, kad jis toliau nusidėtų.

Yra milžiniškas skirtumas tarp tokios pozicijos ir idėjos, kad jūs esate blogas ir todėl „aš nesirūpinsiu tavimi, aš atmesiu tave kuo toliau nuo savęs ir kas tau turi atsitikti tenutinka, aš dėl to nesijaudinu.“ Toks paplitęs įsivaizdavimas, žmogus sako: „Dievas mane atstūmė“. Bet yra visai ne taip. Tiesiog jūs galite nepajusti Malonės, nors Ji visada šalia, net ir su didžiausiais nusidėjėliais ir nusikaltėliais, kad padėtų jiems pasikeisti, kad išgydytų juos nuo potraukio piktadarystėms ir nuodėmėms, jeigu jie to panorės. Ji neatmes jo, bet Ji ir nepadės jam daryti pikta. Kitaip Ji nebūtų Malonė.

Susitapatinimas su Malone

Tai Dieviškoji Malonė suteikia galimybę jūsų vystymuisi ir Jos dėka jūs jaučiate Dieviškąjį Džiaugsmą. Bet vietoj susitapatinimo su Malone, kuri užtikrina jūsų vystymąsi, jūs tapatinate save su bjaurastimi, kurios norite atsikratyti, ir suprantama, jūs jaučiatės tuo su kuo susitapatinate ir dėl to kenčiate.

reason or another you don't want it, you want to pull it out—well, if you identify yourself ever so little with that thing, you feel the pain of the extraction; if, on the contrary, you identify yourself with the divine Force which comes to liberate you, you feel the joy of the divine Grace—and you experience the deep delight of the progress you have made.

And this is a sure sign for you, a sure indication of what you identify yourself with. If you are identified with the forces from below, you suffer; if you are identified with the forces from above, you are happy.

15. Controlling One's Thoughts

Bad Thoughts

Sri Aurobindo says that all that one thinks one is, one can, by the very fact of that thinking, become. This knowledge of the fact that *all* that one thinks one can be, is a very important key for the development of the being, and not only from the point of view of the possibilities of the being, but also from that of the control and choice of what one will be, of what one wants to be.

This makes us understand the necessity of not admitting into ourselves any thought which destroys aspiration or the creation of the truth of our being. It reveals the considerable importance of not allowing what one doesn't want to be or doesn't want to do to formulate itself into thought within the being. Because to think these things is already a beginning of their realisation. From every point of view it is bad to concentrate on what one doesn't want, on what one has to reject, what one refuses to be, for the very fact that the thought is there gives to things one wants to reject a sort of right of existence within oneself. This explains the considerable importance of not letting destructive suggestions, thoughts of ill-will, hatred, destruction enter; for merely to think of them is already to give them a power of realisation. Sri Aurobindo says that thought is not the cause of existence but an intermediary, the instrument which gives form to life, to creation, and the control of this instrument is of foremost importance if one wants disorder and all that is anti-divine to disappear from creation.

One must not admit bad thoughts into oneself under the pretext that they are merely thoughts. They are tools of execution. And one should not allow them to exist in oneself if one doesn't want them to do their work of destruction.

Unpleasant Thoughts

Mother, at times unpleasant thoughts come and disturb us. How can we get rid of them?

There are several methods. Generally—but it depends on people—generally, the easiest way is to think of something else. That is, to concentrate one's attention upon something that has nothing to do with that thought has no connection with that thought, like reading or some work—generally something creative, some creative work. For instance, those who write, while they are writing (let us take simply a novelist), while he is writing,

Padarykite eksperimentą, jeigu esate bent truputį sąmoningi. Jūs turite kokį nors trūkumą, kurio dėl vienokių ar kitokių priežasčių norite atsikratyti, ir jeigu jūs nors truputį su juo susitapatinate, tuomet atsikratant jo iš karto atsiranda skausmas. Ir atvirkščiai, jeigu jūs susitapatinsite su Dieviškąja Jėga, kuri ateina jus išlaisvinti, jūs pajusite Dieviškosios Malonės džiaugsmą, patirsite didžiulį džiaugsmą dėl padarytos pažangos.

Ir tai yra tikras ženklas, tikras požymis, rodantis su kuo jūs susitapatinate. Jeigu su žemesnėmis jėgomis, tuomet ateina kančia, jeigu su jėgomis iš aukštybių – laimė.

15. Savo minčių valdymas

Blogos mintys

Šri Aurobindo sako, kad kuo žmogus save laiko, tuo jis ir gali tapti vien tik savo mąstymo dėka. Šio fakto, kad žmogus gali būti *viskuo*, kuo jo manymu jis gali būti, žinojimas yra raktas mūsų esybės vystymuisi, ir ne tik atsižvelgiant į jau turimas esybės galimybes, bet taip pat atsižvelgiant į poveikį, kurį turi valdymas ir pasirinkimas to, kuo žmogus bus ir kuo jis nori būti.

Tai leidžia mums suprasti, kaip svarbu neišleisti minčių, galinčių sugriauti veržimąsi (aspiraciją) ar mūsų esybės tiesos kūrimą. Tai atskleidžia didžiulę svarbą to, kad nebūtų leista mumyse susiformuoti mintims apie tai, kuo žmogus nenori būti ar ko nenori daryti. Nes galvojimas apie šiuos dalykus jau yra jų įgyvendinimo pradžia. Kaip bepažiūrėtume yra kenksminga koncentruotis į tai, ko patys nenorėtume, ko turėtume atsikratyti, kuo atsisakome būti, nes pats faktas, kad yra mintis apie dalykus, kuriuos norėtume atmesti, suteikia jiems teisę egzistuoti mumyse. Tai paaiškina tai, kaip svarbu neleisti griauančioms įtaigoms, piktavalėms, neapykantos ir destrukcijos mintims įeiti į jus, nes net paprastas pagalvojimas apie jas jau suteikia joms jėgų realizuotis. Šri Aurobindo sako, kad mintis nėra egzistencijos priežastis, ji yra tarpininkas – instrumentas, kuris suteikia formą gyvenimui, kūrybai, todėl šio instrumento valdymas yra pirmaeilės svarbos dalykas, jeigu jūs norite, kad betvarkė ir viskas, kas yra antidieviška, išnyktų iš kūrinijos.

Negalima išleisti blogų minčių tuo pretekstu, kad tai *tik* mintys. Jos yra vykdymo instrumentai. Ir jūs neturite leisti joms būti jūmyse, jeigu jūs nenorite, kad jos atliktų savo ardanį darbą.

Nemalonios mintys

Motina, kartais mus aplanko nemalonios mintys ir mus trikdo. Kaip jų atsikratyti?

Tam yra keletas būdų. Paprastai, bet tai priklauso nuo žmonių, paprastai lengviausias būdas yra galvoti apie ką nors kitą. Tai yra, sutelkti dėmesį į tai, kas neturi nieko bendro, jokio ryšio su ta mintimi, pvz., skaitymas, kažko darymas, paprastai tam tikra kūrybinė veikla. Pavyzdžiui, tiems, kurie rašo (imkime tiesiog

all other thoughts are gone, for he is concentrated on what he is doing. When he finishes writing, if he has no control, the other thoughts will return. But precisely when one is attacked by a thought, one can try to do some creative work; for example, the scientist could do some research work, a special student to discover something, something that is very absorbing; that is the easiest way.

Naturally, those who have begun to control their thought can make a movement of rejection; push aside the thought as one would a physical object. But that is more difficult and asks for a much greater mastery. If one can manage it, it is more active, in the sense that if you reject that movement, that thought, if you chase it off effectively and constantly or almost repeatedly, finally it does not come any more. But in the other case, it can always return. That makes two methods.

The third means is to be able to bring down a sufficiently great light from above which will be the "denial" in the deeper sense; that is, if the thought which comes is something dark (and especially if it comes from the subconscious or inconscient and is sustained by instinct), if one can bring down from above the light of a true knowledge, a higher power, and put that light upon the thought, one can manage to dissolve it or enlighten or transform it—this is the supreme method. This is still a little more difficult. But it can be done, and if one does it, one is cured—not only does the thought not come back but the very cause is removed.

The first step is to think of something else (but in this way, you know, it will be indefinitely repeated); the second is to fight; and the third is to transform. When one has reached the third step, not only is one cured but one has made a permanent progress.

Concentrate on What You Want to Be

...lest you get discouraged by your own faults, the Dhammapada gives you this solacing image: the purest lily can spring out of a heap of rubbish by the wayside. That is to say, there is nothing so rotten that it cannot give birth to the purest realisation.

Whatever may be the past, whatever may be the faults committed, whatever the ignorance in which one might have lived, one carries deep within oneself the supreme purity which can translate itself into a wonderful realisation.

The whole point is to think of that, to concentrate on that and not to be concerned with all the difficulties and obstacles and hindrances.

Concentrate exclusively on what you want to be, forget as entirely as possible what you do not want to be.

Imagination

I say to you never be dejected and disappointed but let your imagination be always hopeful and joyously plastic to the stress of the higher Truth, so that the latter may find you full of the necessary formations to hold its creative light.

The imagination is like a knife which may be used for good or evil purposes. If you always dwell in the idea and feeling that you are going to be

romanistą), kol jis rašo, dingsta visos kitos mintys, nes jis susikoncentruoja ties tuo, ką daro. Kai jis baigs rašyti, tuomet, jei jis nevaldo minčių, kitos mintys sugrįš. Bet galite pabandyti per pačią minčių ataką užsiimti koku nors kūrybiniu darbu, pvz., mokslininkas galėtų užsiimti tyrimais, kokia nors įtraukiančia mokslinė tema. Bet tai lengviausias kelias.

Aišku, tie, kurie pradėjo valdyti savo mintis, gali jas atmesti, nustumti į šalį kaip fizinį objektą. Bet tai padaryti sunkiau ir reikalauja daug didesnio meistriškumo. Jeigu jūs sugebėsite tai įvaldyti, tai yra veiksmingesnis būdas, nes, jeigu jūs tiesiog atmetate patį vyksmą, pačią mintį, jeigu jūs išvarote ją lauk, ryžtingai ir nuolat ar beveik tuoj pat jai atsiradus, galiausiai ji pasitrauks visiems laikams. Tačiau kitokiu atveju, ji visada gali grįžti. Tai yra antras būdas.

Trečiojo esmė – sugebėti iš viršaus nuleisti pakankamai didelę šviesą, kuri bus „neigimas“ gilesne prasme, t. y., jeigu atėjusi mintis turi tamsiąją prigimtį (ypač jeigu ji pakilo iš pasąmonės arba iš nesąmoningumo, ir yra palaikoma instinkto), tuomet, tikrojo žinojimo, aukštesnės jėgos šviesą nukreipus į tą mintį, jūs ją galėsite išstipdyti ar pripildyti šviesos arba transformuoti. Tai yra aukščiausias būdas, nors ir dar truputį sunkesnis. Bet jis tikrai įgyvendinamas ir, jeigu jūs juo pasinaudosite, jūs išsigydysite: ne tik mintis negrįš, bet ir jos priežastis bus pašalinta.

Taigi, pirmas būdas – galvoti apie ką nors kitą (bet, žinote, tokiu būdu tai neribotai kartosis). Antras – kovoti. Trečias – transformuoti. Kai jūs gebėsite naudoti trečią būdą, jūs ne tik išgysite, bet darysite nuolatinę pažangą.

Susikoncentruokite į tai, kuo jūs norite būti

... kad nepultumėte į nevilgtį dėl savo klaidų, Dhammapada suteikia jums tokį guodžiantį pavyzdį: tyriausia lelija gali išdygti iš šiukšlių krūvos šalia kelio. Tai reiškia, kad nėra nieko iki tiek sugedusio, kad tai negalėtų pasiekti tyriausios realizacijos.

Kokia bebūtų jūsų praeitis, kokios bebūtų jūsų klaidos, koks bebūtų neišmanymas, kuriame jūs gyvenote, giliai jūsų viduje yra aukščiausias tyrumas, kuris gali paversti save nuostabiu kūrinium.

Esmė tame, kad reikia galvoti apie tai, koncentruotis į tai ir nesijaudinti dėl sunkumų ir kliūčių.

Koncentruokitės išskirtinai į tai, kuo jūs norite būti, visiškai užmirškite tai, kuo nenorite būti.

Vaizduotė

Aš sakiau jums niekada nenusiminti ir nenusivilti, atvirkščiai, leiskite savo vaizduotei viltingai ir džiaugsmingai plastiškai reaguoti į nužengiančios Tiesos poveikį, kad Tiesa galėtų rasti jumyse būtinus darinius Jos kūrybinei šviesai išlaikyti.

Vaizduotė yra kaip peilis, kurį galima naudoti ir geriems ir blogiems tikslams. Jeigu jūs visą laiką gyvenate galvodami ir jausdami, kad judate link transformacijos, tuomet jūs padedate Jogos procesui. Ir atvirkščiai, jei esate nusiminę ir nuliūdę, kad esate

transformed, then you will help the process of the Yoga. If, on the contrary, you give in to dejection and bewail that you are not fit or that you are incapable of realisation, you poison your own being. It is just on account of this very important truth that I am so tirelessly insistent in telling you to let anything happen but, for heaven's sake, not to get depressed. Live rather in the constant hope and conviction that what we are doing will prove a success. In other words, let your imagination be moulded by your faith in Sri Aurobindo.

Imagination Opens the Path

What is the function, the use of the imagination?

If one knows how to use it, as I said, one can create for oneself his own inner and outer life; one can build his own existence with his imagination, if one knows how to use it and has a power. In fact it is an elementary way of creating, of forming things in the world. I have always felt that if one didn't have the capacity of imagination he would not make any progress. Your imagination always goes ahead of your life. When you think of yourself, usually you imagine what you want to be, don't you, and this goes ahead, then you follow, then it continues to go ahead and you follow. Imagination opens for you the path of realisation. People who are not imaginative—it is very difficult to make them move; they see just what is there before their nose, they feel just what they are moment by moment and they cannot go forward because they are clamped by the immediate thing.

The Atmosphere You Create

You carry with you, around you, in you, the atmosphere created by your actions, and if what you do is beautiful, good and harmonious, your atmosphere is beautiful, good and harmonious; on the other hand, if you live in a sordid selfishness, unscrupulous self-interest, ruthless bad will, that is what you will breathe every moment of your life and that means misery, constant uneasiness; it means ugliness that despairs of its own ugliness.

*

when you are good, when you are generous, noble, disinterested, kind, you create in you, around you, a particular atmosphere and this atmosphere is a sort of luminous release. You breathe, you blossom like a flower in the sun; there is no painful recoil on yourself, no bitterness, no revolt, no miseries. Spontaneously, naturally, the atmosphere becomes luminous and the air you breathe is full of happiness. And this is the air that you breathe, in your body and out of your body, in the waking state and in the state of sleep, in life and in the passage beyond life, outside earthly life until your new life.

Every wrong action produces on the consciousness the effect of a wind that withers, of a cold that freezes or of burning flames that consume.

Every good and kind deed brings light, restfulness, joy—the sunshine in which flowers bloom.

Create Your Own Atmosphere

Sweet Mother, here it is written: "A spiritual

netinkamas, nesugebėsite pasiekti realizacijos, tuomet jūs nuodijate savo esybę. Kaip tik dėl šios labai svarbios tiesos aš nepailsdama kartoju jums: leiskite atsitikti bet kam, tik, dėl Dievo meilės, nesirkite depresija. Gyvenkite geriau su nuolatiniu vilties ir įsitikinimo jausmu, kad jūsų darbas pasieks tikslą. Kitaip tariant, tegul jūsų vaizduotė bus formuojama tikėjimu į Šri Aurobindo.

Vaizduotė atveria kelią

Kokia yra vaizduotės paskirtis ir nauda?

Jeigu jūs žinote kaip ja naudotis, kaip sakiau, jūs galite susikurti nuosavą išorinį ir vidinį gyvenimą. Jeigu žinote kaip naudotis vaizduote ir turite galios, jos pagalba galite sukurti savo būtį. Iš tikrųjų, tai elementarus būdas kurti, formuoti dalykus pasaulyje. Aš visada jaučiau, kad jei žmogus neturėtų vaizduotės, jis nepadarytų jokios pažangos. Juk vaizduotė visada eina gyvenimo priešakyje. Galvodami apie save, jūs paprastai įsivaizduojate kokie norėtumėte būti – jūsų vaizduotė eina priekyje, o jūs sekate paskui ją, ji eina toliau, ir jūs – jos pėdomis. Vaizduotė atveria jums įgyvendinimo kelią. Žmones, neturinčius vaizduotės, labai sunku išjudinti. Jie mato tik tai, kas yra prieš nosį, jie jaučiasi tik dabartyje, nematydami ateities, jie nesugeba eiti į priekį, nes yra suvaržyti betarpiškais dalykais.

Atmosfera, kurią jūs sukuriate

Jūs nešate su savimi, aplink save, savyje atmosferą, sukurtą jūsų veiksmų, ir jei tai, ką darote, yra gražu, gerai ir harmoninga, jūsų atmosfera yra graži, gera ir harmoninga; kita vertus, jei gyvenate kupini savanaudiško egoizmo, be skrupulų siekdami savo interesų, būdami negailestingi piktavaliai, štai tuo kvėpuosite kiekvieną savo gyvenimo akimirką ir tai reikš vargą, nuolatinį nerimą, tai reikš bjaurumą, nusivylusį savo bjaurumu.

*

Kai esate geri, dosnūs, kilnūs, nesavanaudiški, malonūs, jūs sukuriate savyje, aplink save ypatingą atmosferą, ir ši atmosfera tarsi spinduliuoja šviesą. Jūs kvėpuojate, žydite kaip gėlė saulėje, nėra pasibjaurėjimo savimi, nėra kartėlio, pasipiktinimo, vargų. Spontaniškai, natūraliai, atmosfera tampa šviesi, o oras, kuriuo kvėpuojate, prisipildo laimės. Ir tai yra oras, kuriuo kvėpuojate savo kūne ir už kūno ribų, budrumo ir miego būsenoje, šiame gyvenime ir už jo, perėjime iš žemiškojo gyvenimo iki naujojo gyvenimo pradžios.

Kiekvienas neteisingas veiksmas sukelia sąmonei vėjo, kuris džioviną, šalčio, kuris šaldo, arba degančios liepsnos, kuri ryja, poveikį.

Kiekvienas geras ir malonus poelgis atneša šviesos, ramybės, džiaugsmo, saulės spindulių, kuriuose žydi gėlės.

Sukurkite savo atmosferą

atmosphere is more important than outer conditions; if one can get that and also create one's own spiritual air to breathe in and live in it, that is the true condition of progress." How can one get that and also create one's true spiritual atmosphere?

... it is by... precisely by inner discipline; you can create your atmosphere by controlling your thoughts, turning them exclusively towards the sadhana, controlling your actions, turning them exclusively towards the sadhana, abolishing all desires and all useless, external, ordinary activities, living a more intense inner life, and separating yourself from ordinary things, ordinary thoughts, ordinary reactions, ordinary actions; then you create a kind of atmosphere around you.

For example, instead of reading any odd thing and chatting and doing anything whatever, if you read only what helps you to follow the path, if you act only in conformity with what can lead you to the divine realisation, if you abolish in yourself all desires and impulses turned towards external things, if you calm your mental being, appease your vital being, if you shut yourself against suggestions coming from outside and become immune to the action of people surrounding you, you create such a spiritual atmosphere that nothing can touch it, and it *no longer* depends *at all* on circumstances or on whom you live with or on the conditions you live in, because you are enclosed in your own spiritual atmosphere. And that is how one obtains it: by turning one's attention *solely* to the spiritual life, by reading only what can help in the spiritual life, by doing only what leads you to the spiritual life, and so on. Then you create your own atmosphere. But naturally, if you open all the doors, listen to what people tell you, follow the advice of this one and the inspirations of that one, and are full of desires for outside things, you cannot create a spiritual atmosphere for yourself. You will have an ordinary atmosphere like everybody else.

16. Developing the Mind and Senses Do Many Different Things

Sweet Mother, at school it is not possible to take many subjects. We have to specialize.

Yes, yes! I have heard that, especially from your teachers. I don't agree. And I know it very well, this is being continuously repeated to me: if anything is to be done properly, one must specialize. It is the same thing for sports also. It is the same for every thing in life. It is said and repeated, and there are people who will prove it: to do something well one must specialize. One must do that and concentrate. If one wants to become a good philosopher, one must learn only philosophy, if one wants to be a good chemist, one must learn chemistry only. And if one wants to become a good tennis-player, one must play only tennis. That's not what I think, that is all I can say. My experience is different. I believe there are general faculties and that it is much more important to acquire these than to specialise— unless, naturally, it be like M. and Mme. Curie who

Brangioji Motina, čia parašyta: „Dvasinė atmosfera yra svarbesnė nei išorinės sąlygos. Jeigu jūs galite tai pasiekti ir dar sukurti asmeninį dvasinį orą, kvėpuoti juo ir gyventi tame, tai ir yra tikroji progreso sąlyga“. Kaip tą pasiekti ir sukurti tikrąją dvasinę atmosferą?

...tai gali būti sukurta... konkrečiai – vidinės disciplinos pagalba. Galite kurti savo atmosferą valdydami ir kontroliuodami savo mintis ir veiksmus, nukreipdami juos tik į sadhaną, naikindami visus norus ir atsikratydami visų nenaudingų, išorinių dalykų, gyvendami labiau intensyvų vidinį gyvenimą ir atskirdami save nuo įprastų dalykų, įprastų minčių, reakcijų ir veiksmų. Taip jūs galite sukurti aplink save savotišką atmosferą.

Pavyzdžiui, jeigu vietoj tuščių knygų skaitymo, plepėjimo, kažko nesvarbaus darymo jūs skaitote tik tai, kas padeda eiti Keliu, elgiatės tik pagal tai, kas gali vesti link Dieviškojo suvokimo, jeigu jūs naikinate savyje visus norus ir impulsus, nukreiptus į išorinius dalykus, jeigu raminatė savo mentalinę ir vitalinę esybę, jeigu uždarote save nuo išorinės įtaigos ir tampate atsparūs aplinkinių žmonių elgesiui, tuomet jūs sukuriate tokią dvasinę atmosferą, kad jūsų neįmanoma paveikti, jūs *daugiau visiškai nebepriklausote* nuo aplinkybių ar nuo to, su kuo gyvenate, ar nuo gyvenimo sąlygų, nes esate apsitvėrę asmeninėje dvasinėje atmosferoje. Štai kaip jūs galite tai pasiekti: nukreipdami savo dėmesį *išskirtinai* į dvasinį gyvenimą, skaitydami tik tai, kas gali padėti dvasiniame gyvenime, ir darydami tik tai, kas veda į jį ir t. t. Tada susikursite asmeninę atmosferą. Tačiau, jeigu jūs atlapojate visas duris, klausote ką sako jums žmonės, sekate jų patarimais ir raginimais, jeigu jūs esate kupini troškimų išoriniams dalykams, jūs negalite susikurti dvasinės atmosferos. Jūs turėsite įprastą atmosferą kaip ir visi kiti.

16. Proto ir jausmų lavinimas Darykite daug įvairių dalykų

Brangioji Motina, mokykloje nėra galimybės studijuoti daug disciplinų. Turime specializuotis.

Taip, taip! Aš tai girdėjau, ypač iš jūsų mokytojų. Aš nesutinku. Man tai kartoja nuolat, todėl aš gerai pažįstu šį požiūrį, kad, jeigu reikia ką nors padaryti tinkamai, žmogus turi specializuotis. Čia taip pat kaip ir sporte. Šis principas taikomas viskam gyvenime. Apie tai kalbama, kartojama, yra žmonių, kurie tai įrodys: tam, kad darbą padaryti gerai, žmogui būtina specializuotis, būtina gilintis į pasirinktą sritį. Jeigu nori būti geras filosofas, turi mokytis tik filosofijos, jeigu ketini tapti geru chemiku, turi mokytis tik chemijos, o jeigu nori tapti geru tenisininku, turi žaisti tik tenisą. Aš taip negalvoju, tai viskas, ką galiu pasakyti. Mano patirtis kitokia. Aš manau yra bendrieji gabumai ir daug svarbiau įgyti būtent juos, o ne specializuotis, nebent, aišku, tai būtų kaip pas sutuoktinius Kiuri,

wanted to develop a certain science, find something new, then of course they were compelled to concentrate on that science. But still that was only till they had discovered it; once they had found it, nothing stopped them from widening their mind.

This is something I have heard from my very childhood, and I believe our great grandparents heard the same thing, and from all time it has been preached that if you want to succeed in something you must do only that. And as for me, I was scolded all the time because I did many different things! And I was always told I would never be good at anything. I studied, I did painting, I did music, and besides was busy with other things still. And I was told my music wouldn't be up to much, my painting wouldn't be worthwhile, and my studies would be quite incomplete. Probably it is quite true, but still I have found that this had its advantages—those very advantages I am speaking about, of widening, making supple one's mind and understanding.

Education and Freedom

You see, the great thing here is the principle of education is a principle of freedom, and to put it briefly, the whole life is organised on the maximum possible freedom in movement; that is, the rules, regulations, restrictions are reduced absolutely to the minimum. If you compare this with the way in which parents usually educate their children, with a constant "Don't do this", "You can't do that", "Do this", "Go and do that", and, you know, orders and rules, there is a considerable difference.

In schools and colleges everywhere there are infinitely more strict rules than what we have here. So, as one doesn't impose on you the absolute condition of making progress, you make it when it pleases you, you don't when it doesn't, and then you take things as easy as you can. There are some—I do not say this absolutely—there are some who try, but they try spontaneously. Of course from the spiritual point of view this is infinitely more valuable. The progress you will make because you feel within yourself the need to make it, because it is an impulsion that pushes you forward spontaneously, and not because it is something imposed on you like a rule—this progress, from the spiritual point of view, is infinitely greater. All in you that tries to do things well, tries to do it spontaneously and sincerely; it is something that comes from within you, and not because you have been promised rewards if you do well and punishments if you do badly. Our system is not based on this.

It is possible that at a certain moment something comes along to give you the impression that your effort has been appreciated, but the effort was not made in view of that; that is, these promises are not made beforehand nor are they balanced by equivalent punishments. This is not the practice here. Usually things are such, arranged in such a way, that the satisfaction of having done well seems to be the best of rewards and one punishes himself when he does badly, in the sense that one feels miserable and unhappy and ill at ease, and this is

kurie norėjo vystyti konkrečią mokslo sritį ir atrasti kažką naujo, tuomet, žinoma, jie buvo priversti susitelkti ties tuo mokslu. Bet vis dėlto tai tęsėsi tik tol, kol jie nepadarė atradimo. Kai jie pasiekė tikslą, jau niekas netrukdė jiems plėsti savo akiračio.

Man tai sakė nuo pat vaikystės, aš manau, mūsų tėvai irgi girdėjo tą patį, nes visuomet buvo tvirtinama, kad jei nori ką nors pasiekti, privalai daryti tik tai. Ir mane visą laiką barė, nes aš dariau daugybę įvairių darbų! Man visada sakydavo, kad aš niekur nepasieksiu gerų rezultatų. Aš mokiausi, tapiau, muzikavau, turėjau ir kitų interesų. Bet man sakė, kad mano muzika nebus reikšminga, tapyba nebus vertinga, kad mano mokymasis bus neišbaigtas. Gali būti, kad taip ir yra, bet vis dėlto aš pastebėjau, kad tai turi ir savo pranašumų, tų ypatingų pranašumų apie kuriuos kalbu – jūsų proto ir supratingumo išplėtimas ir lankstumo jiems suteikimas.

Auklėjimas ir laisvė

Matote, nuostabu yra tai, kad auklėjimo principas yra laisvės principas, trumpai tariant – gyvenimo organizavimo pagrindą sudaro didžiausia iš įmanomų vyksmo laisvė, t. y., taisyklės, reglamentai, apribojimai sumažinami iki visiško minimumo. Jei palyginsime tai su tuo, kaip tėvai paprastai auklėja savo vaikus nuolat kartodami „nedaryk to“, „negali daryti ano“, „daryk tai“, „eik ir daryk aną“, ir žinote, tvarka ir taisyklės ženkliai skiriasi.

Visur mokyklose ir koledžuose taisyklės be galo griežtesnės nei čia [Ašrame]. Kadangi jums nekliamas, kaip būtina sąlyga, reikalavimas daryti pažangą, jūs tai darote, kai jums tai patinka, jeigu ne – atmetate, ir tuomet jūs viską imate kuo lengviausiai. Kiek žinau, čia yra tokių, kurie stengiasi, bet jie tai daro spontaniškai. Žinoma, dvasiniu požiūriu jų pastangos be galo vertingesnės. Pažanga, kurią pasieksite todėl, kad jaučiate tam poreikį, impulsą, kuris spontaniškai stumia jus į priekį, o ne todėl, kad jums tai primesta kaip kažkokia taisyklė, ši pažanga dvasiniu požiūriu yra neišmatuojamai didesnė. Viskas, kas jumyse stengiasi atlikti dalykus gerai, kas stengiasi daryti spontaniškai ir nuoširdžiai, ateina iš vidaus, o ne todėl, kad jums pažadėtas apdovanojimas už gerą rezultatą arba bausmė už blogą ir mūsų sistemoje tai netaikoma.

Visiškai tikėtina, kad tam tikru momentu jūs sulauksite kažko, kas sudarys įspūdį, kad jūsų pastangos buvo įvertintos, bet pastangos buvo dedamos ne dėl šio įvertinimo, t. y., iš anksto nebuvo pateikti nei šie pažadai, nei buvo grasinama bausmėmis. Čia tai nepraktikuojama. Paprastai viskas vyksta taip, kad pasitenkinimas dėl gerai atlikto darbo yra geriausias apdovanojimas, o blogai atlikę darbą baudžia save ta prasme, kad jaučiasi blogai, yra nelaimingi, liūdni ir tai iš tikrųjų yra ypač konkreti ir veiksminga bausmė. Taigi visi šie vyksmai dvasinio augimo požiūriu turi be galo didesnę vertę, negu tai būtų išorinių taisyklių vykdymo rezultatas.

indeed the most concrete punishment he has. And so, all these movements, from the point of view of the inner spiritual growth, have an infinitely greater value than when they are the result of an outer rule.

Mental Culture

...You have a mental instrument with many possibilities, faculties, but they are latent and need a special education, a special training so that they can express the Light. It is certain that in ordinary life the brain is the seat of the outer expression of the mental consciousness; well, if this brain is not developed, if it is crude, there are innumerable things which cannot be expressed, because they do not have the instrument required to express themselves. It would be like a musical instrument with most of its notes missing, and that produces a rough approximation but not something precise.

Mental culture, intellectual education changes the constitution of your brain, enlarges it considerably, and as a result the expression becomes more complete and more precise.

It is not necessary if you want to escape from life and go into inexpressible heights, but it is indispensable if you want to express your experience in outer life.

Mother, you said that if one develops these faculties of analysis, deduction and all that too much, they become obstacles to spiritual experiences, no?

If they are not controlled, mastered, yes. But not necessarily. Not necessarily. It might make the control a little more difficult, for naturally it is more difficult to master an individualised being than a crude one—with a completer individualisation the ego becomes more crystallised and also self-satisfied, doesn't it?... But granting that this difficulty has been overcome, well, in a highly developed individuality the result is infinitely superior to the one obtained in a crude and uneducated nature. I am not saying that the process of transformation or rather of consecration is not more difficult but once it is achieved the result is far superior.

This may very well be compared with musical instruments, one of which has a certain number of notes and the other ten times as many. Well, it is perhaps easier to play an instrument of four or five notes but the music that could be played on a complete keyboard is obviously far superior!

One could even compare this to an orchestra much more than to a simple instrument. A human being, a fully developed human individuality is very much like one of those stupendous orchestras which has hundreds and hundreds of players. It is obviously very difficult to control and conduct them but the result can be marvellous.

Organise Your Life

.. Some... cannot keep a cupboard in order or a drawer in order. They may be in a room which looks very tidy and very neat outwardly, and then you open a drawer or a cupboard, it is like a battlefield! Everything is pell-mell. You find everything in a jumble; nothing is arranged. These

Mąstymo kultūra

...Jūs turite mentalinį instrumentą su daugybe galimybių ir gebėjimų, bet jie paslėpti, todėl jiems reikalingas specialus lavinimas, mokymas tam, kad jie atsiskleistų ir išreikštų Šviesą. Paprastame gyvenime smegenys yra mentalinės sąmonės išorinės išraiškos vieta ir, jeigu smegenys neišlavintos, grubios, tuomet yra daugybė dalykų, kurie negali būti išreikšti, nes jie neturi instrumento, reikalingo išreikšti save. Tai primena muzikinį instrumentą, kuriame trūksta daugumos natų, ir todėl jo kūriniai yra grubūs panašumai, bet nieko tikslaus.

Mąstymo kultūra ir intelektinis ugdymas keičia jūsų smegenų sandarą, didina jų galimybes, dėl ko viskas, ką jos išreiškia, tampa išsamesniu ir tikslesniu.

Tai nėra būtina, jeigu jūs norite pabėgti nuo gyvenimo ir pakilti į neįsivaizduojamas aukštumas, bet būtina, jeigu jūs norite išreikšti savo patirtį išoriniame gyvenime.

Motina, Jūs sakėte, kad jeigu žmogus per daug išlavina analizės, dedukcijos gebėjimus ir t. t., tai gali sudaryti kliūčių, siekiant dvasinės patirties. Ar ne taip?

Jeigu jie nekontroliuojami, nevaldomi, tuomet, taip. Bet nebūtinai. Nebūtinai. Tai gali šiek tiek apsunkinti kontrolę, nes valdyti sudėtingą individualizuotą asmenybę daug sunkiau nei paprastą ir grubią, be to, su pilnesne individualizacija ego tampa labiau išsikristalizavęs ir savimi patenkintas, ar ne taip?... Tačiau, tuo atveju, jei šis sunkumas įveiktas, labiau išsivysčiusi individualybė pasieks neapsakomai geresnį rezultatą nei grubi neišlavinta būtybė. Nesakau, kad transformacijos arba, tiksliau, pasišventimo procesas nėra sudėtingesnis, bet jį atlikus, rezultatas yra daug reikšmingesnis.

Tai galima gerai suprasti lyginant du muzikinius instrumentus, iš kurių vienas turi dešimt kartų daugiau natų nei kitas. Suprantama, daug lengviau išmokti groti instrumentu turinčiu keturias, penkias natas, tačiau muzika, atlikta naudojant instrumentą su pilna klaviatūra, bus akivaizdžiai pranašesnė!

Tai netgi būtų galima palyginti su orkestru, o ne su paprastu instrumentu. Žmogiškoji būtybė, t. y. visiškai išsivysčiusi žmogiškoji individualybė, daug kuo panaši į vieną iš tokių nuostabių orkestrų, kuriame yra šimtų šimtai muzikantų. Akivaizdu, kad juos labai sunku kontroliuoti ir jiems vadovauti, tačiau rezultatas gali būti nuostabus. Valdyti juos labai sunku, bet rezultatas gali būti stebuklingas.

Organizuokite savo gyvenimą

...Kai kas... negali palaikyti tvarkos savo spintelėje ar stalčiuje. Jie gali gyventi išoriškai tvarkingame kambaryje, bet jei jūs atidarote spintą ar stalčių, reginys primena mūšio lauką! Viskas sumaišyta! Viskas sujaukta, nėra jokios sistemos. Yra žmonių su skurdžia galvele, kurioje mintys sudėliotos taip pat kaip jų materialūs objektai. Jų mintys neorganizuotos, nesudėliotos pagal

are people with a poor little head in which ideas lie in the same state as their material objects. They have not organised their ideas. They haven't put them in order. They live in a cerebral confusion. And that is a sure sign, I have never met an exception to this rule: people who don't know how to keep their things in order—their ideas are in disorder in their heads, always. They exist together, the most contradictory ideas are put together, and not through a higher synthesis, don't you believe it: simply because of a disorder and an incapacity to organise their ideas. You don't need to speak even for ten minutes with people if you can manage to enter their room and open the drawers of their tables and look into their cupboard. You know in what state they are, don't you?

... One must organise one's own things—and at the same time one's own ideas—in the same way, and must know exactly where things are and be able to go straight to them, because one's organization is logical. It is your own logic—it may not be your neighbour's logic, not necessarily, it is your own logic—but your organization being logical, you know exactly where a thing is and, as I told you, if that thing is displaced, you know it immediately. And those who can do that are generally those who can put their ideas into order and can also organise their character and can finally control their movements. And then, if you make progress, you succeed in governing your physical life; you begin to have a control over your physical movements. If you take life in that way, truly it becomes interesting. If one lives in a confusion, a disorder, an inner and outer chaos in which everything is mixed up and one is conscious of nothing and still less is master of things, this is not living.

One's Own Way of Thinking

One needs years of very attentive, very careful, very reasonable, very coherent work, organisation, selection, constructions, in order to succeed simply in forming, oh, simply this little thing, *one's own way of thinking!*

One believes he has his own way of thinking. Not at all. It depends totally upon the people one speaks with or the books he has read or on the mood he is in. It depends also on whether you have a good or bad digestion, it depends on whether you are shut up in a room without proper ventilation or whether you are in the open air; it depends on whether you have a beautiful landscape before you; it depends on whether there is sunshine or rain! You are not aware of it, but you think all kinds of things, completely different according to a heap of things which have nothing to do with you!

And for this to become a coordinated, coherent, logical thought, a long thorough work is necessary.

Crystallising Your Thought

The usefulness of work is nothing else but [this]: to crystallise this mental power. For, what you learn (unless you put it in practice by some work or deeper studies), half of what you learn, at least, will vanish, disappear with time. But it will

kokią nors tvarką. Jie gyvena proto sumaištyje. Ir tai yra neabejotinas ženklas, aš nesu aptikusi išimties iš šios taisyklės: žmonių, kurie nemoka susitvarkyti savo daiktų, galvose mintys visada yra betvarkėje. Viskas sudėta kartu, pačios prieštaraujančios idėjos yra vienoje vietoje, ir ne aukštesnės sintezės dėka, o, nepatikėsite, paprasčiausiai dėl betvarkės ir negebėjimo organizuoti savo minčių. Neverta kalbėti su žmonėmis net dešimties minučių, jeigu pavyksta įeiti į jų kambarį ir atverti jų stalo stalčių ar žvilgtelėti į jų spintą, kad suprasti kokios būklės jie yra, ar ne taip?

...Jūs turite organizuoti, sisteminti savo asmeninius daiktus, o taip pat ir savo mintis tokiu pačiu būdu. Jūs turite tiksliai žinoti, kur ir kas yra, gebėti iš karto surasti tai ko jums reikia, juk jūsų sisteminimo principas yra logiškas. Tai yra jūsų pačių logika, ji gali nepanašėti į kaimyno logiką (tam nėra būtinumo), bet jūsų organizavimo logiškumas, suteiks jums galimybę žinoti tiksliai, kur yra daiktas, ir, kaip sakiau, jei šis daiktas bus perkeltas, jūs iš karto žinosite apie tai. Ir tie, kurie gali tai padaryti, paprastai gali sutvarkyti ir savo mintis, ir savo charakterį, ir galiausiai valdyti savo vyksmus. O vėliau, jeigu jūs darysite pažangą, jums pavyks valdyti savo fizinį gyvenimą, jūs sugebėsite kontroliuoti savo fizinius judesius. Toks požiūris į gyvenimą padaro jį ištis įdomiu. Jeigu jūs gyvenate sumaištyje, betvarkėje, vidiniame ir išoriniame chaose, kur viskas sumaišyta ir jūs nieko nesuvokiate, net nesate savo daiktų šeimininkas, tai nėra gyvenimas.

Jūsų asmeninis mąstymo būdas

Žmogui reikia ilgų metų labai dėmesingo, kruopštaus, racionalaus ir nuoseklaus darbo, organizavimo, atrankos ir konstravimo tam, kad pavyktų suformuoti tik, ak!, tiesiog tokią smulkmeną – *asmeninį mąstymo būdą!*

Žmogui atrodo, kad jis mąsto išskirtinai savaip. Bet taip visiškai nėra. Jo mąstymas visiškai priklauso nuo žmonių, su kuriais jis kalba, nuo knygų, kurias jis skaito, nuo esamos nuotaikos. Jis net priklauso nuo žmogaus gero ar blogo virškinimo, nuo to, ar jis yra tvankiame kambarielyje ar atviroje erdvėje, ant kiek nuostabus jo žvilgsniui atsivėręs kraštovaizdis, nuo to, ar saulėta, ar lyja! Nesuvokdami šito, jūs galvojate apie daugelį visiškai skirtingų dalykų, kurie su jumis neturi nieko bendro.

O tam, kad įgyti gebėjimą mąstyti koordinuotai, nuosekliai ir logiškai, reikalingas ilgas kruopštus darbas.

Jūsų minties kristalizavimas

Darbo nauda yra ne kas kita, kaip [tai]: kristalizuoti šią proto galią. Juk mažiausiai pusė viso to, ko jūs mokotės, su laiku išnyks be pėdsakų (nebent pritaikysite praktikoje kokiame nors darbe ar gilesnių studijų dėka). Bet tai paliks po savęs vieną dalyką: gebėjimą kristalizuoti savo mintį – išskirti iš jos ir aiškiai, tiksliai ir

leave behind one thing: the capacity of crystallising your thought, making something clear out of it, something precise, exact and organised. And that is the true usefulness of work: to organise your cerebral capacity...

I am going to explain it to you: when you have understood, it forms a little crystal in you, like a little shining point. And when you have put in many, many, many of these, then you will begin to be intelligent. That is the utility of work, not simply to stuff the head with a heap of things that take you nowhere.

*

Essentially, from the general point of view, particularly from the intellectual viewpoint, the most important thing is the capacity of attention and concentration, it is that which one must work at and develop. From the point of view of action (physical action), it is the will: you must work and build up an unshakable will. From the intellectual point of view, you must work and build up a power of concentration which nothing can shake. And if you have both, concentration and will, you will be a genius and nothing will resist you.

Remembering What You Learn

The true way so that [what you learn] remains is to understand, it is not to learn by heart. You learn something by heart, it is mechanical, you see; but after some time it will be effaced, unless you make use of it constantly. For example, you are made to learn by heart the multiplication tables; if you constantly use them, you will remember them, but if by chance for years you remain without using them, you will forget them completely. But if you understand the principle, you will be able to remember them. You see, the principle of multiplication, if you understand it with a mathematical sense, you will no longer need to learn it by heart, the operation will be done quite naturally in your brain; and for everything it is the same.

If you understand the thing, if you have the sense of the principle which is behind, you can remember it indefinitely, for hundreds of years if you live for hundreds of years; whereas something you have learnt by heart... after some time the brain-cells multiply, are replaced, and some things are wiped out... In one's life there are things which remain like landmarks, there are others which are totally effaced to the extent that one doesn't remember them at all, they are gone. But there are things like that, truly like milestones, like landmarks in life. Well, these things were conscious experiences, that is, they were understood; so the experience remains indefinitely, and with just a tiny movement of the consciousness you can bring it forward. But something that is learnt mechanically—unless, I tell you, you make use of it daily, it is effaced.

Knowledge Is within You

There is one thing certain about the mind and its workings; it is that you can understand only what you already know in your own inner self. What

susistemintai suformuluoti jos esmę. Ir tai yra tikroji darbo nauda: organizuoti savo proto pajęgumus, padidinti jo efektyvumą...

Paaiškinu: jeigu jūs turite supratimą apie kažką, jis formuoja jumyse mažą kristalą, panašų į mažutį spinduliuojantį tašką. Ir jeigu jūs įsidėsite daug, daug tokių kristalų, tuomet jūs tapsite sumaniais. Tai ir yra darbo nauda, o ne paprastas kimšimas į galvą krūvos dalykų, kurie niekur neveda.

*

Iš esmės, žvelgiant bendrai, ypač intelektiniu požiūriu, svarbiausias yra dėmesingumo ir koncentravimosi gebėjimai, būtent ties jais reikia dirbti ir juos lavinti. Veiksmo (fizinio veiksmo) aspektu svarbiausias gebėjimas yra valia. Jūs turite išsiugdyti nepalaužiamą valią. Žvelgiant iš intelektualinio taško, jūs turite dirbti ir sukurti nepajudinamą koncentravimosi galią. Ir jeigu jūs turite ir vieną, ir kitą, t. y. koncentravimosi galią ir valią, jūs tapsite genijumi ir nebus nieko, kas galėtų būti jums kliūtimi.

Išsaugojimas atmintyje to, ko jūs mokotės

Tikras būdas išsaugoti atmintyje tai, ko jūs mokotės – suprasti, o ne iškalt atmintinai. Ko nors mokytis atmintinai yra mechaninis veiksmas, po kurio laiko viskas bus ištrinta, nebent tuo nuolat naudositės. Pavyzdžiui, jūs esate priversti mintinai išmokti daugybės lentelę, jeigu nuolat ją naudojate, jūs prisiminsite ją, bet jeigu taip atsitiks, kad ilgas metus jos nenaudosite, jūs ją pamiršite visiškai. Tačiau, jeigu jūs suprasite principą, jūs galėsite ją prisiminti. Matote, jeigu jūs suprasite matematinę daugybės principo esmę, jums nebus poreikio ją išmokti atmintinai, nes operacijos smegenyse vyks natūraliuoju būdu. Tas pats galioja visur.

Supratus principą, sudarantį dalyko esmę, jūs galite atsiminti jį neribotai ilgai, kad ir šimtą metų, jeigu aišku, tiek nugyvensite. Tačiau, jeigu kažką išmokote atmintinai... po kurio laiko smegenų ląstelės dauginasi, keičiasi kitomis ląstelėmis ir kai kurie dalykai iššluojami lauk... Žmogaus gyvenime yra dalykų, kurie lieka kaip orientyrai, ir yra kitų, kurie ištrinami visiškai ir žmogus apskritai nieko neprisimena, jų nebėra. Tačiau yra dalykų, tokių kaip kelrodžiai, kaip orientyrai gyvenime. Na, jie kažkada buvo jūsų sąmoninga patirtis, t. y. jie buvo suprasti. Taigi, patirtis išlieka neribotą laiką, ir pakanka mažyčio sąmonės judesio, kad tai būtų prisiminta.

Bet visa tai, ko išmokstama mechaniškai – ištrinama, nebent, kaip sakiau jums, jūs tuo naudositės kasdien.

Žinojimas yra jūsų viduje

Yra tokia proto ir jo veiklos ypatybė: jūs galite suprasti tik tai, ką jau žinote savo vidiniame „aš“. Knygoje sukrečia būtent tai, ką jūs jau esate patyrę giliai savyje. Kai žmogus atranda nuostabią knygą ar mokymą, jūs galite dažnai iš jo išgirsti: „Čia yra būtent tai, ką

strikes you in a book is what you have already experienced deep within you. Men find a book or a teaching very wonderful and often you hear them say, "That is exactly what I myself feel and know, but I could not bring it out or express it as well as it is expressed here." When men come across a book of true knowledge, each finds himself there, and at every new reading he discovers things that he did not see in it at first; it opens to him each time a new field of knowledge that had till then escaped him in it. But that is because it reaches layers of knowledge that were waiting for expression in the subconscious in him; the expression has now been given by somebody else and much better than he could himself have done it. But, once expressed, he immediately recognises it and feels that it is the truth. The knowledge that seems to come to you from outside is only an occasion for bringing out the knowledge that is within you.

Reading which Awakens

...for those who are seeking, who grope, who are not absolutely sure, who are pulled this way and that, have many interests in life, are not steady, stabilised in their will for realisation, it is very good to read, because it puts them in touch with the subject, it gives them some interest in the thing.

...there is a kind of reading which awakens in you an interest in the thing and can help you in the first seekings. Usually, even if one has had experiences one needs a contact of thought or idea with the thing so that the effort may be crystallized more consciously. But the more one knows, the more one must be absolutely sincere in his experience, that is, he must not use the formative power of his mind to imagine and so create the experience in himself. From the point of view of orientation it can be useful; but from the point of view of the experience, it takes away from it its dynamic value, it has not the intensity of an experience which comes because the moral and spiritual conditions necessary for it to occur have been fulfilled. There is the whole mental conditioning which is added and which takes away something of the spontaneity. All this is a matter of proportion. Each one must find the exact amount he needs, how much of reading, how much meditation, how much concentration, how much... It is different for each one.

Reading Sri Aurobindo's Writings

In a general and almost absolute way, if you truly wish to profit from these readings, as from all of Sri Aurobindo's writings, the best method is this: having gathered your consciousness and focused your attention on what you are reading, you must establish a minimum of mental tranquillity—the best thing would be to obtain perfect silence—and achieve a state of immobility of the mind, immobility of the brain, I might say, so that the attention becomes as still and immobile as a mirror, like the surface of absolutely still water. Then what one has read passes through the surface and penetrates deep into the being where it is received

pats jutau ir žinojau, bet negalėjau to išreikšti taip gerai kaip čia“. Susipažinus su knyga, kurioje pateiktas tikras žinojimas, kiekvienas joje atranda save patį ir kaskart skaitydamas iš naujo atranda vis naujus dalykus, nepastebėtus iš pradžių, kiekvieną kartą jam atsiveria nauja žinių sritis, praslydusi pro akis anksčiau. Taip įvyksta todėl, kad tai paliečia tuos žinojimo klodus, kurie jau seniai sąmonėje laukė galimybės pasireikšti, tik dabar išsireiškimą pateikė kažkas kitas ir daug geriau nei tai galėtų padaryti jis pats, todėl tik kartą išreikštą, jis tuojau pat atpažįsta tai ir jaučia, kad tai yra tiesa. Žinojimas, kuris atrodo atėjo jums iš išorės, yra tiesiog žinojimo, esančio jūsų viduje, atskleidimo būdas.

Skaitymas, kuris pažadina

... tiems, kurie ieško, eina apgraišomis, nepasitiki savimi, kuriuos traukia tai ten, tai šen, kurių gyvenime yra daugybė interesų, kurie nepastovūs ir dar neturi tvirtos valios siekdami realizacijos, knygų skaitymas yra labai naudingas, nes tai suteikia galimybę prisiliesti, susipažinti su dalyku ir sužadina tam tikrą susidomėjimą juo...

... yra skaitiniai, kurie sužadina susidomėjimą tam tikru dalyku ir gali padėti pirmiesiems ieškojimams. Paprastai, net jeigu jūs esate turėję patyrimų, reikalingas minties ar idėjos ryšis su tuo dalyku, kad jūsų pastangos galėtų būti labiau sąmoningos. Bet kuo daugiau jūs žinote, tuo labiau nuoširdūs turite būti savo patyrimuose, t. y. neturite naudoti savo proto gebėjimo suteikti formą, kad nesužadintumėte vaizduotės ir tokiu būdu nekurtumėte savyje patyrimų. Orientacijos atžvilgiu tai gali būti naudinga, bet patyrimo požiūriu – atvirksčiai, nes vaizduotės dalyvavimas atima iš patyrimo jo dinaminę vertę, patyrimas netenka intensyvumo dėl to, kad jam ateiti jau reikalingas tam būtinų moralinių ir dvasinių sąlygų įvykdymas. Tai yra išsisas mentalinių sąlygų sukūrimas, kuris pridėdamas ir kuris atima tam tikrą spontaniškumo dalį. Visa tai yra proporcingumo dalykas. Kiekvienas turi surasti jam tinkamą mastą – kiek jam skaityti, kiek medituoti, kiek laiko skirti koncentracijai... Kiekvienam savaip.

Šri Aurobindo raštų skaitymas

Siekiant didžiausios naudos iš Šri Aurobindo raštų skaitymo, geriausiai daryti taip: sutelkus savo sąmonę ir nukreipus savo dėmesį į skaitymą, jūs turite pasiekti mentalinę ramybę (geriausia būtų visiška tyła), minčių ir proto nejudumo būseną, taip sakant, kad dėmesys taptų toks ramus ir nejudrus kaip veidrodis, kaip absoliučiai nejudančio vandens paviršius. Tuomet visa tai, ką jūs skaitote, eis pro šį tylų paviršių, smelksis giliai į esybę ir bus suvokiama su mažiausiais iškreipimais. Vėliau, kartais po ilgo laiko tarpo, viskas ką buvote perskaite plūstelės iš gelmių ir pasireikš visa savo suvokimo jėga, bet jau ne kaip žinios, įgytos iš išorės, o kaip šviesa, sklindanti iš vidaus.

Toks būdas užtikrina aukščiausią suvokimo gebėjimą, o jeigu

with a minimum of distortion. Afterwards—sometimes long afterwards—it wells up again from the depths and manifests in the brain with its full power of comprehension, not as knowledge acquired from outside, but as a light one carried within.

In this way the faculty of understanding is at its highest, whereas if, while you read, the mind remains agitated and tries to understand at once what it is reading, you lose more than three-quarters of the force, the knowledge and the truth contained in the words. And if you are able to refrain from asking questions until this process of absorption and inner awakening is completed, well, then you will find that you have far fewer questions to ask because you will have a better understanding of what you have read.

Listening to Music

Mother, when one hears music, how should one truly hear it?

For this—if one can be completely silent, you see, silent and attentive, simply as though one were an instrument which has to record it—one does not move, and is only something that is listening—if one can be absolutely silent, absolutely still and like that, then the thing enters. And it is only later, some time later, that you can become aware of the effect, either of what it meant or the impression it had on you.

But the best way of listening is this. It is to be like a still mirror and very concentrated, very silent. In fact, we see people who truly love music... I have seen musicians listening to music, musicians, composers or players who truly love music, I have seen them listening to music... they sit completely still, you know, they are like that, they do not move at all. Everything, everything is like that. And if one can stop thinking, then it is very good, then one profits fully.... It is one of the methods of inner opening and one of the most powerful.

The Sense of Beauty

To do this yoga, one must have, at least a little, the sense of beauty. If one does not, one misses one of the most important aspects of the physical world.

There is this beauty, this dignity of soul—a thing about which I am very sensitive. It is a thing that moves me and evokes in me a great respect always.

Yes, this beauty of soul that is visible in the face, this kind of dignity, this harmony of integral realisation. When the soul becomes visible in the physical, it gives this dignity, this beauty, this majesty, the majesty that comes from one's being the Tabernacle. Then, even things that have no particular beauty put on a sense of eternal beauty, of the eternal beauty.

I have seen in this way faces that pass from one extreme to the other in a flash. Someone has this kind of beauty and harmony, this sense of divine dignity in the body; then suddenly there comes the perception of an obstacle, a difficulty, and the sense of fault, of indignity—and then, a sudden deformation in the appearance, a kind of

skaitant protas yra įaudrintas ir iš karto bando suprasti, ką skaito, jūs prarandate daugiau kaip tris ketvirtadalius jėgos, žinių ir tiesos, esančių žodžiuose. Bet, jeigu jums pavyks susilaikyti nuo klausimų, kol nepasibaigė įsisavinimo ir vidinio prabudimo procesas, jūs aptiksite, kad turite daug mažiau klausimų, nes esate daug geriau supratę skaitinį.

Kaip klausytis muzikos

Motina, kai žmogus klauso muzikos, kaip jam teisingai jos klausyti?

Tam žmogus turi būti visiškai tylus ir dėmesingas, tarsi jis pats būtų instrumentas, kuris turi įrašyti šią muziką (jis nejudą ir tampa tuo, kas klauso), jeigu žmogus gali būti visiškai tylus ir ramus, tuomet dalykas gali įeiti. Ir tik vėliau, po kurio laiko, galite suprasti poveikį ar ką jis reiškė, arba išpūdį, kurį jis jums paliko.

Geriausias būdas klausytis yra, kai esate ramūs kaip veidrodis, labai susikaupę ir tylūs. Mes sutinkame žmones, kurie tikrai myli muziką... Aš mačiau muzikantus, klausančius muziką, muzikantus ir kompozitorius, kurie tikrai myli muziką, aš mačiau kaip jie klauso... jie sėdi visiškai ramiai, žinote, net nekrustelėdami. Viskas, viskas yra būtent taip. Jeigu žmogus gali sustabdyti protavimą, tai yra labai gerai, tada jis galės gauti didžiausią naudą... Tai vienas iš vidinio atsivėrimo būdų, vienas iš pačių veiksmingiausių būdų.

Grožio pojūtis

Tam, kad užsiimti šia joga, žmogus turi turėti bent šiek tiek grožio pojūčio. Jeigu jo nėra, praleidžiamas vienas iš svarbiausių fizinio pasaulio aspektų.

Šis grožis, šis sielos orumas – dalykas, kuriam aš labai jautri. Grožis yra mano varomoji jėga, jis visada sukelia manyje didžiulės pagarbos jausmą.

Taip, tai sielos grožis, kuris matomas veide, tai orumo rūšis, tai integralios realizacijos harmonija. Kai siela tampa matoma fiziškai, ji suteikia šį orumą, šį grožį, šį kilnumą, didingumą, kylantį iš vidinės Šventovės. Tuomet netgi tai, kas neturi ypatingo grožio, apsigaubia amžino grožio pojūčiu.

Aš mačiau veidus, kuriuose akimirksniu vienas kraštutinumas keitė kitą. Kai kurie žmonės turi ypatingą grožį ir harmoniją, tokį Dieviškojo orumo jausmą kūne, bet štai staiga atsiranda kliūtys, sunkumai, kaltės ar pažeminimo jausmas ir tuomet ūmi išvaizdos deformacija, savotiškas bruožų skaidymasis! Ir vis dėlto tai yra tas pats veidas. Tai buvo tarsi žaibo blyksnis, ir tai buvo baisu. Toks kančios ir pažeminimo bjaurumas, kuris religijoje vadinamas „nuodėmės kančia“, iš tikrųjų parodo veidą! Netgi savaime

decomposition of the features! And yet it is the same face. It was like a flash of lightning, and it was frightful. That kind of hideousness of torment and degradation—what has been translated in religions as "the torment of sin"—that gives you a face indeed! Even features that are beautiful in themselves become horrible. And it was the same features, the same person.

Then I saw how horrible the sense of sin is, how much it belongs to the world of falsehood.

A Sense of Gratitude

... That kind of sense of gratitude that the Divine exists; that feeling of a marvellous thankfulness which truly fills you with a sublime joy at the fact that the Divine exists, that there is something in the universe which is the Divine, that it is not just the monstrosity we see, that there is the Divine, the Divine exists. And each time that the least thing puts you either directly or indirectly in contact with this sublime Reality of divine existence, the heart is filled with so intense, so marvellous a joy, such a gratitude as of all things has the most delightful taste.

There is nothing which gives you a joy equal to that of gratitude. One hears a bird sing, sees a lovely flower, looks at a little child, observes an act of generosity, reads a beautiful sentence, looks at the setting sun, no matter what, suddenly this comes upon you, this kind of emotion—indeed so deep, so intense—that the world manifests the Divine, that there is something behind the world which is the Divine.

True Art

True art is intended to express the beautiful, but in close intimacy with the universal movement. The greatest nations and the most cultured races have always considered art as a part of life and made it subservient to life. Art was like that in Japan in its best moments; it was like that in all the best moments in the history of art. But most artists are like parasites growing on the margin of life; they do not seem to know that art should be the expression of the Divine in life and through life. In everything, everywhere, in all relations truth must be brought out in its all-embracing rhythm and every movement of life should be an expression of beauty and harmony. Skill is not art, talent is not art. Art is a living harmony and beauty that must be expressed in all the movements of existence. This manifestation of beauty and harmony is part of the Divine realisation upon earth, perhaps even its greatest part.

Art and Yoga

Does the work of an artist improve if he does Yoga?

The discipline of Art has at its centre the same principle as the discipline of Yoga. In both the aim is to become more and more conscious; in both you have to learn to see and feel something that is beyond the ordinary vision and feeling, to go within and bring out from there deeper things. Painters have to follow a discipline for the growth of the consciousness of their eyes, which in itself is almost

nuostabūs bruožai tampa atstumiančiais. Ir tai buvo tie patys bruožai, tas pats žmogus.

Tada pamačiau, koks siaubingas yra nuodėmės jausmas, ir kaip smarkiai jis priklauso melo pasauliui.

Dėkingumo jausmas

... toks dėkingumo jausmas, kad Dieviškasis egzistuoja! Tas neapsakomo gylio, visą esybę užliejančio nuostabaus dėkingumo ir neišpasakyto džiaugsmo pojūtis dėl Dieviškojo buvimo fakto, dėl to, kad visatoje yra kažkas, kas yra Dieviškasis, kad tai ne tik monstriškumas, kurį mes matome, bet yra Dieviškasis, Jis egzistuoja. Ir kiekvieną kartą, kai menkiausias dalykas tiesiogiai ar netiesiogiai padeda prisiliesti prie šios didingos Dieviškosios Egzistencijos Realybės, širdis prisipildo tokiu sodriu, tokiu nuostabiu džiaugsmu, tokiu dėkingumu, kuris turi patį nuostabiausią su niekuo nesulyginamą skonį.

Ir nėra nieko, kas galėtų suteikti jums džiaugsmą, prilygstantį šiam dėkingumui. Jūs girdite paukščių giesmes, matote nuostabią gėlę, jūs žiūrite į mažą vaiką, pamatote kilnų poelgį, perskaitote puikų sakinį, jūs stebite besileidžiančią saulę, nesvarbu ką, staiga jus užplūsta tai, tokia gili, tokia intensyvi emocija, kad pasaulis išreiškia Dieviškumą, kad už pasaulio yra kažkas, kas yra Dieviškasis.

Tikrasis menas

Tikrasis menas skirtas išreikšti grožį, bet tampa susijusį su universaliu judėjimu. Didžiausios tautos ir labiausiai išsivysčiusios rasės visada meną laikė gyvenimo dalimi ir paskirdavo jį tarnauti gyvenimui. Taip buvo Japonijoje, jos geriausias laikotarpiais, taip buvo visur geriausias meno istorijos momentais. Bet dauguma menininkų primena parazitus, augančius gyvenimo paraštėse, jie, matyt, nežino, kad menas turėtų išreikšti Dieviškumą gyvenime ir per gyvenimą. Visame kame, visur, visuose santykiuose tiesa turi būti parodyta savo visa apimančiu ritmu, ir kiekvienas gyvenimo judesys turi būti grožio ir harmonijos išraiška. Meistriškumas nėra menas, talentas taip pat nėra menas. Menas – tai gyva harmonija ir grožis, kurie turi būti išreikšti visuose egzistencijos vyksmuose. Šis grožio ir harmonijos apreiškimas yra Dieviškosios Realizacijos žemėje dalis, gali būti, kad net didingusia jos dalis.

Menas ir Joga

Ar gerėja menininko darbas, jeigu jis užsiima Joga?

Meno disciplinos centre yra tas pats principas kaip ir Jogos disciplinos. Abiejų tikslas – tapti vis labiau ir labiau sąmoningiems, abiejuose jūs turite išmokti matyti ir jausti tai, kas yra kitoje įprasto matymo ir pojūčių pusėje, pasinerti vidun ir iš ten iškelti esmingesnę turinį. Dailininkas turi laikytis tam tikros disciplinos, kad augtų jo matymo sąmoningumas, o tai savaime yra beveik Joga. Jeigu jie yra tikri menininkai ir bando pamatyti tai, kas yra anoje pusėje, ir

a Yoga. If they are true artists and try to see beyond and use their art for the expression of the inner world, they grow in consciousness by this concentration, which is not other than the consciousness given by Yoga. Why then should not Yogic consciousness be a help to artistic creation? I have known some who had very little training and skill and yet through Yoga acquired a fine capacity in writing and painting.

A Living Art

When one paints a picture or composes music or writes poetry, each one has his own way of expression. Every painter, every musician, every poet, every sculptor has or ought to have a unique, personal contact with the Divine, and through the work which is his speciality, the art he has mastered, he must express this contact in his own way, with his own words, his own colours. For himself, instead of copying the outer form of Nature, he takes these forms as the covering of something else, precisely of his relationship with the realities which are behind, deeper, and he tries to make them express that. Instead of merely imitating what he sees, he tries to make them speak of what is behind them, and it is this which makes all the difference between a living art and just a flat copy of Nature.

Tell a Beautiful Story

Do not imaginary stories put you in contact with life, with truth?

Not always! And what does "contact with truth" mean?—there is a truth in a grain of sand. That means nothing.

Don't you think there are enough ugly things in the world without one's giving a picture of them in books? This is something which always used to surprise me, even when I was a child—life is so ugly, so full of mean, miserable, even at times repulsive things, what is the use of imagining yet worse things than are already there? If you imagined something more beautiful, a more beautiful life, that would be worth the trouble. People who take pleasure in writing ugly things show a great poverty of mind—it is always a sign of a poverty of mind. It is infinitely more difficult to tell a story beautiful from beginning to end than to write a story ending with a sensational event or a catastrophe. Many authors, if they had to write a story which ends happily, beautifully, would not be able to do it—they do not have enough imagination for that. Very few stories have an uplifting ending, almost all end in a failure—for a very simple reason, it is much more easy to fall than to rise. It is much more difficult to end one's story on a note of greatness and splendour, to make one's hero a genius seeking to transcend himself, because for that one must be a genius oneself, and this is not given to everybody.

17. Mundane Affairs

The Materialism of Modern Times

At that time, the time of the Buddha, to live a spiritual life was a joy, a beatitude, the happiest state, which freed you from all the troubles of the

panaudoti savo meną vidinio pasaulio atskleidimui, tuomet jų sąmonė auga dėl šios koncentracijos, ir tai niekuo nesiskiria nuo sąmonės, pasiektos per Jogą. Tad kodėl tuomet Joginė sąmonė neturėtų padėti menininko kūrybai? Aš pažinojau tuos, kurių gabumai buvo gana kuklūs, jie nebuvo nei apmokyti, nei įgudę, bet Jogos dėka jie įgijo nuostabius gebėjimus literatūroje ir dailėje.

Gyvas menas

Kai jūs dirbate prie paveikslo arba kuriate muziką, rašote eilėraščius, kiekvienas turite savo išraiškos būdą. Kiekvienas dailininkas, muzikas, poetas, skulptorius turi arba turi turėti unikalų asmeninį ryšį su Dieviškumu ir per savo įvaldytą meną jis turi savaip išreikšti šį ryšį savo žodžiais, savo spalvomis. Užuo kopijavęs išorines Gamtos formas, jis priima šias formas kaip kažko kito dangalą, o būtent jo santykio su tikrovėmis, kurios yra anapus, giliau, ir jis stengiasi, kad jos tai išreikštų. Vietoj to, kad tik mėgdžiotų tai ką mato, jis bando juos prakalbinti ir atskleisti tai, kas yra už jų, ir būtent čia yra skirtumas tarp gyvo meno ir tiesiog lėkštos Gamtos kopijos.

Papasakokite nuostabią istoriją

Ar išgalvotos istorijos nesukuria ryšio su gyvenimu, su tiesa?

Ne visada! Ir ką reiškia „ryšis su tiesa“? Tiesa yra netgi mažiausioje smiltelėje. Tai nieko nereiškia.

Ar jums neatrodo, kad pasaulyje yra pakankamai bjaurių dalykų ir be jų pateikimo knygoje? Tai visada stebindavo mane, netgi vaikystėje – gyvenimas toks bjaurus, toks pilnas niekšybių, apgailėtinų, kartais net šlykščių dalykų, tad kokia nauda savo vaizduotės pagalba kurti dar blogesnius dalykus nei jau yra? Jeigu jūs vaizduotumėte ką nors gražesnio, nuostabesnę gyvenimą, dėl to būtų verta vargti. Žmonės, kurie mėgsta rašyti bjaurius dalykus, demonstruoja didžiulį proto skurdą – tai visada yra proto skurdumo ženklas. Kur kas sunkiau papasakoti istoriją, kuri nuo pradžios iki galo būtų nuostabi, nei parašyti kažką pasibaigiančio sensacingu įvykiu ar katastrofa. Daugelis autorių, jeigu jie turėtų parašyti istoriją su laiminga, gražia pabaiga, to nepajęgtų, nes jiems nepakaktų vaizduotės. Labai nedaug istorijų turi pakylėtą pabaigą, beveik visos baigiasi nesėkme, o to priežastis gana paprasta – daug lengviau kristi nei pakilti. Kur kas sunkiau užbaigti istoriją didybės ir puikumo nata, o herojų padaryti genijumi, kuris siekia pranokti save patį, nes tokiu atveju autorius pats turi būti genijumi, o tai ne kiekvienam duota.

17. Žemiški reikalai

Dabarties materializmas

Anais laikais, Budos laikais, gyventi dvasinį gyvenimą buvo džiaugsmas, palaima, laimingiausia būseną, kuri išlaisvindavo jus

world, all the sufferings, all the cares, making you happy, satisfied, contented.

It is the materialism of modern times that has turned spiritual effort into a hard struggle and a sacrifice, a painful renunciation of all the so-called joys of life.

This insistence on the exclusive reality of the physical world, of physical pleasures, physical joys, physical possessions, is the result of the whole materialistic tendency of human civilisation. It was unthinkable in ancient times. On the contrary, withdrawal, concentration, liberation from all material cares, consecration to the spiritual joy, that was happiness indeed.

From this point of view it is quite evident that humanity is far from having progressed; and those who were born into the world in the centres of materialistic civilisation have in their subconscious this horrible notion that only material realities are real and that to be concerned with things that are not material represents a wonderful spirit of sacrifice, an almost sublime effort. Not to be preoccupied from dawn to dusk and from dusk to dawn with all the little physical satisfactions, physical pleasures, physical sensations, physical preoccupations, is to bear evidence of a remarkable spirit.

Esau and Jacob

I don't know how many of you have read the Bible; it is not very entertaining to read it, and besides, it is very long, but still, in the Bible there is a story I have always liked very much. There were two brothers, if I am not mistaken, Esau and Jacob. Well, Esau was very hungry, that's the story, isn't it? I believe he was a hunter or something; anyway, the story goes like this. He came back home very hungry, and told Jacob he was very hungry, and he was so hungry that he said to him, "Listen, if you give me your mess of pottage" (Jacob had prepared some stew), "if you give me your mess of pottage I will give you my birthright." You know, one can understand the story quite superficially, but it has a very profound meaning: the birthright is the right of being the son of God. And so he was quite ready to give up his divine right because he was hungry, for a concrete, material thing, for food. This is a very old story, but it is eternally true.

Success and Failure

You must not judge things from an outer success or a semblance of defeat. We may say—and generally this is what almost always happens—we could say that the Divine gives what one desires, and of all lessons this is the best! For, if your desire is inconscient, obscure, egoistic, you increase the unconsciousness, the darkness and egoism within yourself; that is to say, this takes you farther and farther away from the truth, from consciousness and happiness. It takes you far away from the Divine. And for the Divine, naturally, only one thing is true—the divine Consciousness, the divine Union. And each time you put material things in front, you become more and more materialistic and go farther and farther away from full success.

nuo visų pasaulio bėdų, visų kančių, visų rūpesčių ir padarydavo jus laimingais ir patenkintais.

Tai šiuolaikinis materializmas dvasines pastangas pavertė sunkia kova ir pasiaukojimu, skausmingu atsisakymu visų taip vadinamų gyvenimo džiaugsmų.

Šis išskirtinis teisės į realumą suteikimas tik fiziniam pasauliui, fiziniams malonumams ir džiaugsmams, fiziniam turėjimui yra materialistinės žmogaus civilizacijos tendencijos rezultatas. Senovėje tai buvo neišvairduojama. Atvirkščiai, pasitraukimas, koncentracija, išsilaisvinimas iš materialių rūpesčių, pasišventimas dvasiniam džiaugsmui – tai buvo tikra laimė.

Šiuo požiūriu akivaizdu, kad žmonija yra toli nuo progreso, ir tie, kurie gimė materialistinės civilizacijos centre, savo sąmonėje saugo siaubingą supratimą, kad tik materialios tikrovės yra realios, ir kad rūpinimasis ne materialiais dalykais reiškia nuostabią pasiaukojimo dvasią, beveik neįmanomas pastangas. Nebūti užsiėmusiam nuo aušros iki sutemų ir nuo sutemų iki aušros visais mažais fiziniiais pasitenkinimais, fiziniiais malonumais, fiziniiais pojūčiais, fiziniiais rūpesčiais yra nepaprastos dvasios įrodymas.

Ezavas ir Jokūbas

Aš nežinau, ar daug kas iš jūsų skaitė Bibliją, šis skaitymas nėra pramoginis, be to, tai labai didelė knyga. Tai štai, Biblijoje yra istorija, kuri man visada labai patiko. Buvo du broliai, jei aš neklystu, jų vardai buvo Ezavas ir Jokūbas. Na, Ezavas buvo labai alkanas, tokia istorija, ar ne? Man atrodo jis buvo medžiotojas ar panašiai, bet kuriuo atveju istorija tokia. Jis grįžo namo labai alkanas, tiek alkanas, kad pasakė Jokūbui: „Paklausyk, jeigu tu duosi man savo lėkštę troškinio (o Jokūbas kaip tik pagamino troškinį), aš atiduosiu tau savo pirmagimio teisę“. Aišku, šią istoriją galima suprasti paviršutiniškai, bet ji, vis dėl to, turi gilią prasmę, nes pirmagimystė – tai teisė būti Dievo sūnumi. O Ezavas buvo pasirengęs atsisakyti savo Dieviškosios teisės dėl konkretaus materialaus daikto, dėl maisto. Tai labai sena istorija, bet ji atspindi amžiną tiesą.

Sėkmė ir nesėkmė

Jūs neturite vertinti dalykų pagal išorinę sėkmę ar pralaimėjimo regimybę. Mes galime pasakyti (ir apskritai taip nutinka beveik visada), kad Dieviškasis duoda tai, ko žmogus nori, ir iš visų pamokų ši yra geriausia! Nes, jeigu jūsų noras yra nesąmoningas, pilnas tamsos, egoistiškas, jūs didinate savyje nesąmoningumą, tamsą ir egoizmą, kitaip tariant, tai vis toliau ir toliau nuveda jus nuo tiesos, sąmonės ir laimės. Tai nuveda jus toli nuo Dieviškojo. O Dieviškajam tik vienas dalykas yra tikras – Dieviškoji Sąmonė, Dieviškoji Sąjunga. Ir kaskart, kai jūs iškeliat materialius dalykus į pirmą planą, jūs tampate vis labiau materialistiški ir vis labiau tolstate nuo visiškos sėkmės.

Spremti iš išvaizdos ir regimos sėkmės yra tiesiog visiško

To judge from appearances and apparent success is precisely an act of complete ignorance. Even for the most hardened man, for whom everything has apparently been successful, even for him there is always a counterpart. And this kind of hardening of the being which is produced, this veil which is formed, a thicker and thicker veil, between the outer consciousness and the inner truth, becomes, one day or another, altogether intolerable. It is usually paid for very dearly—outer success.

(Mother's voice becomes extremely deep.) One must be very great, very pure, have a very high and very disinterested spiritual consciousness in order to be successful without being affected by it. *Nothing is more difficult than being successful. This, indeed, is the true test of life!*

When you do not succeed, quite naturally you turn back on yourself and within yourself, and you seek within yourself the consolation for your outer failure. And to those who have a flame within them—if the Divine really wants to help them, if they are mature enough to be helped, if they are ready to follow the path—blows will come one after another, because this helps! It is the most powerful, the most direct, most effective help. If you succeed, be on your guard, ask yourself: "At what price, what cost have I bought success? I hope it is not a step towards..."

There are those who have gone beyond this, those who are conscious of their soul, those who have given themselves entirely, those who—as I said—are absolutely pure, disinterested, and can succeed without its affecting and touching them; here, then, it is different. *But one must be very high to be able to bear success.* And after all, it is perhaps the last test which the Divine gives to anyone: "Now that you are noble, you are disinterested, you have no egoism, you belong only to me, I am going to make you triumph. We are going to see if you will hold out."

A Perfect Equality

When things happen which are not what we expect, what we hope for, what we want, which are contrary to our desires, in our ignorance we call them misfortunes and lament. But if we were to become a little wiser and observe the deeper consequences of these very same events, we would find that they are leading us rapidly towards the Divine, the Beloved; whereas easy and pleasant circumstances encourage us to dally on the path, to stop along the way to pluck the flowers of pleasure which present themselves to us and which we are too weak or not sincere enough to reject resolutely, so that our march forward is not delayed.

One must already be very strong, very far along the way, to be able to face success and the little enjoyments it brings without giving way. Those who can do this, those who are strong, do not run after success; they do not seek it, and accept it with indifference. For they know and appreciate the value of the lashes given by unhappiness and misfortune.

But ultimately the true attitude, the sign and

neišmanymo veiksmas. Netgi labiausiai sustabarėjusiam žmogui, kuriam viskas matomai buvo sėkminga, net ir jam visada išskyla [*vidinė*] prieštara. Ir toks būtybės sustabarėjimas, ši susidaranti uždanga, kuri tampa vis storesnė ir storesnė tarp išorinės sąmonės ir vidinės tiesos, vieną ar kitą dieną tampa visiškai nepakenčiama. Tai ir yra ta didelė kaina, kuri paprastai mokama už išorinę sėkmę. *(Motinos balsas tampa nepaprastai gilus)* Žmogus turi būti *ypač* pakylėtas, *ypač* tyras, jis turi turėti *ypač* aukštą ir *ypač* nesuinteresuotą dvasinę sąmonę tam, kad būti sėkmingam ir nebūti įaudrintam savo sėkmės. *Nėra nieko labiau varginančio nei būti sėkmingam. Iš tiesų išbandymas sėkme yra tikrasis gyvenimo išbandymas!*

Kai jums nesiseka, jūs visiškai natūraliai atsigręžiate į save ir į savo vidų, ir ten, viduje, ieškote paguodos dėl savo išorinės nesėkmės. Ir tie, kurie turi viduje liepsną (jeigu Dieviškasis tikrai nori padėti jiems, jeigu jie pakankamai subrendo priimti tokią pagalbą, jeigu jie pasirenge eiti Keliu), sulauks smūgių vieną paskui kitą, nes šie smūgiai ir yra pagalba! Tai pati galingiausia, betarpiškiausia, efektyviausia pagalba. Jeigu sėkmė nuolat lydi jus, būkite budrūs ir klauskite savęs: „O kokia mano sėkmės kaina? Aš tikiuosi, kad tai nėra žingsnis į ...“

Yra žmonių, kurie peržengė tai, kurie suvokia savo sielą, yra visiškai atsidavę, kurie, kaip sakau, yra visiškai tyri, nesuinteresuoti ir gali klestėti būdami nepaveikti ir nepalieti savo sėkmės; tokiau atveju viskas yra kitaip. *Tačiau žmogus turi būti labai kilnus, kad atlaikytų išbandymą sėkme.* Ir galiausiai, tai turbūt paskutinis išbandymas, kurį kiekvienam siunčia Dieviškasis: „Dabar, kai esi taurus, niekuo nesuinteresuotas, neturi egoizmo, tu priklausai tik man ir Aš suteiksiu tau triumfo džiaugsmą. Pažiūrėsime, ar tu atlaikysi tai“.

Tobulas pusiausvirumas

Jeigu įvyksta kažkas nelaukto, netikėto, nenorimo, prieštaraujančio mūsų troškimams, mes dėl savo neišmanymo šiuos įvykius vadiname nelaimėmis ir dejuojame. Bet jeigu mes būtume truputį išmintingesni ir giliau įsižiūrėtume į tų pačių įvykių pasekmes, mes aptiktume, kad jie greitai veda mus pas Dieviškąjį, Mylimąjį. Tuo tarpu lengvos ir malonios aplinkybės skatina atsipalaiduoti Kelyje, pakeliui sustoti ir skinti malonumo gėles, kurios mums atsiskleidžia ir kurių mes dėl savo silpnumo ar nepakankamo nuoširdumo nepajėgūs ryžtingai atmesti, kad mūsų judėjimas į priekį nesulėtėtų.

Jūs jau turite būti labai stiprūs, būti toli pažengę, kad galėtumėte sutikti sėkmę ir jos teikiamus mažus džiaugsmus, nepasiduodami. Tie, kurie tai sugeba, kurie yra stiprūs, tie nesivaiko sėkmės ir jos neieško, o priima nesureikšmindami jos. Nes jie žino ir vertina tų smūgių, kuriuos atneša nelaimės ir nesėkmės, reikšmę.

Bet galiausiai teisinga laikysena, ženklas ir liudijimas, kad mes esame arti tikslo, yra – visiškas pusiausvirumas, kuris suteikia mums

proof that we are near the goal, is a perfect equality which enables us to accept success and failure, fortune and misfortune, happiness and sorrow with the same tranquil joy; for all these things become marvellous gifts that the Lord in his infinite solicitude showers upon us.

A Perfect Gift

What you are, give that; what you have, give that, and your gift will be perfect; from the spiritual point of view it will be perfect. This does not depend upon the amount of wealth you have or the number of capacities in your nature; it depends upon the perfection of your gift, that is to say, on the totality of your gift. I remember having read, in a book of Indian legends, a story like this. There was a very poor, very old woman who had nothing, who was quite destitute, who lived in a miserable little hut, and who had been given a fruit. It was a mango. She had eaten half of it and kept the other half for the next day, because it was something so marvellous that she did not often happen to get it—a mango. And then, when night fell, someone knocked at the rickety door and asked for hospitality. And this someone came in and told her he wanted shelter and was hungry. So she said to him, "Well, I have no fire to warm you, I have no blanket to cover you, and I have half a mango left, that is all I have, if you want it; I have eaten half of it." And it turned out that this someone was Shiva, and that she was filled with an inner glory, for she had made a perfect gift of herself and all she had.

I read that, I found it magnificent. Well, yes, this describes it vividly. It's exactly that.

The rich man, or even people who are quite well-off and have all sorts of things in life and give to the Divine what they have in surplus—for usually this is the gesture: one has a little more money than one needs, one has a few more things than one needs, and so, generously, one gives that to the Divine. It is better than giving nothing. But even if this "little more" than what they need represents lakhs of rupees, the gift is less perfect than the one of half the mango. For it is not by the quantity or the quality that it is measured: it is by the sincerity of the giving and the absoluteness of the giving.

Money Is Valuable When Spent

It is infinitely more difficult to be good, to be wise, to be intelligent and generous, to be more generous, you follow me, when one is rich than when one is poor. I have known many people in many countries, and the most generous people I have ever met in all the countries, were the poorest. And as soon as the pockets are full, one is caught by a kind of illness, which is a sordid attachment to money. I assure you it is a curse.

So the first thing to do when one has money is to give it. But as it is said that it should not be given without discernment, don't go and give it like those who practise philanthropy, because that fills them with a sense of their own goodness, their generosity and their own importance. You must act in a sattwic way, that is, make the best possible use of it. And

galimybę priimti sėkmę ir nesėkmę, pergalę ir pralaimėjimą, laimę ir liūdesį su vienodu ramiu džiaugsmu, nes visi šie dalykai tampa tomis nuostabiomis dovanomis, kuriomis su neišsemiamu rūpestingumu mus apipila Viešpats.

Tobula dovana

Atiduokite visa tai, kuo jūs esate, ką jūs turite ir jūsų dovana bus tobula, dvasiniu požiūriu tai bus tobula. Tai nepriklauso nuo jūsų turto ar jūsų gabumų gausos; viskas priklauso nuo jūsų dovanos tobulumo, tiksliau nuo jūsų dovanos, atnašo visiškumo, nepaliekančio sau nieko. Pamenu, vienoje Indijos legendų knygoje skaičiau tokią istoriją. Gyveno labai neturtinga, labai sena moteris. Ji gyveno mažoje, senoje trobelėje, nieko neturėjo ir labai skurdo. Ir štai jai davė vaisių, tai buvo mangas. Pusę vaisiaus ji suvalgė, o kitą pusę paliko sekančiam dienai, nes mangas buvo toks nuostabus, o ji nedažnai turėjo galimybę gauti mangą. Ir tada, atėjus nakčiai, kažkas pasibeldė į jos trobelės duris ir paprašė svetingumo. Jis įėjo į trobelę ir pasakė, kad nori pas ją pernaktuoti ir, kad jis alkanas. Ji atsakė jam: „Gerai, bet aš neturiu ugnies, kad jūs galėtumėte sušilti, aš neturiu antklodės, kad galėtumėte užsikloti, aš turiu pusę mango, tai viskas, ką aš turiu, jeigu norite, paimkite jį. Kitą pusę aš jau suvalgiau“. Ir tuomet paaiškėjo, kad tai buvo pats Šyva, ir tą akimirką ji prisipildė vidinės šlovės, nes ji įteikė tobulą dovaną – pačią save ir viską, ką turėjo.

Aš perskaičiau šią legendą ir laikau ją nuostabia. Taip, tai ryškus aprašymas ir išskirtinai tikslus.

Turtuoliai ar net pasiturintys žmonės, kurie turi visokių dalykų gyvenime, jie atiduoda Dieviškajam perteklinius dalykus, kaip taisyklė, pavyzdžiui, kai žmogus turi šiek tiek daugiau pinigų nei jam reikia, kai pas jį kažkiek daugiau daiktų nei jam reikia, tuomet jis kilniai atiduoda tai Dieviškajam. Tai geriau nei neduoti nieko. Bet, netgi, jeigu šis „šiek tiek daugiau“, nei jiems reikia, vertas tūkstančių rupijų, tai bus mažiau tobula dovana nei kažkieno pusė mango. Nes matuojama ne kiekybe ar kokybe, o davimo nuoširdumu ir absoliutumu.

Pinigai turi vertę, kai išleidžiami

Nepalyginamai sunkiau būti geram, išmintingam, inteligentiškam ir dosniam, būti dosnesniam, kai esi turtingas, nei kai skurdžius. Aš pažinojau daug žmonių daugelyje šalių ir dosniausi buvo patys neturtingiausi. O kai prisipildo kišenės, žmogus užsikrečia ypatinga liga – niekingu prisirišimu prie pinigų. Patikėkit, tai tikras praeiksmas.

Taigi, pirmas dalykas, kurį reikia padaryti, jeigu jūs turite pinigų, – juos duoti. Bet jų nereikia duoti šiaip sau, nesirenkant, neimkite pavyzdžio iš tų, kurie užsiima labdara, nes panaši veikla pripildo žmogų savo ypatingo gerumo, kilnumo ir reikšmingumo jausmu. Jūs turite veikti sattvos dvasioje, t. y., panaudoti juos tinkamiausiu būdu. Taip kiekvienas turi savo aukščiausioje sąmonėje rasti, kaip tinkamiausiai panaudoti savo pinigus. Iš tikrųjų, pinigai neturi

so, each one must find in his highest consciousness what the best possible use of the money he has can be. And truly money has no value unless it circulates. For each and every one, money is valuable only when one has spent it...

Wealth is a force—I have already told you this once—a force of Nature; and it should be a means of circulation, a power in movement, as flowing water is a power in movement. It is something which can serve to produce, to organise. It is a convenient means, because in fact it is only a means of making things circulate fully and freely.

This force should be in the hands of those who know how to make the best possible use of it, that is, as I said at the beginning, people who have abolished in themselves or in some way or other got rid of every personal desire and every attachment. To this should be added a vision vast enough to understand the needs of the earth, a knowledge complete enough to know how to organise all these needs and use this force by these means.

If, besides this, these beings have a higher spiritual knowledge, then they can utilise this force to construct gradually upon the earth what will be capable of manifesting the divine Power, Force and Grace.

Money Belongs to No One

The conflict about money is what might be called a "conflict of ownership", but the truth is that money belongs to no one. This idea of *possessing* money has warped everything. Money should not be a "possession": like power it is a means of action which is given to you, but you must use it according to... what we can call the "will of the Giver", that is, in an impersonal and enlightened way. If you are a good instrument for diffusing and utilising money, then it comes to you, and it comes to you in proportion to your capacity to use it as it is meant to be used. That is the true mechanism.

The true attitude is this: money is a force intended for the work on earth, the work required to prepare the earth to receive and manifest the divine forces, and it—that is, the power of utilising it—must come into the hands of those who have the clearest, most comprehensive and truest vision.

Production

It is said, "One cannot make a heap without making a hole", one cannot enrich oneself without impoverishing someone else. Is this true?

This is not quite correct. If one produces something, instead of an impoverishment it is an enrichment; simply one puts into circulation in the world something else having a value equivalent to that of money. But to say that one cannot make a heap without making a hole is all right for those who speculate, who do business on the Stock Exchange or in finance—there it is true. It is impossible to have a financial success in affairs of pure speculation without its being detrimental to another. But it is limited to this. Otherwise a producer does not make a hole if he heaps up money in exchange for what he produces. Surely there is the question of the value of the production,

vertės, kol nėra apyvartoje. Kiekvienam iš mūsų pinigai vertingi tik tuomet, kai yra išleidžiami...

Turtas – tai jėga, aš jau kartą tai sakiau – Gamtos jėga, ir jis turėtų būti apytakos priemone, galia judėjime, kaip tekantis vanduo yra jėga judėjime. Tai yra tai, kas tarnauja gamybai, organizavimui. Tai patogi priemonė, nes iš tikrųjų tai tik priemonė, užtikrinanti visa ko pilnavertę ir laisvą apytaką.

Šią jėgą turėtų turėti tie, kas žino kaip ją naudoti geriausiu būdu, tai yra, kaip sakiau pradžioje, tie, kurie panaikino savyje ar vienokiū ar kitokiū būdu atsikratė bet kokio asmeninio noro ir prisirišimo. Prie to reikėtų pridėti pakankamai plačią viziją, kad suprasti žemės poreikius, ir pakankamai išsamų žinojimą kaip spręsti šias problemas, naudojant šią jėgą.

Jeigu šie žmonės dar prie to turi aukštesnį dvasinį žinojimą, tuomet jie gali panaudoti šią jėgą, kad pamažu sukurti žemėje tai, kas galės apreikšti Dieviškąją Valdžią, Galią ir Malonę.

Pinigai nepriklauso niekam

Pinigų konfliktą galima pavadinti „nuosavybės konfliktu“. Tačiau tiesa yra ta, kad pinigai nepriklauso niekam. Ši pinigų *turėjimo* idėja viską iškreipia. Pinigai neturėtų būti „nuosavybe“, nes jie, kaip ir bet kokia kita jėga, yra veiksmo priemonė, kuri duota jums, bet jūs privalote ją naudoti pagal ... taip sakant, „Davėjo valią“, t. y., beasmeniškai ir įkvėptai. Jeigu per jus pinigai paskirstomi ir panaudojami teisingai, tuomet jie ateina pas jus tokiais kiekiais, kokiais jūs galite juos panaudoti tinkamu būdu. Toks yra tikrasis mechanizmas.

Teisinga pozicija yra tokia: pinigai yra jėga, skirta darbui žemėje, reikalingam ruošiant žemę priimti ir išreikšti Dieviškąsias Jėgas, ir tai (t. y., jų panaudojimo jėga) turi ateiti į tų rankas, kurie turi aiškiausią, išsamiausią ir teisingiausią viziją.

Gamyba

Sakoma: „Neįmanoma sukrauti krūvos, nepadarius duobės“, negalima praturtėti, nenuskurdinus kito. Ar tikrai taip?

Tai ne visai teisinga. Jeigu žmogus kažką gamina, tuomet vietoj nuskurdimo tai yra praturtėjimas; tiesiog į pasaulinę apykaitą atnešamas kažkas, kas turi vertę, tapačią pinigams. Todėl teigti, kad negalima sukrauti krūvos, nepadarius duobės, tinka tiems, kurie spekuliuoja, užsiima verslu Fondų biržoje ar finansų operacijomis, – šiais atvejais aš su jumis sutinku. Neįmanoma ir turėti sėkmę užsiimant grynu spekuliacijomis, ir kartu nepakenkti kam nors kitam. Bet tai ir viskas. Juk gamintojas nekasa duobės, jei krauna pinigus mainais už tai, ką gamina. Be abejo, visada išlieka klausimas dėl produkcijos vertingumo, bet jeigu produkcija iš tikrųjų yra bendro žmogaus turto įsigijimas, tuomet tai nereiškia duobės kasimo, o atvirkščiai, didina šį turtą. Ir šis principas taikytinas ne tik

but if the production is truly an acquisition for the general human wealth, it does not make a hole, it increases this wealth. And in another way, not only in the material field, the same thing holds for art, for literature or science, for any production at all.

Have Respect for Things

How should we use things?

Ah, this is... First, to use things with an understanding of their true utility, the knowledge of their real use, with the utmost care so that they do not get spoilt and with the least confusion.

I am going to give you an example: you have a pair of scissors. There are scissors of all kinds, there are scissors for cutting paper, and there are scissors for cutting thread... Now if you have the pair of scissors which you need, use it for the thing it is made for. But I know people who, when they have a pair of scissors, use it without any discernment to cut anything at all, to cut small silk threads, and they try to cut a wire also with it or else they use it as a tool to open tins, you see; for anything whatever, where they need an instrument they get hold of their scissors and use them. So naturally, after quite a short while they come to me again and say, "Oh, my pair of scissors is spoilt, I would like to have another." And they are very much surprised when I tell them, "No, you won't have another, because you have spoilt this one, because you have used it badly." This is just one example. I could give many others.

People use something which gets dirty and is spoilt in becoming dirty, or they forget to clean it or neglect it, because all this takes time.

There is a kind of respect for the object one has, which must make one treat it with much consideration and try to preserve it as long as possible, not because one is attached to it and desires it, but because an object is something respectable which has sometimes cost a lot of effort and labour in the producing and so must as a result be considered with the respect due to the work and effort put into it...

Many a time I say, "No, use what you have. Try to make the best possible use of it. Don't throw away things uselessly, don't ask uselessly. Try to do with what you have, putting into it all the care, all the order, all the necessary method, and avoiding confusion."

The Problem of Food

If one wishes to pass from this ordinary life to a higher one, the problem [of food] begins to become interesting; and if, after having come to a higher life, one tries to prepare oneself for the transformation, then it becomes very important. For there certainly are foods which help the body to become subtle and others which keep it in a state of animality. But it is only at that particular time that this becomes very important, not before; and before reaching that moment, there are many other things to do. Certainly it is better to purify one's mind and purify one's vital before thinking of purifying one's body. For even if you take all possible precautions and live physically taking care not to absorb

materialioje srityje, jis tinka ir menui, literatūrai, mokslui ir apskritai bet kokiai gamybai.

Gerbkite daiktus

Kaip mes turėtume naudoti daiktus?

O, tai... visu pirma, reikia naudoti daiktus, turint supratimą apie jų tikrą naudingumą, žinant kaip realiai jais naudotis, užtikrinant geriausią priežiūrą, kad jie negestų ir būtų tvarkingi.

Aš pateiksiu jums pavyzdį: pavyzdžiui, jūs turite porą žirklių. Na, jūs žinote, kad yra įvairiausių žirklių. Yra žirklių popieriui kirpti, yra žirklių siūlams kirpti... Dabar, jeigu jūs turite reikiamas žirkles, naudokite jas tik tam darbui, kuriam jos skirtos. Bet aš pažįstu žmones, kurie naudoja savo žirkles kaip pakliuvo ir kerpa bet ką. Jie kerpa plonus šilko siūlus ir tomis pačiomis žirklemis bando kirpti vielą; jie naudoja jas kaip įrankį skardinių atidarymui, bet kam, kur reikia instrumento, jie stveria žirkles ir naudoja jas. Taigi natūralu, kad po gana trumpo laiko jie ateina pas mane ir sako: „Mano žirkklės sugedusios, aš norėčiau kitų“. Ir jie labai nustemba, kai aš jiems atsakau: „Ne, jūs negausite kitų, nes jūs sugadinote šitas! Juk jūs jas naudojote netinkamai“ Tai yra tik vienas pavyzdys. Bet aš galiu pateikti jų labai daug.

Žmonės naudoja kokį nors daiktą, po to palieka jį purviną ir jis dėl to genda, ar jie pamiršta jį išvalyti ar tiesiog nesirūpina juo, nes tam reikia skirti laiko.

Žmogus turi turėti tam tikrą pagarbą turimam daiktui, dėl kurios jis turi elgtis su daiktais labai dėmesingai, turi stengtis tausoti ir saugoti juos kuo ilgiau, bet ne dėl prisirišimo prie jų, ir ne dėl noro juos turėti, o dėl to, kad šie daiktai tikrai gerbtini, juk kartais jų gamybos procese sunaudojama tiek daug pastangų ir darbo, todėl jie tikrai turi būti vertinami su pagarba dėl į juos įdėto darbo ir pastangų...

Daug kartų aš sakiau: „Naudokitės tuo, ką jūs turite, naudokitės geriausiu būdu. Neišmeskite daiktų be reikalo, neprašykite jų be poreikio. Naudokitės tuo, ką turite su visu rūpestingumu, tinkamu būdu, išvengdami netvarkos“.

Maisto klausimas

Jeigu jūs ketinate pakilti nuo paprasto gyvenimo iki aukštesnio, atsiranda dėmesys [maistui]; ir, jeigu, jau pasiekę aukštesnį gyvenimą, jūs bandote pasiruošti transformacijai, tada šis klausimas tampa labai svarbus. Nes tikrai yra toks maistas, kuris padeda kūnui tapti subtiliam, ir toks, kuris palieka jį gyvūno būsenoje. Bet ši tema tampa labai svarbi tik tuomet, kai ateina jos laikas, ne anksčiau. Iki to momento yra begalė įvairių darbų, kuriuos žmogui būtina padaryti. Suprantama, geriau iš pradžių išvalyti protą, po to vitalą, o po to jau galvoti apie kūno valymą. Netgi jeigu jūs imsitės visų atsargumo priemonių ir gyvensite nevalgydami nieko išskyrus tai, kas padeda jūsų kūnui tapti subtilesniu, bet jūsų protas ir vitalas tuo

anything except what will help to subtilise your body, if your mind and vital remain in a state of desire, Inconscience, darkness, passion and all the rest, that won't be of any use at all. Only, your body will become weak, dislocated from the inner life and one fine day it will fall ill.

One must begin from inside, I have already told you this once. One must begin from above, first purify the higher and then purify the lower. I am not saying that one must indulge in all sorts of degrading things in the body. That's not what I am telling you. Don't take it as an advice not to exercise control over your desires! It isn't that at all. But what I mean is, do not try to be an angel in the body if you are not already just a little of an angel in your mind and vital; for that would dislocate you in a different way from the usual one, but not one that is better. We said the other day that what is most important is to keep the equilibrium. Well, to keep the equilibrium everything must progress at the same time. You must not leave one part of your being in darkness and try to bring the other into light. You must take great care not to leave any corner dark.

Eat Reasonably

...The best thing is not to think about [food] but to regulate one's life automatically enough not to need to think of eating. You eat at fixed hours, eat reasonably, you don't even need to think of the food when you are taking it; you must eat calmly, that's all, quietly, with concentration, and when you do not eat you must never think about it. You must not eat too much, because then you will have to think about your digestion, and it will be very unpleasant for you and will make you waste much time. You must eat just... you must put an end to all desire, all attraction, all movements of the vital, because when you eat simply because the body needs to eat, the body will tell you absolutely precisely and exactly when it has had enough; you see, when one is not moved by a vital desire or mental ideas, one grasps this with surety. "Now it is enough," says the body, "I don't want any more." So one stops...

Offer Your Food to the Divine

...as long as our body is compelled to take in foreign matter in order to subsist, it will absorb at the same time a considerable amount of inert and unconscious forces or those having a rather undesirable consciousness, and this alchemy must take place inside the body. We were speaking of the kinds of consciousness absorbed with food, but there is also the Inconscience that's absorbed with food—quite a deal of it. And that is why in many yogas there was the advice to offer to the Divine what one was going to eat before eating it (*Mother makes a gesture of offering, hands joined, palms open*). It consists in calling the Divine down into the food before eating it. One offers it to Him—that is, one puts it in contact with the Divine, so that it may be under the divine influence when one eats it. It is very useful, it is very good. If one knows how to do it, it is very useful, it considerably reduces the work of inner transformation which has to be done.

metu bus troškimų, nesąmoningumo, tamsos, aistros ir viso kito būsenoje, galite neabejoti, jūsų pastangos bus visiškai bergždzios. Jūsų kūnas tik nusilps, atsitrauks nuo vidinio gyvenimo ir vieną gražią dieną susirgs.

Reikia pradėti nuo vidaus, aš jau sakiau apie tai anksčiau. Reikia pradėti iš viršaus, iš pradžių apvalyti aukštesnįjį, vėliau – žemesnįjį. Aš nesakau, kad jūs turite pataikauti visokiems kūno degradavimą sukeliantiems dalykams. Aš kalbu ne apie tai. Nepriimkite tai, kaip patarimą nelavinti savo norų kontrolės! Reikalas ne tas. Aš tik sakau: nebandykite būti angelu kūne, jeigu jūs nesate net mažąja dalimi angelu prote ir vitale, nes tai tik viską neįprastai iškreips ir šis kelias toli gražu nebus geriausias. Mes kalbėjome, kad svarbiausia yra išlaikyti pusiausvyrą. Na, o tam, kad išlaikyti pusiausvyrą, viskas turi tobulėti tuo pačiu metu. Jūs neturite bandyti apšviesti vienos savo esybės pusės, palikę kitą dalį visiškoje tamsoje. Jūs turite įdėmiai stebėti, kad nei vienas kampelis neliktų tamsoje.

Valgyti protingai

Geriausias dalykas – visai negalvoti apie [maistą], o pakankamai automatiškai sureguliuoti savo gyvenimą taip, kad jums nebūtų poreikio galvoti apie maistą. Valgykite nustatytu laiku, valgykite saikingai, net nereikia galvoti apie maistą kol valgote, jūs turite valgyti ramiai, tyliai, susikaupę, o kai jūs nevalgote, jūs iš viso neturite galvoti apie jį. Jūs neturite valgyti per daug, nes tuomet jums teks rūpintis savo virškinimu, o tai bus jums itin nemalonu ir pareikalaus daug laiko. Jūs turite valgyti tiesiog... jūs turite užkirsti kelią visiems savo norams, potraukiams, visiems vitalo raginimams, nes kai jūs valgote dėl to, kad kūnui reikia maisto, kūnas tiksliai praneš kada jam gana, o jūs būtinai suvoksitė tai, jei jūs laisvi nuo vitalo norų ir mentalo idėjų. „Dabar gana, – sako kūnas, – aš daugiau nenoriu“. Ir jūs baigiate...

Siūlykite savo maistą Dieviškajam

...kol mūsų kūnas priverstas egzistencijai reikalingus resursus imti iš svetimos prigimties materijos, jis neišvengiamai įsileis į save reikšmingą kiekį inertiškų ir nesąmoningų jėgų arba tų, kurios turi gana nepageidaujamą sąmonę, ir ši alchemija turi vykti kūno viduje. Mes jau kalbėjome apie įvairias sąmonės, kuri patenka kartu su maistu, rūšis, bet yra ir nesąmoningumas, kuri mes įsisaviname kartu su maistu, ir gana dideliais kiekiais. Todėl daugelyje jogų buvo patariama siūlyti maistą Dieviškajam prieš valgant. (*Motina parodo pasiūlymo gestą, rankos sudėtos, delnai atviri*). Tai reiškia, kad žmogus prieš valgant kvietė Dieviškąjį įžengti į maistą. Žmogus siūlo jį Jam, t. y., kad Dieviškasis paliestų maistą ir valgant būtų daromas dieviškasis poveikis. Tai labai naudinga, labai gerai. Jeigu jūs žinote kaip tai daryti, tai atneš didelės naudos, tai žymiai sumažins vidinės transformacijos darbą, kuris turi būti padarytas.

Smoking, Drinking and Drugs

Some people believe that smoking, drinking, etc. will form part of the life of tomorrow. That is their business. If they want to go through this experience, let them do it. They will realise that they are imprisoning themselves in their own desires. But anyway, I am not a moralist, not at all, at all, at all. It is their own business. It is their own business. If they want to go through this experience, let them do it. But the Ashram is not the place for it. Thank God, at the Ashram we have learnt that life is something else. True life is not the satisfaction of desires. I can affirm from experience that all the experiences brought by drugs, all that contact with the invisible world, can be had in a much better, more conscious and controlled way without drugs. Only, one must control oneself. It is more difficult than swallowing poison. But I am not going to preach.

Drinking and Drugs: Self-Control

There are human beings also who indulge in vice—one vice or another, like drinking or drug-injections—and who know very well that this is leading them to destruction and death. But they choose to do it, knowingly.

They have no control over themselves.

There is always a moment when everyone has self-control. And if one had not said "Yes" once, if one had not taken the decision, one would not have done it.

There is not one human being who has not the energy and capacity to resist something imposed upon him—if he is left free to do so. People tell you, "I can't do otherwise"—it is because in the depths of their heart they do not want to do otherwise; they have accepted to be the slaves of their vice. There is a moment when one accepts.

Tobacco and Alcohol

Why do tobacco and alcohol destroy the memory and will?

Why? Because, they do so. There is no moral reason. It is a fact. There is a poison in alcohol, there is a poison in tobacco; and this poison goes into the cells and damages them. Alcohol is never expelled, so to say; it accumulates in a certain part of the brain, and then, after the accumulation, these cells no longer

function at all—some people even go mad because of it, that is what is called *delirium tremens*, the result of having swallowed too much alcohol which is not absorbed but remain in this way concentrated in the brain. And it is so radical even that... There is a province in France, for instance, which produces wine, a wine with a very low percentage of alcohol: I believe it is four or five per cent, a very low percentage, you understand; and these people, because they make it, drink wine as one drinks water. They drink it neat, and after some time they become ill. They have cerebral disorders. I knew people of this kind, the brain was disordered, didn't function any more. And tobacco—nicotine is a very serious poison. It is a poison that destroys the cells. I have said that it is a slow

Rūkymas, girtavimas ir narkotikai

Kai kas mano, kad rūkymas, girtavimas ir pan. liks ir rytojaus gyvenimo dalimi. Ką gi, tai jų reikalas. Jeigu jie nori pereiti per šią patirtį, netrukdykime jiems. Taip jie supras, kad uždaro save į savo norų kalėjimą. Bet šiaip nesu moralistė, visai, visai ne. Tai jų reikalas. Jeigu jie nori šios patirties, leiskite jiems tai padaryti. Bet Ašramas tam ne vieta. Ačiū Dievui, Ašrame jūs sužinojote, kad gyvenimas yra kažkas kitko. Tikras gyvenimas nėra norų tenkinimas. Aš iš patirties galiu patvirtinti, kad patyrimai, pasiekti narkotikų dėka, visi šie kontaktai su nematomu pasauliu gali būti gauti geresniu būdu, labiau sąmoningu ir kontroliuojamu, be narkotikų. Bet žmogus turi kontroliuoti save. Tai daug sunkiau nei nuryti nuodus. Bet aš nepamokslausiu.

Girtavimas ir narkotikai: savikontrolė

Taip pat yra žmonių, kurie pataikauja savo ydoms, tokioms, kaip, pvz., girtavimas ar narkomanija, ir jie labai gerai žino, kad tai veda juos į susinaikinimą ir mirtį, bet vis dėlto pasirenka ydą.

Jie nevaldo savęs.

Visada būna momentų, kai kiekvienas gali save kontroliuoti. Ir jei žmogus nebūtų kartą pasakęs „Taip“, jei nebūtų priėmęs sprendimo, jis nebūtų to padaręs.

Nėra nei vieno žmogaus, kuris neturėtų jėgų ir sugebėjimų pasipriešinti kažkam, kas primetama, aišku, jeigu jam paliekama laisvė taip padaryti. Žmonės sako: „Aš negaliu pasielgti kitaip“, nes jie savo širdies gilumoje *nenori* elgtis kitaip, jie sutiko būti savo ydų vergais. Yra momentas, kai žmogus duoda sutikimą.

Tabakas ir alkoholis

Kodėl tabakas ir alkoholis ardo atmintį ir valią?

Kodėl? Todėl, kad jie tai daro. Čia nėra jokios moralinės priežasties. Tai yra tiesiog faktas. Alkoholyje ir tabake yra nuodų, šie nuodai patenka į ląsteles ir joms kenkia. Alkoholis nepašalinamas visiškai, jis kaupiasi tam tikroje smegenų dalyje, po ko, juo pripildytos ląstelės nustoja funkcionavusios, yra žmonių, kurie nuo to išprotėja, tai yra taip vadinama delirium tremens (baltoji karštinė) – rezultatas per daug suvartojus alkoholio, kuris neišsavinamas ir susikaupia smegenyse. Ir tai yra taip radikalų, kad... Prancūzijoje, pavyzdžiui, yra provincijos, kuriose gamina vyną su labai mažu alkoholio kiekiu, manau, apie 4-5 procentus, o tai yra labai mažai, suprantate, ir žmonės, kurie gamina šį vyną, geria jį, kaip vandenį. Jie geria jį gryną ir po kurio laiko suserga, jiems prasideda cerebraliniai sutrikimai. Aš pažinojau tokius žmones, jų smegenys buvo sutrikusios, nebeveikė. Taip pat ir tabakas – nikotinas yra labai pavojingas nuodas. Jis naikina ląsteles. Aš jau sakiau, kad tabakas – sulėtinto veikimo nuodas ir todėl žmogus nejaučia pavojaus iš karto, išskyrus tą momentą, kai jis užrūko pirmą kartą ir jo savijauta staigiai suprastėja. Tai turėtų padėti suprasti, kad rūkyti jokiais būdais nereikia. Bet žmonės tiek

poison because one doesn't feel it immediately except when one smokes for the first time and it makes one very ill. And this should make you understand that it ought not to be done. Only, people are so stupid that they think it is a weakness and so continue until they get used to the poison. And the body no longer reacts, it allows itself to be destroyed without reacting; you get rid of the reaction.

It is the same thing physically as morally. When you do something you ought not to do and your psychic tells you in its still small voice not to do it, then if you do it in spite of that, after a while it will no longer tell you anything, and you will no longer have any inner reactions at all to your bad actions, because you have refused to listen to the voice when it spoke to you. And then, naturally, you go from bad to worse and tumble into the hole. Well, for tobacco it is the same thing: the first time the body reacts violently, it vomits, it tells you, "I don't want it at any cost." You compel it with your mental and vital stupidity, you force it to do so; it doesn't react any longer and so lets itself be poisoned gradually until it decomposes. The functioning deteriorates; it is the nerves that are affected; they no longer transmit the will because they are affected, they are poisoned. They no longer have the strength to transmit the will. And finally people begins to tremble, they have nervous movements. There are quite a few, one doesn't need to go very far to find them. And they are like that only because they have committed excesses: they drank and smoked. And when they lift an object, their hands shake (*gesture*). That's what one gets by doing this.

Sex and Yoga

There is another danger; it is in connection with the sex impulses. Yoga in its process of purification will lay bare and throw up all hidden impulses and desires in you. And you must learn not to hide things nor leave them aside, you have to face them and conquer and remould them. The first effect of Yoga, however, is to take away the mental control, and the hungers that lie dormant are suddenly set free, they rush up and invade the being. So long as this mental control has not been replaced by the Divine control, there is a period of transition when your sincerity and surrender will be put to the test. The strength of such impulses as those of sex lies usually in the fact that people take too much notice of them; they protest too vehemently and endeavour to control them by coercion, hold them within and sit upon them. But the more you think of a thing and say, "I don't want it, I don't want it", the more you are bound to it. What you should do is to keep the thing away from you, to dissociate from it, take as little notice of it as possible and, even if you happen to think of it, remain indifferent and unconcerned.

The impulses and desires that come up by the pressure of Yoga should be faced in a spirit of detachment and serenity, as something foreign to yourself or belonging to the outside world. They should be offered to the Divine, so that the Divine

kvaili, kad priima tai kaip silpnumą ir toliau rūko, kol pripranta prie nuodo. Kūnas nebereaguoja, nebesipriešina, jis leidžia naikinti save nereaguodamas, nes jūs atsikratėte reakcijų.

Fizinėje plotmėje vyksta tas pats procesas, kaip ir dorovinėje. Kai jūs darote kažką tokio, ko neturėtumėte daryti ir jūsų siela jums pataria savo labai tyliu balsu to nedaryti, bet jūs, nepaisydami jos patarimų, toliau tęsiate savo, tuomet ji nutyla ir jūs į savo blogus, netinkamus veiksmus nebegaunate jokios vidinės reakcijos, nes atsisakėte klausytis balso, kai jis į jus kreipėsi. Vėliau, aišku, jūs tampate vis blogesniu ir blogesniu, kol neatsiduriate dugne. Su tabaku tas pats: iš pradžių kūnas reaguoja griežtai, jus pykina; kūnas sako jums: „Aš ne už ką nenoriu šito“. Bet jūs priverčiate jį savo mentaliniu ir vitaliniu kvailumu, priverčiate padaryti taip, kaip jūs norite. Ir kūnas nustoja reaguoti, jis pasyviai leidžia vis labiau ir labiau nuodyti save; nuodyti tol, kol jis pradeda irti. Funkcinė sistema sutrinka, nervai pažeisti, jie nebeperduoda valios signalų, nes yra apnuodyti. Jie nebeturi jėgų valiai perduoti. Ir galų gale jų kūnas pradeda drebėti, judesiai tampa neurotiški. Tokių žmonių pakankamai daug ir nereikia toli eiti, kad su jais susitikti. Jie tokie tapo tik dėl nesaikingumo: jie gėrė ir rūkė. Ir kai jie pakelia daiktą, jų rankos dreba. Štai ką žmogus gauna tai darydamas.

Seksas ir Joga

Yra kitas pavojus, jis susijęs su seksualiniais impulsais. Joga apvalymo procese apnuogina ir iškelia į paviršių visus jumyse paslėptus impulsus ir norus. Ir jūs turite mokytis nieko neslėpti ir nieko nenustumti į šalį; jūs turite sutikti juos, nugalėti ir perdaryti. Pirmas Jogos efektas – tai mentalinės kontrolės pašalinimas, ko dėka snaudę geismai staiga išsilaisvina, pradeda veržtis ir užplūsta būtį. Ir tol, kol ši mentalinė kontrolė nebus pakeista Dieviškąja kontrole, visą šį laikotarpį jūsų nuoširdumas ir jūsų atsidavimas nuolat bus bandomi. Tokių impulsų, pavyzdžiui, seksualinių, jėga paprastai slypi tame, kad žmonės skiria jiems per daug dėmesio. Žmonės per daug aršiai protestuoja ir stengiasi juos suvaldyti per prievartą, laiko juos viduje ir sėdi ant jų. Tačiau kuo daugiau jūs apie kažką galvojate, kartodami: „Aš to nenoriu, aš nenoriu to“, tuo labiau prie to prisirišate. Jūs turite laikyti juos kuo toliau nuo savęs, atsiriboti nuo jų, teikti jiems kiek galima mažiau dėmesio, net, jeigu pagalvojote apie juos, likite abejingi ir ramūs.

Impulsai ir norai, kylantys dėl Jogos spaudimo, turi būti sutikti ramybės ir nusišalinimo dvasioje, kaip kažkas jums svetimo arba priklausančio išoriniam pasauliui. Jie turėtų būti pasiūlyti Dieviškajam, kad Jis paimtų ir pertvarkytų juos.

Jeigu jūs vienąkart atsivėrėte Dieviškajam, jeigu Jo galia nužengė į jus, bet jūs vis dar bandote išsaugoti savo senas jėgas, tuomet jūs

may take them up and transmute them.

If you have once opened yourself to the Divine, if the power of the Divine has once come down into you and yet you try to keep to the old forces, you prepare troubles and difficulties and dangers for yourself. You must be vigilant and see that you do not use the Divine as a cloak for the satisfaction of your desires.

The Sexual Impulse

...humanity has the sexual impulse in a way altogether natural, spontaneous and, I would say, legitimate. This impulse will naturally and spontaneously disappear with animality. Many other things will disappear, as for example the need to eat and perhaps also the need to sleep in the way we sleep now. But the most conscious impulse in a superior humanity, which has continued as a source of... bliss is a big word, but joy, delight—is certainly the sexual activity, and that will have absolutely no reason for existence in the functions of Nature when the need to create in that way will no longer exist. Therefore, the capacity of entering into relation with the joy of life will rise by one step or will be oriented differently. But what the ancient spiritual aspirants had sought on principle—sexual negation—is an absurd thing, because this must be only for those who have gone beyond this stage and no longer have animality in them. And it must drop off naturally, without effort and without struggle. To make of it a centre of conflict and struggle is ridiculous. It is only when the consciousness ceases to be human that it drops off quite naturally. Here also there is a transition which may be somewhat difficult, because the beings of transition are always in an unstable equilibrium; but within oneself there is a kind of flame and a need which makes it not painful—it is not painful effort, it is something that one can do with a smile. But to seek to impose it upon those who are not ready for this transition is absurd.

It is common sense. They are human, but they must not pretend that they are not.

It is only when spontaneously the impulse becomes impossible for you, when you feel that it is something painful and contrary to your deeper need that it becomes easy; then, well, externally you cut these bonds and it is finished.

Know How to Love

It is said that to become conscious of divine Love all other love has to be abandoned. What is the best way of rejecting the other love which clings so obstinately (Laughter) and does not easily leave us?

To go through it. Ah!

To go through, to see what is behind it, not to stop at the appearance, not to be satisfied with the outer form, to look for the principle which is behind this love, and not be content until one has found the origin of the feeling in oneself. Then the outer form will crumble of itself and you will be in contact with the divine Love which is behind all things.

That is the best way.

ruošiate sau rūpesčius, sunkumus ir pavojus. Jūs turite būti budrūs ir stebėti, kad nenaudotumėte Dieviškumo kaip priedangos savo norų tenkinimui.

Seksualinis impulsas

...žmonijos seksualinis impulsas yra visiškai natūralus, spontaniškas ir, sakyčiau, teisėtas. Šis impulsas natūraliai ir spontaniškai išnyks kartu su gyvūniškumu. Daug kas išeis iš mūsų prigimties, pavyzdžiui, poreikis valgyti ir galbūt poreikis miegoti taip, kaip miegame dabar.

Bet sąmoningiausias aukštesnės žmonijos impulsas, kuris lieka šaltiniu... ne pasakysiu palaimos (per daug reikšmingas žodis), bet džiaugsmo, didžiulio malonumo – tai, aišku, seksualumas. Jo buvimas praras prasmę, kai Gamtoje išnyks poreikis tokiu būdu kurti į save panašius. Todėl gebėjimas džiaugtis gyvenimu pakils laipteliu aukščiau arba bus perorientuotas. Bet tai, kad senovės dvasiniai ieškotojai seksualinį susilaikymą suformulavo kaip principą – yra absurdas, nes tai turi būti aktualu tik tiems, kurie peržengė šią stadiją ir išsilaisvino iš gyvūnijos prado savyje. Tai turi atkristi natūraliai, be pastangų ir kovos. Paversti gi šią problemą konflikto ir kovos centru yra tiesiog kvaila. Tik, kai sąmonė nustoja būti žmogiška, tuomet tai išnyksta natūraliuoju būdu. Čia taip pat yra pereinamasis periodas, kuris gali būti kažkiek sudėtingas dėl to, kad pereinamosios būtybės visada būna netvarios pusiausvyros būsenoje, tačiau kiekvienos jų viduje yra tam tikra liepsna ir poreikis, dėl kurio tai nėra skausminga, tai nėra skausmingos pastangos, tai kažkas, ką galima padaryti su šypsena. Tačiau stengtis primesti tai tiems, kurie nepasirengę perėjimui, yra absurdas.

Sveika nuovoka sako, kad jie yra žmonės, ir jie neturi apsimesti, kad jie nėra žmonės.

Tik tuomet, kai nevalingai seksualinis impulsas tampa jums neįmanomas, kai jūs jaučiate jį kaip kažką skausmingo, kankinančio ir prieštaraujančio jūsų gilesniam poreikiui, tik tuomet ši problema gali būti išspręsta lengvai; po to, išoriniame plane, jūs nukerpate šiuos saitus ir viskas.

Žinokite kaip mylėti

Pasakyta, kad tam, kad suvokti Dieviškąją Meilę, bet kokios kitos meilės reikia atsisakyti. Koks geriausias būdas atsisakyti kitos meilės, kuri kabinasi taip atkakliai ir nepalieka mus lengvai?

Pereiti ją!

Pereiti ją, pamatyti, kas už to slypi, nepasitenkinti tik išvaizda, išorine forma, ieškoti principo, esančio už šios meilės, ir nenusiraminti tol, kol neatrasite savyje šio jausmo *šaltinio*. Tuomet išorinė forma sugrius pati ir jūs susiliesite su Dieviškąja Meile, kuri yra kitapus visų dalykų.

Tai yra geriausias kelias.

Labai sunku atsikratyti vieno, kad susirasti kitą. Tai beveik

To want to get rid of the one in order to find the other is very difficult. It is almost impossible. For human nature is so limited, so full of contradictions and so exclusive in its movements that if one wants to reject love in its lower form, that is to say, human love as human beings experience it, if one makes an inner effort to reject it, one usually rejects the entire capacity of feeling love and becomes like a stone. And then sometimes one has to wait for years or centuries before there is a reawakening in oneself of the capacity to receive and manifest love.

Therefore, the best way when love comes, in whatever form it may be, is to try and pierce through its outer appearance and find the divine principle which is behind and which gives it existence. Naturally, it is full of snares and difficulties, but it is more effective. That is to say, instead of ceasing to love because one loves wrongly, one must cease to love wrongly and want to love well.

For instance, love between human beings, in all its forms, the love of parents for children, of children for parents, of brothers and sisters, of friends and lovers, is all tainted with ignorance, selfishness and all the other defects which are man's ordinary drawbacks; so instead of completely ceasing to love—which, besides, is very difficult as Sri Aurobindo says, which would simply dry up the heart and serve no end—one must learn how to love better: to love with devotion, with self-giving, self-abnegation, and to struggle, not against love itself, but against its distorted forms: against all forms of monopolising, of attachment, possessiveness, jealousy, and all the feelings which accompany these main movements. Not to want to possess, to dominate; and not to want to impose one's will, one's whims, one's desires; not to want to take, to receive, but to give; not to insist on the other's response, but be content with one's own love; not to seek one's personal interest and joy and the fulfilment of one's personal desire, but to be satisfied with the giving of one's love and affection; and not to ask for any response. Simply to be happy to love, nothing more.

If you do that, you have taken a great stride forward and can, through this attitude, gradually advance farther in the feeling itself, and realise one day that love is not something personal, that love is a universal divine feeling which manifests through you more or less finely, but which in its essence is something divine.

The first step is to stop being selfish. For everyone it is the same thing, not only for those who want to do yoga but also in ordinary life: if one wants to know how to love, one must not love oneself first and above all selfishly; one must give oneself to the object of love without exacting anything in return. This discipline is elementary in order to surmount oneself and lead a life which is not altogether gross.

As for yoga we may add something else: it is as I said in the beginning, the will to pierce through this limited and human form of love and discover

neįmanoma. Juk žmogiškoji prigimtis tiek ribota, tiek kupina prieštaravimų, tiek vienietinė savo vyksmais, kad, jeigu žmogus panorėtų atmesti žemosios formos meilę, t. y., tą žmogiškąją meilę, kokią patiria žmonės, tuomet, jeigu jis, siekdamas atmetimo, dėtu vidines pastangas, jis dažniausiai atmetų visą savo gebėjimą jausti meilę ir tarsi suakmenėtų. Ir po to kartais tektų laukti metų metus ar šimtmečius tam, kad jame iš naujo pabustų gebėjimas priimti ir išreikšti meilę.

Todėl, kai ateina meilė, bet kuria jos forma, geriausias būdas yra bandyti prasiskverbti už jos išorinės išraiškos ir atrasti Dieviškąjį Principą, kuris yra kitapus ir suteikia jai galimybę egzistuoti. Natūralu, kad čia daug spąstų ir sunkumų, bet šis būdas yra efektyvesnis. Tai reiškia, kad vietoj to, kad atsikratyti meilės, nes žmogus myli neteisingai, reikia nustoti mylėti neteisingai ir pradėti norėti mylėti gerai.

Pavyzdžiui, visų formų meilė tarp žmogiškųjų būtybių, tėvų meilė vaikams, vaikų meilė tėvams, brolių ir seserų, draugų ir meilužių meilė, – viskas sutepta neišmanymo, savanaudiškumo ir visų kitų ydų, kurie yra įprasti žmogiškieji trūkumai. Taigi, užuot visiškai nustojus mylėti (o tai, beje, labai sunku, kaip sako Šri Aurobindo, nes tiesiog išsausina širdį ir galų gale niekur nenuveda), tiesiog išmokite mylėti geriau: mylėti ištikimai, su atsidavimu, su savęs atsižadėjimu, o jeigu ir kovoti, tai ne su pačia meile, o su jos iškreiptomis formomis – su visomis monopolizavimo formomis, prisirišimais, savininkišku, pavydu ir su kitais jausmais, lydinčiais šiuos pagrindinius vyksmus. Nesiekti valdyti, turėti, dominuoti, primesti savo valią, savo užgaidas ir troškimus; nenorėti imti ir gauti, bet duoti; nereikalauti atsiliepimo į savo jausmus, bet pasitenkinti savo pačių meile; nesiekti asmeninio intereso, džiaugsmo ir savo norų įvykdymo, bet rasti pasitenkinimą teikiant savo meilę ir švelnumą; ir neprašyti jokio atliepimo. Tiesiog būti laimingais mylėdami. Ir nieko daugiau.

Jeigu jūs pasielsite taip, padarysite didelį žingsnį į priekį ir tokio požiūrio dėka galėsite palaipsniui išstobulinti savyje patį jausmą ir vieną dieną suvokti, kad meilė nėra kažkas asmeniško, kad meilė yra visuotinis Dieviškasis Jausmas, kuris daugiau ar mažiau tobulai pasireiškia per jus, bet savo esme yra kažkas Dieviško.

Pirmas žingsnis – nustoti būti savanaudiškais. Visiems vienodai, ne tik tiems, kurie nori užsiimti joga, bet ir įprastame gyvenime: jeigu jūs norite išmokti mylėti, meilė sau neturi būti pirmoje vietoje, o svarbiausia – neturite mylėti egoistiškai, jūs turite save atiduoti meilės objektui nereikalaudami nieko mainais. Tai elementarus būdas įveikti save ir gyventi ne visai vulgarų gyvenimą.

Kas dėl jogos, tai mes galime papildomai pasakyti štai ką: kaip aš sakiau pradžioje, tai yra valia, noras persmelkti šitą ribotą žmogiškąją meilės formą ir atrasti už jos slypinį Dieviškosios Meilės principą. Tuomet jūs tikrai pasieksite rezultatą. Tai yra geriau nei „išdžiovinti“ savo širdį. Gali būti, kad tai yra truputį

the principle of divine Love which is behind it. Then one is sure to get a result. This is better than drying up one's heart. It is perhaps a little more difficult but it is better in every way, for like this, instead of egoistically making others suffer, well, one may leave them quiet in their own movement and only make an effort to transform oneself without imposing one's will on others, which even in ordinary life is a step towards something higher and a little more harmonious.

To Know What Love Is

...if one wants to know what love is, one must love the Divine. Then there is a chance of knowing what love is. I have said that one grows into the likeness of what one loves. So if one loves the Divine, gradually, through this effort of love, one grows more and more like the Divine, and then one can be identified with the divine love and know what it is, otherwise one can't.

Inevitably, love between two human beings, whatever it may be, is always made of ignorance, lack of understanding, weakness and that terrible sense of separation. It is as though one wanted to enter the presence of a unique Splendour and that the first thing one did was to put a curtain, two curtains, three curtains between oneself and that Splendour, and one is quite surprised to have only a vague impression and not at all the thing itself. The first thing to do is to remove the curtains, to take them all away, to go through and find oneself in the presence of the Splendour. And then you will know what that Splendour is. But if you put veil after veil between it and yourself, you will never see it. You may have a sort of vague feeling like "Oh! There is something", but that is all.

Divine Love Is There

Divine Love is there always in all its intensity, a formidable power. But most people—ninety-nine per cent—do not feel anything at all! What they feel of it is exclusively in proportion to what they are, to their capacity of receiving. Imagine, for instance, that you are bathing in an atmosphere all vibrant with divine Love—you are not at all aware of it. Sometimes, very rarely, for a few seconds there is suddenly the feeling of "something". Then you say, "Oh, divine Love came to me!" What a joke! It is just that you were simply, for some reason or other, a wee bit open, so you felt it. But it is there, always, like the divine Consciousness. It is the same thing, it is there, all the time, in its full intensity; but one is not even aware of it; or else in this way, spasmodically: suddenly one is in a good state, so one feels something and says, "Oh, the divine Consciousness, divine Love have turned to me, have come to me!" It is not at all like that. One has just a tiny little opening, very tiny, at times like a pinhead, and naturally that force rushes in. For it is like an active atmosphere; as soon as there is a possibility of being received, it is received. But this is so for all divine things. They are there, only one does not receive them, for one is closed up, blocked; one is busy with other things most of the time. Most of the time one is full of oneself. So, as

sunkiau, bet yra geriau visomis prasmėmis, nes taip, užuot egoistiškai privertus kentėti kitus, galima palikti juos ramybėje ir transformuoti save, neprimetant savo valios kitiems, o tai net įprastame gyvenime yra žingsnis link kažko aukštesnio ir labiau harmoningo.

Pažinti, kas yra meilė

Jeigu norite pažinti meilę, turite pamilti Dievą. Tuomet turėsite galimybę sužinoti, kas yra meilė. Aš sakiau, kad žmogus supanašėja su tuo, ką myli. Ir todėl, jeigu jis myli Dievą, žmogus palengva, per šias meilės pastangas, vis labiau panašėja į Jį ir galų gale jau sugeba susitapatinti su Dieviškąja Meile, o tai reiškia ir sužinoti, kas ji yra. Kito kelio nėra.

Neišvengiamai, meilė tarp dviejų žmogiškųjų būtybių, kad ir kokia ji būtų, visada susideda iš neišmanymo, supratimo trūkumo, silpnumo ir siaubingo atskirtumo jausmo. Tai panašu į tai, kaip, norėdamas patekti į nepakartojamą Puikumą, žmogus pirmiausiai tarp savęs ir šio Puikumo užkabintų užuolaidą, dvi užuolaidas, tris užuolaidas, o po to nustebtų, kad gavo tik blankų atspindį, o ne patį dalyką. Visų pirma reikia pašalinti visas užuolaidas, išmesti jas, įeiti ir atsidurti Puikumo akivaizdoje. Tuomet jūs sužinosite, kas yra šis Puikumas. Bet jeigu tarp Jo ir savęs uždedate šydą po šydo, jūs niekada Jo nepamatysite. Jus gali aplankyti tam tikras neaiškus jausmas „O! Kažkas yra“, bet tai ir viskas.

Dieviškoji meilė yra čia

Dieviškoji Meilė visada yra čia visu savo intensyvumu, visa didžiule galia. Bet dauguma žmonių – 99 procentai – visiškai nieko nejaučia. Tai, ką jie jaučia, atitinka tai, kuo jie yra patys, atitinka jų sugebėjimus priimti. Įsivaizduokite, kad jūs tiesiog maudotės Dieviškosios Meilės vibracijose, bet visiškai to nesuvokiate. Kartais, labai retai, kelioms sekundėms, staiga atsiranda „kažko“ jausmas. Tada jūs sakote: „O, Dieviškoji Meilė atėjo pas mane!“ Kaip juokinga! Tai tik reiškia, kad jūs kažkoku momentu buvote prasivėręs, kas suteikė jums galimybę pajusti ją. Bet ji yra čia visada, kaip ir Dieviškoji Sąmonė. Tai yra tas pats dalykas, Ji visą laiką yra čia, visu savo intensyvumu, bet jūs net nesuvokiate šito arba suvokiate trumpais momentais spazmiškai: staiga, būdami geros būklės, jūs kažką pajuntate ir sakote: „O, Dieviškoji Sąmonė, Dieviškoji Meilė atsigręžė į mane, atėjo pas mane!“ Bet yra visiškai ne taip. Žmogus turi tik mažą angą, labai mažytę, kartais ne didesnę už smeigtuko galvutę, ir ta jėga įsiveržia natūraliai. Tai panašu į stichinį judėjimą atmosferoje, kai atsiranda galimybė būti priimtam, tai ateina. Ir šis principas taikomas viskam, kas yra Dieviška. Ir Jie tikrai yra čia, tik žmogus Jų negauna, nesuvokia, nes yra užsivėręs, užsiblokavęs ir didžiąją laiko dalį užsiėmęs kitais reikalais. Dažniausiai žmogus būna pripildytas savimi tiek, kad jame nebelieka vietos niekam kitam. Žmogus labai aktyviai (*juokiasi*) užsiima kitais dalykais. Jis tiek užsiėmęs jais, kad neturi vietos

one is full of oneself, there is no place for anything else. One is very actively (laughing) busy with other things. One is filled with things; there is no place for the Divine.

But He is there.

Before Going to Sleep

...one thing you can do in all security is, before going to sleep, to concentrate, relax all tension in the physical being, try... that is, in the body try so that the body lies like a soft rag on the bed, that it is no longer something with twitchings and cramps; to relax it completely as though it were a kind of thing like a rag. And then, the vital: to calm it, calm it as much as you can, make it as quiet, as peaceful as possible. And then the mind also—the mind, try to keep it like that, without any activity. You must put upon the brain the force of great peace, great quietude, of silence if possible, and not follow ideas actively, not make any effort, nothing, nothing; you must relax all movement there too, but relax it in a kind of silence and quietude as great as possible.

Once you have done all this, you may add either a prayer or an aspiration in accordance with your nature, to ask for the consciousness and peace and to be protected against all the adverse forces throughout the sleep, to be in a concentration of quiet aspiration and in the protection; ask the Grace to watch over your sleep; and then go to sleep. This is to sleep in the best possible conditions. What happens afterwards depends on your inner impulses, but if you do this persistently, night after night, night after night, after some time it will have its effect.

Stopping Illness

Sweet Mother, when one sees an illness coming, how can one stop it?

Ah! First of all, you must not want it and nothing in the body must want it. You must have a very strong will not to be ill. This is the first condition.

The second condition is to call the light, a light of equilibrium, a light of peace, quietude and balance, and to push it into all the cells of the body, enjoining them not to be afraid, because that again is another condition.

First, not to want to be ill, and then not to be afraid of illness. You must neither attract it nor tremble. You must not want illness at all. But you must not because of fear not want it; you must not be afraid; you must have a calm certitude and a complete trust in the power of the Grace to shelter you from everything, and then think of something else, not be concerned about this any longer. When you have done these two things, refusing the illness with all your will and infusing a confidence which completely eliminates the fear in the cells of the body, and then busying yourself with something else, not thinking any longer about the illness, forgetting that it exists... there, if you know how to do that, you may even be in contact with people who have contagious diseases, and yet you do not catch them. But you must know how to do this.

Many people say, "Oh, yes, here I am not

Dievui.

Bet Jis yra čia.

Prieš einant miegoti

Prieš miegą jums iš pradžių reikia susikoncentruoti, atsipalaiduoti, nuimti visą įtampą fiziniėje esybėje, pasistengti... kad kūnas gulėtų lovoje kaip minkštas audinys, kad jis nebūtų kažkuo trūkčiojančiu ir įsitempusiu; reikia jį visiškai atpalaiduoti. Po to vitalas: nuraminkite jį, nuraminkite tiek, kiek galite, padarykite, kad jis pasiektų visiškos tylos ir ramybės būseną. Ir po to tą patį reikia padaryti su protu: reikia pabandyti išlaikyti jį visiškai pasyvų be jokios veiklos. Jūs turite apgaubti protą didžia ramybe, didžia tyła ir nesekti minčių, nedaryti jokių pastangų, nieko, nieko. Jūs ir čia turite viską atpalaiduoti, bet atpalaiduoti kuo didesnėje tyloje ir ramybėje.

Kai visą tai padarysite, pasimelskit arba nukreipkite savo siekį, atitinkantį jūsų prigimtį, paprašykite ramybės ir suvokimo, apsaugos nuo priešišku jėgų miego metu, kad liktumėte susikoncentravę į tylų siekį ir į apsaugą; paprašykite Malonę stebėti jus miego metu; ir po to užmikite. Tai yra pačios geriausios sąlygos miegui. Tai, kas įvyks vėliau, priklauso nuo jūsų vidinių impulsų, bet, jeigu jūs darysite viską ką aš jums sakau kasnakt, kasnakt – po kažkurio laiko tai turės savo poveikį.

Ligos sustabdymas

Mylimoji Motina, kai mes matome, kad prasideda liga, kaip mes galime ją sustabdyti?

O! Visų pirma, jūs ir visas jūsų kūnas turite jos nenorėti. Jūs turite turėti labai stiprią valią, kad nesirgti. Tai – pirma sąlyga.

Antra sąlyga – Šviesos kvietimas, pusiausvyros, taikos, ramybės šviesos kvietimas, kad šia šviesa pripildyti visas kūno ląsteles; po to reikia įsakyti ląstelėms nebijoti, nes baimės nebuvimas vėlgi yra kita sąlyga.

Pirmiausia atsikratykite noro būti ligoniu ir po to išvarkite savo baimę susirgti ar ligos baimę. Jūs neturite nei ją traukti, nei drebėti iš baimės. Jūs turite visai nenorėti ligos. Bet jūs turite jos nenorėti ne dėl baimės, jūs visiškai neturite jos bijoti; jūs turite būti ramiai įsitikinę su visišku pasitikėjimu Malonės Galia, kuri gali jus apsaugoti nuo visko. Po to jūs savo mintis užimat reikalingais darbais ir visai nustojate galvoti apie ligą. Kai jūs įvykdėte šias dvi sąlygas: atsisakėte ligos, nukreipę į tai visą savo valią, prisipildėte tikėjimu, kuris visiškai išvaro baimę iš kūno ląstelių, galite užsiimti kuo nors kitu, jūs negalvojate daugiau apie ligą, jūs užmiršote, kad ji iš viso yra... Ir jeigu jūs žinote kaip tai padaryti, jūs netgi galite būti šalia infekuotų ligonių ir vis dėlto neužsikrėsti nuo jų. Bet jūs turite žinoti kaip tai daroma.

Daugelis žmonių sako: „O, taip, aš jau nebijau“. Jie neturi baimės prote, jų protas stiprus, jis nieko nebijo, bet kūnas dreba, o žmogus to nežino, nes ši baimė yra pačiose kūno ląstelėse, kur vyksta

afraid." They don't have any fear in the mind, their mind is not afraid, it is strong, it is not afraid; but the body trembles, and one doesn't know it, because it is in the cells of the body that the trembling goes on. It trembles with a terrible anxiety and this is what attracts the illness. It is there that you must put the force and the quietude of a perfect peace and an absolute trust in the Grace.

The Dying Man

...once one has left his body, whether he is conscious or unconscious, whether he is developed or not, one always goes out into the same domain to begin with—unless one is a yogi who can do what he likes with himself, but that, you know, is so rare a case that one can't consider it. All men when they leave their body are flung into a domain of the lower vital which has nothing particularly pleasant about it...

The most important thing in this case is the last state of consciousness in which one was while both were joined together, when the vital being and the body were still united. So the last state of consciousness, one may say the last desire or the last hope or the last aspiration, has a colossal importance for the first impact the being has with the invisible world. And here the responsibility of the people around the dying man is much greater than they think. If they can help him to enter his highest consciousness, they will do him the greatest service they can. But usually what they do is to cling to him as much as they can, and to pull him towards them with a fierce selfishness; the result, you see, is that instead of being able to withdraw in a slightly higher consciousness which will protect him in his exit, he is gripped by material things and it is a terrible inner battle to free himself from both his body and his attachments.

Religious Ceremony

...in the invisible world hardly any beings love to be worshipped, except those of the vital. These, as I said, are quite pleased by it. And then, it gives them importance. They are puffed up with pride and feel very happy, and when they can get a herd of people to worship them they are quite satisfied.

But if you take real divine beings, this is not at all something they value. They do not like to be worshipped. No, it does not give them any special pleasure at all! Don't think they are happy, for they have no pride. It is because of pride that a man likes to be worshipped; if a man has no pride he doesn't like to be worshipped; and if, for instance, they see a good intention or a fine feeling or a movement of unselfishness or enthusiasm, a joy, a spiritual joy, these things have for them an infinitely greater value than prayers and acts of worship and pujas....

I assure you what I am telling you is very serious: if you seat a real god in a chair and oblige him to remain there all the while you are doing puja, he may perhaps have a little fun watching you do it, but it certainly gives him no satisfaction. None at all! He does not feel either flattered or happy or glorified by your pujas. You must get rid

tirtėjimas. Ir šis drebulys kartu su siaubingu nerimu pritraukia ligą. Todėl būtent ten jūs turite nukreipti tobulos taikos ir visiško pasitikėjimo Malone jėgą ir ramybę.

Mirštantis žmogus

Žmogus palieka kūną nepriklausomai nuo to, ar jis sąmoningas ar nesąmoningas, ar jis išsivystęs ar ne, jis visada išeina į tas pačias sferas, kad vėl viską pradėti iš naujo – ir taip tęsis tol, kol jis netaps jogu, kuris gali daryti su savimi ką panorėjęs, bet tai, kaip jums žinoma, yra toks retas atvejis, kad apskritai nėra prasmės jį gvildinti. Taigi, visi žmonės, kai jie palieka savo kūnus, patenka į žemojo vitališkumo sritį, kurioje nieko ypatingai malonaus nėra...

Šiuo atveju svarbiausia yra paskutinė sąmonės būseną, kurioje žmogus buvo, kai vitalinė esybė ir kūnas dar buvo susijungę. Tokiu būdu, paskutinė sąmonės būseną: paskutinis troškimas, paskutinė viltis ar paskutinis žmogaus siekis, turi milžinišką reikšmę pirmam žmogiškosios būtybės susidūrimui su nematomu pasauliu. Todėl žmonėms, kurie yra šalia miršančiojo, tenka daug didesnė atsakomybė, nei jie mano. Jeigu jie padės jam įeiti į aukščiausiąją sąmonę, jie suteiks jam didžiausią paslaugą, kokią tik gali suteikti. Bet paprastai jie įsikimba į jį iš visų jėgų ir tempia prie savęs su pašėlusiu egoizmu. Todėl, vietoj to, kad galėjęs pasitraukti į kiek aukštesnę sąmonę, kuri išėjimo iš kūno momentu apsaugo žmogų, jis, atvirkiščiai, užimtas materialiais dalykais, o tai sukelia siaubingą vidinę kovą – vienu metu išsivaduoti iš savo kūno ir iš savo prisirišimų.

Religinė ceremonija

Nematomame pasaulyje vargu ar kuri nors būtybė mėgsta būti garbinama, išskyrus vitalines. Šios, kaip sakiau, tuo labai patenkintos. Garbinimas suteikia joms reikšmingumo. Jos sprogsta iš pasididžiavimo ir jaučiasi labai laimingos, o turėdamos minią garbintojų, pasiekia visišką pasitenkinimą.

Bet dieviškosios būtybės garbinimo nevertina. Jos nemėgsta būti garbinamos. Tai joms nesuteikia jokio malonumo. Nemanykite, kad jos laimingos, juk jos neturi išdidumo. Būtent dėl išdidumo žmogus mėgsta būti garbinamas, jei jis nėra išdidus, jam tai nepatinka. Jeigu dieviškosios būtybės mato gerus ketinimus ar gražius jausmus, nesavanaudiškumo ar entuziazmo apraiškas, džiaugsmą, dvasinį džiaugsmą, tai joms yra daug vertingesni dalykai, nei maldos, garbinimai ir pudža (religiniai ritualai)...

Patikėkite, tai, ką aš jums sakau, yra labai rimta: jeigu jūs pasodinsite tikrą Dievybę ant kėdės ir priversite jį sėdėti ant jos kol atliekate pudžą, ji, galbūt, truputį papramogaus, stebėdama jus, bet pudža nesuteiks jai pasitenkinimo. Visai jokio! Dievas nepasijus pamalonintas arba laimingas dėl jūsų pudžos. Jūs turite atsikratyti šios idėjos...

Religinė ceremonija! Pavyzdžiui, yra tiek daug būtybių, kurios pavadintos Kali, kurioms suteikti siaubingi pavidalai (jos yra netgi namuose, kuriuose Kali garbinama kaip šeimos Dievybė), jos pilnos

of that idea...

Religious ceremony! For example, there are so many of these entities called Kali—who are given, besides, quite terrible appearances—so many are even placed in houses as the family-goddess; they are full of a terrible vital force! I knew people who were so frightened of the Kali they had at home that indeed they trembled to make the least mistake, for when catastrophes came they thought it was Kali who sent them! It is a frightful thing, thought. I know them, those entities. I know them very well, but they are vital beings, vital forms which, so to say, are given a form by human thought, and what forms! And to think that men worship such terrible and monstrous things; and what's more that these poor gods are given, are paid the compliment of believing that it is...

From this point of view, it is good that for some time men get out of this religious atmosphere, so full of fear, and this sort of blind, superstitious submission of which the hostile forces have taken a dreadful advantage. The period of denial, positivism, is from this viewpoint quite indispensable in order to free men from superstition. It is only when one comes out of that and the abject submission to monstrous vital forces that one can rise to truly spiritual heights and there become the collaborator and true instrument of the forces of Truth, the real Consciousness, the true Power.

One must leave all this far behind before one can climb higher.

Religious Exercises

Sweet Mother, are religious exercises very important for those who have an ordinary consciousness?

Religious exercises? I don't know! What do you mean by religious exercises?

Japa, etc.

Oh, those things! If it helps you, it is all right. If it doesn't help you, it is just... This is one of those altogether relative things. It is altogether relative. Its value lies only in the effect it has on you and the extent to which you believe in it. If it helps you to concentrate, it is good. The ordinary consciousness always does it just through superstition, with the idea that "If I do this, if I go to the temple or church once a week, if I offer prayers, something very fine will happen to me." This is superstition, spread all over the world, but it has no value at all from the spiritual point of view.

Spiritual Life: East and West

Whatever difference there is between the West and the East in relation to spiritual life lies not in the inner being or nature, which is an invariable and constant thing, but in the mental habits, in the modes of outer expression and presentation which are the result of education and environment and other external conditions. All people, whether occidental or oriental, are alike in their deepest feelings; they are different in their way of thinking. Sincerity, for example, is a quality which is the same everywhere. Those who are sincere, to

siaubingos vitalinės jėgos! Aš pažinojau žmonių, kurie turėjo Kali namuose ir taip drebėjo prieš ją, kad bijojo padaryti mažiausią klaidą ir, kai įvykdavo kokią nors nelaimę, jie buvo įsitikinę, kad tai Kali atsiuntė ją! Tai baisus dalykas – mintis. Aš pažįstu šias būtybes. Aš pažįstu jas labai gerai, tai yra vitalinės būtybės, turinčios formas, kurias joms suteikia pati žmogiškoji mintis. Ir dar kokios formos! Tik pamanykit, žmonės gali garbinti tokias siaubingas pabaisas! Dar daugiau, šie vargšai dievai šlovinami už tai, kad viso tuo tikima...

Šiuo požiūriu gerai, kai žmonės palieka panašią religinę atmosferą, pilną baimės, aklo ir prietaringo paklusnumo, iš kurio priešiškos jėgos gauna savo siaubingą naudą. Todėl neigimo ir pozityvizmo periodai reikalingi, kad išlaisvinti žmones iš panašių prietarų. Tik kai žmogus išsivaduos iš apgailėtino paklusnumo šioms siaubingoms vitalinėms jėgoms, jis galės pakilti į tikras dvasines aukštumas ir tapti Tiesos jėgų, tikrosios Sąmonės ir Galios bendradarbiu bei tikru įrankiu.

Taip, tam, kad pakilti reikia visa tai palikti toli praeityje.

Religiniai pratimai

Brančioji Motina, ar religiniai pratimai svarbūs tiems, kas turi įprastą sąmonę?

Religiniai pratimai? Ką jūs turite omenyje, sakydami religiniai pratimai?

Džapa, ir tt.

Štai apie ką jūs! Jeigu džapa jums padeda, labai gerai. Jeigu ne... Tai labai sąlygina. Religinių žinių vertę sudaro poveikis, kurį jos daro jums, ir jūsų tikėjimo jomis laipsnis. Jeigu jos jums padeda susikaupti, tai labai gerai. Įprasta sąmonė ištraukia į tai per prietarus, pavyzdžiui: „Jeigu aš padarysiu tai ir tai, jei ateisiu į šventovę ar bažnyčią kartą per savaitę, jei pasimelsiu, man būtinai nutiks kažkas labai gero“. Toks prietaras, paplitęs visame pasaulyje, dvasiniu požiūriu neturi jokios vertės.

Dvasinis gyvenimas: rytai ir vakarai

Kokie bebūtų skirtumai tarp Rytų ir Vakarų dvasinio gyvenimo klausimais, tai būtų ne vidinės esmės, kuri visada nekintama, skirtumai, o mentalinių įpročių, išorinės išraiškos ir pateikimo būdų skirtumai, kurie yra auklėjimo, aplinkos ir kitų išorinių sąlygų rezultatas. Visi žmonės, ar jie iš vakarų ar rytų, yra vienodi pagal savo giliausius jausmus, jie skiriasi tik mąstymo būdu. Nuoširdumas, pavyzdžiui, visur vienodas. Tie, kurie nuoširdūs, kokios tautybės jie bebūtų, visada nuoširdūs vienodai. Tik šio nuoširdumo formos gali būti įvairios. Skirtingų žmonių protas veikia skirtingai, bet širdis vienoda visur, širdis yra daug tikresnė realybė,

whichever nation they belong, are all sincere in the same way. Only the forms given to this sincerity vary. The mind works in different ways in different peoples, but the heart is the same everywhere; the heart is a much truer reality, and the differences belong to the superficial parts. As soon as you go deep enough, you meet something that is one in all. All meet in the Divine.

18. Words, Opinions, Judgments

Your Mantra

When you are playing and suddenly become aware that something is going wrong—you are making mistakes, are inattentive, sometimes opposing currents come across what you are doing—if you develop the habit, automatically at this moment, of calling as by a mantra, of repeating a word, that has an extraordinary effect. You choose your mantra; or rather, one day it comes to you spontaneously in a moment of difficulty. At a time when things are very difficult, when you have a sort of anguish, anxiety, when you don't know what is going to happen, suddenly this springs up in you, the word springs up in you. For each one it may be different. But if you mark this and each time you face a difficulty you repeat it, it becomes irresistible. For instance, if you feel you are about to fall ill, if you feel you are doing badly what you are doing, if you feel something evil is going to attack you, then.... But it must be a spontaneity in the being, it must spring up from you without your needing to think about it: you choose your mantra because it is a spontaneous expression of your aspiration; it may be one word, two or three words, a sentence, that depends on each one, but it must be a sound which awakens in you a certain condition. Then, when you have that, I assure you that you can pass through everything without difficulty... The best is when the word comes to you spontaneously: you call in a moment of great difficulty (mental, vital, physical, emotional, whatever it may be) and suddenly that springs up in you, two or three words, like magical words. You must remember these and form the habit of repeating them in moments when difficulties come. If you form the habit, one day it will come to you spontaneously: when the difficulty comes, at the same time the mantra will come. Then you will see that the results are wonderful. But it must not be an artificial thing or something you arbitrarily decide: "I shall use those words"; nor should somebody else tell you, "Oh! You know, this is very good"—it is perhaps very good for him but not for everyone.

Say Only the Indispensable Words

I suggest that every one of you should try—oh! not for long, just for one hour a day—to say nothing but the absolutely indispensable words. Not one more, not one less.

Take one hour of your life, the one which is most convenient for you, and during that time observe yourself closely and say only the absolutely indispensable words.

At the outset, the first difficulty will be to know what is absolutely indispensable and what is not. It

o skirtumai priklauso paviršutiniškoms dalims. Kai jūs pakankamai pasinersite į vidų, jūs ten sutikssite kažką, kas yra tas pats pas visus. Visi susitinka Dievybėje.

18. Žodžiai, nuomonės, sprendimai

Jūsų mantra

Kai jūs žaidžiate ir staiga suvokiate, kad kažkas ne gerai: darote klaidas, esate nedėmesingas, kažkas jums trukdo; ir jeigu jūs išsiugdėte įprotį automatiškai griebtis, kaip mantros, žodžio kartojimo, šis įprotis turi stulbinamą poveikį. Jūs pasirenkate savo mantrą, o tiksliau ji pati spontaniškai vieną dieną ateina pas jus, sunkumo akimirka. Tuo metu, kai jūs patiriate rimtus sunkumus, kai jūs dėl kažko kankinatės, esate susirūpinę, neramūs, nežinote kas gali įvykti, staiga tai iškyla jумыse, jūsų viduje atsiveria žodis. Kiekvienam jis gali būti skirtingas. Ir jeigu jūs įsidėmėsite šį žodį ir kiekvieną kartą, susidurdami su sunkumais, kartosite jį, tai turės visa nugalintį efektą. Pavyzdžiui, jeigu jūs jaučiate ligos artėjimą arba jaučiate, kad jums nesiseka daryti tai, kuo užsiimate, arba jaučiate, kad kažkas pikto nori jus užpulti, tuomet... Bet tai turi vykti spontaniškai, tai turi kilti iš jūsų negalvojančiam apie tai: jūs pasirenkate savo mantrą, nes ji yra jūsų veržimosi (aspiracijos) spontaniška išraiška. Ją gali sudaryti vienas žodis arba du ar trys, ji gali būti sakiniu, viskas priklauso nuo žmogaus, bet tai turi būti tas garsas, kuris sukelia jумыse tam tikrą būseną. Tada, jeigu jūs tai turite, patikėkite, jūs įveiksite viską be sunkumų... Geriausiai, kai žodis ateina jums spontaniškai. Jūs šaukiatės pagalbos sunkiu momentu (mentalinu, vitaliniu, fiziniu, koks jis bebūtų) ir staiga kažkas gimsta jумыse, du ar trys žodžiai, panašūs į magišką burtažodį. Jūs turite įsiminti šiuos žodžius ir išlavinti įprotį kartoti juos sunkiais momentais. Jeigu jūs tokį įprotį turite, vieną kartą tai įvyks spontaniškai: kai ateis sunkumai, tuo momentu atsiras ir mantra. Tuomet jūs pamatysite, kad rezultatai nuostabūs. Bet tai neturi būti dirbtinis dalykas arba kažkas, ką jūs patys sau sugalvojote, pvz.: „Aš naudosisiu šiuos žodžius“, arba kažkas jums pasakys: „O! Žinok, šie žodžiai yra labai geri!“, taip, tai gali būti labai gerai jam, bet ne visiems.

Sakykite tik tai, kas būtina

Aš siūlyčiau kiekvienam iš jūsų pabandyti – o, visai neilgai, nors valandą per dieną – nieko nekalbėti, išskyrus būtiniausius žodžius. Nei vienu daugiau, nei mažiau.

Paskirkite vieną savo gyvenimo valandą, vieną patogiausią jums valandą, ir tuo metu atidžiai stebėkite save ir sakykite tik būtiniausius žodžius.

Pirmas sunkumas bus susijęs su nustatymu, kas yra būtiniausia, o kas ne. Tai savaime yra ištisa mokslo sritis, ir kiekvieną dieną jūs

is already a study in itself and every day you will do better.

Next, you will see that so long as one says nothing, it is not difficult to remain absolutely silent, but as soon as you begin to speak, always or almost always you say two or three or ten or twenty useless words which it was not at all necessary to say.

Gossiping Degrades You

There is a state in which a simple conversation which obliges you to remain on the level of ordinary life gives you a headache, turns your stomach and, if it continues, may give you a fever. I am speaking of course about the gossip-type of conversations. I believe that apart from a few exceptions, everybody indulges in this exercise and talks of things about which he should keep silent or chatters about other things. It becomes so natural that you are not troubled by it. But if you continue in this way, you hinder your consciousness completely from rising up; you bind yourself with iron chains to the ordinary consciousness and the work in the subconscious is not done or has not even begun. Those who want to rise up have already enough difficulties without looking for encouragements outside.

Naturally, the effort to keep the consciousness at a high level is tiring in the beginning, like the exercises you do to develop your muscles. But you do not give up gymnastics because of that! So mentally also you must do the same thing. You must not allow your mind to stoop low: gossiping degrades you and, if you want to do Yoga, you must abstain from it, that's all.

Widening Your Thought

This person tells you something, you tell him the contrary (as it usually happens, simply through a spirit of contradiction) and you begin arguing. Naturally, you will never come to any point, except a quarrel if you are ill-natured. But instead of doing that, instead of remaining shut up in your own ideas or your own words, if you tell yourself: "Wait a little, I am going to try and see why he said that to me. Yes, why did he tell me that?" And you concentrate: "Why, why, why?" You stand there, just like that, trying. The other person continues speaking, doesn't he?—and is very happy too, for you don't contradict him any longer! He talks profusely and is sure he has convinced you. Then you concentrate more and more on what he is saying, and with the feeling that gradually, through his words, you are entering his mind. When you enter his head, suddenly you enter into his way of thinking, and next, just imagine, you understand why he is speaking to you thus! And then, if you have a fairly swift intelligence and put what you have just come to understand alongside what you had known before, you have the two ways together, and so can find the truth reconciling both. And here you have truly made progress. And this is the best way of widening one's thought.

If you are beginning an argument, keep quiet immediately, instantaneously. You must be silent,

darysite tai vis geriau.

Toliau jūs pamatysite, kad kol jūs nesakote nieko, tylėti visai nesunku, bet, kai tik jūs pradėdate kalbėti, jūs visada arba beveik visada pasakote du, tris, dešimt arba net dvidešimt nenaudingų žodžių, kuriuos naudoti nebuvo jokio poreikio.

Apkalbos veda į degradaciją

Būna būsenos, kai net paprasčiausias pokalbis, reikalaujantis iš jūsų būti įprasto gyvenimo lygmenyje, sukelia jums galvos skausmą, suką pilvą ir, jeigu jis tęsiasi ilgai, gali netgi sukelti karščiavimą. Žinoma, aš turiu omenyje plepėjimo tipo bendravimą. Manau, kad su nedidelėmis išimtimis kiekvienas iš jūsų mėgaujasi šiais pratimais ir kalba apie tai, apie ką apskritai reikėtų patylėti, arba tiesiog plepa bet ką. Galų gale jums tai tampa tiek natūralu, kad net nekelia susirūpinimo. Bet jeigu jūs ir toliau darysite tą patį, jūsų sąmonė visiškai negalės pakilti, nes jūs geležinėmis grandinėmis prisirišate prie įprastos sąmonės ir darbas pasąmonėje ne tik, kad nevyksta, bet net nepasideda. Tie, kas nori pakilti, ir taip jau susiduria su pakankamais sunkumais ir neieškodami paskatinimų išoriniame pasaulyje.

Suprantama, kad pastangos, nukreiptos sąmonės išlaikymui aukštame lygyje, iš pradžių vargina, kaip pratimai, kuriais jūs lavinate raumenis. Bet juk dėl šio nuovargio jūs neatsisakote gimnastikos! Todėl ir mintyse jūs turite daryti tą patį. Jūs neturite leisti savo protui nusiristi: liežuvavimas veda jus į degradaciją, ir jeigu jūs norite praktikuoti Jogą, jums reikėtų susilaikyti nuo to, štai ir viskas.

Mąstymo išplėtimas

Jūs esate su kažkuo kartu. Šis žmogus kažką jums sako, jūs su juo nesutinkate ir, kaip tai dažniausiai būna dėl priešgyniavimo dvasios, pradėdate ginčytis. Aišku, išskyrus ginčą, jūs nepasieksite jokio sutarimo, jeigu esate prasto būdo žmogus. Todėl, vietoj to, kad atkakliai laikytis savo žodžių ar idėjų, pasakykite sau: „Stop! Aš turiu pabandyti suprasti kodėl jis visa tai man pasakė. Taip, tikrai, kodėl jis man visa tai pasakė?“ Ir jūs susikaupiate: „Kodėl, kodėl, kodėl?“ Jūs tiesiog stovite ir bandote suvokti. Tuo metu jūsų pašnekovas kalba toliau, ar ne taip? Jis laimingas, jis džiaugiasi tuo, kad jūs nebeprieštaraujate! Jis toliau daugžodžiauja ir yra įsitikinęs, kad įtikino jus. Tuo metu jūs vis labiau koncentruojatės į tai, ką jis sako ir jaučiate, kad pamažu, per jo žodžius, įeinate į jo protą. O kai jūs įėjote į jo galvą, jūs staiga pradėdate suprasti jo mąstymo būdą, o paskui, tik įsivaizduokite, jūs jau žinote kodėl jis kalbėjo su jumis tokiu būdu! Ir po to, jeigu jūs pakankamai supratingi, jūs sugretinsite tai ką supratote dabar su tuo ką žinojote ankščiau ir, sujungę šias dvi puses kartu, atrasite tiesą, galinčią sutaikyti jus abu. Tai tikras progresas ir geriausias būdas praplėsti jūsų mąstymą.

Jeigu jūs pradėdate ginčą, tai nedelsdami nusiraminkite. Jūs turite būti tylūs, nieko nekalbėti, o tada turite stengtis pamatyti problemą taip, kaip ją mato kitas žmogus – tai, aišku, ne privers jūsų pamiršti

say nothing at all, and then try to see the thing as the other person sees it—that won't make you forget your own way of seeing it, not at all! but you will be able to put both of them together. And you will truly have made progress, a real progress.

Meddling with Others' Affairs

What is the best attitude? Is it an attitude of intervention or an attitude of non-interference? Which is better?

Ah, that's just it, to intervene you must be sure that you are right; you must be sure that your vision of things is superior, preferable or truer than the vision of the other person or people. Then it is always wiser not to intervene—people intervene without rhyme or reason, simply because they are in the habit of giving their opinion to others.

Even when you have the vision of the true thing, it is *very rarely wise* to intervene. It only becomes indispensable when someone wants to do something which will necessarily lead to a catastrophe. Even then, intervention (*smiling*) is not always very effective.

In fact, intervention is justified only when you are absolutely sure that you have the vision of truth. Not only that, but also a clear vision of the consequences. To intervene in someone else's actions, one must be a prophet—a prophet. And a prophet with total goodness and compassion. One must even have the vision of the consequences that the intervention will have in the destiny of the other person. People are always giving each other advice: "Do this, don't do that." I see it: they have no idea how much confusion they create, how they increase confusion and disorder. And sometimes they impair the normal development of the individual.

I consider that opinions are always dangerous and most often absolutely worthless.

You should not meddle with other people's affairs, unless first of all you are infinitely wiser than they are—of course, one always thinks that one is wiser!—but I mean in an objective way and not according to your own opinion; unless you see further and better and are yourself above all passions, desires and blind reactions. You must be above all these things yourself to have the right to intervene in someone else's life—even when he asks you to do so. And when he does not, it is simply meddling with something which is not your business.

Judging Others

Unless your vision is *constantly* the vision of the Divine in all things, you have not only no right but no capacity to judge the state which others are in. And to pronounce a judgment on someone without having this vision spontaneously, effortlessly, is precisely an example of the mental presumptuousness of which Sri Aurobindo always spoke.... And it so happens that one who has the vision, the consciousness, who is capable of seeing the truth in all things, never feels the need to judge anything whatever. For he understands everything and knows everything. Therefore, once and for all, you must tell yourselves that the moment you begin

savo požiūrio į šiuos dalykus, visai ne, bet jūs galėsite sujungti abu požiūrius. Ir jūs tikrai padarysite pažangą, realią pažangą.

Kišimasis į kitų reikalus

Kokia pozicija geresnė – kištis ar nesikišti į kitų reikalus?

O, juk tam, kad įsikišti, jūs turite būti tikri, kad esate teisūs, kad jūsų matymas nepriekaištingas, vertingesnis ar tobulesnis, nei kito žmogaus ar žmonių matymas. Taigi, nesikišimas visada yra protingesnis, nes žmonės įsikiša netinkamai, be priežasties, tiesiog todėl, kad jie turi įprotį reikšti savo nuomonę kitiems.

Netgi tuomet, jei jūs turite teisingą matymą, įsikišimas bus *protingas ypač retai*. Jis tampa būtinas tik tuo atveju, jei žmogus ketina padaryti dalyką, kuris ves į katastrofą. Net ir tuomet kišimasis (*šypsosi*) ne visada gali būti veiksmingas.

Aišku, kišimasis pateisinamas tuo atveju, jeigu jūs visiškai įsitikinęs, kad esate teišus. Ir ne tik tai, bet taip pat ir, jei turite aiškia pasekmių viziją. Tam, kad kištis į kažkieno veiksmus, žmogus turi būti pranašas. Geraširdis ir atjautus pranašas. Maža to, jis turi gebėti matyti savo kišimosi pasekmes kito žmogaus likimui. Žmonės visada vieni kitiems pataria: „Padaryk taip. Nedaryk to.“ Aš matau, kad žmonės net neįsivaizduoja, kokią sumaištį jie sukuria, kaip jie padidina sumaištį ir betvarkę. O kartais jie net kenkia normaliai asmenybės raidai.

Aš manau, kad nuomonės visada yra pavojingos ir dažniausiai visiškai nenaudingos.

Jūs neturėtumėte kištis į kitų reikalus tol, kol netapsite daug išmintingesni už juos, nors, žinoma, žmogus visada įsitikinęs, kad yra išmintingesnis! Bet aš turiu omenyje objektyvų vertinimą, o ne jūsų asmenines nuomones, kol jūs nematote toliau ir geriau, kol patys nepakilote virš visų aistrų, troškimų ir aklų reakcijų. Jūs turite būti aukščiau visų šių dalykų, kad turėtumėte teisę kištis į kažkieno gyvenimą. Kol tokie nesate, netgi tuomet, jei kažkas prašo to iš jūsų, jūs neturite to daryti. O jeigu neprašo, tai yra tiesiog kišimasis ne į savo reikalus.

Teisti kitus

Kol jūs *nuolat* visuose dalykuose nematote Dieviškumo, jūs ne tik, kad neturite teisės vertinti ir teisti kitų būsenos, bet jūs net neturite tam gebėjimų. O nerūpestingas, lengvabūdis savo nuosprendžio apie kažką paskelbimas, neturint tokio matymo, yra ko tiksliausias perdėto mentalinio pasitikėjimo pavyzdys, apie kurį visada kalbėjo Šri Aurobindo... Ir taip jau yra, kad tas, kas turi šį matymą, sąmonę, kas geba pamatyti tiesą visuose dalykuose, niekada nejaučia poreikio kažką vertinti ir teisti. Nes jis supranta ir žino viską. Todėl kartą ir visiems laikams jūs turite suvokti, kad tuo metu, kai jūs priimate nuosprendį dėl dalykų, žmonių, aplinkybių, jūs esate visiško žmogiškojo neišmanymo būsenoje.

to judge things, people, circumstances, you are in the most total human ignorance.

In short, one could put it like this: when one understands, one no longer judges and when one judges, it means that one doesn't know.

Humanity Is Unable to Judge

The conclusion is always the same: the only true attitude is one of humility, of silent respect before what one does not know, and of inner aspiration to come out of one's ignorance. One of the things which would make humanity progress most would be for it to respect what it does not know, to acknowledge willingly that it does not know and is therefore unable to judge. We constantly do just the opposite. We pass final judgments on things of which we have no knowledge whatsoever, and say in a peremptory manner, "This is possible. That is impossible," when we do not even know what it is we are speaking of. And we put on superior airs because we doubt things of which we have never had any knowledge.

Men believe that doubt is a sign of superiority, whereas it is really a sign of inferiority.

Scepticism and doubt are two of the greatest obstacles to progress; they add presumptuousness to ignorance.

19. Virtue, Purity, Freedom Laugh with the Lord

Virtue has always spent its time eliminating whatever it found bad in life, and if all the virtues of the various countries of the world had been put together, very few things would remain in existence.

Virtue claims to seek perfection, but perfection is a totality. So the two movements contradict each other. A virtue that eliminates, reduces, fixes limits, and a perfection that accepts everything, rejects nothing but puts each thing in its place, obviously cannot agree.

Taking life seriously generally consists of two movements: the first one is to give importance to things that probably have none, and the second is to want life to be reduced to a certain number of qualities that are considered pure and worthy of existence. In some people... this virtue becomes dry, arid, grey, aggressive and it finds fault everywhere, in everything that is joyful and free and happy.

The only way to make life perfect—I mean here, life on earth, of course—is to look at it from high enough to see it as a whole, not only in its present totality, but in the whole of the past, present and future: what it has been, what it is and what it will be—one must be able to see everything at once. Because that is the only way to put everything in its place. Nothing can be eliminated, nothing *should* be eliminated, but each thing must be in its place in total harmony with all the rest. And then all these things that seem so "bad", so "reprehensible", so "unacceptable" to the puritan mind, would become movements of delight and freedom in a totally divine life. And then nothing would prevent us from knowing, understanding, feeling and living

Trumpiau galima pasakyti taip: kai žmogus supranta, jis nebeteisia, o, kai jis teisia – jis nežino.

Žmonės nesugeba teisti

Išvada visada ta pati: vienintelis teisingas požiūris yra – kuklus ir nekalbus paisymas to, ko nežinote, ir vidinis veržimasis (aspiracija) įveikti savo neišmanymą. Vienas iš dalykų, kuris galėtų labiausiai padėti žmonijos progresui, būtų pagarbus paisymas to, kas nežinoma, nuoširdus šio nežinojimo pripažinimas ir dėl šios priežasties savo negebėjimo vertinti ar teisti pripažinimas. Bet mes nuolat elgiamės priešingai. Mes priimam galutinius sprendimus dėl mums visiškai nežinomų dalykų ir kategoriškai tvirtinam: „Tai įmanoma. Tai neįmanoma“, net nežinodami, apie ką kalbame. Mes net prisipildome pranašumo jausmu, kai išreiškiam abejones dėl dalykų, apie kuriuos neturime jokio supratimo.

Žmonės įsitikinę, kad abejodami jie įrodo savo pranašumą, nors iš tikrųjų tai yra tik jų nepilnavertiškumo požymis.

Skepticizmas ir abejonė – dvi didžiausios kliūtys progresui, nes jos sujungia perdėtą pasitikėjimą su neišmanymu.

19. Dorovė, tyrumas, laisvė Juokitės kartu su Dievu

Dorovė visada užsiiminėjo visa ko, ką ji laikė blogiu, išvarymu iš gyvenimo ir, jeigu visų pasaulio šalių doroves surinkti kartu, labai nedaug dalykų liktų egzistavę.

Dorovė pretenduoja į tobulumo ieškojimą, bet tobulumas yra visuma. Todėl šios dvi sąvokos prieštarauja viena kitai. Dorovė pašalina, sumažina, nustato apribojimus, tuo tarpu tobulumas priima viską, nieko neatmeta, o tik patalpina kiekviena dalyką į savo vietą, todėl šie du principai akivaizdžiai nesuderinami.

Rimtas požiūris į gyvenimą paprastai susideda iš dviejų dalykų: pirmasis – suteikiama svarba tam, kas tikriausiai nėra svarbu, o antrasis – stengiamasi apriboti gyvenimą tam tikrų savybių, laikomų grynomis ir vertomis egzistuoti, rinkiniu. Kai kurių žmonių ... dorovė tampa sausa, nyki, pilka, agresyvi ir randanti trūkumus visur, visame, kas yra džiaugsminga, laisva ir laiminga.

Padaryti gyvenimą tobulu, žinoma, aš turiu omenyje čia žemėje, yra vienintelis būdas – pažiūrėti į jį iš tokio aukščio, iš kur galima pamatyti jį kaip visumą, ir ne tik dabarties visumą, bet ir visą praeitį bei ateitį: kas buvo, kas yra ir kas bus, be to, visus dalykus reikia matyti iš karto. Nes tik tokiu būdu galima viską sudėti į savo vietas. Nieko negalima pašalinti, nieko nereikėtų šalinti, kiekvienas dalykas turi būti savo vietoje absoliučioje harmonijoje su likusia dalimi. Ir tada viskas, kas puritoniškam protui atrodo taip „blogai“, taip „smerktna“, taip „nepriimtina“, galėtų tapti aukščiausiu susižavėjimu ir laisve Dieviškojo Gyvenimo pilnatvėje. Tuomet jau niekas netrukdytų mums pažinti, suprasti, jausti ir išgyventi šį

this wonderful laughter of the Supreme who takes infinite delight in watching Himself live infinitely.

This delight, this wonderful laughter that dissolves every shadow, every pain, every suffering! You only have to go deep enough within yourself to find the inner Sun, to let yourself be flooded by it; and then there is nothing but a cascade of harmonious, luminous, sunlit laughter, which leaves no room for any shadow or pain...

And this Sun, this Sun of divine laughter is at the centre of all things, the truth of all things: we must learn to see it, to feel it, to live it.

And for that, let us avoid people who take life seriously; they are very boring people.

As soon as the atmosphere becomes grave you can be sure that something is wrong, that there is a troubling influence, an old habit trying to reassert itself, which should not be accepted. All this regret, all this remorse, the feeling of being unworthy, of being at fault—and then one step further and you have the sense of sin. Oh! To me it all seems to belong to another age, an age of darkness.

But everything that persists, that tries to cling and endure, all these prohibitions and this habit of cutting life in two—into small things and big things, the sacred and the profane.... "What!" say the people who profess to follow a spiritual life, "how can you make such little things, such insignificant things the object of spiritual experience?" And yet this is an experience that becomes more and more concrete and real, even materially; it's not that there are "some things" where the Lord is and "some things" where He is not. The Lord is always there. He takes nothing seriously, everything amuses Him and He plays with you, if you know how to play. You do not know how to play, people do not know how to play. But how well He knows how to play! How well He plays! With everything, with the smallest things: you have some things to put on the table? Don't feel that you have to think and arrange, no, let's play: let's put this one here and that one there, and this one like that. And then another time it's different again.... What a good game and such fun!

So, it is agreed, we shall try to learn how to laugh with the Lord.

The Need to Be Virtuous

Basically, this kind of will for purity, for good, in men—which expresses itself in the ordinary mentality as the need to be virtuous—is the *great obstacle* to true self-giving. This is the origin of Falsehood and even more the very source of hypocrisy—the refusal to accept to take upon oneself one's own share of the burden of difficulties...

Do not try to appear virtuous. See how much you are united, one with everything that is anti-divine. Take your share of the burden, accept yourselves to be impure and false and in that way you will be able to take up the Shadow and offer it. And in so far as you are capable of taking it and offering it, then things will change.

Do not try to be among the pure. Accept to be

nuostabų Aukščiausiojo juoką, kuris mėgaujasi amžinai stebėdamas Savo gyvenimą.

Šis žavėjimasis, šis nuostabus juokas ištrpdo bet kokią šešėlį, bet kokią kančią! Jūs turite tik pakankamai giliai pasinerti į save, kad surastumėt vidinę Saulę ir leistumėt sau būti užtvindytiems Jos spinduliais. Po šito nebus nieko, išskyrus beribį harmonijos, švytėjimo, saulėto juoko srautą, kuris nepalieka vietos šešėliams ar skausmui...

Ši Saulė, ši Dieviškojo Juoko Saulė yra visa ko centre, yra visa ko tiesa. Mes turime išmokti matyti ją, jausti ją, gyventi ją.

O dėl to bandykime vengti žmonių, kurie žiūri į gyvenimą rimtai – tai yra labai nuobodūs žmonės.

Kai tik atmosfera tampa rimta, būkit tikri, vyksta kažkas negero, senas įprotis vėl bando įsitvirtinti. Jo nereikia priimti. Visi šie apgailėstajimai, atgailavimai, sąžinės graužatis, nepilnavertiškumo, kaltės jausmas, o po jų dar vienas žingsnis ir jūs – nusidėjėlis. O! Man atrodo, kad visa tai priklauso kitai epochai – tamsos epochai.

Bet viskas, kas priešinasi, kas bando kabintis ir išverti visus šiuos draudimus ir įprotį perskirti gyvenimą į dvi dalis – į mažus ir didelius dalykus, į sakralų ir šventvagišką ... („Ką! “ – sako žmonės, pretenduojantis į dvasingumą: „Kaip tokius smulkius ir nereikšmingus dalykus galima laikyti dvasinės patirties objektu?“), vis dėlto tai yra tikroji patirtis, kuri tampa vis labiau ir labiau konkreti bei reali, netgi materiali. Juk negali būti taip, kad „tam tikruose dalykuose“ Dievas yra, o „kai kuriuose dalykuose“ Jo nėra. Dievas yra *visur ir visada*. Jis nieko nepriima rimtai, viskas Jį linksmina ir Jis žaidžia su mumis, jeigu jūs žinote kaip žaisti. Bet žmonės paprastai šito nežino, žmonės nemoka žaisti. O Jis moka ir nuostabiai žaidžia! Su viskuo, su mažiausiais dalykais! Jūs galite išdėlioti ant stalo kokius nors daiktus? Nereikia apie ką nors galvoti ir tartis, tiesiog žaiskime: padėkime šį daiktą čia, o šitą čia, o tą – štai taip. Po to kitą kartą vėl kitaip ... Koks geras ir linksmas žaidimas!

Taigi, sutarta, mokykimės juoktis kartu su Viešpačiu.

Poreikis būti doram

Paprastai tyrumo ir gerumo troškimas, kurį įprastas mentalitetas išreiškia kaip dorybingumo poreikį, yra *didžioji kliūtis* siekiant tikro atsidavimo. Jis yra Melo šaltinis ir netgi daugiau – pats veidmainystės šaltinis, nes atsisakoma priiimti savo dalies sunkumų naštos... .

Nesistenkite atrodyti dorybingi. Pažiūrėkite kiek jumyse antidieviškumo! Paimkite savo dalį naštos, priimkite save tokius, kokie esate, priimkite savo melagingumą ir netyrumą, ir tokiu būdu galėsite priiimti Šešėlį, kad pasiūlyti jį [Dievui]. Ir viskas ims keistis tiek, kiek jūs busite pajėgūs tai priiimti ir pasiūlyti.

Nesistenkite būti tarp tyrujų. Sutikite būti su tais, kas yra tamsoje, ir atiduokite visa tai su visiška meile.

with those who are in darkness and give it all with total love.

Total Purity

Sweet Mother, to be pure means what?

To be pure, what does it mean? One is truly perfectly pure only when the whole being, in all its elements and all its movements, adheres fully, exclusively, to the divine Will. This indeed is total purity. It does not depend on any moral or social law, any mental convention of any kind. It depends exclusively on this: when all the elements and all the movements of the being adhere exclusively and totally to the divine Will.

...As soon as you speak of purity, a moral monument comes in front of you which completely falsifies your notion. And note that it is infinitely easier to be moral from the social point of view than to be moral from the spiritual point of view. To be moral from the social viewpoint one has only to pay good attention to do nothing which is not approved of by others; this may be somewhat difficult, but still it is not impossible; and one may be, as I said, a monument of insincerity and impurity while doing this; whereas to be pure from the spiritual point of view means a vigilance, a consciousness, a sincerity that stand all tests.

Now, I may put you on your guard against... people who live in their vital consciousness and say, "I indeed am above moral laws, I follow a higher law, I am free from all moral laws." And they say this because they want to indulge in all irregularities. These people, then, have a double impurity: they have spiritual impurity and in addition social impurity. And these usually have a very good opinion of themselves, and they assert their wish to live their life with an unequalled impudence. But such people we don't want.

Yet usually the people whom I have found most difficult to convert are very respectable people. I am sorry, but I have had much more difficulty with respectable people than with those who were not so, for they had such a good opinion of themselves that it was impossible to open them. But the true thing is difficult. That is to say, one must be very vigilant and very self-controlled, very patient, and have a never-failing goodwill. One must not neglect having a small dose of humility, a sufficient one, and one must never be satisfied with the sincerity one has. One must always want more.

The Right to Be Free

Many times in his writings, particularly in *The Synthesis of Yoga*, Sri Aurobindo warns us against the imaginings of those who believe they can do sadhana without rigorous self-control and who heed all sorts of inspirations, which lead them to a dangerous imbalance where all their repressed, hidden, secret desires come out into the open under the pretence of liberation from ordinary conventions and ordinary reason.

One can be free only by soaring to the heights, high above human passions. Only when one has achieved a higher, selfless freedom and done away

Visiškas tyrumas

Brangioji Motina, ką reiškia būti tyram?

Ką reiškia būti tyram?

Žmogus iš tikrųjų tyras būna tik tada, kai jis visa savo esybe, su visais jos elementais ir judėseną, visiškai laikosi tik Dieviškosios Valios. Būtent tai yra visiškasis tyrumas. Jis nepriklauso nuo jokių moralinių ar visuomeninių normų, jis laisvas nuo bet kokių proto primestų susitarimų ir sąlygiškumų. Tai priklauso tik nuo to, ar visi esybės elementai ir judėseną išskirtinai ir absoliučiai laikosi Dieviškosios Valios.

... Kai tik jūs pradėsite kalbėti apie tyrumą, prieš jus iškyla moralinis monumentas, visiškai iškreipdamas jūsų supratimą. Ir atkreipkite dėmesį, kad daug lengviau būti moraliam viešosios nuomonės požiūriu, nei būti moraliam dvasiniu požiūriu. Siekdamas būti doras visuomenės akyse, žmogus turi tik atidžiai stebėti, kad nedaryti nieko tokio, kam nepritaria kiti. Kartais tai sunku, bet nėra neįmanoma, ir žmogus, kuris taip elgiasi, tuo pačiu metu gali būti, kaip aš sakau, nenuoširdumo ir netyrumo monumentu. Tuo tarpu būti tyram dvasiniu požiūriu reiškia būti budriam, sąmoningam, nuoširdžiam, nes tik šios savybės leidžia atlaikyti visus išbandymus.

Aš noriu jus perspėti dėl žmonių, kurie gyvena savo vitalinėje sąmonėje ir sako: „Aš esu aukščiau moralinių normų, aš seku aukščiausia tiesa ir esu laisvas nuo bet kokių moralinių normų“. Jie taip sako, nes nori pataikauti savo užgaidoms. Taigi šie žmonės dvigubai stokoja tyrumo, jie neturi dvasinio tyrumo ir taip pat socialinio. Be to, šie žmonės yra labai geros nuomonės apie save, jie reiškia savo norą gyventi kaip jiems patinka su neprilygstamu begėdiškumu. Bet mes nenorime tokių žmonių.

Be to dažniausiai tie žmonės, kuriuose aš matau didžiausią pasipriešinimą keitimuisi, yra labai gerbiami ir respektabilūs žmonės. Atleiskite, bet daug daugiau sunkumų aš turėjau su respektabiliais žmonėmis, nei su tais, kurie nebuvo tokie, nes anie turėjo tokią aukštą nuomonę apie save, kad buvo neįmanoma juos atverti. Bet tikri dalykai yra sunkūs. Taip sakant, žmogus privalo būti budrus, gebėti save kontroliuoti ir turėti nenuilstantį geranoriškumą. Reikia sveikinti net nereikšmingą kuklumo ir nuolankumo išraišką ir kartu niekada nepasitenkinti tokiu nuoširdumu, kokį turite. Reikia visada norėti daugiau.

Teisė būti laisvam

Daug kartų savo darbuose, ypač knygoje „*Jogos sintezė*“, Šri Aurobindo įspėja mus dėl žmonių įsivaizdavimų, kurie tiki, kad sadhaną galima daryti be griežtos savikontrolės, kad galima paisyti visų idėjų, sukuriančių pavojingą disbalansą, dėl kurio visi užgniauzti, prislopinti, paslėpti troškimai iškyla į paviršių, apsimetant išlaisvėjimu nuo įprastų normų ir motyvų.

Žmogus gali būti laisvas tik pakilęs aukštai virš savo aistrų. Tik kai jis pasiekia aukštesnę, nesavanaudišką laisvę, kai atmeta

with all desires and impulses does one have the right to be free.

But neither should people who are very reasonable, very moral according to ordinary social laws, think themselves wise, for their wisdom is an illusion and holds no profound truth.

One who would break the law must be above the law. One who would ignore conventions must be above conventions. One who would despise all rules must be above all rules. And the motive of this liberation should never be a personal, egoistic one: the desire to satisfy an ambition, aggrandise one's personality, through a feeling of superiority, out of contempt for others, to set oneself above the herd and regard it with condescension. Be on your guard when you feel yourself superior and look down on others ironically, as if to say, "I'm no longer made of such stuff". That's when you go off the track and are in danger of falling into an abyss.

Freedom: Not an Indulgence

...if anyone imagines that he can go over to the other side without passing through this stage, he would risk making a great mistake, and of taking for perfect freedom a perfect weakness with regard to his lower nature.

It is almost impossible to pass from the mental being—even the most perfect and most remarkable—to the true spiritual life without having realised this ideal of moral perfection for a certain period of time, however brief it may be. Many people try to take a short-cut and want to assert their inner freedom before having overcome all the weaknesses of the outer nature; they are in great danger of deluding themselves. The true spiritual life, complete freedom, is something much higher than the highest moral realisations, but one must take care that this so called freedom is not an indulgence and a contempt for all rules.

One must go higher, always higher, higher; nothing less than what the highest of humanity has achieved.

One must be capable of being spontaneously all that humanity has conceived to be the highest, the most beautiful, the most perfect, the most disinterested, the most comprehensive, the best, before opening one's spiritual wings and looking at all that from above as something which still belongs to the individual self, in order to enter into true spirituality, that which has no limits, which lives in an integral way Infinity and Eternity.

Freedom and Asceticism

To be free from all attachment does not mean running away from all occasion for attachment. All these people who assert their asceticism, not only run away but warn others not to try!

This seems so obvious to me. When you need to run away from a thing in order not to experience it, it means that you are not above it, you are still on the same level.

Anything that suppresses, diminishes or lessens cannot bring freedom. Freedom has to be experienced in the whole of life and in all

visus troškumus ir paskatas, jis turi teisę būti laisvas.

Tačiau žmonės, kurie yra labai protingi, labai dori pagal įprastas socialines normas, neturėtų laikyti savęs išmintingais, nes jų išmintis yra iliuzinė, neturinti gilios tiesos.

Tas, kas nori laužyti įstatymą, turi būti aukščiau už įstatymą. Kas nori ignoruoti susitarimus, turi būti aukščiau susitarimų. Kas nori niekinti taisykles, turi būti aukščiau taisyklių. Ir šio išsilaisvinimo motyvas niekada neturėtų būti asmeninis, egoistinis: troškimas patenkinti ambicijas, išaukštinti savo asmenybę per pranašumo jausmą, iš paniekos kitiems, iškelti save aukščiau bandos ir žiūrėti į ją nuolaidžiai. Sukluskite, kai jaučiate savo pranašumą ir su ironija žiūrite į kitus žmones, tarsi norėdami pasakyti: „Aš jau ne iš to molio“. Žinokite, jūs išklydot iš kelio ir jums gresia pavojus nusprūsti į prarają.

Laisvė: Ne pataikavimas

Jeigu žmogus įsivaizduoja, kad gali pereiti į kitą pusę apeidamas šią stadiją [moralinio tobulumo], jis rizikuoja padaryti didelę klaidą ir kraštutinį silpnumą savo žemosios prigimties atžvilgiu priimti kaip tobulą laisvę.

Beveik neįmanoma pereiti nuo mentalinės būties, netgi labiausiai tobulos ir įžymios, iki tikro dvasinio gyvenimo, nerealizavus moralinio tobulumo idealo ir tam tikrą laikotarpį nepagyvenus šioje pasiektoje stadijoje, kad ir koks trumpas būtų šis laikotarpis. Daug žmonių bando sutrumpinti kelią ir nori įtvirtinti vidinę laisvę gerokai anksčiau nei bus įveiktos visos išorinės prigimties silpnybės, bet šiems žmonėms gresia didelis saviapgaulės pavojus. Tikrasis dvasinis gyvenimas ir visiška laisvė, yra daug aukščiau nei aukščiausia moralinė realizacija, tačiau būtina pasirūpinti tuo, kad ši taip vadinama laisvė nebūtų pataikavimu ir visų taisyklių niekinimu.

Žmogus turi kilti aukščiau, visada vis aukščiau ir aukščiau, jis neturi tenkintis kažkuo mažesniu nei tai, ką pasiekė aukščiausias iš žmonių.

Žmogus turi įsisavinti viską, sugebėti savaime būti viskuo, ką žmonija suvokė, kaip kilniausius, nuostabiausius, tobuliausius, nesavanaudiškiausius, visapusiškiausius, geriausius dalykus, iki tol, kol jis išskleis savo dvasinius sparnus ir pažvelgs į visa tai iš viršaus kaip į individualaus „aš“ priklausinį, kad įeitų į tikrąjį dvasingumą, kuris neturi ribų, kuris neatskiriamai gyvena Begalybėje ir Amžinybėje.

Laisvė ir asketizmas

Būti laisvam nuo bet kokio prisirišimo nereiškia bėgti nuo visko, kas sudaro sąlygas prisirišimui. Visi tie žmonės, kurie perša savo asketizmą, ne tik patys bėga, bet perspėja kitus net nebandyti.

Man tai atrodo taip akivaizdu. Jeigu jums reikia vengti dalykų ar situacijų, siekiant jų nepatirti, reiškia, kad jūs nesate aukščiau jų, jūs vis dar esate vienodame lygyje.

Viskas, kas slopina, mažina, menkina negali atnešti laisvės.

sensations.

As a matter of fact I have made a whole series of studies on the subject, on the purely physical plane.... In order to be above all possible error, we tend to eliminate any occasion for error. For example, if you do not want to say any useless words, you stop speaking; people who take a vow of silence imagine that this is control of speech—it is not true! It is only eliminating the occasion for speech and therefore for saying useless things. It is the same thing with food: eating only what is necessary... But the natural tendency is to fast—it is a mistake!

For fear of being mistaken in our actions, we stop doing anything at all; for fear of being mistaken in our speech, we stop speaking; for fear of eating for the pleasure of eating, we do not eat at all—this is not freedom, it is simply reducing the manifestation to a minimum; and the natural conclusion is Nirvana. But if the Lord wanted only Nirvana, nothing but Nirvana would exist! It is obvious that He conceives of the co-existence of all opposites, and that for Him this must be the beginning of a totality. So obviously, if one feels meant for that, one can choose only one of His manifestations, that is to say, the absence of manifestation. But it is still a limitation. And this is not the only way to find Him, far from it!

It is a very common tendency which probably originates from an ancient suggestion or perhaps from some lack, some incapacity—reduce, reduce, reduce one's needs, reduce one's activities, reduce one's words, reduce one's food, reduce one's active life—and all that becomes so narrow. In one's aspiration not to make any more mistakes, one eliminates any occasion for making them. It is not a cure.

But the other way is much, much more difficult. (Silence)

No, the solution is to act only under the divine impulsion, to speak only under the divine impulsion, to eat only under the divine impulsion. That is the difficult thing, because naturally, you immediately confuse the divine impulsion with your personal impulses.

I suppose this was the idea of all the apostles of renunciation: to eliminate everything coming from outside or from below so that if something from above should manifest one would be in a condition to receive it. But from the collective point of view, this process could take thousands of years. From the individual point of view, it is possible; but then one must keep intact the aspiration to receive the true impulsion—not the aspiration for "complete liberation", but the aspiration for active identification with the Supreme, that is to say, to will only what He wills, to do only what He wants: to exist by and in Him alone. So one can try the method of renunciation, but this is for one who wants to cut himself off from others. And in that case, can there be any integrality? It seems impossible to me.

To proclaim publicly what one wants to do is a

Laisvė turi būti patirta visose gyvenimo apraiškose ir visais pojūčiais.

Aš nuosekliai išstudijavau šį dalyką grynai fiziniame plotmėje... Siekdami būti aukščiau visų galimų klaidų, mes linkę pašalinti bet kokią klaidos galimybę. Pavyzdžiui, jeigu nusprendėte netarti beprasmių žodžių, jūs apskritai nustojate kalbėti. Žmonės, priėmusieji tylėjimo įžadus, įsivaizduoja, kad tai ir yra kalbos kontrolė, bet tai netiesa! Tai tik pašalina galimybę kalbėti ir tuo pačiu sakyti nenaudingus dalykus. Tas pats su maistu: reikia valgyti tik tai, kas būtina... Bet dėsningai linkstama pasninkauti – tai klaida!

Bijodami suklysti savo veikloje, mes nustojame veikti iš viso; bijodami pridaryti klaidų kalboje – nustojame kalbėti; bijodami valgyti dėl valgymo malonumo – mes visai nustojame valgyti. Bet tai nėra laisvė, tai paprasčiausias veiklos minimizavimas ir natūrali viso to pabaiga – Nirvana. Bet jeigu Viešpats norėtų tik Nirvanos, tuomet nieko, išskyrus ją, neegzistuos! Akivaizdu, kad Jis sumanė visų priešybių sambūvį ir Jam tai turi būti vientisumo pradžia. Taigi, aišku, jeigu žmogų traukia tik viena iš Jo apraiškų, jis gali pasirinkti šią apraišką arba tiksliau pasireiškimo nebuvimą. Bet tai yra apribojimas. Be to, tai toli gražu ne vienintelis būdas surasti Jį!

Tai labai paplitusi tendencija, kuri gali būti kilusi iš senovės įsivaizdavimų ar tam tikros stokos, ar nepajėgumo, – mažinti, mažinti, mažinti poreikius, veiklumą, ištartų žodžių kiekį, maisto kiekį, gyvenimo aktyvumą ir ko dėka viskas taip susiaurėja. Tam, kad daugiau nepadaryti klaidų, žmogus šalina bet kokią galimybę joms daryti. Tai nėra vaistas.

Kitas kelias daug sunkesnis. (*Tylėjimas*)

Ne, sprendimas tai – veikimas paklūstant Dieviškajam Impulsui, kalbėjimas tik pagal Dieviškąjį impulsą, valgymas tik dalyvaujant Dievybei. Tai, aišku, labai sunku, nes jūs būtinai painiosite Dieviškąjį impulsą su savo asmeniniais impulsais.

Aš manau, kad tokia buvo visų išsižadėjimo apaštalų idėja: šalinti viską, kas ateina iš išorės arba iš apačios, kad žmogus galėtų be kliūčių priimti tai, kas ateina iš aukštai. Tačiau žvelgiant iš kolektyvinės perspektyvos, šis procesas gali užtrukti tūkstančius metų. Individualios realizacijos požiūriu tai įmanoma; bet tada žmogui reikia nenukrypstamai atsidavusiai siekti tikrojo impulso suvokimo (siekiant ne „visiško išsivadavimo“, o *aktyvaus* susitapatinimo su Aukščiausiuoju), t. y. jis turi trokšti tik to, ko trokšta Dievas, ir daryti tik tai, ko Jis nori, egzistuoti tik per Jį ir Jame. Taigi galima išbandyti išsižadėjimo metodą, bet jis skirtas tik tiems, kas nori atsiriboti nuo kitų. Apie kokį integralumą galime kalbėti tokiu atveju? Man tai atrodo neįmanoma.

Viešai paskelbti apie tai, ką jūs norite daryti, yra reikšminga pagalba. Ši savireklama gali sukelti pajuoką, niekinimą ir konfliktą, bet tai didžiaja dalimi kompensuoja „žiūrovų lūkesčiai“, taip sakant, tai ko iš jūsų tikisi kiti žmonės. Čia buvo tikroji tų rūbų [*Geltoni vienuolių rūbai*] prasmė: leisti žmonėms atpažinti juos. Aišku, tai

considerable help. It may give rise to objections, scorn, conflict, but this is largely compensated for by public "expectation", so to say, by what other people expect from you. This was certainly the reason for those robes: to let people know. Of course, that may bring you the scorn, the bad will of some people, but then there are all those who feel they must not interfere or meddle with this, that it is not their concern.

I do not know why, but it always seemed to me like showing off—it may not be and in some cases it is not, but all the same it is a way of saying to people, "Look, this is what I am." And as I say, it may help, but it has its drawbacks.

It is another childishness.

All these things are means, stages, steps, but... true freedom is to be free of everything—including means. (*Silence*)

It is a restriction, a constriction, whereas the True Thing is an opening, a widening, an identification with the whole.

When you reduce, reduce, reduce yourself, you do not have any feeling of losing yourself, it takes away your fear of losing yourself – you become something solid and compact. But if you choose the method of widening – the greatest possible widening – you must not be afraid of losing yourself.

It is much more difficult.

Freedom and Service

Outwardly one cannot conceive how one can be at once in freedom and in servitude, but there is an attitude which reconciles the two and makes them one of the happiest states of material existence.

Freedom is a sort of instinctive need, a necessity for the integral development of the being. In its essence it is a perfect realisation of the highest consciousness, it is the expression of Unity and of union with the Divine, it is the very sense of the Origin and the fulfilment. But because this Unity has manifested in the many—in the multiplicity—something had to serve as a link between the Origin and the manifestation, and the most perfect link one can conceive of is love. And what is the first gesture of love? To give oneself, to serve. What is its spontaneous, immediate, inevitable movement? To serve. To serve in a joyous, complete, total self-giving.

So, in their purity, in their truth, these two things—freedom and service—far from being contradictory, are complementary. It is in perfect union with the supreme Reality that perfect freedom is found, for all ignorance, all unconsciousness is a bondage which makes you inefficient, limited, powerless. The least ignorance in oneself is a limitation, one is no longer free. As long as there is an element of unconsciousness in the being, it is a limitation, a bondage. Only in perfect union with the supreme Reality can perfect freedom exist. And how to realise this union if not through a spontaneous self-giving: the gift of love. And as I said, the first gesture, the first expression of love is service.

gali sukelti jums piktos valios pavojus, iš kai kurių žmonių, galite susidurti su panieka, bet tada yra visi tie, kurie jaučia, kad neturi trukdyti ar kištis į tai, kad tai ne jų rūpestis.

Nežinau kodėl, bet man visada tai atrodė, kaip puikavimasis, suprantama, kartais to gali ir nebūti, bet, vis dėlto tai, ką jie daro, yra tik būdas patraukti į save dėmesį. Žmogus tarsi sako: „Pažiūrėkite – štai aš toks“. Tai, aišku, gali padėti, bet turi savų trūkumų.

Čia daug vaikiškumo.

Visa tai yra tik priemonės, stadijos, žingsniai, bet... tikroji laisvė – tai laisvė nuo visko net ir nuo priemonių. (*Tylėjimas*)

Tai yra ribojimas, suvaržymas, kaip tuo tarpu Tikrasis Dalykas yra – atsivėrimas, prasiplėtimas, susitapatinimas su visuma.

Jei jūs visą laiką mažinate, mažinate, mažinate save, jūs neįaučiate jokių savęs praradimų, nes tai pašalina savęs praradimo baimę, jūs tampate kažkuo kietu ir kompaktišku. Bet, jeigu jūs pasirenkate plėtėjimo būdą (didžiausią kokį tik įmanoma išsiplėtimą), jūs turite nebijoti prarasti save.

Tai daug sunkiau.

Laisvė ir tarnystė

Išoriniu požiūriu žmogui nesuprantama, kaip galima vienu metu būti laisvėje ir vergijoje, bet yra požiūris, kuris suderina abu atvejus ir paverčia tai laimingiausią būseną materialiajame pasaulyje.

Laisvė – tai tam tikras instinktyvus poreikis, būtinybė visapusiškam būtybės vystymuisi. Iš esmės ji yra tobulas aukščiausiosios sąmonės realizavimas, Vienybės (Vienio) ir sąjungos su Dievu išraiška, tai paties Šaltinio ir Sumanymo įgyvendinimo prasmė. Bet kadangi ši Vienybė (Vienis) pasireiškia daugyje (daugybėje, daugialypume), kažkas turėjo būti jungiančia grandimi tarp Šaltinio ir pasireiškimo, o tobuliausia jungtis yra meilė. Koks gi pirmas meilės pasireiškimas? Atsiduoti, tarnauti. Koks jos spontaniškas, tiesioginis, įprastinis judesys? Tarnauti! Tarnauti atsiduodant visiškai ir džiaugsmingai.

Taigi, pagal savo esmę, išgryninti šie du dalykai – laisvė ir tarnystė — toli gražu nėra nesuderinami, jie vienas kitą papildo. Tik tobuloje vienybėje su aukščiausiąja Realybe galima rasti tobulą laisvę, nes bet koks neišmanymas ir nesąmoningumas yra vergovė, daranti mus neveiksmingus, ribotus ir bejėgius. Netgi mažiausio neišmanymo mumyse buvimas yra ribotumas, atimantis laisvę. Tol, kol mūsų esybėje lieka nesąmoningumo elementas, liks ribotumas ir vergovė. Todėl, tik esant absoliučiai vienybei su aukščiausiąja Realybe gali egzistuoti tobula laisvė. Kaipgi realizuoti šią aukščiausiąją vienybę, jei ne per savanorišką atsidavimą – per meilę? Ir, kaip sakiau, pirmasis meilės pasireiškimas yra tarnystė.

...Būtent meilė veda į Vienybę, o Vienybė yra tikroji laisvės išraiška. Ir tie, kas savo teisės į laisvę vardan reikalauja nepriklausomybės, visiškai nusigręžia nuo tikrosios laisvės, nes neigia meilę.

...It is indeed love which leads to Unity and it is Unity which is the true expression of freedom. And so those who in the name of their right to freedom claim independence, turn their backs completely on this true freedom, for they deny love.

Freedom and Surrender

...This is what's remarkable: that when one is perfectly surrendered to the Divine one is perfectly free, and *this is* the absolute condition for freedom, to belong to the Divine alone; you are free from the whole world because you belong only to Him. And this surrender is the supreme liberation, you are also free from your little personal ego and of all things this is the most difficult—and the happiest too, the only thing that can give you a constant peace, an uninterrupted joy and the feeling of an *infinite* freedom from all that afflicts you, dwarfs, diminishes, impoverishes you, and from all that can create the least anxiety in you, the least fear. You are no longer afraid of anything, you no longer fear anything, you are the supreme master of your destiny because it is the Divine who wills in you and guides everything. But this does not happen overnight: a little time and a *great deal* of ardour in the will, not fearing to make any effort and not losing heart when one doesn't succeed, knowing that the victory is certain and that one must last out until it comes. There you are.

20. Effort, Patience, Progress Go Farther

...always man takes upon his shoulders an interminable burden. He does not want to drop anything of the past and he stoops more and more under the weight of a useless accumulation.

You have a guide for a part of the way but when you have travelled this part leave the road and the guide and go farther! This is something men find difficult to do. When they get hold of something which helps them, they cling to it, they do not want to move any more. Those who have progressed with the help of Christianity do not want to give it up and they carry it on their shoulders; those who have progressed with the help of Buddhism do not want to leave it and they carry it on their shoulders, and so this hampers the advance and you are indefinitely delayed.

Once you have passed the stage, let it drop, let it go! Go farther.

Get Rid of All Ties

If your aim is to be free, in the freedom of the Spirit, you must get rid of all the ties that are not the inner truth of your being, but come from subconscious habits. If you wish to consecrate yourself entirely, absolutely and exclusively to the Divine, you must do it in all completeness; you must not leave bits of yourself tied here and there...

When you come to the Yoga, you must be ready to have all your mental buildings and all your vital scaffoldings shattered to pieces. You must be prepared to be suspended in the air with nothing to support you except your faith. You will have to forget your past self and its clings altogether, to pluck it out of your consciousness and be born

Laisvė ir pasidavimas

Štai kas yra nuostabu: kai žmogus visiškai pasiduoda Dievo malonei, jis tampa visiškai laisvas, nes tai yra absoliuti sąlyga laisvei pasiekti – priklausyti tik Dievui. Jūs esate laisvi nuo viso pasaulio, nes priklausote tik Jam. Ir šis pasidavimas yra aukščiausias išsilaisvinimas, jūs taip pat išsilaisvinote iš savo mažo asmeninio ego, o jo atsikratymas yra sunkiausias ir laimingiausias pasiekimas, tai vienintelis dalykas, galintis suteikti jums nuolatinę ramybę, nenutrūkstamą džiaugsmą ir begalinės laisvės jausmą nuo viso to, kas jus kamuoja, stabdo vystymąsi, menkina, skurdina ir nuo viso to, kas gali sukelti net menkiausią nerimą, menkiausią baimę. Jūs daugiau nieko nebebijote, jūs tampate aukščiausiuoju savo likimo valdovu, nes tai Dieviškasis jumyse ir išreiškia norus, ir viskam vadovauja. Tačiau tai negali įvykti per vieną vakarą: reikia truputį laiko ir labai didelių valios pastangų ir pasiryžimo, reikia nebijoti bet kokių pastangų ir neprarasti drąsos dėl nesėkmių, žinant, kad būtinai nugalėsite ir kad reikia laikytis tol, kol bus pasiekta pergalė. Štai taip.

20. Pastangos, kantrybė, pažanga

Eikite toliau

Žmogus visada užsideda sau ant pečių nepakeliamą našą. Jis nenori nieko atsikratyti iš praeities ir vis labiau linksta nuo nenaudingų sancaupų naštos.

Jums vadovavo tam tikroje kelio atkarpoje, bet, kai jūs jau ją praėjote, palikite ir šį kelią, ir šį vadovą, eikite toliau! Tai yra kažkas, ką žmonėms sunku padaryti. Jeigu jie įsitveria kažką, kas jiems padeda, tai prikimba prie to, nenorėdami judėti toliau. Tie, kas pažengė į priekį krikščionybės dėka, nenori palikti jos ir neša ant savo pečių. Tie, kurie rado naudos budizme, nebesiskiria su juo. Visa tai trukdo pažangai ir neišmatuojamai jus sulėtina.

Jeigu jūs praėjote etapą, palikite jį! Eikite toliau.

Palikit visus saitus

Jeigu jūsų tikslas – rasti laisvę Dvasios laisvėje, jūs turite palikti visus saitus, kurie nėra vidinė jūsų esybės tiesa, o kyla iš sąmonės įpročių. Jeigu jūs norite visiškai, absoliučiai ir išskirtinai pasišvęsti tik Dieviškajam, turite tai padaryti iki galo, jūs neturite palikti dalelių savęs, kurios būtų susietos su kažkuo ir čia ir ten ...

Kai jūs atrandate Jogą, reikia būti pasiruošusiam sugriauti visas mentalines konstrukcijas, visas vitalines atramas. Jūs turite būti pasiruošę tam, kad tarsite pakibsite ore be jokio palaikymo, išskyrus jūsų tikėjimą. Jūs turėsite pamiršti savo praeities „aš“ ir jo prisirišimus, išrauti juos iš savo sąmonės ir gimti iš naujo laisvi nuo

anew, free from every kind of bondage. Think not of what you were, but of what you aspire to be; be altogether in what you want to realise. Turn from your dead past and look straight towards the future. Your religion, country, family lie there; it is the DIVINE.

Mental Formation and Progress

I do not believe at all in limits which cannot be crossed.

But I see very clearly people's mental formations and also a sort of laziness in face of the necessary effort. And this laziness and these limits are like diseases. But they are curable diseases... if you are a normal person, well, provided you take the trouble and know the method, your capacity for growth is almost unlimited.

There is the idea that everyone belongs to a certain type, that, for example, the pine will never become the oak and the palm never become wheat. This is obvious. But that is something else: it means that the truth of your being is not the truth of your neighbour's. But in the truth of your being, according to your own formation, your progress is almost unlimited. It is limited only by your own conviction that it is limited and by your ignorance of the true process, otherwise...

There is nothing one cannot do, if one knows how to do it.

Preconceived Ideas

The best one can do is not to take sides, not to have preconceived ideas or principles—oh! The moral principles, the set rules of conduct, what one must do and what one must not and the preconceived ideas from the moral point of view, from the point of view of progress, and all the social and mental conventions... no worse obstacle than that. There are people, I know people who have lost decades in surmounting one such mental construction!...

If one can be like that, open—truly open in a simplicity, well, the simplicity that knows that it is ignorant—like that (*gesture upward, of self-abandon*), ready to receive whatever comes. Then something can happen.

And naturally, the thirst for progress, the thirst for knowledge, the thirst for transformation and, above all, the thirst for Love and Truth—if one keeps that, one goes quicker. Truly a thirst, a need, a need. All the rest has no importance; it is *that* one has need of.

The Joy of Progress

It is the will for progress and self-purification which lights the [psychic] fire. The will for progress. Those who have a strong will, when they turn it towards spiritual progress and purification, automatically light the fire within themselves.

And each defect one wants to cure or each progress one wants to make—if all that is thrown into the fire, it burns with a new intensity. And this is not an image, it is a fact in the subtle physical. One can feel the warmth of the flame, one can see in the subtle physical the light of the flame. And

bet kokios vergovės. Galvokite ne apie tai, kokie jūs buvote, galvokite apie tai, kokiais siekiate tapti, pasinerkite į tai, ką jūs norite realizuoti. Nusigręžkite nuo savo mirusios praeities ir žiūrėkite tiesiai į ateitį. Jūsų religija, šalis, šeima yra ten – tai Dieviškasis.

Mentalinės konstrukcijos ir progresas

Aš visiškai netikiu, kad yra ribos, kurių neįmanoma peržengti.

Bet aš aiškiai matau žmonių mentalines konstrukcijas ir tą tingumo rūšį, kuri atsiranda veide, kai reikalinga būtinoji pastanga. Ir šis tingumas, ir šie apribojimai yra panašūs į ligą. Bet tai yra pagydoma liga... Jeigu jūs normalus žmogus, jūsų galimybė augti yra beveik beribė, jums tik reikia imtis atitinkamų pastangų ir išmokti teisingo metodo.

Yra nuomonė, kad kiekvienas priklauso tam tikram tipui, pvz., pušys niekada netaps ąžuolu, o palmė – kviečiu. Tai akivaizdu. Bet čia yra šio to daugiau: tai reiškia, kad jūsų esybės tiesa nėra jūsų kaimyno tiesa. Bet jūsų esybės tiesoje, pagal jūsų pačių struktūrą, jūsų progresas yra beveik begalinis. Jį riboja tik jūsų įsitikinimas, kad jis yra ribotas, ir teisingo proceso neišmanymas, kitaip...

Nėra nieko, ko žmogus negalėtų padaryti, jei žino, kaip tai padaryti.

Išankstinės idėjos

Geriausia, ką galima padaryti, tai – nesirinkti vienos pusės, atsisakyti išankstinių idėjų ar principų. O!, šie moraliniai principai, elgesio taisyklės, ką reikia daryti, ko nereikia, ir išankstinės idėjos, pagrįstos moralės požiūriu, progreso požiūriu, ir visi socialiniai bei mentaliniai susitarimai... nėra blogesnės kliūtys nei tai. Yra žmonių, kurie prarado dešimtmečius įveikdami tik vieną tokią mentalinę konstrukciją!...

Jeigu galite, atsiverkite su nuoširdžiu paprastumu, su paprastumu, kuris žino, kad nieko nežino – štai taip (*gestas, nukreiptas į viršų, savęs atsižadėjimo gestas*), ir būkite pasirengę priimti viską, kas ateis. Tuomet kažkas gali įvykti.

Ir natūralu, jei žmogus išlaiko pažangos, žinių, transformacijos troškimą ir, visų pirma, Meilės bei Tiesos troškimą, jis judės į priekį greičiau. Tikrasis troškimas, poreikis, poreikis. Visa kita nesvarbu, reikalinga būtent *tai*.

Progreso džiaugsmas

Būtent valia, nukreipta progresui ir apsivalymui, uždega mumyse šią [psichinę] ugnį. Valia siekiant progreso. Tie, kurie turi stiprią valią, nukreipdami ją į dvasinį progresą ir apsivalymą, automatiškai uždega savyje šią ugnį.

Kiekvienas defektas, kurio nori atsikratyti žmogus, arba pažanga, kurios jis siekia, jeigu visa tai sumetama į ugnį, dega ten su nauju intensyvumu. Ir tai ne vaizdinis, tai yra subtilaus fizinio pasaulio faktas. Žmogus gali jausti liepsnos šilumą, jis gali matyti liepsnos šviesą subtiliame fiziniame pasaulyje. Ir kai jumyse yra kažkas, kas

when there is something in the nature which prevents one from advancing and one throws it into this fire, it begins to burn and the flame becomes more intense...

How can one feel sweetness and joy when one is in difficulty?

Exactly, when the difficulty is egoistic or personal, if one makes an offering of it and throws it into the fire of purification, one immediately feels the joy of progress. If one does it sincerely, at once there is a welling up of joy.

That is obviously what ought to be done instead of despairing and lamenting. If one offers it up and aspires sincerely for transformation and purification, one immediately feels joy springing up in the depths of the heart. Even when the difficulty is a great sorrow, one may do this with much success. One realises that behind the sorrow, no matter how intense it may be, there is a divine joy.

Aspire without Impatience

Aspire intensely, but without impatience.... The difference between intensity and impatience is very subtle—it is all a difference in vibration. It is subtle, but it makes all the difference.

Intensely, but without impatience. That's it. One must be in that state.

And for a very long time, a very long time, one must be satisfied with inner results, that is, results in one's personal and individual reactions, one's inner contact with the rest of the world—one must not expect or be premature in wanting things to materialise. Because our hastiness usually delays things.

If it is like that, it is like that.

We—I mean men—live harassed lives. It is a kind of half-awareness of the shortness of their lives; they do not think of it, but they feel it half-consciously. And so they are always wanting—quick, quick, quick—to rush from one thing to another, to do one thing quickly and move on to the next one, instead of letting each thing live in its own eternity. They are always wanting: forward, forward, forward.... And the work is spoilt.

Live in Eternity

In the human consciousness everything is *very slow*. When we compare the time that is necessary to realise something with the average length of human existence, it seems interminable. But happily there comes a time when one escapes from this notion, when one begins to feel no longer according to human measures. As soon as one is truly in touch with the psychic, one loses this kind of narrowness and of agony also, this agony which is so bad: "I must be quick, I must be quick, there is not much time, I must hurry, there is not much time." One does things very badly or doesn't do them at all any more. But as soon as there is a contact with the psychic, then indeed this disappears; one begins to be a little more vast and calm and peaceful, and to live in eternity.

Time: a Friend or Enemy?

trukdo jums judėti į priekį, ir jūs metate tai į ugnį, tai pradeda degti ir liepsna stiprėja...

Kaip galima pajusti malonumą ir džiaugsmą, jeigu tuo metu susidūrei su sunkumais?

Būtent, jei šis sunkumas yra egoistinis ar asmeninis ir jei žmogus meta jį, kaip auką, į apšvalymo ugnį, jis iš karto pajunta pažangos džiaugsmą. Jeigu jis tai daro nuoširdžiai, iš karto trykstelėja džiaugsmas.

Todėl visiškai aišku, ką reikėtų daryti, vietoj to, kad nusiminti ir skųstis. Jeigu žmogus pasiūlo tai ir nuoširdžiai siekia persitvarkyti ir apšvalyti, jis iš karto pajunta džiaugsmą, kylantį iš širdies gelmių. Net, jeigu šis sunkumas yra didelis sielvartas, žmogus gali tai sėkmingai daryti. Jis suvokia, kad kitapus sielvarto, koks stiprus jis bebūtų, yra Dieviškasis džiaugsmas.

Siekti be nekantrumo

Siekite intensyviai, bet be nekantrumo... Skirtumas tarp nekantrumo ir veržimosi (aspiracijos) jėgos yra labai subtilus – visas reikalas yra vibracijoje. Ją sunku užčiuopti, bet skirtumas būtent joje.

Intensyviai, bet be nekantrumo. Štai taip. Žmogus turi būti tokios būsenos.

Ilgą, labai ilgą laiką žmogus turi tenkintis vidiniais rezultatais, t. y. rezultatais, kuriuos sudaro asmeninės, individualios reakcijos, vidiniai ryšiai su likusiu pasauliu. Žmogus neturi tikėtis arba anksčiau laiko norėti kokių nors dalykų materializacijos. Nes mūsų skubotumas paprastai viską sulėtina.

Ką gi, yra, kaip yra.

Mes (aš turiu omenyje žmones) gyvename neramiai. Tai savotiškas jų gyvenimo trumpumo pusiau suvokimas. Jie negalvoja apie tai, bet vis dėlto pusiau sąmoningai jaučia. Ir todėl jie nuolat nori – greitai, greitai, greitai – skubėti nuo vieno prie kito, greitai padaryti vieną dalyką ir persimesti prie sekančio, vietoj to, kad duoti viskam gyventi nuosavoje amžinybėje. Jie visą laiką lekia pirmyn, pirmyn, pirmyn.... Todėl jų darbas niekam tikęs.

Gyventi amžinybėje

Žmogaus sąmonėje viskas vyksta *labai lėtai*. Kai mes palyginam laiką, reikalingą kažkam suprasti, su vidutine gyvenimo trukme, tai šis laikas atrodo begalinis. Bet laimei ateina laikas, kai mes atsikratome šio požiūrio, kai mes pradedame jausti nebe pagal žmogiškąsias normas. Kai tik mes iš tikrųjų prisiliečiam prie psichiškojo, mes išsivaduojam iš šio siaurumo, nustojam jausti šią agoniją, kuri tokia siaubinga: „Aš turiu būti greitas, turiu būti greitas, laiko taip mažai, aš turiu skubėti, laiko taip mažai!“ Žmogus daro savo darbą labai blogai arba iš viso daugiau nieko nedaro. Bet užtenka jam tik užmegzti kontaktą su psichiškuoju, kai visi šie reiškiniai dingsta, žmogus po truputį tampa platesnis, ramesnis, taikesnis ir pradeda gyventi amžinybėje.

Laikas: draugas ar priešas

How is Time a friend?

It depends on how you look at it. Everything depends on the relation you have with it. If you take it as a friend, it becomes a friend. If you consider it as an enemy, it becomes your enemy.

But that's not what you are asking. What you are asking is how one feels when it is an enemy and how when it is a friend. Well, when you become impatient and tell yourself, "Oh, I must succeed in doing this and why don't I succeed in doing it?" and when you don't succeed immediately in doing it and fall into despair, then it is your enemy. But when you tell yourself, "It is all right, I didn't succeed this time, I shall succeed next time, and I am sure one day or another I shall do it", then it becomes your friend.

The Effort for Progress

Sweet Mother, when we make an effort to do better but don't see any progress, we feel discouraged. What is the best thing to do?

Not to be discouraged! Despondency leads nowhere.

To begin with, the first thing to tell yourself is that you are almost entirely incapable of knowing whether you are making progress or not, for very often what seems to us to be a state of stagnation is a long—sometimes long, but in any case not endless—preparation for a leap forward. We sometimes seem to be marking time for weeks or months, and then suddenly something that was being prepared makes its appearance, and we see that there is quite a considerable change and *on several points* at a time.

As with everything in yoga, the effort for progress must be made for the love of the effort for progress. The joy of effort, the aspiration for progress must be enough in themselves, quite independent of the result. Everything one does in yoga must be done for the joy of doing it, and not in view of the result one wants to obtain... Indeed, in life, always, in all things, the result does not belong to us. And if we want to keep the right attitude, we must act, feel, think, strive spontaneously, for *that* is what we must do, and not in view of the result to be obtained.

As soon as we think of the result we begin to bargain and that takes away all sincerity from the effort. You make an effort to progress because you feel within you the need, the *imperative* need to make an effort and progress; and this effort is the gift you offer to the Divine Consciousness in you, the Divine Consciousness in the Universe, it is your way of expressing your gratitude, offering your self; and whether this results in progress or not is of no importance. You will progress when it is decided that the time has come to progress and not because you desire it.

Horizontal and Vertical Progress

There is a horizontal advance between abrupt ascents. It is the moment of the abrupt ascent which gives you an impression of something like a revelation, a great inner joy. But once you have climbed the step, if you want to climb it once more

Kaip Laikas gali būti draugu?

Tai priklauso nuo to, kaip jūs į jį žiūrite. Viskas priklauso nuo jūsų santykių su juo. Jeigu jūs jį laikote savo draugu, jis tampa draugu. Jeigu jūs laikote jį savo priešu, jis tampa priešu.

Bet tai nėra tai apie ką jūs klausiate. Jus domina, ką žmogus jaučia, kai laikas yra priešas ir ką, kai jis yra draugas. Tai štai, kai jūs tampate nekantrus ir sakote sau: „O, man turi pasisekti ir kodėl man nesiseka?“, o jums nesiseka padaryti tai iš karto ir jūs puolate į nevilgtį, tuomet laikas tampa jūsų priešu. Bet jeigu jūs sakote sau: „Gerai, tegul ši kartą man nepavyko, pavyks kitą kartą, esu tikras, kad vieną ar kitą dieną aš tai padarysiu“, tuomet laikas tampa jūsų draugu.

Pastanga dėl pažangos

Miela Motina, kai stengiesi ir nematai jokio progreso, sutrinki. Ką reikia daryti tokiu atveju?

Nenusiminti! Neviltis niekur neveda. Visų pirma, jūs turite pasakyti sau, kad beveik visiškai negalite vertinti, ar jūs darote pažangą ar ne, nes tai, kas mums dažnai atrodo kaip sąstingio būseną, iš tikrųjų yra ilgas, kartais ilgas, bet jokių būdu ne begalinis, pasiruošimas proveržiui į priekį. Kartais atrodo, kad žymime laiko tėkmę savaitėmis ir mėnesiais, o po to, staiga, tai, kas buvo ruošiama, tampa regima ir mes matom, kad įvyko reikšmingi pokyčiai, ir be to, *keliomis kryptimis* iš karto.

Kaip ir viskas Jogoje, pastanga dėl pažangos turi būti dedama iš meilės šiai pastangai dėl pažangos. Pastangų džiaugsmo, pažangos siekimo džiaugsmo turi pakakti savaime ganėtinai nepriklausomai nuo rezultato. Viskas, kas daroma Jogoje, reikia daryti dėl paties darbo džiaugsmo, o ne dėl rezultato, kurio žmogus tikisi... Iš tikrųjų, gyvenime visada, visame kame, rezultatas mums nepriklauso. Jeigu mes norime išsaugoti teisingą požiūrį, mes turime veikti, jausti, mąstyti, siekti savaimingai tiesiog dėl to, kad tai yra tai, ką mes turime daryti, o ne dėl gautino rezultato.

Kai mes galvojame apie rezultatą, mes pradėdame derėtis ir tai padaro mūsų pastangas nenuoširdžiomis. Jūs stengiatės progresuoti, nes jaučiate savyje šį poreikį, įsakmų poreikį dėti pastangas ir vystytis, ir ši pastanga yra dovana, kurią siūlote Dieviškajai jumyse esančiai Šamonei, Dieviškajai Visatos Šamonei, tai yra jūsų būdas išreikšti savo dėkingumą, pasiūlyti save patį, ir todėl, kokie bebūtų progreso rezultatai, jie nėra tokie jau svarbūs. Jūs padarysite pažangą, kai tam ateis laikas, o, ne todėl, kad jūs to norite.

Horizontalus ir vertikalus progresas

Tarp staigių pakilimų būna horizontali pažanga. Tai staigaus pakilimo momentas palieka jums išpūdį, panašų į apreiškimą, didžiulį vidinį džiaugsmą. Bet, kai jūs padarėte žingsnį į viršų, prieš kylant toliau, reikės vėl grįžti žemyn. Jums reikės pasiruošti šiame lygmenyje, kad pakiltumėte į kitą aukštesnę pakopą. Tai, kas staiga suteikia jums didžiulį džiaugsmą, visada susiję su pakilimu. Bet šie

you would have to go down again. You must go on preparing yourself at this level in order to climb another higher step. These things which suddenly give you a great joy are always ascents. But these ascents are prepared by a slow work of horizontal progress, that is, one must become more and more conscious, establish more and more perfectly what one is, draw from it all the inner, psychological consequences, and in action also. It is a long utilisation of an abrupt leap and, as I say, there are two kinds of progress. But the horizontal progress is indispensable.

You must not stop, you must not cling in this way to your vertical progress and not want to move because it has brought you a revelation. You must know how to leave it in order to prepare for another.

True Progress

We are upon earth; the period one passes on earth is that in which one can make progress. One does not progress outside terrestrial life. The earthly, material life is essentially the life of progress, it is here that one makes progress. Outside the earthly life one takes rest or is unconscious or one may have periods of assimilation, periods of rest, periods of unconsciousness. But as for the periods of progress, they are on the earth and in the body. So, when you take a body it is to make progress, and when you leave it the period of progress is over.

And true progress is sadhana; that is, it is the most conscious and swiftest progress. Otherwise one makes progress with the rhythm of Nature, which means that it can take centuries and centuries and centuries and millenniums to make the slightest bit of progress. But true progress is that made by sadhana. In yoga one can do in a very short time what takes otherwise an interminable time. But it is always in the body and always upon earth that it is done, not elsewhere. That is why when one is in a body one must take advantage of it and not waste one's time, not say, "A little later, a little later." It is much better to do it immediately. All the years you pass without making any progress are wasted years which you are sure to regret afterwards.

You Must Choose

You must choose; there is no "force like that" which chooses for you, or chance or luck or fate—this is not true. Your will is free, it is deliberately left free and you have to choose. It is you who decide whether to seek the Light or not, whether to be the servitor of the Truth or not—it is you. Or whether to have an aspiration or not, it is you who choose. And even when you are told, "Make your surrender total and the work will be done for you", it is quite all right, but to make your surrender total, every day and at every moment you must choose to make your surrender total, otherwise you will not do it, it will not get done by itself. It is you who must want to do it. When it is done, all goes well, when you have the Knowledge also, all goes well, and when you are identified with the Divine, all goes even better, but till then you must will, choose and decide. Don't go to sleep lazily, saying, "Oh!

pakilimai ruošiami lėtu horizontalaus progreso darbu, tai yra, žmogus turi tapti vis labiau sąmoningas, vis tobuliau suvokti save patį, iš to išgauti, suvokti ir įsisavinti visus vidinius, psychologinius vaisius ir tai išreikšti, pritaikyti taip pat veiksmuose. Tai yra ilgas staigaus šuolio įsisavinimo periodas ir, kaip sakau, yra dvi progreso rūšys. Bet horizontali pažanga yra būtina.

Jūs neturite sustoti, neturite šitaip kabintis už savo vertikalaus progreso, atsisakydami eiti toliau dėl to, kad jis atnešė jums apreiškimą. Jūs turite žinoti, kaip jį palikti, kad pasirošti kitam.

Tikras progresas

Mes dabar esame žemėje. Periodas, skirtas žmogaus buvimui žemėje, yra tas laikas, per kurį jis gali daryti pažangą. Už žemiškojo gyvenimo ribų žmogus neprogresuoja. Žemiškasis materialusis buvimas iš esmės yra pažangos gyvenimas, būtent čia žmogus progresuoja. Už žemiškojo gyvenimo ribų jis ilsisi arba būna nesąmoningoje būsenoje, arba gali turėti įsisavinimo, poilsio ir nesąmoningumo periodus. Bet progreso periodas yra susijęs tik su žemiškojo buvimu, tik su gyvenimu fiziniame kūne. Taigi, žmogui kūnas duotas tik tam, kad progresuoti ir, kai jis palieka kūną, progreso periodas baigiasi.

O tikrasis progresas – tai sadhana, t. y. sąmoningiausias ir greičiausias progresas. Kitu atveju žmogus progresuoja sutinkamai su Gamtos ritmu, o tai reiškia, kad jo menkiausia pažanga reikalauja šimtmečių ir tūkstantmečių. Tačiau tikras progresas pasiekiamas per sadhaną. Jogoje žmogus gali per labai trumpą laiką padaryti tai, ką kitaip pasiektų per amžinybę. Ir visada tai gali būti pasiekta tik kūne ir tik žemėje, o ne kitur. Todėl, kai žmogus yra kūne, jis turi išnaudoti šį pranašumą ir nešvaistyti laiko veltui, nesakyti: „Truputį vėliau, truputį vėliau“. Kur kas geriau daryti tai nedelsiant. Visi tie metai, kuriuos nugyvenote nesivystydami, praėjo veltui, ir vėliau jūs tikrai gailėsitės dėl to.

Jūs turite pasirinkti

Pasirinkti turite jūs, nėra „tokios jėgos“, kuri renkasi už jus, arba šanso, likimo ar sėkmės – visa tai netiesa. Jūsų valia yra laisva, ji sąmoningai palikta laisva ir pasirinkti turite jūs. Būtent jūs ir tik jūs sprendžiate, ar ieškoti Šviesos ar ne, tarnauti Tiesai ar ne. Jūs patys renkatės savo siekius, tai jūsų pasirinkimas. Ir net tada, kai jums sako „Paversk savo pasidavimą visaapimančiu ir viskas bus padaryta už tave“, tai yra pakankamai gerai, bet tam, kad padaryti pasidavimą visiškai, jūs kiekvieną dieną ir kiekvieną akimirką turėsite rinktis daryti savo pasidavimą visaapimančiu, kitaip jūs to nepasieksite ir tai neįvyks savaime. Būtent jūs turite norėti to. Kai tai padarėte, viskas klostosi gerai, kai jūs įgijote ir Žinių, viskas klostosi gerai, o kai susitapatinate su Dieviškuoju, viskas dar geriau, bet iki tol jūs pats turėsite trokšti, rinktis ir spręsti. Neužmikite tingiai sakydami: „O! Darbas bus padarytas už mane, aš nieko neturiu daryti, o tik leisti sau plaukti pasroviui“. Be to, tai netiesa, darbas pats

The work will be done for me, I have nothing to do but let myself glide along with the stream." Besides, it is not true, the work is not done by itself, because if the least little thing thwarts your little will, it says, "No, not that!..." Then?

Nothing Is Done Until Everything Is Done

In the old Chaldean tradition, very often the young novices were given an image when they were invested with the white robe; they were told: "Do not try to remove the stains one by one, the whole robe must be purified." Do not try to correct your faults one by one, to overcome your weaknesses one by one, it does not take you very far. The entire consciousness must be changed, a reversal of consciousness must be achieved, a springing up out of the state in which one is towards a higher state from which one dominates all the weaknesses one wants to heal, and from which one has a full vision of the work to be accomplished.

I believe Sri Aurobindo has said this: things are such that it may be said that nothing is done until everything is done. One step ahead is not enough, a total conversion is necessary.

How many times have I heard people who were making an effort say, "I try, but what's the use of my trying? Every time I think I have gained something, I find that I must begin all over again." This happens because they are trying to go forward while standing still, they are trying to progress without changing their consciousness. It is the entire point of view which must be shifted, the whole consciousness must get out of the rut in which it lies so as to rise up and see things from above. It is only thus that victories will not be changed into defeats.

Others Are Not Doing It

What prevents me from opening myself to the influence is the suggestion, "Why hurry, why so soon, since the others are not doing it?"

This is a frightful platitude!...

But even if you must be the one and only being in the whole creation who gives himself integrally in all purity to the Divine, and being the only one, being naturally absolutely misunderstood by everybody, scoffed at, ridiculed, hated, even if you were that, there is no reason for not doing it. One must be either a tinsel actor or else a fool. Because others don't do it? But what does it matter whether they do it or not? "Why, the whole world may go the wrong way, it does not concern me. There is only one thing with which I am concerned, to go straight. What others do, how is it my concern? It is their business, not mine."

This is the worst of all slaveries!

Your Best Friend

Your friend is not one who encourages you to come down to your lowest level, encourages you to do foolish things along with him or fall into bad ways with him or one who commends you for all the nasty things you do, that's quite clear...

We don't like the company of someone who has a contagious disease, and avoid him carefully;

nepasidaro, nes, jei mažiausia smulkmena sutrukdys jūsų silpnam norui, jis atsitrauks sakydamas „ne, ne tai!“. Ir kas tada?

Nieko nepadaryta, kol nėra padaryta viskas

Pagal senovės Chaldėjų tradiciją, jauniems vienuolių naujokams labai dažnai pateikdavo tokį vaizdinį, kai jie buvo apsirengę baltais rūbais, jiems sakydavo: „Nebandykite vieną paskui kitą šalinti dėmes nuo savo rūbų, rūbas turi būti valomas visas“. Nebandykite taisyti savo klaidų vieną po kitos, arba taip įveikti savo silpnynes, nes taip jūs toli nepažengsite. Turi būti pakeista visa sąmonė; visa sąmonė turi transformuotis, privalu ištrūkti iš esamos būsenos link aukštesnės, iš kur jūs galėsite daryti poveikį visoms savo taisytinoms silpnybėms ir iš kur jūs turėsite išsamų atliktinų darbų vaizdą.

Žinote, Šri Aurobindo sakė taip: „Viskas surėdyta taip, kad galima sakyti – nieko nepadaryta, kol nėra padaryta viskas“. Nepakanka padaryti vieną žingsnį į priekį, reikalingas visiškas pasikeitimas.

Kiek kartų aš girdėjau iš žmonių, dedančių pastangas: „Aš bandau, bet kokia nauda iš mano pastangų? Kiekvieną kartą, kai aš tik pagalvoju, kad kažką pasiekiau, tuoj pat atrandau, kad reikia viską pradėti iš naujo“. Taip būna, kai jie bando judėti į priekį, likdami vietoje, bando vystytis, nepakeitę sąmonės. Turi būti pakeistas visas požiūris, visa sąmonė turi išsiveržti iš tos senos vagos, kurioje ji yra, ji turi pakilti ir viską pamatyti iš viršaus. Tik taip pergalės nevirs pralaimėjimais.

„Kiti to nedaro“

Atsiverti [Dieviškąjo] poveikiui man trukdo įkyri mintis: „Kam skubėti, kodėl taip greitai, jei kiti to nedaro?“

Tai yra siaubinga banalybė!...

Net jeigu jūs vienas visame pasaulyje visiškai su visu tyrumu atsiduotumėte Dievui, būdamas visiškai vienas, būdamas natūraliai absoliučiai visų nesuprastas, netgi jeigu visi žmonės šaipytųsi, juoktųsi ir tyčiotųsi iš jūsų, netgi jeigu jie neapkęstų jūsų, nėra priežasties to nedaryti. Žmogus yra arba aktorius-nevykėlis, arba kvailys. Tik pagalvokit – kiti nedaro! Koks jums skirtumas, daro jie ką nors ar ne? Jūs turite sau pasakyti: „Man nerūpi kodėl visas pasaulis eina neteisingu keliu. Man svarbu tik viena – eiti tiesiai. Kaip su manimi susiję tai, ką daro kiti? Tai jų reikalas, o ne mano“.

Tai yra blogiausia iš visų vergovių!

Jūsų geriausias draugas

Jūsų draugas yra ne tas, kuris skatina jus nusiristi iki žemiausio lygio, kviečia jus kartu užsiimti kvailystėmis arba eiti blogu keliu, ne tas, kuris giria visus jūsų blogus veiksmus, tai pakankamai aišku...

Mes nemėgstame būti šalia užkrečiama liga sergančio žmogaus ir stengiamės išvengti susitikimo su juo. Paprastai toks žmogus

generally he is segregated so that it does not spread. But the contagion of vice and bad behaviour, the contagion of depravity, falsehood and what is base, is infinitely more dangerous than the contagion of any disease, and this is what must be very carefully avoided. You must consider as your best friend the one who tells you that he does not wish to participate in any bad or ugly act, the one who gives you courage to resist low temptations; he is a friend. He is the one you must associate with and not someone with whom you have fun and who strengthens your evil propensities. That's all.

Now, we won't labour the point and I hope that those I have in mind will understand what I have said.

Indeed, you should choose as friends only those who are wiser than yourself, those whose company ennobles you and helps you to master yourself, to progress, to act in a better way and see more clearly. And finally, the best friend one can have— isn't he the Divine, to whom one can say everything, reveal everything? For there indeed is the source of all compassion, of all power to efface every error when it is not repeated,¹ to open the road to true realisation; it is he who can understand all, heal all, and always help on the path, help you not to fail, not to falter, not to fall, but to walk straight to the goal. He is the true friend, the friend of good and bad days, the one who can understand, can heal, and who is always there when you need him. When you call him sincerely, he is always there to guide and uphold you—and to love you in the true way.

21. The Divine, the World and Man Rely on the Divine Alone

There is one thing you must learn, never to rely on anyone or anything whatever except the Divine. For if you lean upon anyone for support, that support will break, you may be sure of that. From the minute you start doing yoga (I always speak of those who do yoga, I do not speak about ordinary life), for those who do yoga, to depend upon someone else is like wanting to transform that person into a representative of the Divine Force; now you may be sure there is not one in a hundred millions who can carry the weight: he will break immediately. So never take the attitude of hoping for support, help, comfort from anyone except the Divine. That is absolute; I have never, not once, met anyone who tried to cling to something to find a support there (someone doing yoga or who has been put into touch with yoga) and who was not deceived—it breaks, it stops, one loses one's support. Then one says, "Life is difficult"—it is not difficult but one must know what one is doing. Never seek a support elsewhere than in the Divine. Never seek satisfaction elsewhere than in the Divine. Never seek the satisfaction of your needs in anyone else except the Divine—never, for anything at all. All your needs can be satisfied only by the Divine. All your weaknesses can be borne and healed only by the Divine. He alone is capable of giving you what you need in everything, always, and if you try to

atskiriamas nuo kitų, kad jo liga neplistų. Bet ydų ir blogo elgesio užkratas, ištvirkimo, melo ir blogų polinkių infekcija yra nepalyginamai pavojingesnė, nei kokios nors ligos infekcija, ir būtent jos reikia kruopščiai vengti. Jūs turite laikyti savo draugu tą, kuris nenori elgtis blogai ir negarbingai, kuris padeda jums atsispirti žemoms pagundoms, jis yra draugas. Su juo jūs turite suartėti, o ne su tuo, su kuo jums smagu ir kuris stiprina jūsų blogus polinkius. Štai ir viskas.

Dabar mes toliau nesigilinsime ir aš tikiuosi, kad tie, ką aš turiu omenyje, ir taip supras mano žodžius.

Iš tiesų, draugas reikia rinktis iš tų, kas už jus išmintingesnis, tauresnis, kas padeda valdytis, tobulėti, geriau veikti ir aiškiau matyti. Ir pagaliau, geriausias draugas, kurį galite turėti, ar tai ne Dieviškasis, kuriam jūs galite papasakoti viską, viską atverti? Nes iš tikrųjų tai yra begalinės atjautos šaltinis, begalinės jėgos, galinčios panaikinti kiekvieną jūsų nebekartojamą klaidą ir atverti kelią į tikrą realizaciją, versmė; tai jis gali suprasti viską, išgydyti viską, visada padėti kelyje, padėti nesuklysti, nesuklupti, nenukristi, o eiti tiesiai į tikslą. Tai tikras draugas, draugas džiaugsmo ir sielvarto minutėmis, tas, kuris gali suprasti, išgydyti, tas, kuris visada šalia, kai jums jo reikia. Kai jūs kviečiate Jį nuoširdžiai, Jis visada ateina, kad nukreiptų ir palaikytų jus, kad mylėtų jus savo tikrąja meile.

21. Dieviškasis, pasaulis ir žmogus Pasikliaukit tik Dieviškuoju

Jūs turite išmokti vieno – niekada nepasikliauti niekuo, išskyrus Dieviškąjį. Nes jeigu jūs klausitės kažkieno parama, ši parama nutrūks, galite tuo neabejoti. Nuo tos minutės, kai jūs pradėjote užsiimti Joga (aš visada kalbu tik apie tuos, kurie užsiima Joga, aš neturiu omenyje įprasto gyvenimo), tai štai – tiems, kas pradėjo eiti Jogos keliu, priklausyti dar nuo kokios nors asmenybės panašu į norą paversti šią asmenybę Dieviškųjų Jėgų atstovu, bet jūs galite būti tikri, kad iš šimtų milijonų žmonių nėra nei vieno, kas galėtų pakelti tokią našta, jis tuojau pat sulūš. Todėl, niekada nesikliaukite niekieno palaikymu, pagalba, paguoda, išskyrus Dieviškąjį. Tai yra absoliuti sąlyga. Aš dar nė karto nesutikau to, kuris bandytų atrasti atramą prisikabindamas prie ko nors (aš ir vėl turiu omenyje užsiimančius Joga ar prisilietusius prie Jos) ir, kad jo lūkesčiai nebūtų apgauti: tai lūžta, tai baigiasi, žmogus netenka atramos. Ir po to žmonės pareiškia: „Gyvenimas yra sunkus“, bet jis nėra sunkus, tiesiog žmogus turi žinoti ką daro. Niekuomet niekur neieškokite palaikymo, išskyrus Dieviškąjį. Niekada neieškokite pasitenkinimo kažkur, išskyrus Dieviškąjį. Niekada neieškokite savo poreikių patenkinimo kažkame, išskyrus Dieviškąjį, niekada ir dėl nieko. Visą, kas jums reikalinga, gali duoti tik Dieviškasis. Tik Jis gali pakelti ir išgydyti jūsų silpnynes. Tik Jis vienas gali duoti jums tai,

find any satisfaction or support or help or joy or... heaven knows what, in anyone else, you will always fall on your nose one day, and that always hurts, sometimes even hurts very much.

Ask the Divine

If, for example, one wants to know something or one needs guidance, or something else, how can one have it from the Divine, according to one's need?

By asking the Divine for it. If you do not ask Him, how can you have it?

If you turn to the Divine and have full trust and ask Him, you will get what you need—not necessarily what you imagine you need; but the true thing you need, you will get. But you must ask Him for it.

You must make the experiment sincerely; you must not endeavour to get it by all sorts of external means and then expect the Divine to give it to you, without even having asked Him. Indeed, when you want somebody to give you something, you ask him for it, don't you? And why do you expect the Divine to give it to you without your having asked Him for it?

Finding the Divine

Sweet Mother, how can we find the Divine who is hidden in us?

This we have explained many, many times. But the first thing is to want it, and know precisely that this comes first, before all other things, that this is the important thing. That is the first condition; all the rest may come later, this is the *essential* condition. You see, if once in a while, from time to time, when you have nothing to do and all goes well and you are unoccupied, suddenly you tell yourself, "Ah, I would like so much to find the Divine!"—well, this—it may take a hundred thousand years, in this way.

But if it is the important thing, the only thing that matters, and if everything else comes afterwards, and you want nothing *but this*, then—this is the first condition. You must first establish this, later we may speak of what follows. First this, that all the rest does not count, that only *this* counts, that one is ready to give up everything to have this, that it is the only thing of importance in life. Then one puts oneself in the condition of being able to take a step forward.

Knowing the Divine

Do you know, the only way of knowing the Divine is by identifying oneself with Him. There is no other, there is only one, one single way. Hence, once you are master of this method of identification, you can identify yourself. So you choose your object for identification, you want to identify yourself with the Divine. But so long as you do not know how to identify yourself, a hundred and one things will always come across your path, pulling you here, pulling you there, scattering you, and you will not be able to identify yourself with Him. But if you have learnt how to

ko jums reikia visame kame, visada, o jeigu jūs pabandykite surasti pasitenkinimą, ar palaikymą, ar pagalbą, ar džiaugsmą, ar ... Dievažin kaip kažkam kitam, bet jums visada atsitiks taip, kad vieną dieną jūs suknežinsite sau nosį, o tai visada skausminga, kartais netgi labai skausminga.

Prašykite Dieviškojo

Jeigu žmogus nori gauti žinių, jeigu jam reikia vadovavimo ar kažko dar, kaip jis gali gauti tai iš Dieviškojo, pagal savo poreikius?

Reikia paprašyti Dieviškojo. Jeigu jūs Jo neprašote, kaip jūs tai gausite?

Jeigu jūs kreipiatės į Dieviškąjį ir visiškai pasitikėdami prašote Jo, jūs gausite tai, ko jums reikia, nebūtinai tai, ką jūs išsivaizduojate kaip savo poreikį, bet tai, kas jums tikrai reikalinga, jūs gausite. Bet jūs turite to paprašyti Jo.

Jūs turite nuoširdžiai padaryti eksperimentą; jūs neturite visokiausiomis išorinėmis priemonėmis stengtis gauti kažką ir po to tikėtis, kad Dieviškasis jums tai duos net Jo neprašant. Juk, kai jūs norite kažką iš kažko gauti, jūs jo prašote, ar ne? Tai kodėl jūs tikitės, kad Dieviškasis duos jums tai be jūsų prašymo?

Rasti Dieviškąjį

Mylimoji Motina, kaip rasti Dieviškąjį, kuris paslėptas mumyse?

Mes jau daug kartų tai aiškinome. Bet pirmas dalykas – norėti to ir tiksliai žinoti, kad tai ateina pirmiausiai, anksčiau viso kito, ir kad tai yra svarbus dalykas. Tai yra pirma sąlyga, visa kita gali ateiti vėliau, bet jūsų noras – *esminė* sąlyga. Matot, jei kartais, laikas nuo laiko, kai viskas gerai ir jūs neturite kuo užsiimti, jūs staiga sakote sau: „O, aš labai norėčiau surasti Dieviškąjį!“ – na, štai tokiai „paieškai“ prireiks šimto tūkstančių metų.

Bet jeigu jums tai yra svarbu, jeigu tai yra vienintelis rūpimas dalykas, o visa kita paskui, ir jeigu jūs nieko nenorite, o *tik tai*, tuomet pirma sąlyga įgyvendinta! Iš pradžių turite nustatyti tai, po to galėsime pakalbėti apie tai, kas bus toliau. Pirmiausia tai, kai jau niekas kitas neturi reikšmės, kai tik *tai* svarbu, kai jūs esate pasirengę atiduoti viską, kad tik gauti tai, kad tai svarbiausias dalykas gyvenime. Tuomet jūs pasieksite būseną, kai galėsite padaryti pirmą žingsnį pirmyn.

Pažinti Dieviškąjį

Ar suprantate, kad vienintelis būdas pažinti Dieviškąjį – tai susitapatinti su Juo. Nėra kito, yra tik vienas, vienintelis būdas, vadinasi, įvaldę šį sutapatinimo metodą, galėsite susitapatinti. Taigi, jūs pasirenkate savo objektą sutapatinimui, jūs norite susitapatinti su Dieviškuoju. Bet kol jūs nežinote kaip tai daryti, visada jūsų kelyje atsiras šimtas ir vienas dalykas, kurie blaškys, tampys tai šen, tai ten, ir jūs negalėsite susitapatinti su Juo. Bet, kai jūs išmoksite susitapatinimo, jums tereikia suorientuoti sutapatinimą [*susitapatinimo objektą*], patalpinti tai į jums tinkamą vietą ir būti ten tol, kol gausite rezultatą. Tai ateis labai greitai, jei mokate

identify yourself, then you have only to direct the identification, place it where you want it, and then hold on there until you get a result. It will come very fast if you are master of your power of identification. Yes, it will come very quickly. Ramakrishna used to say that the time could vary between three days, three hours and three minutes. Three days for very slow people, three hours for those who were a little swifter, three minutes for those who are used to it.

God Has a Sense of Humour

Someone has asked me, "How is it possible for God to reveal Himself to an unbeliever?" That's very funny; because if it pleases God to reveal Himself to an unbeliever, I don't see what would prevent Him from doing so!

On the contrary, He has a sense of humour—Sri Aurobindo has told us many times already that the Supreme has a sense of humour, that we are the ones who want to make Him into a grave and invariably serious character—and He may find it very amusing to come and embrace an unbeliever. Someone who has only the day before declared, "God does not exist. I do not believe in Him. All that is folly and ignorance....", He gathers him into His arms, He presses him to His heart—and He laughs in his face.

Everything is possible, even things which to our small and limited intelligence seem absurd.

The Atheist and the Believer

The Atheist is God playing at hide and seek with Himself; but is the Theist any other? Well, perhaps; for he has seen the shadow of God and clutched at it.

Sri Aurobindo, Thoughts and Aphorisms

What does "God playing at hide and seek with Himself" mean?

In the game of hide and seek, one person hides and the other seeks. So God hides from the atheist who says, "God? I do not see him, I do not know where he is; therefore he does not exist." But the atheist does not know that God is also in him; and therefore it is God who is denying his own existence. Isn't that a game? And yet a day will come when he will be brought face to face with himself and will be obliged to recognise that he exists.

The believer thinks himself very superior to the atheist, but all that he has been able to seize of God is His shadow and he clings to this shadow imagining that it is God himself. For if he truly knew God, he would know that God is all things and in everything; then he would cease to think himself superior to anybody.

The Material World

Is not this material world of ours very low down in the scale in the system of worlds that form the creation?

Ours is the most material world, but it is not necessarily "low down", at least, not for that reason; if it is low down, it is because it is obscure and ignorant, not because it is material. It is a mistake to make "matter" a synonym for obscurity and

valdyti savo sutapatinimo galią. Taip, rezultatas gali ateiti labai greitai. Ramakrišna sakydavo, kad terminas gali svyruoti tarp trijų dienų, trijų valandų ar trijų minučių. Trys dienos labai lėtiems žmonėms, trys valandos tiems, kas truputį greitesnis, ir trys minutės patyrusiems.

Dievas turi humoro jausmą

Kažkas manęs paklausė: „Kaip Dievas gali parodyti Save netikintiesiems?“ Tai labai linksma, nes, jei Dievui malonu apsireikšti netikinčiajam, aš nematau, kas gali Jam sutrukdyti!

Atvirkščiai, Dievas turi humoro jausmą – Šri Aurobindo jau daug kartų mums sakė, kad Aukščiausiasis turi humoro jausmą, kad tai mes stengiamės padaryti Jį solidžiu ir nuolat rimtu veikėju, bet Jam gali būti labai smagu prieiti ir apkabinti netikintįjį. Kažką iš tų, kas dar vakar visiems girdint skelbė: „Dievo nėra. Aš juo netikiu. Visa tai kvailystės ir neišmanymas...“, Dievas paima jį į Savo rankas, priglaudžia prie Savo širdies, ir juokiasi, žiūrėdamas jam į akis.

Viskas įmanoma, netgi tai, kas mūsų mažam ir ribotam protui atrodo absurdiška.

Ateistas ir tikintysis

„Ateistas – tai Dievas, kuris žaidžia slėpynes pats su savimi. Bet argi teistas kuo nors skiriasi nuo jo? Na, galbūt, nes jis matė Dievo šešėlį ir įsitvėrė į jį“ (Šri Aurobindo „Mintys ir aforizmai“)

Ką reiškia „Dievas, žaidžiantis slėpynes pats su savimi“?

Žaidžiant slėpynes, vienas asmuo slepiasi, o kitas ieško. Taip Dievas slepiasi nuo ateisto, kuris sako: „Dievas? Aš jo nematau, aš nežinau kur jis, reiškia, jis neegzistuoja.“ Bet ateistas nežino, kad Dievas taip pat yra ir jame pačiame, todėl tai yra pats Dievas, kuris neigia savo buvimą. Argi tai nėra žaidimas? Ir vis dėlto ateis diena, kai žmogus susidurs akis į akį su pačiu savimi ir turės pripažinti, kad Dievas egzistuoja.

Tikintysis mano, kad jis yra daug pranašesnis už ateistą, bet viskas, ką jis sugebėjo paimti iš Dievo, yra tik Jo šešėlis, už kurio jis kabinasi, įsivaizduodamas, kad jis ir yra Dievas. Juk, jeigu jis tikrai pažintų Dievą, jis matytų jį visur ir visame kame ir nustotų laikyti save pranašesniu už kitus.

Materialusis pasaulis

Ar mūsų materialusis pasaulis nėra labai žemas kūriniją sudarančių pasaulių sistemoje?

Mūsų pasaulis yra labiausiai materialus, bet ne būtinai „žemas“, bent jau ne dėl to. Jeigu jis ir žemas, tai todėl, kad tamsus ir neišprusęs, bet ne dėl to, kad materialus. Tai klaida laikyti „materiją“ tamsumo ir neišmanymo sinonimu. Be to, mes gyvename ne tik materialiam pasauliui, jis yra vienas iš daugelio pasaulių, kuriuose mes gyvename vienu metu, bet tam tikra prasme jis yra svarbiausias iš jų. Nes šis materijos pasaulis yra visų pasaulių

ignorance. And the material world too is not the only world in which we live: it is rather one of many in which we exist simultaneously, and in one way the most important of them all.

For this world of matter is the point of concentration of all the worlds; it is the field of concretisation of all the worlds; it is the place where all the worlds will have to manifest. At present it is disharmonious and obscure; but that is only an accident, a false start. One day it will become beautiful, rhythmic, full of light; for that is the consummation for which it was made.

The Divine Is Not a Stranger

But why does the Divine want to manifest Himself on earth in this chaos?

Because this is why He has created the earth, not for any other motive; the earth is He Himself in a deformation and He wants to establish it back again in its truth. Earth is not something separated from Him and alien to Him. It is a deformation of Himself which must once again become what it was in its essence, that is, the Divine.

Then why is He a stranger to us?

But He is not a stranger, my child. You fancy that He is a stranger, but He is not, not in the least. He is the essence of your being—not at all alien. You may not know Him, but He is not a stranger; He is the very essence of your being. Without the Divine you would not exist. Without the Divine you could not exist even for the millionth part of a second.

God and His Creation

People are so deeply imbued with the Christian idea of "God the Creator"—the creation on one side and God on the other. When you think about it you reject it, but it has penetrated into the sensations and feelings; so, spontaneously, instinctively, almost subconsciously, you attribute to God everything you consider to be best and most beautiful and, above all, everything you want to attain, to realise. Naturally, each one changes the content of his God according to his own consciousness, but it is always what he considers to be best. And that is also why instinctively and spontaneously, subconsciously, you are shocked by the idea that God can be things that you do not like, that you do not approve of or do not think best.

I put that rather childishly, on purpose, so that you can understand it properly. But it is like that—I am sure, because I observed it in myself for a very long time, because of the subconscious formation of childhood, environment, education, etc. You must be able to press into this body the consciousness of Oneness, the absolute exclusive Oneness of the Divine—exclusive in the sense that nothing exists except in this Oneness, even the things we find most repulsive...

But it is Him. There is nothing but Him. This is what we should repeat to ourselves from morning to evening and from evening to morning, because we forget it at each moment.

There is only Him. There is nothing but Him—He alone exists, there is no existence without Him,

susitelkimo taškas, tai visų pasaulių konkretizavimo vieta, toji vieta, kur visi pasauliai turės pasireikšti. Šiuo metu jis neharmoningas ir pasinėres į tamsą, bet tai yra tik nelaimingas atsitikimas, klaidinga pradžia. Ateis laikas, kai jis taps nuostabiu, ritmingu, pripildytu šviesos, nes būtent šiam tikslui jis buvo sukurtas.

Dieviškasis nėra mums svetimas

Bet kodėl Dieviškasis nori pasireikšti žemėje, šiame chaose?

Todėl, kad būtent dėl to jis sukūrė Žemę. Žemė – tai Jis pats deformacijos būsenoje ir Jis nori vėl ją įtvirtinti savo tiesoje. Žemė nėra kažkas atskiro nuo Jo ir nėra svetima Jam. Tai Jo paties deformacija, kuri, atėjus laikui, turės vėl tapti tuo, kuo ji yra iš esmės, tai yra Dieviškuoju.

Tuomet kodėl jis mums yra svetimas?

Bet Jis nėra svetimas, mano vaike! Tau taip atrodo, bet Jis jokiū būdu nėra mums svetimas! Jis yra tavo esybės esmė, Jis tau visai nesvetimas. Tu gali Jo nepažinoti, bet tai nereiškia, kad Jis svetimas, Jis yra tavo tikroji esmė. Be Dieviškojo jūsų nebūtų. Be Dieviškojo jūs negalėtumėt egzistuoti net milijonosios sekundės dalies.

Dievas ir Jo Kūrinija

Žmonės labai giliai persmelkti krikščioniška „Dievo Kūrėjo“ idėja – kūrinija yra vienoje pusėje, Dievas – kitoje. Kai pagalvojat apie tai, jūs šią idėją atmetate, bet ji taip įsismelkė į jūsų pojūčius, jausmus, kad jūs spontaniškai, instinktyviai, beveik nesąmoningai priskiriate Dievui visas tas savybes, kurias laikote geriausiomis, nuostabiausiomis ir svarbiausia, visa tai, ką jūs norite pasiekti ir įgyvendinti. Natūralu, kad kiekvienas žmogus mato Dievą savaip, pagal savo suvokimą, bet visada tai yra kažkas nuostabaus. Štai kodėl instinktyviai, spontaniškai, nesąmoningai jus šokiruoja mintis, kad Dievas gali būti tuo, kas jums nepatinka, kam jūs nepritariate ir visai nelaikote geriausiu.

Aš dabar išreiškiu šią idėją truputį vaikiškai ir darau tai sąmoningai, kad jūs galėtumėte suvokti ją teisingai. Bet taip yra, esu tuo tikra, nes labai ilgai stebėjau tai savyje, todėl, kad man darė įtaką sąmoniniai vaikystės įspūdžiai, mano aplinka, auklėjimas ir t. t. Jums reikia sugebėti į šį kūną išpausti Vienio suvokimą, absoliutaus, išskirtinio Dieviškojo Vienio – išskirtinio ta prasme, kad nieko nėra, išskyrus kaip šiame Vienyje, netgi tai, ką mes laikome labiausiai atgrasiu ...

Bet tai yra Jis. Nėra nieko išskyrus Jį. Šią tiesą turėtume kartoti sau nuo ryto iki vakaro ir nuo vakaro iki ryto, nes nuolat ją pamirštame.

Egzistuoja tik Jis. Nėra nieko, išskyrus Jį – egzistuoja vienintelis Jis, be Jo nėra jokio buvimo, visur tik Jis!

Dievas ir visata

Yra tik vienas vienintelis problemos sprendimas – nedaryti jokio

there is only Him!

God and the Universe

There is only one single solution to the problem—not to make any distinction between God and the universe at the origin. The universe is the Divine projected in space, and God is the universe at its origin. It is the same thing under one aspect or another. And you cannot divide them. It is the opposite conception to that of the "creator" and his "work". Only, it is very convenient to speak of the creator and his work, it makes explanations very easy and the teaching quite elementary. But it is not the truth. And then you say: "How is it that God who is all-powerful has allowed the world to be like this?" But it is your own conception! It is because you yourself happen to be in the midst of a set of circumstances that seems to you unpleasant, so you project that upon the Divine and you tell him: "Why have you made such a world?"—"I did not make it. It is you yourself. And if you become Myself once again, you will no longer feel as you do. What makes you feel as you do is that you are no longer Myself." This is what He could tell you in answer. And the fact is that when you succeed in uniting your consciousness with the divine consciousness, there is no problem left. Everything appears quite natural and simple and all right and exactly what it had to be.

The Lord Is Staging a Play

And yet if one looks attentively, one has to think that the Lord is staging a fantastic play for Himself! That the Manifestation is a play which He is acting for Himself and with Himself.

He has taken the stand of the spectator and He looks at Himself. And so in order to look at Himself, He must accept the concept of time and space, otherwise He cannot! And immediately the whole comedy begins. But it is a comedy, nothing more.

But we take it seriously, because we are puppets! But as soon as we stop being puppets, we can see quite clearly that it is a comedy.

For some people it is also a real tragedy.

Yes, we are the ones who make it tragic. *We are the ones* who make it tragic.

You see, only the one who is watching the play is not worried, because he knows everything that is going to happen and he has an absolute knowledge of everything—everything that happens, everything that has happened and everything that is going to happen—and it is all there, as *one* presence for him. And so it is the others, the poor actors who do not even know, they do not even know their parts! And they worry a great deal, because they are being made to act something and they do not know what it is. This is something I have just been feeling very strongly: we are all acting a play, but we do not know what the play is, nor where it is going, nor where it comes from, nor what it is as a whole; we barely know—imperfectly—what we are supposed to do from moment to moment. Our knowledge is imperfect. And so we worry! But when one knows everything, one can no longer worry, one smiles—

skirtumo tarp Dievo ir Visatos. Visata – tai Dievas, išsiskleidęs erdvėje, Dievas – tai Visata savo šaltinyje. Tai vienas ir tas pats kaip bepažiūrėtume. Ir jūs negalite jų padalinti. Tai yra „kūrėjo“ ir jo „darbo“ koncepcijos priešingybė. Tik labai patogu kalbėti apie kūrėją ir jo darbą, tai labai lengva paaiškinti ir padaro mokymą pakankamai paprastu. Bet tai nėra tiesa. O vėliau jūs sakote: „Kaip visagalys Dievas leido pasauliui būti tokiam?“ Bet tai yra jūsų nuosava koncepcija! Taip atsitinka todėl, kad susidarė aplinkybės, kurios jums atrodo nemalonios, ir jūs jas susiejate su Dievu ir sakote jam: „Kodėl Tu sukūrei tokį pasaulį?“ „Aš nekūriau jo. Tai tu pats. Ir jeigu tu vėl tapsi Manimi, tu nebesijausi taip, kaip jautiesi. Tu taip jautiesi todėl, kad nustojai būti Manimi“. Štai kaip Jis galėtų atsakyti jums. Ir iš tikrųjų, kai jums pavyksta sujungti savo sąmonę su Dieviškąja, problemų nebelieka. Viskas atrodo gana natūralu ir paprasta, viskas gerai ir būtent taip, kaip ir turėjo būti.

Viešpats stato pjesę

Jeigu įdėmiai įsižiūrėti, turime pagalvoti, kad Viešpats Pats Sau stato fantastišką pjesę! Ir kad šis Pasireiškimas yra pjesė, kurią Jis vaidina Sau ir su Savimi.

Jis užima žiūrovo vietą ir stebi Pats Save. O tam, kad stebėti Save, Jis turi priimti erdvės ir laiko sampratą, kitaip Jis negali! Ir iš karto prasideda visa ši komedija. Bet tai yra komedija, nieko daugiau.

Mes vertiname ją rimtai todėl, kad esame lėlės. Bet kai tik mes nustojame būti lėlėmis, mes gana aiškiai matome, kad tai yra komedija.

Kai kuriems žmonėms tai taip pat yra tikra tragedija!

Taip, mes patys darome ją tragedija. *Mes patys* darome ją tragedija...

Matote, tik tas, kas žiūri pjesę, nesijaudina, nes jis žino viską, kas nutiks, jis turi absoliutų visa ko žinojimą, kas vyko, vyksta ir vyks, ir visa tai Jam yra kaip *vienas* buvimas. Kas dėl kitų, vargšų aktorių, tai jie net savo vaidmenų nežino! Ir jie labai jaudinasi, todėl, kad yra sukurti kažką vaidinti, bet nežino ką. Aš tai jaučiu labai stipriai: mes visi vaidiname pjesėje, bet nežinome, kokia tai pjesė, nuo ko ji prasidėjo, kuo ji turi pasibaigti, kokia jos esmė. Mes vos žinome, netiksliai, ką turime daryti kiekvieną akimirką. Mūsų žinojimas yra netobulas. Ir mes jaudinamės! Bet tas, kas žino viską, gali nebesijaudinti, gali šypotis. Jam gali būti labai linksma, o mums... Ir vis dėlto mums duota *visa galia* linksmintis taip kaip Jis linksminasi.

Mes tiesiog neturime prisiimti rūpesčių.

He must be having great fun, but we... And yet we are given the *full power* to amuse ourselves like Him.

We simply do not take the trouble.

The Lord Plays with All This

But when one has the positive experience of the one and only existence of the Supreme and that all is only the Supreme playing to Himself, instead of being something disquieting or unpleasant or troubling, it is on the contrary a sort of total security.

The one reality is the Supreme. And all this is a game He plays to Himself. I find this much more comforting than the opposite view.

And after all, this is the only certitude that all this may become something marvellous; otherwise...

You will see, there is a moment when one cannot bear oneself or life unless one takes the attitude that it is the Lord who is everything. You see, this Lord, how many things He possesses, He plays with all this—He plays, He plays at changing the positions. And so, when one sees this, this whole, one feels the illimitable marvel, and that all our most wonderful aspirations, all these are quite possible and will even be surpassed. Then one is comforted. Otherwise, existence... it is inconsolable...

The present way of being is a past which truly should no longer be there. While the other: "Ah! At last! At last! It is for this that there is a world."

And everything else remains quite as concrete and real—it does not become hazy! It is just as concrete, just as real, but... but it becomes divine, because... because it is the Divine. It is the Divine who plays.

Allow the Lord to Do Everything

Now, when I start looking like this (*Mother closes her eyes*), two things are there at the same time: this smile, this joy, this laughter are there, and such peace! Such *full*, luminous, total peace, in which there are no more conflicts, no more contradictions. There are no more conflicts. It is *one single* luminous harmony—and yet everything we call error, suffering, misery, everything is there. *It eliminates nothing*. It is another way of seeing.

(Long silence)

There can be no doubt that if you sincerely want to get out of it, it is not so difficult after all: you have nothing to do, you only have to allow the Lord to do everything. And He does everything. He does everything. It is so wonderful, so wonderful!

He takes anything, even what we call a very ordinary intelligence and he simply teaches you to put this intelligence aside, to rest: "There, be quiet, don't stir, don't bother me, I don't need you." Then a door opens—you don't even feel that you have to open it; it is wide open, you are taken over to the other side. All that is done by Someone else, not you. And then the other way becomes impossible.

All this... oh, this tremendous labour of the mind striving to understand, toiling and giving itself headaches!... It is absolutely useless, absolutely

Viešpats žaidžia su visu tuo

Kai žmogus turi teigiamą vieno ir vienintelio Aukščiausiojo buvimo patirtį, patirtį to, kad viskas yra tik Aukščiausiasis, kuris vaidina Pats Sau, vietoj to, kad tai būtų kažkuo, kas kelia nerimą, nemalonumą ar rūpestį, atvirksčiai, tai suteikia tam tikrą visišką saugumą.

Vienintelė realybė – tai Aukščiausiasis. Ir visa tai yra žaidimas, kurį Jis žaidžia Pats su Savimi. Aš priimu šį požiūrį kaip daug labiau paguodžiantį, nei priešingą požiūrį.

Galų gale, tai vienintelis dalykas, kuris suteikia tikėjimo, kad viskas gali pavirsti į kažką nuostabaus ...

Pamatysite, gyvenime būna momentų, kai negali pakęsti nei savęs, nei gyvenimo, kol nesilaikai nuostatos, kad Dievas yra visame kame. Matote, kiek daug visko valdo Dievas, kaip Jis su visu tuo žaidžia, Jis žaidžia pozicijų keitimais. Ir kai matai tokį pasaulį kaip vientisą, jauti begalinę nuostabą – visi mūsų drąsiausi siekiai yra įmanomi ir netgi gali būti pranokti. Ir žmogui darosi lengviau. Kitaip... tai nepakeliama...

Dabartinis gyvenimo būdas – tai praeitis, kurios iš tikrųjų daugiau neturėtų būti. O kitas „O! Pagaliau! Pagaliau! Būtent tam egzistuoja pasaulis!“

O visa kita išlieka konkrečiu ir tikra – niekas netampa miglota! Viskas taip pat konkrečiu, taip pat tikra, bet... bet tai tampa dieviška, nes... nes tai yra Dieviškasis. Tai yra Dieviškasis, kuris žaidžia.

Leisk Viešpačiui padaryti viską

Dabar, kai aš žiūriu taip (*Motina užsimerkia*), vienu metu yra du dalykai: ši šypsena, džiaugsmas, juokas ir tokia ramybė! Tokia *pilna*, švytinti, visiška ramybė, kurioje nebėra konfliktų, nebėra prieštaravimų. Konfliktų nebėra. Tai yra *viena vienintelė* švytinti harmonija ir vis dėlto viskas, ką mes laikome klaidomis, kančia, skurdu, viskas joje. *Niekas neatmetama*. Tai tiesiog – kitoks matymo būdas.

(*Ilgas tylėjimas*)

Nėra abejonių, kad jeigu jūs nuoširdžiai norite iš to ištrūkti, tai ne taip jau ir sudėtinga – jūs nieko neturite daryti, leiskite Viešpačiui visa tai padaryti. Ir Jis viską padaro. Jis viską padaro. Tai taip nuostabu!

Jis priima viską, netgi tai, ką mes laikome labai vidutinišku intelektu, ir Jis tiesiog moko mus atidėti šį intelektą į šalį, pailsėti: „Būk ramus, nekrutėk, netrukdyk man, man tavęs nereikia“. Po to durys atsiveria, net nepajuntat, kad turite jas atidaryti, jos plačiai atsilapoja ir jūs esate perkelti į kitą pusę. Visa tai daro Kažkas kitas, ne jūs. Ir tada kitas kelias jau tampa neįmanomas.

Visas šitas... milžiniškas proto darbas, kuris bando suprasti, dirba iki išsekimo, iki galvos skausmo!.. Tai absoliučiai nenaudinga, tai visiškai nenaudinga, tai tik didina sumaištį.

Jūs susiduriate su taip vadinama problema: ką sakyti, ką daryti,

useless, no use at all, it merely increases the confusion.

You are faced with a so-called problem: what should you say, what should you do, how should you act? There is nothing to do, nothing, you only have to say to the Lord, "There, You see, it is like that"—that's all. And then you stay very quiet. And then quite spontaneously, without thinking about it, without reflection, without calculation, nothing, nothing, without the slightest effort—you do what has to be done. That is to say, the Lord does it, it is no longer you. He does it, He arranges the circumstances, He arranges the people, He puts the words into your mouth or your pen—He does everything, everything, everything, everything; you have nothing more to do but to allow yourself to live blissfully.

I am more and more convinced that people do not really want it.

But clearing the ground is difficult, the work of clearing the ground beforehand.

But you don't even need to do it! He does it for you.

But they are constantly breaking in: the old consciousness, the old thoughts...

Yes, they try to come in again, by habit. You only have to say, "Lord, You see, You see, You see, it is like that"—that's all. "Lord, You see, You see this, You see that, You see this fool"—and it is all over immediately. And it changes automatically, my child, without the slightest effort. Simply to be sincere, that is to say, to truly want everything to be right. You are perfectly conscious that you can do nothing about it, that you have no capacity. I feel more and more that this amalgam of matter, like this, of cells, all that, is pitiful. It is pitiful! I do not know whether there are certain states in which people feel powerful, wonderful, luminous, capable; but for me it is because they do not really know what they are like! When you really see how you are made—it is really nothing, nothing. But it is capable of everything, provided... provided that you allow the Lord to act. But there is always something that wants to do it by itself; that's the trouble, otherwise...

No, you may be full of an excellent goodwill and then you want to do it. That's what complicates everything. Or else you don't have faith, you believe that the Lord will not be able to do it and that you must do it yourself, because He does not know! (*Mother laughs.*) This, this kind of stupidity is very common. "How can He see things? We live in a world of Falsehood, how can He see Falsehood and see..." But He sees the thing as it is! Exactly!

I am not speaking of people of no intelligence, I am speaking of people who are intelligent and who try—there is a kind of conviction, like that, somewhere, even in people who know that we live in a world of Ignorance and Falsehood and that there is a Lord who is All-Truth. They say, "Precisely because He is All-Truth, He does not understand. (*Mother laughs.*) He does not understand our falsehood, I must deal with it

kaip pasielgti? Nieko nereikia daryti, nieko, jūs tik turite pasakyti Viešpačiui: „Matai, kaip klostosi reikalai“, – tai viskas. Ir po to jūs liekate labai tylūs. Ir tuomet gana spontaniškai, apie nieką negalvojant, niekaip nereaguojant, nieko neapskaičiuojant, nieko, nieko, be menkiausio efekto, jūs darote tai, kas reikalinga. T. y., Viešpats tai daro, tai jau nebe jūs. Jis daro tai. Jis sukuria aplinkybes, organizuoja žmones, įdeda žodžius į jūsų burną ar jūsų plunksną – Jis daro viską, viską, viską. Jums daugiau nieko nereikia daryti, tik leisti sau gyventi palaimoje.

Aš vis labiau įsitikinu, kad žmonės iš tikrųjų tiesiog nenori šito.

Bet paruošti dirvą sunku, tai reikia daryti iš anksto.

Bet jums net nereikia to daryti! Jis tai daro už jus.

Bet buvusi sąmonė, senos mintys nuolat įsiveržia...

Taip, jie bando vėl ateiti, iš įpročio. Jūs tik turite pasakyti:

„Viešpatie, Tu tai matai, Tu matai kas čia vyksta“ – ir viskas.

„Viešpatie, matai, matai šitą, matai tą, matai šią kvailystę“ - ir

viskas tuoj baigiasi. Ir tai keičiasi automatiškai, mano vaike, be

mažiausių pastangų. Paprasčiausiai reikia būti nuoširdžiam ir iš

tikrųjų norėti, kad viskas būtų teisingai. Jūs puikiai suvokiate, kad

jūs patys nieko negalite padaryti, kad jūs tiesiog neturite tokių

galimybių. Aš vis labiau ir labiau jaučiu, kad šios materijos, tokios

kaip šių ląstelių ir viso to mišinys, yra apgailėtinas. Tai apgailėtina!

Nežinau, ar yra tokių būsenų, kuriose žmonės jaučiasi galingi,

nuostabūs, šviesūs, pajėgūs. Aš manau, kad taip yra todėl, kad jie iš

tikrųjų nežino, kokie jie yra! Kai iš tikrųjų matai, kaip esi sukurtas –

tai yra tikras niekas, niekas. Bet žmogus gali viską, su sąlyga... jei

leidžia Viešpačiui veikti. Bet žmogui yra kažkas, kas viską nori

padaryti pats; tai bėda, kitaip....

Suprantama, kad jūs galite būti kupini nuostabių geros valios

ketinimų ir todėl jūs patys norite tai padaryti. Štai kas viską

apsunkina. Arba jūs dar neturite tikėjimo, jūs manote, kad Viešpats

nepajėgs padaryti to, ir todėl būtent jūs turite padaryti tai patys, nes

Jis neišmano! (*Motina juokiasi*) Ši kvailystė labai paplitusi. „Kaip

Jis gali matyti dalykus? Mes gyvename melo pasaulyje, kaip Jis gali

matyti melą ir suprasti...“ Bet Jis mato viską taip, kaip yra iš tikrųjų!

Būtent taip!

Aš kalbu ne apie nepakankamai išsivysčiusius žmones, aš kalbu

apie tuos, kurie yra supratingi ir deda pastangas (tokios rūšies tam

tikrą išankstinę nuomonę turi net žmonės, kurie žino, kad mes

gyvename neišmanymo ir Melo pasaulyje ir, kad yra Viešpats, kuris

yra Visaapimanti Tiesa), jie sako: „Būtent todėl, kad Jis yra

Visaapimanti Tiesa, Jis nesupranta. (*Motina juokiasi*) Jis nesupranta

mūsų melo, aš pats turiu su tuo susitvarkyti“. Toks įsitikinimas labai

stiprus ir labai paplitęs.

Ak, mes patys sukuriame sunkumus lygioje vietoje!

Tegul sprendžia Visuotinė Sąmonė

myself." That is very strong, very common.

Let the All-Consciousness Decide

Finally, I am fully convinced that the confusion is there to teach us how to live from day to day, that is to say, not to be preoccupied with what may happen, what will happen, just to occupy oneself day by day with doing what one has to do. All thinkings, pre-plannings, arrangements and all that, are very favourable to much disorder.

To live almost minute by minute, to be like that (*gesture upward*), attentive only to the thing that is to be done at the moment, and then to let the All-Consciousness decide.... We can never know things even with the widest vision: we can know things only *very partially*—very partially. So our attention is drawn this way and that, and still other things are there. By giving great importance to things dangerous and harmful, you only add strength to them.

(Mother goes into contemplation.)

When you are assailed by the vision of such disorder and confusion, you have to do only one thing, to enter into the consciousness where you see only *one Being, one Consciousness, one Power*—there is only a single Unity—and all this is taking place within this Unity. And all our insignificant visions and knowings and judgments and... all that is mere nothing, it is microscopic in comparison with the Consciousness presiding over All. Therefore, if one had the least sense of the reason why separate individualities existed, one would see that it was only for allowing aspiration, the existence of aspiration, of this movement of self-giving and surrender, trust and *faith*. And it is this that is the very reason why individuals were built up; and then, for you to become that in all sincerity and intensity... it is all that is needed.

It is all that is needed, it is the *only* thing, the only thing that stays; all the rest... phantasmagoria.

And it is the only thing valid in every case: when you want to do a thing, when you cannot do a thing, when you move, when the body is no more able to move... in *every*, every case, that only, only that: to come in conscious contact with the Supreme Consciousness, to be united with it; and... to wait. There!

It is then that you receive the exact indication of what you ought to do at each minute—to do or not to do, to act or to be stone still. That is all. And even to be or not to be. That is the only solution. More and more, more and more, the certitude is there: this is the *only* solution. All the rest is mere childishness.

What Thou Willest

Is it enough to let oneself be filled with That, is there nothing else to do?

I think, I think that it is the only thing. I am repeating always: "What Thou willest, what Thou willest, what Thou willest... let it be what Thou willest, may I do what Thou willest, may I be conscious of what Thou willest."

And also: "Without Thee it is death; with Thee it is life." By "death" I do not mean physical death

Aš visiškai įsitikinusi, kad sumaištis [*pasaulyje*] yra tik tam, kad išmokyti mus kaip gyventi kasdienį gyvenimą, t. y. ne būti susirūpinusiems tuo, kas gali nutikti, kas nutiks, o tiesiog kasdien užsiimti tuo, kuo turime užsiimti. Visi apmąstymai, išankstiniai planai, susitarimai ir panašiai yra labai palankūs didelei betvarkei.

Gyventi kiekvieną minutę, būti tokiu (*Motina rodo į viršų*), kreipti dėmesį tik į tai, kas turi būti padaryta šiuo momentu, o po to tegul sprendžia Visuotinė sąmonė... Mes niekada negalime žinoti visko, netgi turėdami plačiausią matymą, mes galime žinoti dalykus tik iš dalies, tik iš dalies. Mūsų dėmesį traukia tai tas, tai anas ir dar kitas. Suteikdami didelę reikšmę pavojingiems ir žalingiems dalykams, jūs tik sustiprinate juos.

(*Motina pasineria į kontempliaciją*)

Kai jus užgriūva tokios kankinančios betvarkės ir painiavos vizija, jūs turite padaryti tik vieną – įeiti į sąmonę, kur jūs pamatysite *vieningą* Esybę, *vieningą* Sąmonę, *vieningą* Jėgą (yra tik viena Vienybė) ir visa tai vyksta šios Vienybės viduje. Ir visi mūsų nereikšmingi matymai, žinios ir nuomonės ir ... visa tai yra paprasčiausias niekas, tai tiesiog mikroskopiška, palyginus su Sąmone, kuri yra virš Visko. Todėl, jeigu žmogus nors truputį nujaustų atskirų individualybių egzistavimo priežastį, jis matytų, kad tai skirta sudaryti sąlygas veržimuisi (aspiracijai), veržimosi (aspiracijos) egzistavimui, šiam atsidavimo ir pasidavimo, vilties ir tikėjimo vidinio judesio egzistavimui. Tai ir yra tikroji priežastis kodėl buvo sukurti individai, ir po to, kad jūs tokiais taptumėte su visu nuoširdumu ir ryžtu... Tai viskas, kas būtina.

Taip, būtina tik tai, liko *tik tai*. Visa kita ... fantasmagorija.

Ir tai yra vienintelis dalykas, kuris veiksmingas visais atvejais: kai jūs kažką darote, kai jums nesiseka, kai jūs judate, kai jau nebegalite judėti... visais, visais atvejais svarbu tik viena, tik tai – užmegzti sąmoningą ryšį su Aukščiausiaja Sąmone, susijungti su Ja... ir... laukti. Ten!

Ir tada jūs gausite tiesioginius nurodymus, kaip elgtis kiekvienu momentu – daryti ar nedaryti, veikti ar nejudėti. Tai viskas. Netgi būti ar nebūti. Tai vienintelis sprendimas. Laikui bėgant vis labiau stiprėja tikrumas, kad *tik tai* yra sprendimas. Visa kita – tiesiog vaikiškumas.

Ko Tu labiausiai trokšti

Ar pakanka, kad Tai pripildytų tave, ar reikia dar ko nors?

Aš manau, kad tai yra vienintelis dalykas. Aš nuolat kartuoju: „Ko Tu labiausiai trokšti, ko Tu labiausiai trokšti, ko Tu labiausiai trokšti... tebūnie tai, ko Tu labiausiai trokšti, ar aš galiu padaryti tai, ko Tu labiausiai trokšti, ar galiu suvokti tai, ko Tu labiausiai trokšti?“

Ir taip pat: „Be tavęs – mirtis, su Tavimi – gyvenimas“. Sakydama „mirtis“ aš neturiu omenyje fizinės mirties, nors ji taip pat galima. Gali būti, kad, jeigu aš netekčiau kontakto, tai būtų

—it may be so; it may be that now if I lost the contact, that would be the end, but it is impossible! I have the feeling that it is... that I *am That*—with all the obstructions that the present consciousness may still have, that's all. And then, when I see someone (*Mother opens her hands as though to offer the person to the Light*), whoever he may be: like that (*same gesture*).

(Silence)

All the while (it is amusing), all the while I have the feeling that I am a little baby who nestles—nestles within... (what to call it?) a Divine Consciousness... *all-embracing*.

The Pressure of the Consciousness

You know, I do not believe in external decisions. I simply believe in one thing only: the force of the Consciousness which is making a *pressure* like that (*crushing gesture*). And the pressure goes on increasing... which means that it will sift out the people. I believe only in that—the pressure of the Consciousness. All the rest are things that men do. They do them more or less well, and then it lives, and then it dies, and then it changes, and then it gets distorted, and then... everything they have done. It is not worth the trouble. The power of execution must come from above, like that, imperative (*gesture of descent*)! And for that, this (*Mother points to her forehead*), this must keep quiet. Not to say, "Oh, that must not be, oh! this must be, oh! we ought to do..." Peace, peace, peace. He knows better than you do what is needed.

pabaiga, bet tai neįmanoma! Aš jaučiu, kad aš pati esu Tai, su visomis kliūtimis, kurios vis dar yra mano dabartinėje sąmonėje, tai viskas. Ir tada, kai aš matau ką nors (*Motina atveria rankas, tarsį žmogų siūlytų Šviesai*), kad ir kas jis būtų: štai taip (*tas pats gestas*).
(*Tylėjimas*)

Visą laiką (tai labai linksma), aš jaučiuosi mažą vaiką, kuris glūdi – glūdi... (kaip tai pavadinti?) Dieviškosios Sąmonės ... *visaapimančios* viduje.

Sąmonės spaudimas

Žinote, aš netikiu išoriniais sprendimais, aš tikiu tik vienu dalyku – Sąmonės jėga, kuri sukuria tokį spaudimą (*gniuždymo gestas*). Ir šis spaudimas vis auga... tai reiškia, kad jis atsijos žmones. Aš tikiu tik šiuo – Sąmonės spaudimu. Visą kitą sukuria patys žmonės. Jie daro viską daugiau ar mažiau gerai, jų darbai gyvena, po to miršta, po to pasikeičia, galiausiai iškraipomi, ir ... tai viskas, kas padaryta. Dėl to neverta vargti. Jėga vykdymui turi ateiti iš aukštybių, štai taip, įsakmiai (*nusileidimo gestas*)! O tam tikslui čia (*Motina prisiliečia prie kaktos*) turi būti visiškai tylu, ramybė. Nekalbėti: „O, to neturi būti, o! tai turi būti, o! mes turėtume padaryti...“ Ramybė, taika, ramybė. Jis geriau už jus žino, ko reikia.

TRUMPI DUOMENYS APIE MOTINOS GYVENIMĄ

Motina gimė Paryžiuje 1878 m. vasario 21 d.

Mirra (vardas, suteiktas jai gimus) buvo Moriso Alfasso (bankininko, gimusio Turkijoje 1843 m.) ir Matildos Izmalun (gimusios Aleksandrijoje, Egipte, 1857 m.) dukra. Morisas, jo žmona ir jų sūnus Mateo, gimęs Aleksandrijoje 1876 m., emigravo iš Egipto į Prancūziją 1877 m. Iš pradžių Mirra buvo auklėjama namuose. Kai jai buvo apie keturiolika metų, ji pradėjo lankyti piešimo ir tapybos studiją, o vėliau įstojo į garsią Dailės Mokyklą. Be to, kad buvo profesionali dailininkė (kai kurie jos darbai buvo demonstruojami Paryžiaus dailės salonuose), Motina taip pat buvo talentinga rašytoja ir muzikė.

Apie savo dvasinį gyvenimą vaikystėje Motina rašė: „Tarp vienuolikos ir trylikos metų daugybė psichinių ir dvasinių išgyvenimų atvėrė man ne tik Dievo buvimą, bet ir tai, kad žmogus turi galimybę susijungti su juo ir visiškai realizuoti save Dieviškajame gyvenime“. Maždaug 1905 metais ji iškeliauja į Tlemčeną (Alžyras), kur du su puse metų studijuoja okultizmą kartu su lenkų kilmės žydu adeptu Maksu Teonu ir jo žmona. Grįžusi į Paryžių 1906 metais ji įsteigia savo pirmąją dvasinių ieškotojų grupę. Nuo 1911 iki 1913 m. ji organizuoja pokalbius ir skaito paskaitas skirtingose Paryžiaus grupėse.

Būdama 36 metų amžiaus Motina keliauja į Pondičerį, Indija, susitikti su Šri Aurobindo. Ji pamatė jį 1914 metų kovo 29 d. ir iš karto jame atpažino tą, kas daug metų per vidinį pasaulį vadovavo jos dvasiniam vystymuisi, ir kurį ji, būdama maža apie dievo pasaulį nieko nežinanti mergaitė, pavadino Krišna. Motina išbuvo Pondičeryje 11 mėnesių, bet vėliau aplinkybės privertė ją grįžti į Prancūziją. Prasidėjo pirmasis pasaulinis karas. Išbuvo Prancūzijoje metus ji iškeliauvo į Japoniją, kurioje praleido 4 metus.

1920 m. balandžio 24 d. Motina grįžta į Pondičerį ir tęsia bendradarbiavimą su Šri Aurobindo. Jai atėjus, mokinių, susibūrusių aplink Šri Aurobindo, skaičius palaiptams auga. Šis neformalus susibūrimas greitai tampa Šri Aurobindo Ašramu. Nuo jo atsiradimo momento, 1926 m. lapkričio, Šri Aurobindo perduoda Ašramą Motinos vadovavimui. Jai vadovaujant, tai tęsiasi beveik 50 metų, iš mažos dviejų dešimčių mokinių grupės Ašramas išaugo į didelę ir įvairią beveik 1600 narių bendruomenę, kuri dabar vienija daugiau nei 2000 žmonių, skaičiuojant 400 Švietimo centro mokinių ir šimtus šalia gyvenančių bhaktų. 1943 metais Motina organizuoja nedidelę mokyklą, kuri išsiplečia ir tampa Internacionaliniu Šri Aurobindo Auklėjimo Centru. Atidarytas 1952 m. sausio 6 d. Centras priėmė apie 450 studentų. Motina taip pat įsteigė Aurovilio miestą, „Aušros miestas“, kuris yra už 8 km nuo Pondičeri. Miestas buvo įkurtas 1968 m. vasario 28 d. Šiuo metu Aurovilyje gyvena daugiau kaip 3000 žmonių iš Indijos ir kitų šalių.

Motina dalyvavo kasdieniame Ašramo gyvenime iki 84 metų amžiaus. 1962 m. kovo mėn. ji atsiskyrė savo kambaryje, ir kitą dešimtmetį vadovavo Ašramui iš jo ir ten priiminėjo lankytojus. 1973 metų lapkričio 17 d. Būdama 95 metų amžiaus Motina paliko kūną.

Šri Aurobindo rašė apie savo santykius su Motina taip: „Motinos Sąmonė ir mano – yra vienas ir tas pats“. Kitoje vietoje: „Nėra skirtumo tarp Motinos kelio ir mano, mes visada ėjome vienu Keliu, kuris veda į Supramentalinį pasikeitimą ir Dieviškąją Realizaciją...“

Motina savo devyniasdešimtmečio dieną apibendrino savo gyvenimą ir darbą taip: „Prisiminimai bus trumpi. Aš atvykau į Indiją, kad gyvenčiau šalia jo. Kai jis paliko kūną, aš toliau gyvenau čia, kad vykdyčiau jo darbą, kurį sudaro tarnystė Tiesai ir žmonijos skaidrinimas, kad pagreitinti Dieviškosios Meilės atėjimą į žemę“.

TERMINŲ ŽODYNĖLIS

Sudarytas Šri Aurobindo raštų pagrindu

Dhammapada - (sansk. Dharmos kelias), viena iš Suttapitakos, įeinančios į budistų kanonų rinkinį Tripitaka („Trys įstatymų krepšiai“), dalių. Dhammapados sutrose (aforizmuose) tvirtinamas išsigelbėjimo kelias per norų ir prisirišimų atsisakymą. Šiam tekstui būdinga raiški poetinė forma. Dhammapada labai populiari tarp budistų.

Dvasia – Viršpročio sąmonė, kiekvienos būtybės tikrasis „Aš“, kuris visada susijungęs su Dievybe; esybė turinti begalinę sąmonės jėgą ir begalinę asmeninės egzistencijos palaimą.

Džapa – trumpos mistinės formulės (mantros) kartojimas balsu ar mintyse.

Jogas – žmogus, praktikuojantis Jogą arba pasiekęs dvasinės realizacijos ir Jogos tikslą.

Joga – sąjunga su Atmanu, Dvasia arba Dievybe; disciplina, kurios pagalba žmogus bando sąmoningai pasiekti vienybę su Dieviškumu. Joga – tai bendras procesų ir jų rezultatų pavadinimas. Jos pagalba žmogus peržengia ribotas savo egzistencijos formas ir pakyla į naują aukštesnę ir platesnę sąmonės lygį.

Mantra – šventas garsas, žodis; vardas arba mistinė formulė; nustatyta žodžių arba garsų tvarka, turintis dvasinę reikšmę ir jėgą.

Priešiškos jėgos – jėgos, trukdančios Dieviškiesiems veiksams.

Protas – žmogaus prigimties dalis, turinti pažinimo ir suvokimo savybes; susijęs su idėjomis, suvokimu per protą, protiniais veiksmais ir formacijomis ir t. t.

Psichinė esybė – evoliucionuojanti siela; žmogaus sielos dalis, įtraukta į manifestaciją (apraišką); individuali siela. Terminas „siela“ kartais vartojamas kaip sąvokos „psichinė esybė“ sinonimas, bet reikia žinoti, kad tarp jų yra didelis skirtumas. Siela – tai Dieviškoji Esybė individe; psichinė esybė – tai besivystanti psichinė asmenybė, kuriai evoliucijoje atstovauja siela. Psichinė esybė vystosi ir auga dėka patirties, įgaunamos savo apraiškos žmogaus gyvenimo procese; besivystydama ji su vis didesne jėga padeda evoliucionuoti žmogiškosios būtybės mentalinėms (protinėms), vitalinėms (gyvastingumui, gyvybingumui) ir fizinėms dalims.

Pudža – apeigų ritualas, aukojimas.

Radžas – viena iš trijų Gamtos savybių ar formų, dinamiškumo jėga, pasireiškianti kaip kova arba pastangos (įtampa), aistra ir veiksmas.

Sadhakas – žmogus, praktikuojantis dvasinę discipliną; tas, kuris siekia ar jau pasiekė dvasinę realizaciją.

Sadhana – dvasinė praktika ar disciplina, Jogos praktika.

Sanjasius – žmogus, išsižadėjęs pasaulio, asketas.

Sattva – viena iš trijų Gamtos savybių ar formų; pusiausvyros jėga, pasireiškianti kaip gėris, harmonija, laimė ir šviesa.

Siela – Dieviškoji Esysbė individe; psichinio buvimo esybė; Dieviškoji kibirkštis, esanti už širdies centro, padedanti mentalinei, vitalinei, fizinei ir psichinei būtybės evoliucijai Gamtoje. Siela – tai dalis Dieviškojo buvimo, nusileidusio dėl individo evoliucijos ir esanti Dieviškasis Principas, kuris užtikrina šį procesą. Kartais vartojamas kaip sąvokos „psichinė esybė“ sinonimas.

Tamas – viena iš trijų Gamtos savybių ar formų; nesąmoningumo ir inercijos jėga, pasireiškianti kaip negebėjimas ir neveikimas, tingumas.

Tapasja – asmeninės valios tvirtumas; valios ir energijos koncentracija, nukreipta proto, vitalo, kūno kontrolei ir jų keitimui, o taip pat jogos ir bet kokio kito iškilau tikslo siekimas.

Transformacija – aukščiausios sąmonės nužengimas į žemesnius proto, vitalo ir kūno planus.

Viršprotis (Supramentalas) – Tiesa-Sąmonė, aktyvios Valios ir Žinojimo principas, pranokstantis Protą; jo buvimas, veikimas ir vystymasis vyksta kūrinių fundamentalioje tiesoje ir vienybėje.

Vitalas – žmogaus prigimties dalis, kurią sudaro pojūčiai, jausmai, aistros, gyvybinė veikimo energija, valios impulsai, troškimai ir viskas, kas išreiškia savininkiškumą ir kitus panašius instinktus: pyktis, godumas, geidulys ir t. t.